

С Е Р И Я

ЧЕНГЕ

ТРАФЪК

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

КОЙ СЪМ АЗ – СВЕТЕЦ ИЛИ ГРЕШНИК?
ОТГОВОРЪТ ИДВА С ПИСЪК
НА КУРШУМ...

СПЕЦИАЛНА КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ КЛАСАЦИИ
ЗА НАЙ-ПРОДАВАНИТЕ КНИГИ

А Т И К А

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО АТИКА,
ОСНОВАНО ПРЕЗ 1991 Г.

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ТРАФИК

Превод: Николай Борисов

chitanka.info

НОВ НАРКОТИК СЕЕ ТРУПОВЕ

... Наркоманите го наричат „черния лед“. Той е значително по-евтин от другите, но действието му е много силно. Понякога смъртоносно...

(в. „Лос Анджелис Таймс“)

ТРАФИКЪТ ТРЪГВА ОТ МЕКСИКО

Предполага се, че дрогата се произвежда в чужбина. Неясно е как минава границата, но зад „черния лед“ явно стои много мощна организация, която не пести нито парите, нито кръвта...

(Из доклад на отряда за борба с уличната наркотърговия)

РАЗКАРАЙТЕ ГО!

Въпреки изричните разпореждания да стои настрана, детектив Бош се намеси в чуждо разследване. Разкарайте го! Пред провал е секретна операция на Агенцията за борба с наркотиците...

(Заповед до началника на отдел „Убийства“)

Посвещава се на Линда Макалъб Конъли.

ГЛАВА I

Димът се издигаше над прохода Кахуенга, разстлан под движещия се слой студен въздух. От мястото, откъдето Хари Бош наблюдаваше, пушекът приличаше на сива наковалня, надвиснала над прохода. Късното следобедно слънце придаваше розов оттенък на сивия дим в най-високата му точка, ала в основата, където храстите пламваха един след друг нагоре по източния склон, цветът му бе наситеночерен. Той превключи радиостанцията си на честотата за взаимопомощ в района на Лос Анжелис и чу как командирите на пожарникарски отряди докладваха, че на една улица девет къщи вече са унищожени, а тези на съседната щяха да ги последват. Пожарът напредваше към откритите склонове на Грифит парк, където можеше да се разраства с часове, преди да бъде овладян. Хари долавяше отчаяние в гласовете по радиостанцията.

Той наблюдаваше ескадрилата хеликоптери, прилични на водни кончета от това разстояние. Те се движеха насам-натам из пушека и хвърляха вода върху горящи къщи и дървета. Това му напомни за операциите във Виетнам. Шумът. Несигурното клатене и лъкатушене на претоварената машина. Видя как водата се стоварва върху пламтящите покриви и как веднага се вдига пара.

Премести поглед от пожара към изсъхналия храсталак, който покриваше склона и обграждаше пилоните на дома му от западната страна на прохода. Долу в шубрака съзря маргаритки и диви цветя. Не забеляза обаче койота, който през последните седмици ловуваше в дерето под къщата. На няколко пъти му бе хвърлял пилешки мръвки, но животното никога не приемаше храната, докато Бош го гледаше. Едва когато той се прибереше от верандата, койотът изпълзяваше на открито и взимаше хвърленото. Беше го кръстил Тимидо^[1]. Понякога късно нощем чуваше воя му да отеква в прохода.

Погледна отново към пожара точно когато се чу силна експлозия и плътно кълбо черен дим се изви нагоре към сивата наковалня. От

радиостанцията долетя развълнувано бръщолевене и се разбра, че се е запалила газова бутилка за барбекю.

Хари видя как по-тъмният дим се разтваря в големия облак от пушек и превключи пак на тактическите честоти на лосанджелиската полиция. Трябваше да бъде на разположение. Коледно дежурство. Слуша половин минута, ала чу само обичайните радиообаждания. Май се очертаваше спокойна Коледа в Холивуд. Погледна часовника си, после прибра радиостанцията в къщата. Извади тавата от фурната и сложи в чиния коледната си вечеря — печено бяло месо от пиле. Сетне махна капака от тенджерата със задушен ориз с грах и си сипа голяма порция. Занесе яденето на масата в трапезарията, където вече го чакаше чаша червено вино. До нея лежаха и трите картички, които не бе отворил, макар че ги получи в началото на седмицата. Бе пуснал компактдиск с „Песен за метрото“ в аранжимент на Колтрейн^[2].

Докато ядеше и пиеше, той отвори картичките, прегледа ги набързо и се замисли за подателите. Знаеше, че това е ритуалът на един самотен човек, но не се тревожеше. Бе прекарал много коледи сам.

Първата картичка бе от бивш партньор, който се пенсионира с парите, спечелени от книга и филм, и се премести в Енсенада. Андерсън винаги пишеше едно и също: „Хари, кога ще наминеш?“ Втората бе също от Мексико, от разузнавача, с когото Хари прекара шест седмици миналото лято в Бахиа Сан Фелипе, ловейки риба и практикувайки испански. Тогава Бош се възстановяваше от огнестрелна рана в рамото. Слънцето и морският въздух му помогнаха да се оправи. Освен поздравленията за празника, написани на испански, Хорхе Барера също го канеше на гости.

Последната картичка Бош отвори бавно и внимателно. И за нея се досети от кого е, преди да види подписа. Пощенският печат от Техачапи му подсказа. Светлосивата хартия беше от затворническата преработвателна фабрика, а картината на Рождество Христово изглеждаше леко размазана. Беше от жена, с която прекара една нощ, ала тя не излезе от мислите му повече вечери, отколкото помнеше. Тя също го канеше да я посети, но и двамата знаеха, че това никога нямаше да стане.

Отпи малко вино и запали цигара. Колтрейн вече изпълняваше „Възвишен“, записан на живо във „Вилидж Вангард“ в Ню Йорк,

когато Хари е бил още дете. Ала тогава радиостанцията, която все още работеше тихо на масата до телевизора, привлече вниманието му. Полицейските радиостанции бяха толкова време като музикален фон на живота му, че той можеше да пропуска бръщолевенето, да се съсредоточава върху звука на саксофона и при все това да улавя необичайните думи и кодове. Сега чу глас, който казваше:

— Едно-К-дванайсет, Щаб две се нуждае от координати.

Бош стана и се приближи до радиостанцията, сякаш с поглед можеше да я накара да предава по-ясно. Почака десет секунди, за да чуе отговора. Двадесет секунди.

— Щаб две, мястото е „Убежището“, на „Уестърн“ и „Франклин“. Седма стая. Хм, Щаб две трябва да си вземе и маска.

Бош очакваше още нещо, но това бе всичко. Въпросното място на „Уестърн“ и „Франклин“ бе в района на холивудския участък. Едно-К-дванайсет бе радиокод на детектив от отдел „Кражби и убийства“ (ОКУ) при централното управление на „Паркър сентър“. А Щаб две бе кодово название на заместник-началник на полицията. В управлението имаше само трима заместник-началници, но не беше сигурен кой е Щаб две. Това обаче нямаше значение. Въпросът бе защо един от хората с най-висок чин в полицията се мотае навън в коледната вечер?

Друг въпрос го тревожеше дори повече. Ако ОКУ бяха вече повикани, защо той, дежурният детектив от холивудския участък, не бе уведомен пръв? Отиде в кухнята, остави чинията в мивката, избра участъка на „Уилкокс“ и попита за дежурния. Обади се някакъв лейтенант Клайнман. Бош не го познаваше. Беше нов, изпратен от предпланинския участък.

— Какво става? — попита Хари. — По радиостанцията чувам за труп на „Уестърн“ и „Франклин“, а на мен никой нищо не ми казва. Това е странно, защото днес аз съм дежурен.

— Да не ти пука — рече Клайнман. — Шапките ще се погрижат за всичко.

Бош реши, че Клайнман е от старата генерация. Не бе чувал този израз от години. През четиридесетте хората от ОКУ носеха сламени бомбета. През петдесетте ги замениха със сиви меки шапки. После шапките излязоха от мода (сега униформените полицаи наричаха детективите от ОКУ „костюми“, а не „шапки“), но не и специалните ченгета, разследващи убийства. Те още се мислеха за най-добрите,

вирнали носове като котешки задници. Бош мразеше това високомерие дори когато бе един от тях. Имаше и нещо хубаво в това да работиш в Холивуд, клоаката на града. Никой не важничеше. Чисто и просто се вършеше работа.

— Какъв е случаят? — попита Хари.

Клайнман се поколеба няколко секунди и отвърна:

— Има труп в един мотел на „Франклин“. Прилича на самоубийство, но ОКУ ще го поеме. Всъщност вече са го поели. Ние не участваме. Нарездането е отгоре, Бош.

Бош не каза нищо и се замисли. ОКУ поемат самоубийство по Коледа. Нямаше лог... Изведнъж му проблесна.

Калексико Мур.

— Кога е станало? Чух, че посъветваха Щаб две да си вземе маска.

— Достатъчно отдавна. Казаха, че това е плод на извратена глава. Само дето не е останало много от главата. Като че ли се е гръмнал с двуцевка. Поне така чувам на честотата на ОКУ.

Радиостанцията на Бош не хващаше тази честота. Ето защо не беше чул предишните съобщения за случая. „Костюмите“ явно бяха сменили честотите само за да информират шофьора на Щаб две за адреса. Ако не бяха го направили, Бош нямаше да научи за случая до сутринта, когато щеше да иде в участъка. Това го ядоса, ала гласът му остана спокоен. Искаше да изкопчи от Клайнман каквото можеше.

— Мур е, нали?

— Така изглежда — съгласи се Клайнман. — Неговата значка е на бюрото в стаята. Портфейлът му също. Както казах обаче, никой не може да разпознае тялото от пръв поглед, така че нищо не е сигурно.

— Как се развиха нещата?

— Слушай, Бош, зает съм, нали разбираш? Това не те засяга. ОКУ го поемат.

— Не, приятел, бъркаш. Засяга ме. Трябваше да се обадиш първо на мен. Искам да зная как са се развили нещата, за да разбера защо не ми се обади.

— Добре, Бош, всичко стана така. Обажда ни се собственикът на онази дупка и казва, че в банята на седма стая има мъртвец. Изпращаме екип, а те се обаждат и казват: „Да, намерихме мъртвеца.“ Свързаха се обаче по телефона, а не по радиостанцията, защото видели

значката и портфейла на бюрото и разбрали, че е Мур. Или поне така са предположили. Ще видим. Както и да е, аз звъннах до дома на капитан Група и той се е обадил на заместник-шефа. Повикаха шапките, а теб не. Така се развиха нещата. И ако имаш оплакване, отнеси го до Група или до заместник-шефа, не до мен. Аз съм чист.

Бош не каза нищо. Знаеше, че понякога, ако замълчи, човекът, чиято информация му е нужна, накрая ще запълни тишината.

— Случаят вече не е наш — обади се Клайнман. — По дяволите, телевизията и „Таймс“ са там. „Дейли Нюз“. Те също смятат, че е Мур, като всички останали. Страшна каша. Човек би си помислил, че пожарът по хълма е достатъчен, за да ги ангажира напълно. Ама не. Всички са се строили на „Уестърн“. Трябва да изпратя още една кола, за да контролира журналистите. Така че, Бош, радвай се, че не си замесен. Коледа е, за бога!

Ала не всичко бе наред. Трябваше да му се обадят и той да реши дали да повика ОКУ Някой го бе изключил напълно и затова ядът му не стихна. Хари затвори телефона, после запали нова цигара. Извади пистолета си от шкафчето над кухненската мивка и го пъкна в колана на сините си джинси: Сетне облече светлокафяво спортно сако върху зеления пуловер, който носеше.

Навън вече бе тъмно и през плъзгащата се стъклена врата се виждаше огнената ивица от другата страна на прохода. Огънят ярко се открояваше на черния фон на хълма. Крива дяволска усмивка, движеща се към хребета. В тъмнината под къщата той чу койота. Виеше срещу изгряващата луна, срещу огъня или пък просто на себе си затова, че е сам в тъмното.

[1] Timido (исп.) — срамежлив. — Б.пр. ↑

[2] Джон Колтрейн (1926–1967) — американски джаз изпълнител и композитор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

Бош се спусна от хълмовете до Холивуд, като караше предимно по пусти улички, докато не стигна до булевард „Холивуд“. По тротоарите стояха обичайните групички от бегълци и гости на града. Шляеха се проститутки. Той видя една с шапка на Дядо Коледа. Бизнесът си е бизнес дори и в коледната нощ. На автобусните спирки седяха елегантно гримирани жени, които всъщност не бяха жени и не чакаха автобуси. Лъскавите гирлянди и коледни лампички, окачени над всяка пресечка на булевард „Холивуд“, придаваха нереална нотка на неоновия блясък и мръсотията. Като проститутка с твърде много грим, ако такова нещо съществуваше.

Ала не гледката го потискаше, а Кал Мур. Очакваше това от почти седмица, от мига, в който чу, че Мур не се е явил на проверка. За повечето ченгета от участъка в Холивуд не стоеше въпросът дали Мур е мъртъв. Въпросът бе просто колко време ще мине, преди да се появи трупът.

Мур беше сержант, ръководещ отряда за борба с уличната продажба на наркотици. Това бе нощна работа и неговата група работеше изключително по булевард „Холивуд“. В участъка се знаеше, че Мур се е разделил с жена си и я е заменил с уиски. Бош разбра това от първа ръка онзи единствен път, когато прекара известно време с него. Научи също, че може би го тормози нещо повече от семейни проблеми и преждевременно похабяване. Мур бе говорил със заобикалки за отдела за вътрешно разследване (ОВР).

Всичко това допринасяше за тежка коледна депресия. Щом чу, че започва издирване на Кал Мур, Бош разбра. Човекът бе мъртъв.

Знаеха и всички останали в управлението, макар че никой не го казваше гласно. Дори медиите мълчаха. Отначало управлението опита да се справи безшумно с проблема. Дискретни въпроси в апартамента на Мур в Лос Фелис. Няколко огледа с хеликоптер на близките хълмове в Грифит парк. После обаче някой подшушна нещо на телевизионен репортер и всички програми и вестниците разтръбиха историята.

Средствата за информация чинно отразяваха как напредва издирването на изчезналото ченге. Снимката на Мур бе закачена на таблото за съобщения в пресцентъра на „Паркър сентър“ и големите клечки в управлението направиха стандартните апели към обществото. Голяма драма. Или поне добър театър: конни и въздушни огледи, шефът на полицията показваше снимката на мрачно красивият и сериозен сержант. Но никой не каза, че търсят мъртвец.

Бош спря на светофара на „Вайн“ и видя мъж с плакати на гърба и гърдите си да пресича улицата. Мъжът крачеше бързо и отривисто и колената му постоянно повдигаха картоните във въздуха. Бош забеляза, че на плаката бе залепена спътникова снимка на Марс, като голяма част бе оградена с кръг. Отдолу с големи букви пишеше: „ПОКАЙТЕ СЕ! БОЖИЕТО ЛИЦЕ НИ НАБЛЮДАВА!“ Хари бе видял същата фотография на корицата на долнопробно списание, докато чакаше на опашка пред будка за цигари, ала списанието твърдеше, че това е лицето на Елвис.

Светна зелено и той продължи към „Уестърн“. Мислеше за Мур. С изключение на вечерта, в която пиха заедно в джаз клуба близо до булевард „Холивуд“, не бе имал много контакти с него. Когато миналата година Бош бе прехвърлен от ОКУ в холивудския участък, всички колебливо се ръкуваха и запознаваха с него. Но хората по принцип стояха на разстояние. Бе разбираемо, след като го бяха изритали от ОКУ по оплакване на ОВР, а и той не възразяваше. Мур бе един от тези, които се спираха само да кимнат, когато се разминаваха с Бош в коридора или се виждаха на съвещания. Това също бе разбираемо, тъй като повечето служители, разследващи убийства (Бош бе един от тях), работеха в детективското бюро на първия етаж, а отрядът на Мур — „Hollywood Boulevard“ Anti-Narcotics Group^[1] (BANG) — бе на втория етаж на управлението. Ала все пак веднъж се срещнаха. За Хари целта на срещата бе да събере малко информация за случай, върху който работеше. За Мур пък възможност да изпие големи количества бира и уиски.

Името на отряда на Мур, BANG, бе привидно привлекателно, грабваше журналистите и управлението бе благосклонно към него, но всъщност това бяха само пет ченгета, които работеха в преустроен склад и кръстосваха нощем булевард „Холивуд“, за да бутнат на топло всеки, носещ цигара с марихуана в джоба си. BANG гонеха бройката и

трябваше да правят колкото се може повече арести, за да бъдат оправдани исканията за повече работна ръка, оборудване и най-вече пари за извънредна работа от бюджета за следващата година. Това, че областната прокуратура в повечето случаи даваше условни присъди, а с останалите изобщо не се занимаваше, нямаше значение. Важна бе статистиката на арестите. А ако Канал 2 или 4 или репортер от „Таймс“ поискаха да дойдат някоя нощ и да направят репортаж за BANG, толкова по-добре. Във всяко управление имаше отряди, които гонеха бройката.

На „Уестърн“ Бош сви на север и пред себе си видя мигащите синьо-жълти светлини на патрулни коли и ослепителните светкавици на телевизионни камери. В Холивуд такава гледка обикновено означаваше насилствен край на нечий живот или филмова премиера. Хари обаче не знаеше нещо да излиза за пръв път на сцената в тази част от града, освен тринайсетгодишни проститутки.

Бош паркира малко преди пресечката, където бе „Убежището“, и запали цигара. Някои неща в Холивуд никога не се променяха. Просто им измисляха нови имена. Преди тридесет години мотелът се казваше „Ел Рио“ и беше занемарена дупка. Сега пак беше същото. Той никога не бе отсядал там, ала отрасна в Холивуд и помнеше. Беше живял в много места като това с майка си, когато тя бе още жива.

„Убежището“ беше мотел с дворче, строен през четиридесетте. През деня бе добре засенчен от голямо екзотично дърво, засадено в средата на двора. Нощем четиринайсетте стаи на мотела потъваха в тъмнина, нарушавана само от блещукането на червен неонов надпис. Забеляза, че буквата Е от надписа МЕСЕЧНИ НАЕМИ липсваше.

Когато беше момче и „Убежището“ се казваше „Ел Рио“, районът вече бе в упадък. Нямаше обаче толкова неонов надписи и поне сградите, ако не хората, изглеждаха по-свежи, не толкова мрачни. Тогава имаше модерна аеродинамична административна сграда, която приличаше на голям кораб, хвърлил котва до мотела. Тя бе отплувала отдавна и сега там се мъдреше минитърговски център.

Като гледаше „Убежището“ от колата си, Хари реши, че е противно място за пренощуване. Още по-противно бе за умиране. Той излезе и се запъти нагам.

Входът на дворчето бе препречен от жълта ограничителна лента и униформени полицаи. В единия край на лентата ярките прожектори

на телевизионни камери осветяваха група мъже с костюми. Говореше само някакъв човек с лъщяща обръсната глава. Когато Бош приближи, осъзна, че светлините ги заслепяват. Те не можеха да видят нищо зад журналистите. Той бързо показва значката си на един от униформените полицаи, прибави името си в списъка на хората, посетили местопрестъплението и се мушна под лентата.

Вратата на седма стая беше отворена и отвътре струеше светлина. Носеше се и звукът на електронна арфа и това подсказа на Бош, че Арт Донован се е заел със случая. Експертът винаги си носеше портативно радио. А то винаги бе настроено на „Уейв“, музикална станция за новата генерация. Според Донован музиката внасяла успокояващ елемент на място, където хора са убивали или са били убити.

Хари влезе, държейки кърпичка пред устата и носа си. Това не помогна. Вонята, която нямаше равна на себе си, го погна още с прекрачването на прага. Той видя как Донован, застанал на колене, поръсва с прах за взимане на отпечатащи циферблата на климатичната инсталация, монтирана на стената под единствения прозорец в стаята.

— Да ти е сладко — рече Донован. Той носеше бояджийска маска, за да се предпази от миризмата и от евентуално погълщане на черния прах. — В банята е.

Бош бързо се огледа, тъй като бе доста вероятно „костюмите“ да му наредят да напусне веднага, щом го открият. Голямото легло в стаята бе застлано с избеляла розова кувертюра. Имаше само един стол, на който лежеше вестник. Бош се приближи и видя, че е брой на „Таймс“ отпреди шест дни. До леглото бе поставено бюро с огледало. Върху него имаше пепелник, в който бе изгасена само една полуизпушена цигара. Имаше още тридесет и осем калибров пистолет в пластмасов кобур, портфейл и кутийка за значка. Последните три бяха поръсени с черния прах. На бюрото нямаше писмо, а според Хари то бе удобно място за такова.

— Няма писмо — каза повече на себе си, отколкото на Донован.

— Няма. В банята също. Хвърли един поглед. Разбира се, ако нямаш нищо против да пропуснеш коледната вечеря.

Хари погледна към късия коридор, който минаваше край лявата страна на леглото. Когато приближи вратата на банята вдясно,

почувства, че няма желание да влиза. Вярваше, че не съществува живо ченге, което да не е помисляло поне веднъж за самоубийство.

Спря се на прага. Тялото седеше на мръсния теракотен под, подпряно с гръб към ваната. Първото, което му направи впечатление, бяха ботушите. Сива змийска кожа, скосени напред токове. Мур бе с тях вечерта, когато излязоха да пийнат. Единият ботуш бе все още на десния крак и върху изтърканата гумена подметка се виждаше знакът на производителя, буквата S. Левият ботуш бе свален и стоеше изправен до стената. Кракът, обут в чорап, беше увит в найлоново пликче. Бош предположи, че някога чорапът е бил бял. Сега обаче бе сивкав, а крайникът леко подут.

На пода до касата на вратата лежеше двайсеткалиброва пушка с две цеви. Прикладът бе разцепен в долния край. На плочките имаше десетсантиметров дървен отломък, заграден със синя креда от Донован или от детективите.

Бош не разполагаше с време да обмисли фактите. Просто се опитваше да запамети всичко. Вдигна поглед към трупа. Мур носеше джинси и пуловер. Ръцете бяха отпуснати от двете му страни. Кожата — като восък. Пръстите бяха наедрили от разлагането, ръцете — издути като на Попай^[2]. Бош видя деформирана татуировка на дясното рамо: ухилено дяволско лице под ореол.

Тялото бе отпуснато назад върху ваната и едва ли не изглеждаше, че Мур е отметнал глава, за да я топне вътре, може би за да си измие косата. Бош обаче осъзна, че само така изглеждаше, понеже по-голямата част от главата просто липсваше. Била е пръсната от силата на изстрела, произведен от двуцевката. Светлосините плочки около ваната бяха покрити със засъхнала кръв. Кафявите кървави следи се спускаха във ваната. Плочките, ударени от куршумите, бяха натрошени.

Бош усети нечие присъствие зад гърба си. Обърна се и върху него падна погледът на заместник-началника Ървин Ървинг. Не носеше маска, нито пък държеше кърпичка пред устата и носа си.

— Добър вечер, шефе.

Началникът кимна и попита:

— Какво те води тук, детектив Бош?

Бош видя достатъчно, за да може да възпроизведе случилото се. Дръпна се от прага, заобиколи Ървинг и се отправи към входната

врата. Шефът го последва. Разминаха се с двама съдебни лекари, облечени в плътни сини работни комбинезони. Като излезе от стаята, Хари хвърли кърпичката си в боклукчийско кошче, донесено от ченгетата. Запали цигара и забеляза, че в ръката си Ървинг държи кафява папка.

— Чух за това по радиостанцията — отвърна Бош. — Реших, че трябва да дойда, след като съм дежурен тази вечер. В моя участък е и би следвало случаят да е мой.

— Хм, да, но когато се установи кой е в стаята, реших незабавно да прехвърля случая на отдел „Кражби и убийства“. Капитан Група ми се обади и аз взех решение.

— Значи вече е доказано, че там вътре е Мур?

— Не съвсем. — Той вдигна кафявата папка. — Порових се из досиетата и взех отпечатъците му. Разбира се, те ще бъдат решаващ фактор. Също и зъбен анализ, ако е останало достатъчно от зъбите. Ала всичко друго води до това заключение. Който и да е там вътре, той се е регистрирал под името Родриго Моя — псевдонимът на Мур в BANG. А и зад мотела е паркиран „Мустанг“, взет под наем на това име. Не мисля, че засега в целия разследващ екип някой изпитва съмнения.

Бош кимна. Бе работил с Ървинг и преди, когато старият беше заместник-началник, командващ отдела за вътрешно разследване. Сега Ървинг бе един от тримата най-големи в управлението и властта му бе нараснала, като обхващаше ОВР, отдел „Наркотици“ и всички детективски служби. Хари се замисли за миг дали трябва да рискува, като подхване въпроса за това, че не са се обадили първо на него.

— Трябваше да бъда повикан — каза той. — Случаят е мой. Отнемате ми го, преди дори да съм го поел.

— Да, но от мен зависи дали ще ти го дам, не си ли съгласен? Няма нужда да се тормозиш. Да речем, че сме ускорили процеса. Знаеш, че „Кражби и убийства“ поемат всички мъртви полицейски служители. В крайна сметка щеше да ти се наложи да им го прехвърлиш. Така се спестява време. Нямам скрити мотиви, просто това е целесъобразно. Там вътре лежи трупът на един полицай. Длъжни сме заради него и семейството му да действваме бързо и професионално, без значение какви са обстоятелствата около смъртта му.

Бош кимна пак и се огледа. Пред една врата под надписа „МЕСЕЧНИ НА МИ“, близо до входа на мотела, видя детектив от ОКУ, който се казваше Шийхан. Той разпитваше около шейсетгодишен мъж, облечен с тениска без ръкави въпреки вечерния хлад. Мъжът дъвчеше прогизнала угарка от пура. Управителят на мотела.

— Познаваше ли го? — попита Ървинг.

— Мур ли? Не, не може да се каже. Искам да кажа, знаех кой е. Бяхме в едно управление, така че се познавахме. Работеше предимно нощна смяна, и то по улиците. Нямахме много контакти...

Бош не знаеше защо реши да излъже. Чудеше се дали Ървинг го е прочел в гласа му. Той смени темата.

— Значи самоубийство. Това ли казахте на репортерите?

— Нищо не съм им казал. Да, говорих с тях, но не съм споменавал нищо за самоличността на тялото в тази стая. И няма да спомена, докато не се потвърди официално. С теб можем да си стоим тук и да казваме, че трупът вътре със сигурност е на Калексико Мур, ала няма да им го съобщя, докато не направим всички тестове и не попълним подробно смъртния акт. — Той силно удари по бедрото си с кафявата папка. — Ето защо взех това досие. Да ускоря нещата. Отпечатъците ще бъдат изпратени заедно с трупа при съдебния лекар. — Ървинг погледна назад към вратата на мотелската стая. — Но ти беше вътре, детектив Бош. Кажете си мнението.

Хари се замисли за миг. Наистина ли го интересува, или само се заяжда? За пръв път имаше вземане-даване с Ървинг извън противоположните позиции, които заемаха някога при едно разследване на ОВР. Реши да рискува.

— Изглежда, е седнал на пода до ваната, събул си е ботуша и е натиснал и двата спусъка с пръста на крака си. Приемам, че са гръмнали и двете цеви, съдейки по резултата. Натиска спусъците с крак, откатът праща пушката в касата на вратата и от приклада се отчупва парче. Главата му се разхвърча в обратната посока — по стената и във ваната. Самоубийство.

— Видя ли? — рече шефът. — Сега мога да кажа на детектив Шийхан, че си на същото мнение. Все едно са се обадили първо на теб. Няма причини някой да се чувства пренебрегнат.

— Не е там работата, шефе.

— А къде, детектив Бош? Не можеш да се примириш, че трябва да си тръгнеш ли? Не приемаш решенията на шефа на това управление? Търпението ми към теб се изчерпва. Нещо, за което се надявах, че никога вече няма да се случи.

Ървинг стоеше твърде близо до Бош, ароматизираният му дъх го удряше право в лицето. Това караше Хари да се чувства притиснат от шефа си и той се запита дали бе нарочно. Отстъпи назад и подхвърли:

— Но няма писмо.

— Все още няма. Трябва да проверим още някои неща.

Бош се зачуди какви ли са те. Апартаментът и службата на Мур сигурно са били претърсени, щом се е разбрало за изчезването му. Също и домът на жена му. Какво оставаше? Можеше ли Мур да е изпратил писмо до някого? Досега щеше да е пристигнало.

— Кога е станало?

— Надявам се да разберем от аутопсията утре сутринта. Предполагам обаче, че го е направил скоро след настаняването си. Преди шест дни. При първия разпит управителят каза, че Мур се е нанесъл преди шест дни и оттогава не го е виждал да излиза. Това се връзва със ситуацията в стаята, състоянието на трупа и датата на вестника.

Аутопсията щеше да е утре сутрин. Това предполагаше, че Ървинг е уредил нещата. Обикновено бяха нужни три дни, за да стане една аутопсия. А коледните празници биха я отложили дори повече.

Шефът като че ли прочете мислите му.

— Временният главен съдебен лекар се съгласи да я направи утре сутрин. Обясних ѝ, че в пресата ще се появят хипотези и това няма да е честно спрямо съпругата на починалия или спрямо управлението. Тя се съгласи да сътрудничи. В крайна сметка временният главен лекар иска да стане постоянен такъв. Тя съзнава цената на сътрудничеството.

Бош не каза нищо.

— Така че ще разберем всичко утре. Обаче никой, включително и управителят, не е виждал сержант Мур, откакто се е регистрирал преди шест дни. Той бил оставил специални инструкции да не бъде безпокоен по никакъв повод. Мисля, че го е направил непосредствено след като се е регистрирал.

— А защо не са го намерили по-рано?

— Платил е предварително за един месец. Настоял е да не го безпокоят. В такова място и без това не предлагат всекидневно почистване на стаите. Управителят го е взел за пияница, който или пак ще иде да гуляе, или ще се опита да откаже алкохола. При всички случаи управителят на такова място не може да бъде придиличен. Наемът за месец е шестстотин долара. Прибрал парите и спазил обещанието да не отива в седма стая до днес, когато жена му забелязала, че колата на господин Моя — мустангът — е била разбита снощи. Освен това, разбира се, били любопитни. Почукали на вратата, за да му съобщят, ала той не отговарял. Използвали шперц. Щом отворили, миризмата им подсказала какво е станало.

Ървинг обясни, че Мур (Моя) е пуснал климатичната инсталация на възможно най-ниска температура, за да забави разлагането и да задържи миризмата в стаята. На пода под вратата са били сложени влажни кърпи, за да се запечати по-добре помещението.

— Никой ли не е чул изстрела? — попита Бош.

— Не, доколкото знаем. Жената на управителя е почти глуха, а той твърди, че не е чул нищо. Живеят в последната стая от другата страна. От едната страна на мотела има магазини, от другата — административна сграда. Нощем всички затварят. Отзад има тясна уличка. Ще прегледаме регистрационната книга и ще пробваме да открием другите гости, които са били тук първите дни след настаняването на Мур. Управителят обаче твърди, че изобщо не е давал под наем стаите от двете страни на седма. Предположил е, че Мур може да стане шумен, ако е подлагащ се на въздържание пияница. А и улицата е натоварена. Точно отпред има автобусна спирка. Може никой нищо да не е чул. Или ако са чули, да не са знаели какво е.

След като помисли малко, Бош каза:

— Не разбирам наемането на стаята за месец. Искам да кажа, защо му е? Ако се е канел да свърши със себе си, защо ще се опитва да го прикрие за толкова време? Защо просто не го е направил и с откриването на трупа му историята да приключи?

— Труден въпрос — отговори Ървинг. — Мога да допусна, че е искал да отдалечи проблемите от съпругата си.

Хари повдигна вежди. Не разбираше.

— Те бяха разделени — обясни Ървинг. — Може би не е искал да ѝ стовари това по празниците. Затова се е опитал да покрие новината

две седмици, може би и месец.

Това се стори доста плоско на Бош, но за момента и той нямаше по-добро обяснение. Не се сещаше да попита за нещо друго. Ървинг смени темата, което подсказваше, че посещението на Хари на местопрестъплението приключи.

— И така, детективе, как е рамото?

— Добре е.

— Чух, че си слязъл до Мексико да изгладиш испанския си, докато се възстановяваш.

Бош не отвърна. Тези шеги не го интересуваха. Щеше му се да каже на шефа си, че не вярва на тази постановка въпреки всички събрани доказателства и обяснения. Не можеше обаче да обясни защо и докато това не се променеше, бе по-добре да си мълчи.

— Не бях се замислял — казваше Ървинг, — че много от служителите ни (които не са латиноамериканци, разбира се) полагат доста усилия да научат втория език на този град. Ще ми се цялото управ...

— Намерихме бележка — извика Донован от стаята.

Ървинг се откъсна от Бош, без да каже дума повече, и се запъти към вратата. Шийхан го последва заедно с „костюм“, когото Хари познаваше. Джон Частайн, детектив от ОВР. След моментно колебание Бош влезе след тях в стаята.

Единият от патолозите стоеше в коридорчето до вратата на банята, а всички се бяха скупчили около него. Хари съжали, че хвърли кърпичката си. Държеше цигарата в устата си и вдишваше дълбоко.

— В задния десен джоб — каза патологът. — Започнала е да се разпада, но се чете. Беше сгъната два пъти, така че отвътре е съвсем чиста.

Ървинг излезе заднишком по коридора, като държеше пред себе си найлоново пликче за доказателства и разглеждаше малкия лист хартия вътре. С изключение на Бош другите се струпяха край него. Хартията бе сива като кожата на Мур. На Хари му се стори, че вижда само един ред, изписан със син химикал. Шефът го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Бош, трябва да си тръгваш.

Бош искаше да попита за съдържанието на бележката, ала знаеше, че няма да получи отговор. На лицето на Частайн видя

самодоволна усмивка.

При жълтата ограничителна лента спря, за да запали нова цигара. Чу почукването на високи токчета и като се обърна, видя една от репортерките, блондинка от Канал 2, да се приближава към него с безжичен микрофон в ръка и фалшива усмивка на фотомодел. Тя го атакува с добре тренирано и бързо движение. Преди обаче да успее да го заговори, Хари каза:

— Без коментар. Не работя по случая.

— Можете ли само...

— Без коментар.

Усмивката падна от лицето ѝ с бързината на гилотина. Тя гневно се обърна. След секунда обаче токчетата ѝ отново затракаха рязко и тя заедно с оператора си се приготви да заснеме кадъра, с който щеше да открие репортажа си. Изнасяха трупа. Прожекторите блеснаха и шестимата оператори образуваха шпалир. Двамата патолози, които бутаха количката с покритото тяло, минаха през него на път за чакащия син микробус. Хари забеляза, че Ървинг вървеше след тях със сурова физиономия и стоически изправен, но не на твърде голямо разстояние, за да не излезе от кадър. В крайна сметка каквото и да е появяване във вечерните новини е по-добре от никакво, особено за човек, хвърлил око на началническия пост.

Сетне мястото на престъплението започна да опустява. Всички си тръгнаха. Репортерите, ченгетата — всички. Бош се мушна под жълтата лента и се оглеждаше за Донован или Шийхан, когато Ървинг се приближи.

— Детектив Бош, промених си решението. Искам да свършиш нещо, което ще ускори нещата. Детектив Шийхан трябва да довърши някои работи тук. Аз обаче искам да изпреваря медиите, що се отнася до съпругата на Мур. Би ли уведомил опечалената? Разбира се, нищо не е сигурно, но искам жена му да знае какво става.

Бош се бе постарал да покаже такова негодувание преди малко, че нямаше как да се отърве сега. Искаше част от случая и я получи.

— Дайте ми адреса — каза той.

След няколко минути Ървинг си бе отишъл и униформените полицаи сваляха жълтата лента. Бош видя, че Донован се отправя към микробуса си с пушката, която бе увита в найлон, и с няколко по-малки пликчета с доказателствен материал. Хари използва бронята на

автомобила да си завърже обувката, докато Донован подреждаше пликчетата в дървена кутия, някога съхранявала вино „Напа Вали“.

— Какво искаш, Хари? Току-що научих, че не трябва да си тук.

— Това бе преди малко. Сега вече не е така. Току-що ми дадох случая. Възложиха ми да уведомя роднините.

— Колкото да се каже, че участваш.

— Ами да, взимаш каквото дават. Какво казва той?

— Кой?

— Мур.

— Слушай, Хари, това е...

— Виж, Допи, Ървинг ми възложи да уведомя роднините. Смятам, че това ме прави част от разследването. Просто искам да зная какво пише. Познавах този човек, разбираш ли? Няма да кажа на никого.

Донован тежко изпусна въздух, бръкна в кутията и зарови из пликчетата.

— Всъщност не пишеше почти нищо. Нищо възвишено. Той включи едно фенерче и насочи лъча към пликчето с бележката. Само един ред:

„Разбрах какъв съм.“

[1] Група за борба с наркотрафикантите по булевард „Холивуд“ (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Герой от популярен американски комикс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

Адресът, който Ървинг му даде, бе в Кениън кънтри, почти на час път с кола северно от Холивуд. Бош тръгна по холивудската магистрала на север, излезе на „Голдън стейт“ и мина през тъмния проход на планините Санта Сузана. Движението бе разредено. Предполагаше, че повечето хора бяха по домовете си и вечеряха пълнена пуйка. Бош мислеше за Кал Мур, за това, което бе направил и оставил след себе си.

Разбрах какъв съм.

Нямаше никаква представа какво е искало да каже мъртвото ченге с този ред, надраскан на малък лист хартия, пъхнат в задния джоб. Единствената среща на Хари с Мур бе всичко, по което трябваше да се води. А какво беше то? Два часа, прекарани в пиене на бира и уиски с необщителен и циничен полицаи. Нямаше начин да узнае какво се е случило междуременно, да разбере как черупката, която го бе предпазвала, се е разяла.

Припомни си срещата с Мур. Бяха се видели само преди няколко седмици по работа, ала проблемите на Мур някак си станаха част от разговора. Засякоха се един вторник вечерта в бар „Каталина“. Мур бе на работа, но „Каталина“ се намираще само на половин пресечка южно от булеварда. Хари чакаше в единия ъгъл на бара. Не биваше да разваля прикритието му.

Мур се отпусна на съседния стол и поръча едно малко уиски и бира „Хенри“, същото, което Бош имаше на плота пред себе си. Носеше джинси и пуловер, който падаше свободно над колана му. Стандартно облекло за прикритие, а и той като че ли се чувстваше удобно с него. На бедрата джинсите бяха износени и избелели. Ръкавите на пуловера бяха отрязани и изпод оръфания край на десния се подаваше лицето на дявол, татуирано със синьо мастило. Мур притежаваше някаква груба красота, ала трябваше да се е обръснал

поне преди три дни и имаше неуверен вид, като на заложник, освободен след дълго пленничество и мъчения. Сред тълпата в „Каталина“ изпъкваше като боклукчия на сватба. Хари забеляза, че наркополицаят бе стъпил на страничните пречки на високия стол със сиви каубойски ботуши от змийска кожа. Предпочитаха ги гледачите на бикове, защото скосените напред токове осигуряваха по-добра опора при събарянето на вързан бик. Хари знаеше, че и наркоченгетата ги носеха, понеже също даваха свобода на действие при хващането на заподозрян, друсан с ангелски прах^[1].

Те пушеха, пиеха и отначало приказваха за незначителни неща, опитвайки се да установят кои теми на разговор са добри и кои лоши. Бош забеляза, че името Калексико точно отразява смесения му произход. Тъмна кожа, мастиленочерна коса, тънък кръст и широки рамене. На този тъмен етнически профил се противопоставяха очите. Очи на калифорнийски сърфист — зелени като антифриз. В говора му пък нямаше и следа от мексикански акцент.

— Има един граничен град, Калексико. Точно срещу Мексикали. Бил ли си някога там?

— Там съм роден. Кръстен съм на него.

— Аз никога не съм ходил.

— Не се притеснявай, не си изпуснал много. Просто още един граничен град. Все още прескачам дотам от време на време.

— Семейство ли имаш там?

— Не, вече не.

Мур направи знак на бармана да донесе още едно питие, после запали цигара от предната, която бе изпушил до филтъра.

— Мислех, че искаш да питаш нещо — подхвърли той.

— Да, така е. Имам един случай.

Питиетата пристигнаха и Мур пресуши уискито си с едно плавно движение. Поръча следващото, преди барманът да е успял да прибави това към сметката.

Бош започна да разказва накратко случая си. Бе го поел преди няколко седмици, а досега не беше стигнал доникъде. Трупът на тридесетгодишен мъж, по-късно идентифициран чрез отпечатъци като Джеймс Капалани от Оаху, Хавай, бил изхвърлен под холивудската магистрала на мястото, където се пресича с „Гауър стрийт“. Бил удушен с четирийсет и пет сантиметрова прегъната тел с дървени

щифтове в двата края, за да може човек по-лесно да я стегне, след като е била увита около нечий врат. Чиста и ефикасна работа. Лицето на Капалани имаше синкавосив цвят, като на стрида. Синият хаваец — така го нарече временният главен съдебен лекар след аутопсията. Тогава вече Бош бе научил чрез компютърни допитвания, че убитият е известен още като Джими Капс и че има досие за наркотици, което в отпечатан вариант бе дълго горе-долу колкото телта, отнела живота му.

— Така че не бе голяма изненада, когато съдебният лекар го отвори и намери четирийсет и два презерватива в корема му — допълни Бош.

— Какво имаше в тях?

— Онзи хавайски боклук, дето му викат „стъкло“. Казаха ми, че се правел от „лед“. Помня, че преди няколко години ледът бе само моментно увлечение. Както и да е, този Джими Капс бил контрабандист. Пренасял стъклото в стомаха си и вероятно тъкмо е слязъл от самолета от Хонолулу, когато го удушили. Чувам, че стъклото е скъпа дрога и на пазара има изключителна конкуренция. Струва ми се, че ми трябва малко предшестваци данни, за да добия представа за какво става дума, тъй като съм доникъде и нямам понятие кой е убил Джими Капс.

— Кой ти разказа за стъклото?

— Големите наркополицаи от центъра на града. Не ми помогнаха особено.

— В действителност никой нищо не знае. Разказаха ли ти за черния лед?

— Малко. Това било конкуренцията. Мексиканците го внасят. Май това е всичко, което казаха.

Мур се огледа за бармана, който стоеше в другия край на бара и като че ли нарочно не им обръщаше внимание.

— Всичко е сравнително отскоро — започна той. — В основата си черният лед и стъклото са едно и също нещо. Ефектът е същият. Стъклото идва от Хавай, а черният лед от Мексико. Предполагам, може да се нарече наркотикът на двадесет и първи век. Ако бях търговец, бих казал, че притежава всички характеристики, за да завладее пазара. Някой е взел кокаин, хероин и РСР и хубаво ги е разбъркал. Страхотно ледено кубче. Способно е на всичко. Води до кокаинова еуфория, но и хероинът си казва думата. Говоря за часове, а не за минути. И накрая

има само щипка наркотик на прах — РСР, — за да му даде сила в края на унеса. Божичко, щом веднъж залее улиците, пазарът ще се разрасне, а после... Мамка му, по-добре не мисли за това. Наоколо ще се разхождат само зомбита.

Бош не каза нищо. Повечето неща вече ги знаеше, ала Мур разказваше добре и не искаше да му отклонява мислите с въпроси. Запали цигара и изчака.

— Всичко започнало в Хавай — продължи Мур. — В Оаху. Там правели лед. Просто обикновен лед, така го наричали. Това е коктейл от РСР и кокаин. Много доходно е. После го усъвършенствали с хероин. Също с добро качество, азиатски, бял. Сега го наричат стъкло. Май са имали нещо като мото: „Прониква като стъкло.“ В този бизнес обаче няма задръжки. Само цени и печалби.

Той вдигна ръце, за да покаже важността на тези два фактора.

— Хавайците имали добър продукт, но съществували трудности да го пренесат на континента. Възможностите са чрез кораб или самолет, а те могат да бъдат контролирани изцяло или поне до известна степен. Искам да кажа, могат да бъдат претърсвани и наблюдавани. Така че накрая използват „мулета“ като този Капс, който поглъща дрогата и я пренася по въздуха. Ала даже този вариант е проблемен, отколкото изглежда. Преди всичко можеш да прекараш ограничени количества. Колко имаше този тип у себе си, четирийсет и две балончета? Колко е това, стотина грама? Не си струва проблемите. Освен това не забравяй Агенцията за борба с наркотиците, която има хора по самолетите, летищата. Те търсят типове като Капс. Наричат ги „гумени контрабандисти“. Разполагат с общ профил. Нали знаеш, списък с признаци, по които да ги познаят. Търсят хора, които се потят, но устните им са сухи и те ги облизват. Това се дължи на едно лекарство против диария. Гадният „Каопектат“. „Гумените контрабандисти“ гълтат тази пикня като пепси. Това ги издава... Както и да е. Искам да кажа, че за мексиканците е хиляда пъти по-лесно. Географията е на тяхна страна. Могат да ползват кораби или самолети, обаче също така могат да го прекарват през граница, дълга повече от три хиляди километра, която почти не може да се контролира. Говори се, че на всеки половин килограм кокаин, хванат от федералните, поне пет кила минават под носа им. А от черния лед не могат да спипат и

трийсет грама. Не знам за нито едно конфискуване на черен лед на границата.

Той спря, за да си запали цигара. Бош забеляза, че ръката, която държеше клечката, трепери.

— Мексиканците просто откраднали рецептата. Започнали да произвеждат стъкло. Само че те използват местен кафяв хероин заедно с катрана. Това е сивото вещество по дъното на варела, в който го приготвят. Многого примеси го боядисват в черно. Ето защо го наричат черен лед. Излиза им по-евтино, превозват го по-евтино и го продават по-евтино. Почти са изключили хавайците от бизнеса, а пък шибаният продукт си е техен.

С това Мур, изглежда, приключи. Хари го попита:

— Да си чувал мексиканците да пребиват хавайските контрабандисти с цел да завладеят пазара?

— Не, поне тук не го правят. Слушай, трябва да запомниш, че мексиканците произвеждат тази дрога. Не са обаче непременно те тези, които я продават по улиците. Когато си на улицата, си отдалечен от върха поне с няколко нива.

— Въпреки това те сигурно контролират нещата.

— Вярно. Така е.

— Тогава кой е очистил Джими Капс?

— Хващаш ме натясно, Бош. От теб чух за първи път за това.

— Твоята група арестувала ли е някога пласьори на черен лед? Притискали ли сте някого?

— Няколко човека, но става въпрос за най-ниските стъпала на стълбата. Бели момчета. Пласьорите на твърда дрога по булевард „Холивуд“ са обикновено бели. За тях е по-лесно да въртят бизнеса. Това обаче не значи, че не са мексиканците тези, които ги снабдяват. Не означава също, че не ги снабдяват банди от южната част на Централна Америка. Така че арестите, които сме направили, вероятно изобщо няма да ти помогнат.

Той заудря с празната си халба по тезгяха, докато барманът вдигна поглед и получи знак за още едно питие. Май започваше да става необщителен, а Бош не бе получил много информация.

— Трябва да се добера до по-горните стъпала на стълбата. Можеш ли да ми помогнеш някак? Не съм стигнал доникъде, а случаят

е отпреди три седмици. Налага се да открия нещо или да го зарежа и да продължа с друг.

Мур гледаше право в бутилките, наредени зад бара.

— Ще видя какво мога да направя — рече той. — Трябва обаче да запомниш, че не отделяме време за черния лед. Кокаин и хероин, понякога марихуана — с това работим всеки ден, а не с екзотични наркотици. Ние гоним бройката, приятел. Имам обаче човек в Агенцията за борба с наркотиците. Ще говоря с него.

Бош погледна часовника си. Беше почти полунощ и той искаше да си върви. Видя как Мур си пали цигара, макар че още не бе допушил една от многото в претъпкания пепелник. Чашите с бира и уиски пред Хари все още бяха пълни, ала той стана и зарови из джобовете си за пари.

— Благодаря, приятел — каза Бош. — Виж какво можеш да направиш и ми се обади.

— Дадено — отвърна Мур. След кратка пауза добави: — Хей, Бош?

— Какво?

— Зная за теб. Нали се сещаш... Приказките, които се носеха из участъка. Зная, че си бил изгонен. Питам се срещал ли си някога един „костюм“ от ОВР, Частайн се казва?

Бош се замисли за момент. Джон Частайн беше един от най-добрите. В ОВР оплакванията се класифицираха накрая като потвърдени, непотвърдени и неоснователни. Той бе известен като „Потвърждаващият“ Частайн.

— Чувал съм за него — отговори му. — Има трети ранг и ръководи една от масите.

— Да, знам, че е детектив трети ранг. По дяволите, всички го знаят! Въпросът ми е... Беше ли той един от типовете, които душеха след теб?

— Не, винаги бе някой друг.

Мур кимна, пресегна се и взе уискито, което бе пред Бош. Пресуши го, а сетне каза:

— От това, което си чувал за Частайн, смяташ ли, че той е добър в работата си или е просто поредният „костюм“ с лъснат задник?

— Зависи какво разбираш под добър. Но не, не мисля, че някой от тях е добър. С такава работа не биха и могли. Ала удаде ли им се

възможност, който и да е от тях ще те изгори и ще прибере праха ти.

Бош бе разкъсан между желанието си да попита за какво става дума и нежеланието да се забърква. Мур мълчеше. Предоставяше избора на Хари и той реши да стои настрана.

— Ако са по петите ти, не можеш да направиш почти нищо. Обади се на съюза и си вземи адвокат. Прави каквото той ти каже и не продумвай на „костюмите“ нищо, ако не се налага.

Мур кимна безмълвно за пореден път. Хари извади две двайсетачки, които се надяваше да покрият сметката и все пак да остане нещо и за бармана. После си излезе.

Повече не видя Мур.

Бош излезе на магистралата „Антилоп Вали“ и се отправи на североизток. При надлеза на „Сенд каньон“ погледна от другата страна на магистралата и видя бял микробус от телевизията да се насочва на юг. На него бе изписана голяма деветка. Това означаваше, че когато Хари пристигнеше, съпругата на Мур вече щеше да е уведомена. Почувства известна вина за това, примесена с облекчение, че нямаше да я изненада с новината. При тази мисъл осъзна, че не знае името на вдовицата. Ървинг му бе дал само адреса, явно приемайки, че Бош знае името ѝ. Когато излезе от магистралата на шосе „Сиера“, той се помъчи да си спомни вестникарските истории, които бе чел през седмицата. В тях бе и името ѝ.

Ала не можеше да се сети. Спомни си, че е учителка (май по английски) в една гимназия във Вали. В докладите пишеше, че нямат деца. Спомни си и че са разделени със съпруга и от няколко месеца, но името ѝ му убягваше.

Той зави по „Дел Прадо“, загледа се в номерата, край които минаваше, и накрая паркира пред къщата, била някога домът на Мур. Обикновено, подобно на ранчо здание. Изглеждаше голямо, може би с четири спални, и Бош си помисли, че това е странно за бездетна двойка. Може би навремето са имали други планове.

Лампата над входната врата не светеше. Тя не очакваше никого. Не искаше никого. Въпреки това Бош видя на лунната светлина моравата отпред и прецени, че не е косена повече от месец. Високата трева заобикаляше бялата табела „Недвижим имот Райтънбоу“, която

бе забита до тротоара. В алеята пред къщата нямаше коли, а вратата на гаража бе затворена. Двата му прозореца бяха като тъмни, зеещи очни кухни. Слаба светлина се процеждаше само иззад пердето на широкия прозорец до входната врата. Запита се как ли изглеждаше тя и дали чувстваше вина или гняв. Или и двете.

Хвърли цигарата си на улицата и я настъпи, когато излезе от колата. Сетне се запъти покрай тъжно изглеждащата табела „За продан“ към вратата.

[1] Фенциклидин. Известен още като РСР. Силен еуфористичен наркотик, водещ до умствени увреждания или смърт — Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

На изтривалката пред входната врата пишеше „Добре дошли“, ала тя бе захабена и от доста време никой не си бе правил труд да изтупа праха от нея. Бош забеляза всичко това, защото след почукването наведе глава. Знаеше, че ще е по-добре да гледа навсякъде другаде, само не и към тази жена.

Тя се обади след второто почукване:

— Махайте се. Без коментар.

Бош неволно се усмихна, като си спомни, че тази вечер и той бе използвал същата фраза.

— Здравейте, госпожо Мур. Аз не съм репортер. От лосанджелиската полиция съм.

Вратата се откряна с няколко сантиметра и се появи лицето ѝ, скрито в сянката. Бош видя верижката на вратата, пресичаща отвора. Той вече бе извадил значката си.

— Да?

— Госпожа Мур?

— Да?

— Казвам се Хари Бош. Тъ, детектив съм от лосанджелиската полиция. Изпратиха ме... Може ли да вляза? Трябва... да ви задам няколко въпроса и да ви уведомя за, въ, развитието на...

— Закъснели сте. Онези от 4-и, 5-и и 9-и канал вече бяха тук. Когато почукахте, предположих, че сте от някой друг канал. Втори или седми. За други не се сещам.

— Мога ли да вляза, госпожо Мур?

Той дръпна значката си. Жената затвори и Хари чу дрънченето на верижката. Вратата се отвори и тя го покани с жест. Бош влезе в антрето, покрито с ръждиви на цвят мексикански плочки. На стената имаше овално огледало и в него той я видя да затваря и заключва вратата. Забеляза, че в едната ѝ ръка имаше книжна кърпичка.

— Много време ли ще отнеме? — попита жената.

Отвърна ѝ, че няма, и тя, след като го въведе в дневната, седна на покрит с кафява кожа стол. Изглеждаше много удобен и бе близо до камината. Тя му посочи едно канапе срещу огъня. Мястото, където гостите винаги сядаха. В камината тлееше гаснещ огън. На масата до нея Хари видя кутия с хартиени кърпички и камара от листове. Приличаха повече на доклади или може би на контролни работи. Някои бяха подвързани.

— Съчинения за книги — обясни тя, след като улови погледа му. — Възложих на учениците си книги, върху които да напишат отзиви преди коледната ваканция. Тази Коледа за първи път щях да съм сама и като че ли исках да съм сигурна, че ще има нещо, което да ми ангажира вниманието.

Бош кимна и огледа останалата част от стаята. Работата му позволяваше да научи много за хората от стаите им, от начина, по който живееха. Често хората нямаха какво да му кажат, така че той получаваше информация чрез наблюденията си и вярваше, че го бива по тази част.

Стаята, в която седяха, нямаше много мебели. Не личеше тук да е имало големи забавления с приятели или със семейството. В единия край имаше голяма полица, запълнена с романи с твърди корици и огромни книги за изкуство. Нямаше телевизор. Нито следа от детско присъствие. Спокойно място за тиха работа или приказки край огъня.

С това обаче бе свършено.

В ъгъла срещу камината стоеше коледно дръвче, високо метър и половина. Беше украсено с бели лампички, червени топки и няколко ръчно направени играчки, които може би се предаваха от поколение на поколение. Хареса му, че сама е украсила дръвчето. Продължила е живота си и установените порядки сред развалините на брака си. Наредила е дръвчето заради себе си. Това го накара да почувства силата ѝ. Обграждаше я твърда черупка от болка и вероятно самота, ала се чувстваше и сила. Дръвчето показваше, че тя бе жена, която ще превъзмогне този удар. Сама. Щеше му се да си спомни името ѝ.

— Преди да започнете — обади се тя, — може ли да ви попитам нещо?

Крушката на лампата за четене до стола ѝ бе слаба, но той ясно виждаше проникателността на кафявите ѝ очи.

— Разбира се.

— Нарочно ли го направихте? Оставихте репортерите да дойдат първи, за да не ви се налага да вършите мръсната работа. Така наричаше съпругът ми задължението да уведомиш семейството. Наричаше го мръсна работа и казваше, че детективите винаги се опитват да се измъкнат.

Бош почувства как лицето му пламва. На полицата над камината имаше часовник, който като че ли цъкаше твърде силно в настъпилата тишина. Накрая той успя да каже:

— Късно ми наредиха да дойда тук. А и малко трудно намерих адреса. Аз... — Хари млъкна. Тя знаеше. — Съжалявам. Май сте права. Не бързах особено.

— Няма нищо. Не бива да ви поставям в такова положение. Сигурно е ужасна работа.

На Бош му се искаше да има шапка като всички детективи в старите филми. Тогава би могъл да я държи в ръцете си, да си играе с нея, да прокарва пръсти по периферията ѝ — просто да прави нещо. Вгледа се по-внимателно в жената и забеляза изтощената ѝ красота. Предположи, че е към тридесет и пет годишна, с кафява коса на кичури. Изглеждаше доста подвижна. Над изпъналите мускули на шията се виждаха ясно очертаните линии на брадичката ѝ. Не си бе сложила грим, за да се опитва да скрие малките бръчки под очите си. Носеше сини джинси и провиснал бял пуловер, който вероятно е бил на мъжа ѝ. Чудеше се каква част от Калексико Мур носеше тя все още в сърцето си.

Всъщност Хари ѝ се възхищаваше, че го бе нападнала за мръсната работа. Осъзнаваше, че го заслужава. Познаваше я едва от три минути и тя като че ли му напомняше за някого, ала не бе сигурен за кого. Може би за някого от миналото. Редом със силата ѝ се чувстваше спокойна нежност. Очите му непрекъснато се връщаха към нейните. Бяха като магнити.

— Както и да е, аз съм детектив Хари Бош — започна той отново, като се надяваше, че тя може да се представи.

— Да, казахте го вече. Помня статиите във вестниците, а и съм сигурна, че мъжът ми е говорил за вас... Струва ми се, когато ви преместиха в холивудския участък. Преди две години. Той каза, че едно от студията ви е платило много пари, за да използва името ви и да

направи телевизионен филм по някакъв случай. Каза още, че сте си купили една от онези бомбастични къщи горе на хълмовете.

Бош неохотно кимна и смени темата:

— Не зная какво са ви казали репортерите, госпожо Мур, но бях изпратен да ви съобщя, че съпругът ви е намерен мъртъв. Съжалявам, че се наложи да ви го кажа. Аз...

— Аз знаех и вие знаехте, всяко ченге в града знаеше, че ще се окаже така. Не съм говорила с репортерите. Казах им, че няма да коментирам. Когато толкова много журналисти се изсипват пред къщата ти в коледната вечер, разбираш, че новините са лоши.

Той кимна и сведе поглед към въображаемата шапка в ръцете си.

— И така, ще ми кажете ли? Официално се води самоубийство, нали? С пушка ли го е направил?

Бош кимна пак и каза:

— Така изглежда, но нищо не е сигурно до...

— Докато не се направи аутопсия, зная. Омъжена съм за полицай. Тоест бях. Зная какво можете да кажете и какво не. Не можете да бъдете откровен дори с мен. Дотогава винаги съществуват тайни, които пазите за себе си.

Той видя как погледът ѝ се изостря, става гневен.

— Това не е вярно, госпожо Мур. Само се опитвам да смекча...

— Детектив Бош, ако искате да ми кажете нещо, просто го направете.

— Добре, госпожо Мур, направил го е с пушка. Ако искате подробности, мога да ви ги дам. Съпругът ви, ако е бил той, е използвал пушка и тя е отнесла лицето му. Напълно. Затова трябва да се уверим, че трупът е негов и че сам го е направил, преди да можем да кажем нещо категорично. Не се мъчим да пазим тайни. Просто още не разполагаме с всички отговори.

Тя се облегна назад и излезе от светлината. Под прикритието на сенките Бош видя изражението ѝ. Остротата и гневът в очите ѝ се бяха смекчили. Раменете ѝ като че ли се отпуснаха. Той се засрами.

— Извинявайте — каза ѝ. — Не зная защо ви го казах. Трябваше само да...

— Всичко е наред. Като че ли си го заслужих... Аз също се извинявам.

Тогава тя го погледна и в очите ѝ нямаше гняв. Беше проникнал през черупката. Виждаше, че тя има нужда да бъде с някого. Точно сега къщата бе прекалено голяма и прекалено тъмна за сам човек и всички коледни дръвчета и съчинения на света не можеха да променят това. Имаше обаче още нещо, което го караше да остане. Усети, че тя инстинктивно го привлича. За Бош принципът „противоположностите се привличат“ не важеше. Точно обратното. Винаги виждаше по нещо от себе си у жените, които го притегляха. Така и не разбра защо. Нещата си бяха такива. И сега тази жена, чието име даже не знаеше, просто го привличаше. Може би беше собственото му отражение и това на нуждите му, ала у нея имаше нещо и той го бе видял. То го държеше в примка и го караше да изпитва желание да научи какво бе издълбало кръговете под тези будни очи. Усещаше, че тя също като него носи белезите от раните в себе си, дълбоко заровени — всеки един от тях загадка. Тя бе като него. Знаеше го.

— Извинявайте, не знам името ви. Заместник-началникът просто ми даде адреса и каза да тръгвам.

Тя се усмихна на неудобното положение, в което бе изпаднал.

— Казвам се Силвия.

Той кимна.

— Силвия. Ъмм, да не би случайно да подушвам кафе?

— Да. Ще пиете ли една чашка?

— Би било чудесно, ако не ви затруднява много.

— Съвсем не.

Тя стана и когато мина пред него, колебанията му изчезнаха.

— Слушайте, съжалявам. Може би трябва да си вървя. Имате много неща, които да обмислите, а аз се натрапвам. Ще...

— Моля ви, останете. Ще ми е приятно да се възползвам от компанията ви.

Тя не изчака отговора му. Откъм огъня се чу пукане. Той я наблюдаваше как отива към кухнята. Изчака малко, огледа отново стаята и се отпрати към вратата на кухнята, откъдето идваше светлина.

— Пия го черно.

— Разбира се. Вие сте ченге.

— Като че ли не ги обичате много. Ченгетата.

— Е, да кажем просто, че репутацията им не е много добра за мен.

Жената беше с гръб към него. Тя сложи две чаши на плота и наля кафе от стъклена кана. Хари се облегна на касата на вратата до хладилника. Не беше сигурен какво да каже, дали да продължи делово или не.

— Хубав дом имате.

— Не. Хубава къща, но не и дом. Продаваме я. Май вече трябва да казвам „продавам я“.

Тя още не се беше обърнала.

— Знаете, че не можете да се вините, каквото и да е направил той. — Казаното бе незадоволително и той го съзнаваше.

— На думи е лесно.

— Така е.

Последва дълго мълчание, преди Бош да реши да довърши започнатото.

— Имаше бележка.

Тя замря, ала все пак не се обърна.

— „Разбрах какъв съм.“ Това е всичко, което пишеше.

Силвия мълчеше. Едната чаша все още бе празна.

— Това говори ли ви нещо?

Тя най-после се обърна към него. На ярката светлина в кухнята той видя солените следи, които сълзите бяха оставили по лицето ѝ. Това го накара да се почувства не на място. Като някакво нищожество, безсилен да ѝ помогне.

— Не зная. Мъжът ми... Той бе завладян от миналото.

— Тоест?

— Той просто... Винаги се връщаше назад. Обичаше миналото повече от настоящето или от надеждата за бъдещето. Обичаше да се връща към времето, в което е израствал. Обичаше... Не можеше да се откъсне от миналото.

Бош наблюдаваше как сълзите се стичат в бръчките под очите ѝ. Тя се обърна към плота и доля кафето.

— Какво е станало с него? — попита той.

— Какво става с всеки? — Известно време след това мълча, после продължи: — Не зная. Искаше да се върне назад. Липсваше му нещо от миналото.

„На всеки му липсва миналото — помисли си Бош. — Понякога то те тегли по-силно от бъдещето.“

Тя избърса очи с кърпичка, обърна се и му подаде едната чаша. Преди да каже нещо, той отпи от нея.

— Веднъж ми каза, че е живял в замък — обади се тя. — Поне така го нарече.

— В Калексико ли? — попита Хари.

— Да, но е било за кратко. Не зная какво се е случило. Никога не ми е разказвал много за тази част от живота си. Става въпрос за баща му. В един момент баща му вече не го е искал. Той и майка му трябвало да напуснат Калексико — замъка, или каквото там е било — и тя го отвела със себе си оттатък границата. Обичаше да казва, че е от Калексико, ала всъщност е израснал в Мексикали. Не знам дали някога сте били там.

— Само съм минавал, но никога не съм спирал.

— Това е основното. Хората не спират. Той обаче е отраснал там.

Тя спря и Бош я изчака. Бе забила поглед в кафето си — привлекателна жена, на която като че ли й бе омръзнало всичко. Още не беше осъзнала, че освен край за нея това бе и едно начало.

— Това бе нещо, което той никога не успя да преодолее. Фактът, че са го изоставили. Често се връщаше в Калексико. Не бях с него, но знаех, че ходи там. Сам. Смятам, че наблюдаваше баща си. Може би си е представял какво можеше да бъде. Не зная. Пазеше снимки от детството си. Понякога нощем, когато мислеше, че спя, той ги изваждаше и ги разглеждаше.

— Баща му още ли е жив?

— Не зная. Рядко говореше за баща си, а когато го правеше, казваше, че е мъртъв. Обаче не зная дали метафорично или наистина. За Кал той беше мъртъв. Само това имаше значение. За него въпросът бе много личен. След всичките тези години още изживяваше изгонването. Не успях да го накарам да говори за това. Или ако го правеше, само лъжеше, че старецът не означавал нищо за него и че не го е грижа. Ала не беше така. Познавах го. Трябва да призная, че след известно време, след години, спрях да се мъча да разговарям с него за това. А и той никога не повдигна въпроса. Просто ходеше дотам... Понякога през почивните дни, понякога за един ден. Когато се връщаше, не казваше нищо.

— Снимките у вас ли са?

— Не, взе ги, когато се изнесе. Никога не би ги оставил.

Бош отпи малко кафе, за да има време да помисли.

— Изглежда — започна той, — не зная, но изглежда, че... Може ли това да е оказало влияние...

— Не зная. Мога само да ви кажа, че имаше много голямо влияние върху нас. Беше се вманиачил. Това бе по-важно за него от мен и така нещата между нас приключиха.

Бош кимна и отмести очи от нейните. Какво друго можеше да направи? Понякога професията му го караше да се меси твърде много в живота на хората и той не можеше да стори друго, освен да стърчи там и да кима. Задаваше въпроси, които го караха да се чувства виновен, защото нямаше никакво право да знае отговорите. Той беше само момчето, което носи съобщението. Не трябваше да знае защо някой е опрял двуцевка до лицето си и е дръпнал спусъците. Въпреки това тайната на Кал Мур и болката на нейното лице нямаше да го оставят да си тръгне. Обаянието ѝ далеч не се изразяваше само във физическата ѝ красота. Да, тя бе привлекателна, ала болката на лицето ѝ, сълзите и най-вече силата в очите ѝ го притегляха. Хрумна му, че тази жена не заслужаваше това. Как е могъл Кал Мур толкова лошо да оплеска всичко?

Отново погледна към нея:

— Веднъж той ми каза още нещо. Тъ, имах вземане-даване с ОВР. Това е отдел...

— Зная какво означава.

— Да-а. Ами той ми поиска съвет. Попита ме дали познавам един човек, който разпитвал за него. Частайн се казва. Говорил ли ви е Кал за това? За какво става дума?

— Не, не ми е говорил.

Видът ѝ се променяше. Сега Бош отново виждаше как гневът се надига в нея. Погледът ѝ бе много остър. Беше ударил на болно място.

— Но знаехте за това, нали?

— Веднъж Частайн дойде тук. Смяташе, че ще му сътруднича. Каза, че съм подала оплакване срещу съпруга си, което беше лъжа. Искаше да претърси къщата и аз му казах да се маха. Не ми се говори за това.

— Кога дойде Частайн?

— Не си спомням точно. Преди два месеца.

— Предупредихте ли Кал?

Тя се поколеба, сетне кимна.

„Тогава Кал е дошъл в «Каталина» и ме е помолил за съвет“ — осъзна Хари.

— Сигурна ли сте, че не знаете за какво ставаше въпрос?

— Тогава вече бяхме разделени. Не си говорехме. Между нас бе свършено. Всичко, което казах на Кал, беше, че този човек е идвал и че е излъгал за това кой е подал оплакването. Кал отвърна, че те само това знаели да правят. Да лъжат. Каза ми да не се тревожа.

Хари допи кафето, ала задържа чашата в ръка. Тя бе разбрала, че съпругът ѝ някак си се е сринал морално, предал е бъдещето им заради миналото си, но беше постъпила почтено. Бе го предупредила за Частайн. Бош не я винеше за това. Можеше само да я харесва повече.

— Вие какво правите тук?

— Моля?

— Ако разследвате смъртта на мъжа ми, бих предположила, че вече знаете за ОВР. Или и вие ме лъжете, или не знаете. Ако е така, какво правите тук?

Той остави чашата на плота. Така спечели още няколко секунди.

— Заместник-началникът ме изпрати да ви съобщя какво...

— Да свършите мръсната работа.

— Правилно. На мен пробутаха мръсната работа. Както казах обаче, аз един вид познавах съпруга ви и...

— Мисля, че не можете да разрешите тази загадка, детектив Бош.

Той кимна, за пореден път готов да слуша.

— Преподавам английски и литература в гимназията „Грант“ във Вали — каза тя. — Възлагам на учениците си много книги за Лос Анжелис, за да могат да добият представа за историята и отличителните белези на тяхното общество. Бог ми е свидетел, че малко от тях са родени тук. Както и да е, една от книгите, които им давам, е „Дългото сбогуване“. Разказва се за един детектив.

— Чел съм я.

— Там има един ред, който зная наизуст: „Няма по-опасен капан от този, който сам си поставиш.“ Когато чета това, мисля за мъжа си. И за мен.

Тя пак започна да плаче. Тихо, без да сваля поглед от Бош. Този път той не кимна. Съзря нуждата в очите ѝ и като прекоси стаята,

сложи ръка на рамото ѝ. Беше неловко, ала после тя се прилепи към него и отпусна глава на гърдите му. Остави я да плаче, докато тя не се отдръпна.

След един час Бош си бе у дома. Той взе полупълната чаша с вино и бутилката, която стоеше на масата от вечеря. Излезе на задната веранда, седна, пи и обмисля нещата до рано сутринта. Глеещият пожар от другата страна на прохода бе угаснал. Сега обаче нещо гореше в самия него.

Явно Калексико Мур си бе отговорил на въпрос, който всички хора таят дълбоко в себе си. Хари Бош също бе копнял да намери отговора.

„Разбрах какъв съм.“

И това го бе убило. Тази мисъл удряше Бош като с юмрук вътре, в най-скритите кътчета на сърцето му.

ГЛАВА V

Сутринта на четвъртъка след Коледа бе един от онези моменти, за които фотографите на пощенски картички се молят. В небето нямаше и следа от смог. Пожарът по хълмовете бе изгаснал и пушекът отдавна бе издухан от тихоокеански бризове. След него лосанджелиският район се радваше на синьо небе и пухкави кълбести облаци.

Бош реши да се спусне от хълмовете по дългия маршрут. Да кара по „Удроу Уилсън“, докато стигне до пресичащия го „Мълхоланд“, и сетне да хване лъкатушещия път през „Никълс каньон“. Обичаше да гледа покритите със сини глицинии и виолетови цветя хълмове, на чиито хребети бяха кацнали застаряващи къщи за милиони долари и придаваха на града една вече угасваща слава. Докато караше, той мислеше за предната вечер и за това как се бе почувствал, когато утешаваше Силвия Мур. Почувства се като ченге от картина на Рокуел^[1]. Като човек, от когото нещо зависи.

Щом напусна хълмовете, той кара по „Дженъси“ до „Сънсет“ и после пое направо към „Уилкокс“. Паркира зад управлението и като мина край прозорците с решетки на изтрезвителното, влезе в детективското бюро. Мрачното настроение в общата зала бе по-тежко от цигарен дим в порнокино. Другите детективи седяха по масите, заболи глави надолу. Повечето говореха тихо по телефона или бяха заровили лица в книжата, които изпълваха живота им в непрестанен поток.

Хари седна на масата на отдел „Убийства“ и погледна седящия отсреща Джери Едгар, негов партньор при част от случаите. Вече нямаше постоянни партньори. Бюрото изпитваше недостиг на работна ръка и наемането на нови хора и повишенията в отдела бяха замразени поради орязания бюджет. Тяхната група бе останала с петима детективи. Началникът на бюрото, лейтенант Харви „Деветдесет и осем“ Паундс^[2], успяваше да го ръководи, като оставяше детективите да работят сами, с изключение на ключови случаи, опасни задачи или

арести. Бош и без това обичаше да действа сам, но повечето детективи се оплакваха.

— Какво става? — попита той Едгар. — Мур ли?

Едгар кимна. Бяха сами на масата. Шелби Дън и Карън Мошито обикновено идваха след девет, а Луциус Портър вадеше късмет, ако успееше да изтрезнее достатъчно и да се отбие към десет.

— Преди малко „Деветдесет и осем“ излезе от кабината и каза, че са сравнили отпечатъците. Мур е. Сам си е пръснал тиквата.

Те помълчаха няколко минути. Хари прегледа книгата на бюрото си, ала не можеше да спре да мисли за Мур. Представи си как Ървинг или Шийхан, или може би дори Частайн се обаждат на Силвия Мур, за да ѝ кажат, че самоличността е потвърдена. Виждаше как тъничката му връзка със случая се изпарява като дим. И без да се обръща, разбра, че някой стоеше зад него. Озърна се и видя, че Паундс го гледа отвисоко.

— Хари, заповядай вътре.

Покана за стъклената кабина. Погледна Едгар, който му показва очи, че нищо не знае. Хари стана и последва лейтенанта в кабинета му в предната част на залата. Беше малко помещение е прозорци от трите страни, което позволяваше на Паундс да наглежда подчинените си, но и да ограничи прекия контакт с тях. Не му се налагаше да ги слуша, да ги мирише или да ги опознава. Щорите, които често ги скриваха от погледа му, тази сутрин бяха вдигнати.

— Сядай, Хари. Излишно е да ти казвам да не пушиш. Добре ли прекара Коледа?

Бош само го погледна. Чувстваше се неудобно, когато този тип му викаше Хари и го питаше за Коледа. Той неуверено седна и попита:

— Какво има?

— Не бъди враждебен, Хари. Аз съм този, който трябва да е враждебен. Току-що научих, че си прекарал голяма част от коледната нощ в онзи западнал мотел, „Убежището“, където никой на този свят не би желал да бъде и където случайно „Кражби и убийства“ са водели разследване.

— Бях дежурен — оправда се Бош. — Трябваше да ме повикат. Отидох да видя какво става. Оказа се, че все пак Ървинг има нужда от мен.

— Това е чудесно, Хари, ако оставиш нещата дотук. Наредиха ми да ти кажа да не ти хрумват разни идеи за случая Мур.

— Какво трябва да значи това?

— Точно каквото изглежда, че означава.

— Слушайте, ако...

— Няма значение, няма значение. — Паундс вдигна ръце в успокояващ жест, сетне разтри горната част на носа си, което показваше началото на главоболие. Той отвори средното чекмедже на бюрото и извади малка кутийка с аспирин. Лапна две хапчета без вода. — Достатъчно по този въпрос, а? Не съм... Не искам да навлизам в...

Паундс започна да се дави и скочи от бюрото. Профуча край Бош, излезе от кабината и отиде до чешмичката при входа. Хари даже не го наблюдаваше. Просто си седеше на стола. След няколко секунди Паундс се върна и продължи:

— Извинявай. И така, казвах, че не искам да споря с теб всеки път, когато те повикам тук. Наистина смятам, че трябва да поработиш върху проблема как да се отнасяш с ръководните кадри в това управление. Изпадаш в крайности.

Бош виждаше наронения аспирин, който се спичаше в ъгълчетата на устата му. Паундс отново прочисти гърло.

— Само ти предавах думи, казани в...

— Защо Ървинг не ми ги каже сам?

— Не съм казал... Слушай, Бош, забрави това. Просто го забрави. Беше предупреден, и толкова. Ако имаш някакви хрумвания за снощи, за Мур, зарежи ги. Всичко е под контрол.

— Сигурен съм в това.

Получил вече предупреждение, Бош стана. Искаше му се да изхвърли този тип през стъклената стена, но щеше да се задоволи и е изпушването на една цигара зад изтрезвителното.

— Седни! — нареди му Паундс. — Не те повиках за това.

Хари седна и безмълвно зачака. Виждаше как Паундс се мъчи да се успокои. Той пак отвори чекмеджето и извади дървена линия, която разсеяно въртеше в ръцете си, докато говореше.

— Хари, знаеш ли колко убийства имаме тази година?

Въпросът го изненада. Питаше се какво ли кроеше Паундс. Знаеше, че сам е работил по единадесет случая, но пък бе имал шестседмична пауза през лятото, докато се възстановяваше от огнестрелната рана в Мексико. Предположи, че целият отдел „Убийства“ е имал към седемдесет случая през годината.

— Нямам представа — отвърна той.

— Е, аз ще ти кажа. До този момент имаме точно шейсет и шест убийства. Разбира се, остават още пет дни. Вероятно ще има още някое. Поне едно, предполагам. Новогодишната нощ винаги създава проблеми. Вероятно ще...

— Е, и какво от това? Помня, че миналата година бяха петдесет и девет. Убийствата се увеличават. Какво ново?

— Новото е, че броят на разкритите случаи намалява. По-малко от петдесет процента. Разкрили сме тридесет и два от шейсет и шест случая. Вярно, голяма част от тях са разгадани от теб. Поел си единайсет. Седем са приключили с арест или по друг начин. За други два имаме разрешително за арест. От двата ти случая, които са отворени, при единия нещата вървят на празен ход, а ти усилено разследваш този с Джеймс Капалани. Прав ли съм?

Бош кимна. Не му харесваше развоят на разговора, ала не беше сигурен защо.

— Проблемът е в общите данни — поясни Паундс. — Като ги вземем като цяло... Ами процентът на успеваемост е жалък.

Той силно удари по дланта си с линейката и поклати глава. Хари започваше да се досеща за какво бе всичко, обаче все още нещо липсваше. Не бе сигурен какво е намислил шефът му.

— Помисли си само — продължи Паундс. — Всичките тези жертви и семействата им! За тях правосъдието не съществува. А сега помисли как ще се подкопае доверието на обществото към нас, към този отдел, когато „Л.А. Таймс“ затръби, че повече от половината убийци в холивудския район се измъкват ненаказани за престъпленията си.

— Смятам, че не трябва да се тревожим за общественото доверие — рече Бош. — Мисля, че то не може да падне по-ниско.

Паундс отново разтри горната част на носа си и тихо каза:

— Не е време за уникалния ти циничен поглед върху нещата, Бош. Не намесвай арогантността си. Мога да те преместя в пътната полиция или при непълнолетните когато си поискам. Разбра ли ме? С удоволствие ще посрещна проблемите, когато се оплачеш на съюза.

— Тогава какво ще стане с процента ви на разкрити убийства? Какво ще пише тогава в пресата? Че две трети от убийците в Холивуд са на свобода?

Паундс върна линейката в чекмеджето и го затвори. На Бош му се стори, че вижда бегла усмивка на лицето му и почувства, че току-що е попаднал в капан. Сетне Паундс отвори друго чекмедже и извади на бюрото синя папка. Беше от тези, в които се държат докладите за следствия по убийства, но вътре имаше само няколко страници.

— Добър аргумент. Стигнахме до целта на тази среща. Нали разбираш, става въпрос за статистика, Хари. Разрешим ли още един случай, ще сме по средата. Вместо да кажем повече от половината се измъкват, можем да заявим, че половината убийци са арестувани. Ако пък разплетем още два случая, можем да кажем, че повече от половината убийства са разкрити. Схващащ ли? — Той кимна, след като Бош не каза нищо. Театрално подравни папката на бюрото и открито го погледна. — Луциус Портър няма да се върне. Говорих с него тази сутрин. Твърди, че е получил стрес и че ще си потърси лекар, който да потвърди това.

Той бръкна в чекмеджето и извади още една синя папка. После още една. Бош вече разбираше какво става.

— И се надявам, че си е намерил добър лекар — казваше Паундс, докато прибавяше петата и шестата папка към купчината. — Защото според последната ми проверка този отдел не смята цирозата на черния дроб за стресово заболяване. Просто като фасул — Портър е пияница. А не е честно да претендира за нетрудоспособност вследствие стрес и да се пенсионира по-рано, защото не може да устои на алкохола. Ще го изобличим с вътрешно следствие. Не ми пука, ако ще майка Тереза да му е адвокат. Ще го изобличим. — Той почука с пръст по камарата от сини папки. — Порових се из тези случаи. Осем са неразрешени. Положението е покъртително. Копирах хронологията и ще я проверя. Залагам долари срещу понички, че е фрашкано с подправени данни. Той си е седял в някой бар, отпуснал глава на тезгяха, а е вписвал, че разпитва свидетели или че върши подготвителна работа.

Паундс тъжно поклати глава.

— Знаеш ли, спряхме контрола и равносметките, откакто детективите останаха без партньори. Няма ло е кой да наблюдава този човек. И сега аз се озовавам пред осем открити разследвания, водени по най-немарливия начин, който съм виждал. Доколкото разбирам, всяко едно е можело да бъде доведено докрай.

Бош искаше да попита чия бе идеята детективите да работят сами, ала не го направи. Вместо това каза:

— Чували ли сте някога какво се е случило с Портър преди около десет години, когато е бил униформен? Той и партньорът му спрели веднъж да напишат акт на някакъв лайнар, който седял на бордюра и се наливал. Зад волана бил Портър. Било просто рутинно отбелязване на незначително престъпление, затова той остава в колата. И както си седи, лайнарят става и гръмва партньора му в главата. Човекът си стои, хванал с две ръце кочана с актове, и го гръмват точно между очите, а Портър седи и гледа.

Паундс изглеждаше бесен.

— Зная историята, Бош. Преиграват я пред всеки клас новобранци от академията. Урок за това какво не трябва да правиш, за да не се издъниш. Това обаче отдавна е история. Ако е искал да излезе в пенсия заради стреса, трябвало е да го направи тогава.

— Точно там е въпросът, човече. Не го е направил тогава, когато е могъл. Опитал се е да го преодолее. Може би се е опитвал десет години и накрая просто е затънал до гуша във всичките лайна на света. Какво искате да направи? Да постъпи като Кал Мур? Звездичка ли ще получите в характеристиката си, ако спестите на държавата една пенсия?

Паундс помълча няколко секунди, после каза:

— Много си красноречив, Бош, ала в крайна сметка не ти влиза в работата какво ще стане с Портър. Не биваше да повдигам въпроса. Обаче, тъй като го направих, сега слушай добре какво ще ти кажа. — Той отново приложи евтиния си номер с подравняването на всички ъгли на камарата сини папки. След това ги плъзна по бюрото към Бош. — Поемаш всички случаи на Портър. Искам да оставиш Капалани настрана за няколко дни. И без това в момента не напредваш изобщо. Отложи го за след първи и се захвани с тези. Искам да вземеш осемте недовършени случая на Портър и да ги проучиш. Действай бързо. Искам да потърсиш случай, с който смяташ, че можеш да се справиш бързо, и да хвърлиш всички сили за него през оставащите до Нова година пет дни. Работи и през уикенда, ще ти платя извънредни. Ако ти трябва за партньор някой от твоята група, няма проблеми. Но вкарай някого в затвора, Хари. Арестувай ми някого. Трябва да разкрия... да

разкрием още един случай, за да достигнем петдесетте процента. Крайният срок е новогодишната вечер, в полунощ.

Бош само го погледна над купчината папки. Сега доби пълна представа за този човек. Паундс вече не беше ченге. Той бе бюрократ, едно нищо. Виждаше престъпленията, проливането на кръв, човешките страдания като статистически данни в дневник. А в края на годината дневникът му казваше колко добре се е справил. Не хората, не вътрешният глас, а всеобщото безочие отравяше голяма част от управлението и го изолираше от града и от жителите му. Нищо чудно, че Портър искаше да се махне. Нищо чудно, че Кал Мур сам си тегли куршума. Хари се изправи, взе купчината папки и впери поглед в Паундс, който казваше: „Знам какво представляваш.“ Паундс отмести очи. Като спря до вратата, Бош каза:

— Знаете, че ако изобличите Портър, той просто ще се върне тук. Тогава какво? Колко неразкрити случая ще има догодина?

Паундс повдигна вежди, докато обмисляше думите му.

— Ако го оставите на мира, ще дойде негов заместник. Има много умни момчета на другите маси. Мийхан, който работи с непълнолетни, е добър. Преместите ли го на нашата маса, обзалагам се, че статистиката ви ще се подобри. Ако обаче прекарате Портър и го върнете обратно, догодина може пак да стане същото.

Паундс изчака малко, за да се увери, че Хари е свършил, и попита:

— Какво те засяга това, Бош? Ако се стигне до разследване, Портър с нищо не може да ти помогне. Въпреки това ти се мъчиш да му спасиш задника. Какъв е смисълът?

— Няма никакъв смисъл, лейтенант. Предполагам, че в това е смисълът. Разбирате ли ме?

Той занесе папките до мястото си на масата и ги пусна на пода до стола си. Едгар го изгледа. Току-що пристигналите Дън и Мошито също го погледнаха.

— Не питайте — рече Хари.

Той седна и погледна купчината в краката си. Не искаше да има нищо общо с нея. Искаше да запали цигара, но в залата не се пушеше поне докато Паундс бе наблизо. Потърси един телефонен номер и го набра. Отговориха му чак на седмото позвъняване.

— К'во има?

— Лу?

— Кой се обажда?

— Бош.

— О, да, Хари. Извинявай, не знаех кой е. К'во става? Чу ли, че ще излизам в пенсия заради стрес?

— Да. Затова се обаждам. Поех случаите ти, Паундс ми ги даде и... Искам да се опитам да приключа някой наистина бързо, например до края на седмицата. Чудех се дали имаш представа... Знаеш ли с кой трябва да се заема? Започвам от нулата.

Последва продължителна тишина.

— По дяволите, Хари — извика най-после той и Бош едва сега осъзна, че вероятно вече е пиян. — О, проклетие! Не предполагах, че този минетчия може да ти натресе всичко. Аз, въ, Хари... Хари, аз не работех много по...

— Хей, Лу, знаеш ли, не е толкова важно. Аз бях приключил с моите неща, само търся откъде да започна. Ако не можеш да ме насочиш, няма нищо. Просто ще се поровя малко. — Зачака отговор и усети, че другите на масата го слушаха и дори не го прикриваха.

— Мамка му! — обади се Портър. — О, Хари, мамицата му, не зная. Не съм в течение, разбираш какво искам да кажа. Напоследък нещо се разпадам. Чу ли за Мур? Дявол да го вземе, видях го в снощните новини. Аз...

— Да, много жалко. Слушай, Лу, не се притеснявай, чу ли? Ще прегледам документацията. Докладите за убийствата са тук и ще се поровя из тях.

Никакъв отговор.

— Лу?

— Добре, Хари. Обади ми се пак, ако искаш. Може би по-късно ще се сетя нещо. Точно сега хич ме няма.

Бош помисли малко, преди да каже каквото и да е. Представи си Портър в другия край на линията, потънал в пълен мрак. Сам.

— Слушай — каза той тихо. — По-добре... Що се отнася до молбата ти, пази се от Паундс. Може да поиска от „костюмите“ да те проверят, нали разбираш, да пратят двама по петите ти. Трябва да стоиш далеч от баровете. Той може да се опита да отхвърли молбата ти. Разбираш ли?

След известна пауза Портър отвърна, че разбира. Тогава Бош затвори и погледна към останалите на масата. В залата като че ли винаги бе шумно, докато не му се наложеше да проведе разговор, който не искаше никой да чуе. Извади си една цигара.

— „Деветдесет и осем“ ти е стоварил всичките случаи на Портър? — попита Едгар.

— Точно така. Това съм аз, боклукчията на бюрото.

— Е, тогава ние какво сме, боклукът?

Бош се усмихна. Усещаше, че Едгар не знае да се радва ли, че се е отървал, или да се ядосва, защото са го подминали.

— Ами, Джед, ако искаш, ще се набутам обратно в кабината и ще уведомя „Деветдесет и осем“, че желаеш да си поделим задачата. Сигурен съм, че онзи книжен плъх ще...

Той млъкна, защото Едгар го ритна под масата. Извъртя се в стола си и видя, че Паундс се задава отзад. Лицето му бе почервеняло. Вероятно беше чул последната реплика.

— Бош, нали не се готвиш да пушиш това гнусно нещо тук?

— Не, лейтенант, тъкмо отивах отзад.

Той отблъсна стола си и излезе да пуши на задния паркинг. Задната врата на изтрезвителното бе отключена и отворена. Пияниците от коледната нощ бяха вече натоварени на затворническия автобус и откарани в съда, за да подадат жалби. Служител със сив комбинезон миеше пода на килията с маркуч. Хари знаеше, че циментовият под на изтрезвителното е под лек наклон с цел да улесни ежедневното почистване. Наблюдаваше как мръсната вода излиза през вратата към паркинга, където се оттичаше в канал. Във водата имаше повръщано и кръв, а вонята от изтрезвителното беше ужасна. Хари обаче държеше на своето. Това бе неговото място.

След като изпуши цигарата, той хвърли фасата във водата и проследи как тя го отнася в канала.

[1] *Норман Рокуел* (1894–1978) — известен американски художник илюстратор. — Б.пр. ↑

[2] Деветдесет и осем паундовия (прякор) — Б.пр. ↑

ГЛАВА VI

Сякаш детективското бюро се бе превърнало в аквариум и той бе единственият във водата. Трябваше да се отърве от любопитните очи, които го наблюдаваха. Бош взе купчината сини папки и излезе на паркинга през задния вход. После бързо се върна в участъка през пропуска, премина късия коридор покрай ареста и се качи в хранилището на втория етаж. Наричаха го апартамент за младоженци заради походните легла в ъгъла. Неофициално спално помещение за полицаи. Вътре имаше стара масичка за кафе, телефон и тишина. Всичко, от което се нуждаеше.

Днес стаята беше празна. Бош остави папките на земята и махна от масата вдлъбнатата броня от кола, маркирана като веществено доказателство. Подпря я на натрупани една върху друга кутии с папки, до които имаше счупена дъска за сърф, също веществено доказателство. Сетне се залови за работа.

Хари гледаше втренчено тридесетсантиметровата камара от папки. Паундс бе казал, че досега отделът разполага с шейсет и шест убийства за тази година. Като се вземеше предвид разпределянето на работата и двумесечното отсъствие на Хари заради раната, Портър вероятно бе получил четиринадесет от случаите. Осем все още бяха неразкрити, което значеше, че той се е справил с шест. Не беше лош резултат предвид случайното естество на убийствата в Холивуд. Навсякъде по света по-голямата част от жертвите познават убиеца си. Той е от хората, с които се хранят, пият, спят и живеят. Ала Холивуд беше различен. Нямахме никакви правила. Съществуваха само отклонения, извращения. Тук непознати убиваха непознати. Мотивите изобщо не бяха задължителни. Жертвите се появяваха в тесни улички, по банкети на магистрали, из шубрачестите склонове на Грифит парк, в торби, изхвърлени като боклук в контейнерите зад някой ресторант. Едно от отворените разследвания на Хари бе за труп на части — всяка една оставена на площадка от аварийното стълбище в шестетажен хотел на „Гауър“. Това не предизвика голямо недоумение в бюрото.

Излезе виц, че за щастие жертвата не била отседнала в „Холидей ин“. Той бе петнайсететажен.

Изводът беше, че в Холивуд едно чудовище можеше лесно да се влее в човешкия поток. Просто още една кола на претъпканата магистрала. И някои винаги щяха да ги хващат, а други винаги щяха да остават непроследими, ако не се броеше кръвта, която оставяха след себе си.

Портър бе докарал нещата до шест на осем, преди да напусне. С този резултат нямаше да си спечели похвали, но все пак това означаваше, че още шест чудовища са отстранени от потока. Бош си даде сметка, че може да изравни баланса на Портър, ако успее да разреши един от осемте случая. Съсипаното ченге щеше поне да си иде с равен брой отворени и приключени разследвания. Не му пукаше за Паундс и за желанието му да разкрият още един случай до новогодишната нощ. Не изпитваше преданост към шефа си, а и не вярваше, че поставянето на човешки животи в таблици и схеми и анализирането им сочи нещо. Реши, че ако се заеме с тази задача, ще го направи заради Портър. Майната му на Паундс!

Той избута папките в задния край на масата, за да има място да работи. Реши набързо да хвърли по един поглед на всички случаи и да ги раздели на две купчини — такива, които могат да се приключат бързо, и други, по които не може да се направи нищо за кратко време.

Прегледа ги в хронологичен ред, като започна с някакъв свещеник, удушен на деня на Свети Валентин в кабинка на обществена баня в Санта Моника. Свърши след два часа. Бе сложил само две от сините папки при възможните за разрешаване случаи. Единият бе отпреди месец. Жена била завлечена от автобусна спирка „Лас Палмас“ в тъмния вход на затворен магазин за холивудски сувенири, където била изнасилена и намушкана. Другият случай касаше труп на мъж, намерен преди осем дни зад денонощен ресторант на „Сънсет“, недалеч от сградата на Съюза на режисьорите. Жертвата била бита до смърт. Бош се спря на тези два, защото те бяха най-скорошни, а опитът бе насадил у него твърдото убеждение, че случаите по обясними причини стават по-трудни за разплитане с всеки изминал ден. Който и да беше удушил свещеника, вече нямаше защо да се притеснява. Хари знаеше, че убиецът почти със сигурност няма да бъде хванат.

Бош също видя, че с малко късмет може бързо да приключи двата най-пресни случая. Ако успееше да установи самоличността на мъжа, намерен зад ресторанта, после тази информация можеше да го отведе до семейството, приятелите и колегите му, а по всяка вероятност и до мотива за убийството и може би до убиеца. Или ако успееше да открие къде е била намушканата жертва, преди да отиде на автобусната спирка, можеше да научи къде и как я е видял убиецът. Не беше сигурен с кой случай да се захване и реши да прочете внимателно и двете папки. Като се водеше обаче от теорията на вероятностите, взе решение първо да прегледа докладите за най-скорошното убийство. Трупът, намерен зад ресторанта, бе най-топлата следа.

От пръв поглед се набиваха в очи нещата, които докладът не съдържаше. Портър не беше взел окончателния вариант на протокола от аутопсията, затова Бош трябваше да разчита на сбитите сведения на следователя и на записките на Портър от аутопсията, в които пишеше само, че жертвата е била бита до смърт с „тъп предмет“ — полицейски термин, означаващ почти всичко.

Жертвата, приблизително петдесет и пет годишна, бе вписана като Хуан Доу №67. Номерът бе поставен, защото се предполагаше, че е латиноамериканец и бе шейсет и седмият неидентифициран такъв, намерен мъртъв в окръг Лос Анжелис през тази година. Не били открити никакви пари, портфейл или други принадлежности освен дрехите, произведени в Мексико. Единственият ключ към самоличността му бе татуировка в горната лява част на гърдите. Тя представляваше едноцветен контур на нещо като призрак. В папката бе приложена полароидна снимка. Бош я разгледа за няколко секунди и реши, че синьото пухче, приличащо на Каспар^[1], бе много старо. Мастилото беше избледняло и се бе замазало. Хуан Доу №67 си бе направил татуировката като младеж.

В доклада на Портър пишеше, че трупа е бил намерен в 1,44 сутринта на осемнадесети декември от полицаи, който не бил на работа. Въпросният полицаи, вписан само под номер на значката, отивал за ранна закуска или късна вечеря, когато при контейнера край кухненската врата на ресторантчето „Яйца за всички“ видял трупа.

П/С № 1101 съвсем скоро бил съобщил код седем и паркирал зад мястото с цел да влезе вътре и да се нахрани. Жертвата била забелязана от източната страна на контейнера за смет. Тялото лежало по гръб; главата сочела на север, а краката на юг. Ясно се виждали тежки наранявания и П/С уведомил дежурния началник, че е нужно да бъде изпратен човек от отдел „Убийства“. П/С не видял други лица в близост до контейнера преди или след откриването на трупа.

Бош прелисти папката за сводка от тогавашния дежурен служител, ала такава нямаше. След това разгледа другите снимки. На тях се виждаше трупът на мястото, където е намерен, преди специалистите да го откарат в моргата. Забелязваше се, че черепът на жертвата е бил разцепен от яростен удар. Имаше още рани по лицето и засъхнала черна кръв по врата и по цялата тениска на мъжа, някога бяла. Ръцете лежах разтворени от двете му страни. На увеличени фотографии само на ръцете Бош забеляза, че два от пръстите на дясната ръка са огънати назад със сложни фрактури — класически наранявания при самоотбрана. Освен раните впечатление правеха и грубите и покрити с белези ръце, чиито мускули изпъкваха. Бил е някакъв работник. Какво ли е правел в тясната уличка зад ресторанта в един часа сутринта?

Следваха свидетелски показания, взети от служители на „Яйца за всички“. Всички бяха мъже, което се стори погрешно на Бош, защото бе ял в това заведение няколко пъти рано сутринта и помнеше, че масите винаги се обслужваха от келнерки. Портър явно бе сметнал, че техните показания не са важни, и се бе концентрирал само върху кухненския персонал. Всички разпитани твърдяха, че не са виждали жертвата жива или мъртва.

Над едни от показанията Портър бе надраскал звездичка. Бяха на готвач, който казваше, че е дошъл на работа в един часа и е минал точно от източната страна на контейнера, за да влезе през кухненската врата. Не бил видял никакъв труп на земята, а бил сигурен, че щял да го види, ако го е имало. Това бе помогнало на Портър да постави часа

на убийството в четирийсет и пет минутния интервал между идването на готвача и това на полицаия, намерил трупа.

Имаше и разпечатки от лосанджелиската полиция, индекса за националната престъпност, калифорнийското министерство на правосъдието и службата за имиграция и натурализация, които бяха направили компютърни проверки на отпечатъците на жертвата. И четирите бяха с негативен резултат. Не разполагаха с отпечатъци, които да съответстват на тези. Хуан Доу №67 оставаше с неизвестна самоличност.

На гърба на папката бяха бележките, които Портър си бе водил по време на аутопсията. Самата аутопсия била направена чак във вторник, Бъдни вечер, поради обичайния запас от случаи, чакащи патолога. Даде си сметка, че последното служебно задължение на Портър може да е било да наблюдава разрязването на още един труп. Той не се върна на работа след празника. Вероятно е знаел, че няма да го направи, защото бележките му бяха оскъдни. Просто една страница с няколко нахвърляни мисли. Някои Бош не можеше да разчете. Други разбираше, ала те бяха безсмислени. Но почти в края на страницата Портър бе оградил съкратена бележка, която гласеше:

ННС — 12 до 6 сл.

Бош знаеше какво означава това. Въз основа на степента на изстиване на черния дроб и други показатели на тялото настъпването на смъртта вероятно е било между обяд и шест часа следобед, не по-късно. Нямах логика. Така настъпването на смъртта се изтегляше минимум седем часа и половина преди намирането на жертвата, а това не се връзваше с готвача, който не бе видял никакъв труп край контейнера в един.

Тези противоречия бяха накарали Портър да огради бележката. Това означаваше, че Хуан Доу №67 не е бил пребит зад ресторанта. Следователно е бил убит някъде другаде близо половин ден по-рано и после е бил изхвърлен там.

Той извади от джоба си тефтерче и започна да съставя списък на хората, с които искаше да говори. Първи в списъка беше лекарят, извършил аутопсията. Хари се нуждаеше от пълния протокол. После

си отбеляза да проведе по-подробен разговор с Портър. След него вписа името на готвача, защото Портър бе написал само, че той не е видял труп, докато е отивал на работа. Нямаше нищо по въпроса дали готвачът не е видял някой друг или нещо необичайно в уличката. Отбеляза си също да провери сервитьорките, които са били дежурни онази сутрин.

За да завърши списъка си, Бош трябваше да вдигне слушалката и да се обади на дежурния офицер.

— Искам да говоря с единайсет-нула-едно — каза Бош. — Бихте ли потърсили на таблото, за да ми кажете кой е?

Отново попадна на Клайнман. Той отвърна:

— Много смешно, умнико.

— Кое? — попита Бош, ала в този момент му просветна. — Кал Мур ли е?

— Беше Кал Мур. Беше.

Хари затвори и множество мисли веднага атакуваха ума му. Хуан Доу № 67 е бил намерен един ден преди Мур да се регистрира в „Убежището“. Опита се да проумее какво означаваше това. Мур се препъва в труп на тясна уличка рано една сутрин. На следващия ден той се настанява в мотел, пуска климатичната инсталация и допира двете цеви на пушката в лицето си. Посланието, което оставя, е както просто, така и загадъчно:

„Разбрах какъв съм.“

Бош запали цигара и задраска №1101 от списъка си, но продължи да съсредоточава мисълта си върху тази последна информация. Изпитваше нетърпение и тревога. Повъртя се на стола, сетне стана и започна да обикаля около масата. Постави Портър в новополучената ситуация и я обмисли от няколко страни. Стигаше до един и същ сценарий: Портър получава повикване по случая Хуан Доу № 67. Очевидно му се е наложило да говори с Мур на мястото, където е намерен трупът. На другия ден Мур изчезва. Следващата седмица Мур е намерен мъртъв, а после Портър обявява, че си търси доктор, за да се пенсионира. Прекалено много съвпадения.

Той вдигна слушалката и набра номера на масата на детективите по убийствата. Вдигна Едгар и Хари го помоли да се пресегне и да потърси в тефтера му домашния номер на Портър. Едгар му го продиктува и попита:

— Хари, къде си?

— Защо, „Деветдесет и осем“ ли ме вика?

— Не. Преди няколко минути се обади човек от отряда на Мур. Каза, че те търси.

— Така ли, и защо?

— Хей, Хари, само предавам съобщението, а не върша работата ти вместо теб.

— Добре, добре. Кой се обади?

— Рикард. Помоли ме само да ти кажа, че имали нещо за теб. Дадох му номера на пейджъра ти, защото не знаех дали ще се върнеш скоро. И така, къде си?

— Никъде.

Той затвори и набра номера на Портър. Телефонът звънна десет пъти. Хари остави слушалката и запали нова цигара. Не знаеше какво да мисли за всичко това. Възможно ли бе Мур просто да се е препънал в трупата, както пишеше в доклада? Възможно ли бе той да го е изхвърлил там? Бош не разполагаше с никакви улики.

— Никъде — повтори той на стаята, пълна с кутии.

Пак взе телефона и набра кабинета по съдебна медицина. Каза си името и помоли да го свържат с доктор Корасон, временния главен лекар. Отказа да съобщи на телефонистката каква е целта на обаждането. Почти минута в слушалката цареше мъртвило, след което се обади доктор Корасон.

— Прекъсваш ме по средата на нещо важно — каза тя.

— Весела Коледа и на теб.

— Извинявай.

— За аутопсията на Мур ли става дума?

— Да, но не мога да говоря за това. Какво ти трябва, Хари?

— Току-що наследих един случай и в доклада към него няма протокол от аутопсията. Опитвам се да разбера кой го е извършил, така че няма да се откажа от едно копие.

— Хари, не е нужно да търсиш главния съдебен лекар за това. Можеше да попиташ който и да е от следователите, които седят тук наоколо на задниците си.

— Да, ама те не са толкова мили към мен.

— Добре, побързай. Кажи ми името.

— Хуан Доу №67. Датата на смъртта е осемнадесети. Аутопсията е била на двадесет и четвърти.

Тя не каза нищо и Бош реши, че проверява някаква схема с разписанието.

— Да-а — съгласи се тя след половин минута. — На двадесет и четвърти. Бил е Саласар, но него сега го няма. В отпуск е. Беше последната му аутопсия за този месец. Замина за Австралия. Там е лято.

— По дяволите!

— Не се тревожи, Хари. Всичко е при мен. Сали очакваше Лу Портър да се отбие днес, за да го вземе. Той обаче изобщо не дойде. Как така наследи случая?

— Лу се оттегля.

— Господи, не е ли малко прибързано? Какво е... Почакай малко. — Не му даде възможност да потвърди, че ще я почака. Този път я нямаше повече от минута. Когато се обади пак, гласът ѝ звучеше по-пискливо. — Хари, наистина трябва да вървя. Знаеш ли какво, искаш ли да се срещнем след работа? Тогава ще съм прегледала всичко и ще ти кажа с какво разполагаме. Току-що си спомних, че има нещо интересно в този случай. Саласар дойде при мен, за да иска одобрението на специалист.

— Какъв специалист?

— Ентомолог — лекар, занимаващ се с насекоми. Сали откри мушички.

Бош вече знаеше, че личинки не биха се появили в тяло, мъртво най-много от дванайсет часа. А и Саласар не би имал нужда от ентомолог, за да ги разпознае.

— Мушички — повтори той.

— Да. При анализа на стомашното съдържание и носните секрети. В момента обаче нямам време да го обсъждам. Четирима нетърпеливи мъже ме чакат в залата за аутопсии. А само един от тях е мъртъв.

— Предполагам това означава, че живите са Ървинг, Шийхан и Частайн — тримата мускетари.

Тя се засмя и рече:

— Позна.

— Добре. Кога и къде искаш да се срещнем? — Погледна часовника си. Беше почти три.

— Да кажем към шест? — предложи тя. — Така ще имам време да свърша тук и да хвърля един поглед на протокола за твоя Хуан Доу.

— Там ли да дойда?

Пейджърът му започна да пиука. Той го изключи с добре тренирано движение на дясната ръка.

— Не, чакай да помисля — отвърна тя. — Можеш ли да ме чакаш в „Червеният вятър“? Там можем да изчакаме да отmine пиковият час.

— Ще бъда там — съгласи се Хари.

След като затвори, той погледна номера, изписан на пейджъра, разбра, че е на уличен автомат, и го набра.

— Бош? — попита някакъв глас.

— Същият.

— Аз съм Рикард. Работех с Кал Мур. Отрядът BANG, сещаш ли се?

— Да.

— Имам нещо за теб.

Бош не каза нищо. Усети, че космите по ръцете му започват да го сърбят. Опита се да свърже името Рикард с физиономия, ала не можа. Наркоченгетата работеха в необичайно време и бяха отделна категория хора. Не знаеше кой е Рикард.

— Или май трябваше да кажа, че Кал остави нещо за теб — наруши Рикард тишината. — Искаш ли да се срещнем? Но не в участъка.

— Защо?

— Имам си причини. Можем да поговорим за това, когато се видим.

— Къде?

— Знаеш ли едно заведение на „Сънсет“, „Яйца за всички“? Ресторантче със свята храна, а и хипитата не висят тук.

— Знам го.

— Хубаво. Ние сме в последното сепаре отзад, точно преди вратата на кухнята. Единствената маса с негър в заведението. Това съм аз. Отзад в уличката има паркинг.

— Зная. Кой сте „вие“?

— Целият екип на Кал е тук.

— Там ли висите постоянно?

— Да, преди да атакуваме улиците. До скоро.

[1] Духче от популярен анимационен филм. — Б.пр. ↑

ГЛАВА VII

Табелата на ресторанта бе различна от тази, която видя при последното си идване тук. Сега на нея пишеше „Яйца за всички по американски“, което значеше, че вероятно заведението бе продадено на чужденци. Бош слезе от своя „Каприс“ и мина по задната уличка. Огледа мястото, където е бил изхвърлен Хуан Доу №67. Точно пред задната врата на ресторант, често посещаван от местния полицейски наркоотряд. Линията на изводите му беше прекъсната от просяците в уличката, които се приближиха към него, клатейки чашките си. Бош не им обърна внимание, но присъствието им му напомни за друг недостатък на посредственото разследване на Портър. В докладите нямаше нищо за скитници, намиращи се тогава на уличката, да са били разпитани като евентуални свидетели. Сега вече сигурно щеше да е невъзможно да ги открие.

В ресторанта видя четирима млади мъже, един от които черен, да седят в едно от задните сепарета. Те безмълвно бяха забили погледи в празните кафени чаши пред тях. Хари забеляза на масата затворена кафява папка. Взе си стол от една празна маса и седна в края на сепарето.

— Аз съм Бош.

— Том Рикард — представи се черният. Той протегна ръка и после представи другите трима като Финкс, Монтирес и Федаредо. — Писна ни да се въртим из управлението. Кал харесваше това място.

Бош само кимна и сведе поглед към папката. Видя, че на етикета бе изписано името Умберто Сорильо. Не му говореше нищо. Рикард плъзна папката към него по масата.

— Какво е това? — попита Хари, без да я докосва все още.

— Вероятно последното, върху което той работеше — отвърна Рикард. — Щяхме да го предадем на ОКУ, но си помислихме: „Какво пък, той го е изготвил за теб.“ А онези момчета от „Паркър“ само се мъчат да го завлекат в лайната. Няма да им помогнем в това.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че те не могат просто да се съгласят, че човекът се е самоубил. Трябва да разровят живота му и да разберат точно защо е направил това или онова. Човекът се е гръмнал, дяволите го взели! Какво друго има да се каже по въпроса?

— Не искаш ли да знаеш защо?

— Вече знам защо, човече. Работата. Всички ще ни докара дотам тази професия. Така де, зная защо.

Бош просто кимна пак. Останалите трима наркополицаи още не бяха казали нищо.

— Само пускам пара — добави Рикард. — Беше гаден ден. Най-дългият в живота ми, мамка му!

— Къде беше това? — попита Хари, като посочи папката. — ОКУ не са ли претърсили вече бюрото му?

— Да, претърсиха го. Тази папка обаче не беше в него. Разбираш ли, Кал я оставил в една от колите на BANG — едно от онези лайна, които използваме за прикритие. В джоба на предната седалка. Изобщо не я забелязахме през седмицата, в която той липсваше, защото днес за пръв път някой от нас се вози отзад в колата. При операции обикновено излизаме с две коли. Днес обаче всички скочихме в една от колите за разходка по булеварда, след като научихме новините. Видях, че това се е шумгнало надолу в джоба. Вътре има една бележчица. Пише да ти дадем папката. Знаехме, че прави нещо за теб, щото онази вечер се измъкна по-рано, за да се срещнете в „Каталина“.

Бош още не бе отворил папката. Това, че само я гледаше, го караше да се чувства неловко.

— Онази вечер в „Каталина“ той ми каза, че „костюмите“ били по дирите му. Вие, момчета, да знаете защо?

— Не, човече, не знаехме какво става. Знаем само, че се навъртаха наоколо. Като мухи край лайно. ОВР претърсиха бюрото му преди ОКУ. Взеха папки, тефтерчето му за телефони, даже свиха скапаната пишеща машина от бюрото. Само нея имахме. Но за какво беше всичко, не знаем. Човекът беше от много години в службата и ми е много кофти, че го дебнеха. Това имах предвид, като казах, че работата го уби. Тя ще очисти всички ни.

— Ами освен работата? Миналото му. Жена му каза, че...

— Не искам да чувам тези гнусотии. Тя насъска „костюмите“ срещу него. Скалъпи някаква история, когато той се изнесе, и го

наклепа. Ако питаш мен, тя просто искаше да го погуби.

— Откъде знаеш, че е била тя?

— Кал ни каза, човече. Рече, че „костюмите“ могат да дойдат и да задават въпроси. Обясни ни, че всичко е тръгнало от нея.

Бош се чудеше кой кого бе излъгал. Мур партньорите си или Силвия самия него. Замисли се за миг за нея и не можеше да си го представи, не можеше да допусне, че го е натопила. Не го сподели обаче с четирите наркоченгета. Най-сетне се пресегна и взе папката. После си тръгна.

Беше прекалено любопитен, за да чака. Знаеше, че не биваше дори да взима папката. Трябваше да вдигне телефона и да се обади на Франки Шийхан от ОКУ. Ала той несъзнателно огледа набързо около колата, за да се увери, че е сам, и започна да чете. На първата страница имаше самозалепващо се листче.

Да се даде на Хари Бош.

Нямаше подпис или дата. Беше прикрепено към лист, на който с помощта на кламер се държаха и пет зелени формуляра от разпити на заподозрени. Хари откачи формулярите и ги разгледа. Пет различни имена, все мъжки. Всички са били задържани от служители на BANG през октомври или ноември. Били са разпитани и освободени. Всеки формуляр съдържаше само описание, домашен адрес, номер на шофьорската книжка и дата и място на задържането. Имената не му говореха нищо.

Погледна листа, към който бяха прикрепени формулярите. Беше озаглавен ВЪТРЕШНА ЗАПИСКА с подзаглавие „Информационен доклад на BANG № 144“. Датата беше първи ноември, а марката, с която се отбелязваше прилагането му в папката, бе от два дни по-късно.

В процеса на събиране на информация за наркобизнеса в район 12 служителите Мур, Рикард, Финкс,

Федаредо и Монтирес проведоха множество полеви разпити на заподозрени, за които се предполага, че участват в продажбата на наркотици по булевард „Холивуд“. През последните седмици тези служители са забелязали, че някои лица участват в продажбата на наркотик, известен като „черен лед“, който представлява комбинация от хероин, кокаин и РСР в твърдо състояние. Търсенето на този наркотик по улиците засега остава слабо, но популярността му се очаква да нарасне.

Служителите от отряда смятат, че при продажбата на улично ниво на „черен лед“ участват няколко лица, неживеещи в града. При разследване бяха идентифицирани петима заподозрени, ала арести не последваха. Предполага се, че мрежата за улична продажба се ръководи от лице, чиято самоличност засега не е известна на полицията.

Информатори и хора, които използват „черния лед“, разкриха, че доминиращата част от наркотика, продаван на улично ниво във въпросната зона, идва по-скоро от Мексико, отколкото от Хавай, откъдето произлиза ледът (виж доклад 502 на Агенцията за борба с наркотиците) и откъдето все още се внася на континента в големи количества.

Докладващите служители ще се свържат с Агенцията за информация относно източниците на този наркотик и ще продължат да наблюдават операциите в Р12.

Серж. К. В. Мур №1101

Бош препрочете доклада. Той беше написан за отърване на задника. Не казваше нищо и не означаваше нищо. Нямахме никаква стойност, но можеш да го покажеш пред началството, за да докажеш, че си наясно с проблема и си предприел стъпки да го атакуваш. Мур сигурно бе осъзнал, че черният лед се превръща в нещо повече от рядкост по улиците, и е искал да вкара в архива доклад, за да се предпази от бъдещи отзвуци.

В папката следваше доклад от девети ноември за арест на Марвин Данс за притежание на забранено вещество. Данс бил

арестуван от служители на BANG при „Айвар“, след като го проследили как доставя черен лед на уличен пласьор. Служителите Рикард и Финкс от BANG причаквали Данс на „Айвар“, северно от булевард „Холивуд“. Заподозреният седял в паркирана кола и наркополицаяте забелязали как друг човек се появил и се качил при него. Според доклада Данс извадил нещо от устата си и го дал на другия мъж, който тогава излязъл от колата и продължил нататък. Двамата полицаи се разделили и Финкс тръгнал след пешеходеца, а когато онзи излязъл от полезрението на Данс, го спрял и конфискувал осморка — осем увити поотделно грама черен лед в един балон. Рикард продължил да наблюдава Данс, който седял в колата в очакване на следващия пласьор, на когото да продаде продукта. След като Финкс му съобщил по радиостанцията, че е направил своя удар, Рикард се впуснал да арестува Данс. Той обаче погълнал всичко, което било останало в устата му. Докато Данс седял с белезници на тротоара, Рикард претърсил колата и не открил наркотици. Но в една смачкана чашка от „Макдоналдс“ в канавката до вратата на колата наркополицаят открил още шест балона, като всеки от тях съдържал осморка.

Данс бил арестуван за продажба и притежаване на наркотици с цел продажба. Заподозреният отказал да каже на арестуваните го служители за наркотиците друго, освен че чашката от „Макдоналдс“ не била негова. Не поискал адвокат, ала такъв дошъл в участъка след час и уведомил служителите, че ще бъде противоконституционно да откарат клиента му в болница за клизма или да прегледат изпражненията му, когато му дойдело времето да използва тоалетната. Мур, който поел арестанта в участъка, се посъветвал е областния прокурор и му било отговорено, че адвокатът е прав.

Данс бил пуснат под гаранция от сто двайсет и пет хиляди долара два часа след арестуването му. Бош реши, че това е любопитно. В доклада пишеше, че арестът е извършен в 11,42 вечерта. Това значеше, че за два часа посред нощ Данс си бе намерил адвокат, поръчител за гаранцията и десетте процента пари в брой — дванайсет хиляди и петстотин долара, нужни, за да бъде освободен.

Освен това срещу Данс не са били предявени никакви обвинения. Следващата страница от папката бе отказ от областната прокуратура. Дежурният прокурор, който разгледал случая, решил, че

доказателствата, свързващи Данс с чашката от „Макдоналдс“ в канавката на три стъпки от колата му, са недостатъчни. Така че никакво обвинение за притежаване. Сетне обвинението за продажба било оттеглено, тъй като наркополицаяте не видели никакви пари да минават от ръка в ръка, когато Данс дал осморката на мъжа, качил се в колата. Неговото име бе Глен Друсон. Седемнайсетгодишен младеж, който отказал да свидетелства, че е получил балона от Данс. В документа от прокуратурата пишеше, че той бил готов да свидетелства, че балонът е бил у него, преди да се качи в колата. Ако го призовели, щял да каже, че сам се е опитвал да го продаде на Данс, който обаче не проявил интерес.

Случаят с Данс бил приключен. Друсон бил обвинен за притежаване на наркотици, а по-късно освободен условно поради непълнолетие.

Бош отмести поглед от докладите и погледна в уличката. Виждаше кръглата медно-стъклена сграда на Съюза на режисьорите, която се издигаше в дъното. Едва се забелязваше върхът на рекламата с човека на „Марлборо“, която стоеше на „Сънсет“, откак се помнеше. Запали цигара.

Пак се върна към отказа на прокуратурата. Към него бе прикачена снимка, заснета за полицейското досие на русия Данс, самодоволно ухилил се срещу обектива. Бош знаеше, че случилото се бе обичайният начин, по който протичат много, ако не повечето такива случаи. Дребната риба се хваща, а по-едрата скъсва кордата и отплува. Полицаяте знаеха, че можеха само да провалят операции, но никога нямаше да освободят улиците от злото. Арестуващ някой пласъор и друг заема мястото му. Или договорен адвокат го освобождава срещу гаранция, а после областен прокурор, който е натоварен с четири чекмеджета случаи, го пуска окончателно. Това бе една от причините, поради които Бош остана в отдел „Убийства“. Понякога си мислеше, че то бе единственото престъпление, което се зачита.

Но дори това се променяше.

Хари взе снимката и я прибра в джоба си, сетне затвори папката временно. Тревожеше го арестуването на Данс. Чудеше се каква връзка бе видял Калексико Мур между Данс и Джими Капс, която го бе подтикнала да го постави в папката. Извади малко тефтерче от

вътрешния джоб на самото си и започна да съставя хронологичен списък. Написа:

9 ноем. Данс с арестуван
13 ноем. Джими Капс умира
4 дек. Мур и Бош се срещат

Той затвори тефтерчето. Знаеше, че трябва да се върне в ресторанта, за да зададе на Рикард един въпрос. Ала преди това отвори повторно папката. Оставаше само още една страница — друг информационен доклад. Този беше резюме на подробни данни, които Мур бе получил от служител на Агенцията за борба с наркотиците, назначен в Лос Анжелис. Датираше от единайсети декември, което означаваше, че Мур го е изготвил седмица след като се бяха срещнали в „Каталина“. Опита се да разбере как това се връзваше с всичко останало и какво означаваше, ако изобщо имаше някакъв смисъл. На срещата им Мур бе прикрил информация, но след това беше отишъл в Агенцията да поиска данни. Сякаш е играел и за двете страни. Или пък се е опитвал да отклони вниманието на Бош от случая, за да го разплете сам.

Хари започна да чете доклада бавно, като несъзнателно огъваше горните ъгли на папката с пръсти.

Информация, предоставена този път от помощник специален агент от Агенцията за борба с наркотиците Рене Корво, от оперативния отдел в Лос Анжелис, показва, че източникът на черен лед е главно Баха Калифорния¹. Обект 44Q3 Умберто Сорильо (11/11/54) е заподозрян, че ръководи нелегална лаборатория в зона Мексикали, която произвежда мексикански „лед“ за доставяне в САЩ. Обектът живее в ранчо с бикове, 6000 акра, Югозап. Мексикали. Мексиканската щатска полиция не е предприела нищо срещу Сорильо по политически причини. Начинът на транспорт, използван при тази операция — неизвестен. Въздушни наблюдения отричат всякакво

летище в района на ранчото. Мнението на Агенцията, базиращо се на досегашния опит, е, че се използват автомобилните пътища през Калексико или може би Сан Исидро, макар че никакви пратки не са заловени на тези пунктове до този момент. Смята се, че обектът се радва на подкрепата и сътрудничеството на служителите от щатската полиция. Той има широка популярност и е почитан като герой в кварталите на Югозап. Мексикали. Подкрепата на обекта се изразява в щедри дарения за работни места, медикаменти, жилища в кварталите и лагери за безплатна храна в бедните околности, където е израснал. Някои от жителите на югоизточните квартали наричат Сорильо Ел Папа де Мексикали. Ранчото на Сорильо е под силна денонощна охрана. Ел Папа (Папата) рядко се появява извън ранчото. Изключение правят ежеседмичните посещения на арената за бикоборство в Баха, където наблюдава биковете, отгледани в ранчото му. Мексиканската щатска полиция предупреждава, че на този етап всякаква тяхна помощ при акция на Агенцията срещу Сорильо ще бъде невъзможна.

Серж. К. В. Мур №1101

След като затвори папката, Бош я гледа втренчено още няколко секунди. В главата му цареше бъркотия. Не беше човек, който вярва в съвпадения, и затова се чудеше как присъствието на Кал Мур хвърляше сянка над всичко, върху което му предстоеше да работи. Погледна часовника си и видя, че скоро трябваше да тръгва за срещата с Тереса Корасон. Ала все пак всичият хаос в ума му не можеше да отклони мисълта, която си пробиваше път: Франки Шийхан от ОКУ трябваше да получи информацията от папката за Сорильо. Бош бе работил с Шийхан. Той беше добър човек и опитен следовател. Ако водеше разследване, трябваше да има папката. Ако не, тогава нямаше значение.

Излезе от колата и тръгна обратно към ресторанта. Този път влезе през кухненската врата откъм уличката. Отрядът BANG още беше там. Четиримата млади наркополицаи седяха така тихо, сякаш

бяха в задната стаичка на погребално бюро. Столът на Бош също си беше там. Той седна отново.

— Какво има? — попита Рикард.

— Чел си това, нали? Разкажи ми за арестуването на Данс.

— Какво има да се разказва? Сритваме един задник, а прокуратурата изхвърля случая. Какво ново? Дрогата е различна, приятел, ама няма нищо ново под слънцето.

— Какво ви накара да причакате Данс? Как разбрахте, че там извършва доставките?

— Чух го някъде.

— Слушай, важно е. Има връзка и с Мур.

— По какъв начин?

— Не мога да ти кажа. Трябва да ми вярваш, докато свържа някои неща. Просто ми кажи кой го подшушна. Някой го подшушна, нали?

Рикард, изглежда, преценяваше възможностите, с които разполагаше.

— Да, така беше. Моят информатор.

— Кой беше?

— Слушай, човече, не мога...

— Джими Капс. Беше Джими Капс, нали?

Рикард пак се поколеба и това бе като положителен отговор за Бош. Ядоса се, че го откриваше почти случайно и едва след смъртта на един полицаи. Картината обаче се проясняваше. Капс изпява Данс с цел отстраняване на конкуренцията. После отлита обратно за Хавай, напълва шкембето си с балони и се връща. Данс обаче вече не е на топло и Джими Капс го пречукват, преди да е успял да продаде и един балон.

— Защо, по дяволите, не дойде да говориш с мен, когато научи, че са пречукали Капс? Аз се мъчех да налучкам в каква посока да тръгна и...

— Какви ги приказваш, Бош? Мур се срещна с теб онази вечер заради Капс. Той...

За всички на масата стана ясно, че онази вечер в „Каталина“ Мур не бе казал на Бош всичко, което знаеше. Мълчанието тежко ги обгърна. Ако не бяха го разбрали преди, сега вече го знаеха: Мур е кроял нещо. Най-накрая Хари се обади:

— Мур знаеше ли, че Капс ти е информатор?

Рикард пак се поколеба, но сетне кимна. Бош стана и плъзна папката по масата към него.

— Не искам това. Обадете се на Франк Шийхан от ОКУ и му кажете, че току-що сте го намерили. От вас зависи, но аз не бих признал, че сте ми позволили първо да го погледна. А и няма да го направя. — Понечи да се отдалечи от масата, ала се спря. — Още нещо. Този тип Данс, някой да го е виждал да се мотае наоколо?

— Не и след ареста — отговори Федаредо.

Другите трима поклатиха глави.

— Ако можете да го откриете, обадете ми се. Имате номера ми.

Отвън, пред вратата на кухнята, Бош отново погледна към мястото в уличката, където Мур уж бе намерил Хуан Доу №67. Вече не знаеше какво да вярва за Мур. Не можеше обаче да спре да се чуди каква бе връзката между Хуан Доу, Данс и Капс, ако изобщо имаше връзка. Знаеше, че ключ към загадката щеше да е самоличността на мъжа с работническите ръце и мускули. Разбереше ли я, щеше да намери убиеца.

ГЛАВА VIII

Хари мина край паметника пред „Паркър сентър“ и влезе във фоайето, където трябваше да си покаже значката на полица на пропуска, за да го пусне. Управлението бе прекалено голямо и безлично. Ченгетата на пропуска не биха познали никого с ранг по-нисък от началник.

Фоайето бе препълнено с хора, които идваха или си отиваха. Някои бяха с униформи, други с костюми, трети с етикетчета „ПОСЕТИТЕЛ“ на ризите си и ококорен поглед на граждани, пристъпващи за първи път в лабиринта. Хари бе започнал да смята „Паркър сентър“ за бюрократичен лабиринт, който по-скоро спъваше, отколкото улесняваше работата на уличния полица. Състоеше се от осем етажа, като се упражняваше пълен контрол върху всеки коридор на всеки етаж. Всичките ревниво се пазеха от шефове, временни и помощник-началници. А всяка група си имаше своите подозрения към останалите. Всяка бе „държава в държавата“.

Бош беше господар на лабиринта през осемте си години в „Кражби и убийства“. А сетне се сгромоляса и изгоря при разследване на ОВР, касаещо стрелбата му по невъоръжен човек, заподозрян в поредица от убийства. Бош стрелял, когато мъжът бръкнал под една възглавница в скривалището си за пистолет, както той си бе помислил. Нямало обаче никакъв пистолет. Под възглавницата имало малка перука. Би било почти смешно, ако човекът не бе отнесъл куршума. Други следователи от ОКУ установиха връзката му с единайсет убийства. Тялото му бе изпратено с картонена кутия в крематориум. Бош пък бе запратен в холивудския участък...

Асансьорът бе претърпан и миришеше на лош дъх. Слезе на четвъртия етаж и влезе в залите на лабораторията по криминалистика. Секретарката вече си беше тръгнала. Той се надвеси през прозорчето и натисна един бутон, който отвори с бръмчене половината врата. Мина през отдела за балистични експертизи и влезе в общата зала. Донован бе все още там на бюрото си.

— Как влезе тук?

— Сам се пуснах.

— Хари, не прави така. Не можеш просто да се разхождаш и да нарушаваш охраната.

Бош кимна в знак на разкаяние.

— Какво искаш? — попита Донован. — Не работя по никой от твоите случаи.

— Напротив.

— По кой?

— Кал Мур.

— Глупости!

— Слушай, занимавам се е част от него, разбираш ли? Имам само няколко въпроса. Можеш да отговориш, ако искаш. Ако не, няма проблем.

— За какво става дума?

— Проследих някои неща, които изскочиха при два от случаите ми, и през всичко минава следата на Кал Мур. Така че просто... Просто искам да съм сигурен за Мур. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не, не разбирам.

Бош си взе стол от съседното бюро и седна. Бяха сами в залата, но Хари говореше тихо и бавно, с което се надяваше да измами евентуална записваща техника.

— Трябва да съм сигурен. Ще си остане между нас. Питам се, можеш ли да ми кажеш дали всичко се потвърди?

— Кое да се потвърди?

— Стига бе. Той ли е бил и имало ли е някой друг в стаята?

Последва дълго мълчание и после Донован прочисти гърло. Накрая попита:

— Как така работиш по случаи, през които минава неговата следа?

„Справедлив въпрос“ — помисли си Бош. Отваряше се малко прозорче.

— Имам мъртъв пласьор на наркотици. Бях помолил Мур да провери някои неща по този случай. После получавам труп, някой си Хуан Доу, в една задна уличка на „Сънсет“. Мур го е намерил. На другия ден той се настанява в онази дупка и прави номера с пушката.

Или поне така изглежда. Искам само да съм сигурен, че нещата са така, както изглеждат. Чух, че в моргата са потвърдили самоличността му.

— И какво те кара да мислиш, че тези два случая са свързани с Мур?

— Точно сега не мисля нищо. Само се опитвам да елиминирам разни възможности. Може би всичко е съвпадение. Не съм сигурен.

— Ами не зная какво са разбрали при аутопсията, но взех отпечатъци от стаята, които са негови. В стаята е бил Мур. Току-що приключих. Отне ми цял ден.

— Защо?

— Компютърът в Министерството на правосъдието беше развален цяла сутрин. Не можех да получа отпечатъци. Отидох в „Личен състав“ да взема тези на Мур от досието му и там ми казаха, че Ървинг вече го бил прибрал и отнесъл на съдебния лекар. Знаеш, това не би трябвало да се прави, ама кой ще му каже, та да влезе в черния му списък. Затова се наложи да чакам компютърът да се оправи. Получих отпечатъците му след обяд и едва преди малко свърших. В стаята е бил Мур.

— Къде бяха отпечатъците?

— Почакай.

Донован се завъртя със стола си към един шкаф и отключи някакво чекмедже с ключ, който извади от джоба си. Докато се ровеше из папките, Бош запали цигара. Най-сетне Донован издърпа една папка и се завъртя обратно към бюрото.

— Загаси тая гадост, Хари. Мразя тази гнусотия.

Бош пусна цигарата на линолеума, настъпи я и изрита фасата под бюрото на Донован, който бе започнал да преглежда няколко страници, извадени от папката. Хари видя, че на всяка имаше скица на мотелската стая, в която бе намерен трупът на Мур, погледната отгоре.

— Добре, ето — каза Донован. — Отпечатъците в стаята са на Мур. Всичките. Аз ги срав...

— Това го каза.

— Ще стигнем и до въпроса. Да видим. Имаме палец — четиринайсет точки — върху приклада на оръжието. Това, предполагам, беше ключовият отпечатък. С четиринайсет.

Хари знаеше, че бяха нужни само пет съвпадащи точки при сравняване на отпечатьци, за да бъде приета установената самоличност в съда. Да имаш отпечатък върху оръжие с четиринайсет съвпадащи точки бе все едно да имаш снимка на човека, държащ оръжието.

— После... чакай да видим... Имаме четири с по три съвпадащи точки върху цевите на оръжието. Смятам, че тези някак са се замазали, когато то е изскочило от ръцете му. Така че тук наистина няма нищо ясно.

— Ами по спусъците?

— Не. Нищо. Дръпнал е спусъците с крак и е носел чорап, не помниш ли?

— Ами из стаята? Видях те да поръсваш с прах климатичната инсталация.

— Да, но по циферблата нямаше нищо. Решихме, че я е пуснал на най-студено. Нали знаеш, за да забави разлагането. Циферблатът обаче беше чист. Той е пластмасов с груба повърхност, така че едва ли щеше да остане нещо за нас.

— Какво друго?

Донован се върна към схемите си.

— Взех отпечатьци от значката му — показалец и палец, съответно пет и седем съвпадащи точки. Значката беше върху бюрото заедно с портфейла, по който обаче нямаше нищо. Само зацапвания. По пистолета на бюрото имаше само замазани отпечатьци, ала на патрона се виждаше ясен палец. После имам почти цялата ръка (длан, палец и три пръста) на лявата врата на шкафчето под мивката в банята. Предполагам, че сигурно се е подпрял на нея, когато се е настанявал на пода. Какъв начин да си отидеш, а!

— Да. Това ли е?

— Да. Тъ, не. Върху вестника, който беше на стола, имам много ясни отпечатьци. Пак палец и три пръста.

— А по гилзите?

— Само замазани петна. Не можах да взема нищо от гилзите.

— А по бележката?

— Нищо.

— Някой да е проверил почерка?

— Ами всъщност бе написано с печатни букви. Шийхан обаче го даде на специалист графолог, който го провери. Каза, че съвпада. Преди няколко месеца Мур се изнесе от дома на жена си и си взе апартамент на едно място в Лос Фелис, казва се „Фонтаните“. Попълнил е нова адресна регистрация. Беше в досието, което Ървинг заграби. Както и да е, адресната регистрация също била попълнена с печатни букви.

— А пушката? Някой проследи ли серийния номер?

— Номерът е бил изпилен и изгорен с киселина. Знаеш ли, Хари, не трябва да ти казвам толкова много. Мисля, че трябва просто... — Той не довърши изречението си. Обърна стола си към шкафа и започна да прибира схемите.

— Почти свърших, приятел. Ами траекторията на куршумите? Проследи ли я?

Донован затвори и заключи чекмеджето и пак се обърна.

— Започнах, не съм свършил. Говорим обаче за две успоредни цеви и два патрона. Бих казал, че може да го е направил от петнайсет сантиметра разстояние, за да се получи такъв резултат. Тук няма никаква загадка.

Бош кимна и погледна часовника си, после стана.

— Последен въпрос.

— Давай. Вече ти изпях достатъчно, за да нося постоянно бинт около задника си. Ще внимаваш с това, което ти казах, нали?

— Разбира се. Последно нещо. Неустановени отпечатъци. Колко отпечатъци имаш, които не си свързал с Мур?

— Нито един. Питам се дали някой няма все пак да се поинтересува от това.

Бош седна обратно. Не беше логично. Знаеше, че една мотелска стая е като работещо момиче. Всеки клиент оставя по нещо след себе си. Нямаше значение дали стаите се оправят и сравнително добре се почистват между наемателите. Винаги оставаше по нещо, някакъв издайнически знак. Хари не можеше да приеме, че всяка повърхност, която Донован е проверил, е била чиста с изключение на местата, където са намерени отпечатъците на Мур.

— Как така никой не го е интересувало?

— Имам предвид, че никой не обели зъб. Казах на Шийхан и на онзи дръвник от ОВР, който го следваше навсякъде. Държаха се, като

че това нищо не им говори. Нали разбираш? Нещо като: „Голяма работа, значи няма други отпечатъци.“ Май никога преди не са намирали труп в мотелска стая. Мамка му, снощи си мислех, че ще събирам отпечатъци до полунощ. Обаче намерих само тези, за които ти казах. Това бе най-чистата мотелска стая, от която съм взимал отпечатъци. Искам да кажа, даже използвах и лазер. Не видях нищо освен петна от парцала, почистил стаята. А ако питаш мен, Хари, не беше място, където управителят се грижи много за чистотата.

— Каза го на Шийхан, нали?

— Да, казах му, когато свърших. Мислех си, че понеже беше вечерта на Коледа, те ще рекат, че съм пълен боклук и само се опитвам да се прибера вкъщи при семейството. Но аз им казах, а те просто викат: „Чудесно. Това е всичко. Лека нощ, весела Коледа.“ Тръгнах си. Майната му.

Бош се замисли за Шийхан, Частайн и Ървинг. Шийхан беше компетентен следовател. Обаче е тези двамата, които кръжаха над главата му, можеше да е направил грешка. Бяха влезли в мотелската стая сто процента сигурни, че е самоубийство. Бош би направил същото. Даже откриха писмо. След всичко това вероятно трябваше да намерят нож в гърба на Мур, за да си променят мнението. Липсата на други отпечатъци в стаята, заличаването на серийния номер върху пушката. Това бяха неща, които трябваше да свалят процентите на увереността им до петдесет на петдесет. Нищо обаче не бе променило мнението им. Хари започваше да се пита дали резултатите от аутопсията ще подкрепят версията за самоубийството.

Стана отново, благодари на Донован за информацията и излезе. Спусна се по стълбите до третия етаж и влезе в залата на ОКУ. Повечето от бюрата, подредени в три реда, бяха празни, тъй като минаваше пет. Това на Шийхан бе от изоставените. Някои от детективите, които все още бяха там, вдигнаха погледи към него, ала сетне ги отместиха. Бош не представляваше никакъв интерес за тях. Той бе образец за това какво можеше да се случи, как лесно човек можеше да пропадне.

— Шийхан да е още тук? — попита Бош дежурния детектив — жена, която седеше на предното бюро и се занимаваше с телефонните обаждания, постъпващите доклади и всичката друга черна работа.

— За днес свърши — отвърна тя, без да вдигне поглед от разписанието за отпуски на персонала, което попълваше. — Обади се от моргата преди няколко минути и каза, че е „код седем“ до сутринта.

— Има ли някое бюро, което бих могъл да използвам за няколко минути? Трябва да направя няколко обаждания. — Беше му кофти да моли за такова разрешение, след като бе работил в тази зала осем години.

— Просто си изберете някое — каза тя, без изобщо да вдига поглед.

Бош седна на едно бюро, което бе сравнително подредено. Набра номера на отдела в холивудския участък, където работеше, е надеждата, че все още ще има някой. Отговори Карън Мошито и той попита дали има някакви съобщения за него.

— Само едно. Някоя си Силвия. Не е дала второ име.

Той записа номера, чувствайки как пулсът му се ускорява.

— Чу ли за Мур? — попита Мошито.

— Имаш предвид потвърждаването на самоличността му ли? Да, чух.

— Не. Аутопсията е оплескана. В новините по радиото казаха, че е без определено заключение. Никога не съм чувал изстрел с двуцевка в лицето да не води до заключения.

— Кога се е разчуло?

— Току-що го чух в пет по радио KFWB.

Бош затвори и опита още веднъж да се свърже с Портър. Отново никой не отговори, нито пък се задейства секретар. Хари се питаше дали съсипаното ченге не си беше там и просто не вдигаше. Представи си как Портър седи с бутилка в ъгъла на тъмна стая и го е страх да отговори на вратата или телефона.

Погледна номера на Силвия Мур, който бе записал. Чудеше се дали е чула за аутопсията. Вероятно. Тя вдигна на третото позвъняване.

— Госпожа Мур?

— Силвия е.

— Тук е Хари Бош.

— Зная. — Тя не каза нищо повече.

— Как се справяте?

— Мисля, че съм добре. Аз... Обадих се, защото просто искам да ви благодаря. За начина, по който се държахте с мен.

— О, ами вие не... Беше само...

— Помните ли книгата, за която ви казах снощи?

— „Дългото сбогуване“ ли?

— В нея има още един ред, върху който мислех. „За мен благородният рицар е рядкост, като дебелия пощальон.“ Като че ли в наши дни има много дебели пощальони. — Смехът ѝ бе много тих, почти като плача ѝ. — Но не и много благородни рицари. Вие бяхте такъв снощи.

Бош не знаеше какво да каже и просто се мъчеше да си я представи от другата страна на потъналата в мълчание линия.

— Много мило от ваша страна. Не знам обаче дали го заслужавам. Понякога не мисля, че нещата, които се налага да върша, ме правят голям рицар.

Поприказваха си още малко за незначителни неща и се сбогуваха. Той затвори и за миг остана неподвижен, загледан в телефона и мислещ за казаните и премълчаните неща. Имаше нещо между тях. Връзка. Свързваше ги нещо повече от смъртта на съпруга ѝ. Повече от едно разследване. Между тях имаше връзка.

Отвори тефтерчето отново на хронологичната таблица, която бе направил по-рано.

9 ноем. Данс е арестуван

13 ноем. Джими Капс умира

4 дек. Мур и Бош се срещат

Сега започна да прибавя други дати и факти, дори такива, които като че ли не пасваха в картината в момента. Водещото го чувство обаче бе, че случаите му са свързани и че свързващото звено е Калексико Мур. Докато пишеше, гледаше на схемата като на едно цяло. После я проучи и откри, че тя даваше известен контекст на мислите, които се блъскаха в главата му през последните два дни.

1 ноем. Доклад на BANG за черния лед

9 ноем. Рикард получава информ. от Джими Капс

9 ноем. Данс е арестуван, случаят пропада

- 13 ноем. Джими Капс умира
4 дек. Мур и Бош се срещат; Мур крие информ.
11 дек. Мур получава информ. от Агенцията за борба
с наркотиците
18 дек. Мур намира труп — Хуан Доу №67
18 дек. Портър получава случая Хуан Доу
19 дек. Мур отсяда в „Убежището“, самоубийство?
24 дек. Аутопсията на Хуан Доу №67 — буболечки?
25 дек. Намерен е трупът на Мур
26 дек. Портър се оттегля
26 дек. Аутопсията на Мур — без заключение?

Не можеше обаче да изучава списъка прекалено дълго, без да мисли за Силвия Мур.

ГЛАВА IX

Бош караше по „Лос Анжелис стрийт“ до „Втора улица“, откъдето се качи до „Червеният вятър“. Пред „Св. Вибиана“ видя свита от раздърпани, бездомни хора, които излизаха от църквата. Бяха прекарали деня в спане по църковните пейки и сега се отправяха към мисията на „Юниън стрийт“ за вечеря. Когато мина край сградата на „Таймс“, той погледна към часовника горе и видя, че е точно шест. Пусна радио KFWB за новините. Аутопсията на Мур бе втората новина след репортаж за това как кметът е станал поредната жертва на вълна от протести камикадзе срещу СПИН. Бил ударен с презерватив, пълен със свинска кръв на бялото каменно стълбище пред градския съвет. Групировка, наречена „Бездушен СПИН“, поела отговорността.

— Други новини. Според съдебния лекар на окръг Лос Анжелис аутопсията, направена на тялото на сержант Калексико Мур, е била без определено заключение и не е потвърдила, че борещият се срещу наркотиците полицай сам е отнел живота си. Междувременно полицията официално е класифицирала смъртта като самоубийство. Тялото на тридесет и осем годишния полицай бе намерено на Коледа в стаята на холивудски мотел. Властите твърдят, че е умрял от изстрел с пушка преди около седмица. На мястото било намерено предсмъртно писмо, чието съдържание не бе оповестено. Мур ще бъде погребан в понеделник.

Бош изключи радиото. Новините явно отразяваха изявление пред пресата. Питаше се какво ли означаваше, че аутопсията е без определено заключение. Това бе единствената истинска новина в целия репортаж.

След като паркира на бордюра пред „Червеният вятър“, той влезе вътре, ала не видя Тереса Корасон. Отиде до тоалетната и наплиска лицето си с вода. Трябваше да се обръсне. Избърса се с хартиена кърпа и се опита да приглади мустаците и къдравата си коса с ръка. Разхлаби вратовръзката си, после дълго се вира в отражението си. Видя мъж,

към който повечето хора не биха се приближили, освен ако не им се налагаше.

Взе си кутия цигари от автомата до тоалетната и пак се огледа, но все още не виждаше Тереса. Отиде на бара и си поръча бира „Енкър“, след което я занесе на една празна маса до входната врата. „Вятърът“ започваше да се препълва с хора, свършили работния ден. Хора с делови костюми и рокли. Имаше много двойки стари мъже с по-млади жени. Хари позна няколко репортери от „Таймс“. Започна да смята, че Тереса е избрала лошо място за среща, ако въобще възнамеряваше да се появи. След днешната история с аутопсията репортерите можеха да я забележат. Пресуши бутилката бира и напусна заведението.

Стоеше на тротоара отпред в студената вечер, загледан надолу към тунела на „Втора улица“, когато чу натискането на клаксон и една кола спря пред него. Прозорецът се спусна автоматично. Беше Тереса.

— Хари, изчакай вътре. Само ще потърся място за паркиране. Извинявай, че закъснях.

Бош се надвеси през прозореца.

— Не зная. Вътре има много репортери. Чух по радиото за аутопсията на Мур. Искаш ли да ти се лепнат?

Той виждаше доводи за и против това. Появата на името ѝ във вестниците подобряваше шансовете ѝ да стане от изпълняващ длъжността постоянен главен съдебен лекар. Обаче една погрешна дума или лошо цитиране също толкова лесно можеха да я направят съвсем временно заместващ или — още по-лошо — бивш съдебен лекар.

— Къде можем да отидем? — попита тя.

Хари отвори вратата и се качи.

— Гладна ли си? Можем да отскочим до „При Горки“ или в „Килерът“.

— Вярно. Дали „При Горки“ е още отворен? Яде ми се малко супа.

Отне им петнайсет минути да си пробият път през гъстото централно движение, за да изминат осем пресечки и да намерят място за паркиране. След като влязоха в „При Горки“, те си поръчаха две халби домашна руска бира, а Тереса си взе пилешка супа с ориз.

— Уморителен ден, а? — подметна той.

— О, да. Не съм обядвала. Бях в операционната пет часа.

Бош трябваше да чуе за аутопсията на Мур, ала знаеше, че не може просто така да изстреля някой въпрос. Налагаше се да я накара тя да поиска да му разкаже.

— Как прекара Коледа? Събрахте ли се с мъжа ти?

— Нищо подобно. Просто не се получи. Никога не е можел да понеса работата ми, а това, че сега съм хвърлила око на мястото на главния съдебен лекар, предизвиква още по-голямо негодувание у него. Той си тръгна на Бъдни вечер. Прекарах Коледа сама. Днес щях да се обаждам на адвокатката си да ѝ кажа да поднови молбата за развод, но бях прекалено заета.

— Трябваше да ми се обадиш. Прекарах Коледа с един койот.

— А! Тимидо още ли се навърта наоколо?

— Да, все още се отбива от време на време. Имаше пожар от другата страна на прохода. Сигурно го е уплашил.

— Да, четох за това. Имал си късмет.

Бош кимна. С Тереса Корасон имаха четиримесечна непостоянна връзка, като всяка тяхна среща се отличаваше с такава повърхностна интимност. Това обаче бе връзка на удобството, здраво стъпила на физически, а не емоционални нужди, при която никога не пламваше дълбока страст у някого от двамата. Малко по-рано тази година тя се бе разделила със съпруга си, професор в медицинския колеж на Лосанджелиския университет, и явно бе избрала Хари за обект на своята обич. Но Бош знаеше, че той е второстепенно развлечение. Любовните им контакти бяха разпилени обикновено в разстояние на седмици и Хари с удоволствие предоставяше на Тереса да ги започва.

Наблюдаваше я как навежда глава, за да духне пълната със супа лъжица, и после я лапва. В купата видя да плуват парченца морков. Тя имаше кафяви къдрици, които падаха по раменете ѝ. Някои от кичурите си държеше назад с ръка, докато духаше поредната лъжица супа и после я поглъщаше. Кожата ѝ притежаваше наситен, естествено кафеникав цвят, а лицето ѝ имаше екзотична елипсовидна форма, която се подчертаваше от високи скули. Червеното червило плътно покриваше устните ѝ, а по бузите ѝ имаше почти невидим нежнобял прасковен мъх. Знаеше, че тя е на трийсет и няколко години, но никога не бе питал на колко точно. Накрая забеляза ноктите ѝ. Нелакирани и

късо изрязани, за да не пробият гумените ръкавици, които бяха инструментите на професията ѝ.

Докато пиеше силната бира от тежката керамична халба, той се чудеше дали това бе началото на нова любовна връзка, или тя наистина бе дошла да му каже нещо важно от резултатите от аутопсията на Хуан Доу №67.

— Значи сега имам нужда от среща за Нова година — каза тя, като вдигна очи от супата. — Какво зяпаш?

— Просто те гледам. Имаш нужда от среща — имаш я. Четох в пресата, че Франк Морган ще свири в „Каталина“.

— Кой е той и какво свири?

— Ще видиш. Ще ти хареса.

— Така или иначе въпросът ми беше глупав. Ако е някой, когото ти харесваш, значи свири на саксофон.

Хари се усмихна повече на себе си, отколкото на нея. Беше му хубаво да знае, че ще има среща. Да бъде сам на Нова година го тревожеше повече, отколкото ако трябваше да остане сам за Коледа, Деня на благодарността или някой друг празник. Новогодишната вечер бе нощ за джаз и саксофонът можеше да те утеши само наполовина, ако си самичък.

Тя се усмихна и каза:

— Хари, толкова си естествен, когато си имаш работа със самотни жени.

Той си помисли за Силвия Мур и си спомни тъжната ѝ усмивка.

— Е — започна Тереса, тъй като, изглежда, почувства, че той се отдалечаваше. — Сигурна съм, че искаш да разбереш за буболечките в Хуан Доу №67.

— Първо си довърши супата.

— Не, няма нищо. Не ми пречи. Всъщност винаги огладнявам, след като цял ден съм кълцала трупове.

Тя се усмихна. Често казваше такива неща, сякаш го приканваше да намрази това, с което тя си изкарваше прехраната. Знаеше, че Тереса още бе привързана към съпруга си. Нямахше значение какво казва. Той я разбираше.

— Е, надявам се да не ти липсват ножовете, когато те направят постоянен шеф. Тогава ще режеш бюджети.

— Не, мога да бъда активен шеф. Бих могла да поемам специалните аутопсии. Като днешната. След днес обаче не знам дали изобщо ще ме направят постоянен главен лекар.

Хари усети, че бе улучил болно място и я накара да изпадне в размисъл. Може би сега беше моментът.

— Искаш ли да говориш за това?

— Не. Искам да кажа да, но не мога. Вярвам ти, Хари, но смятам, че засега трябва да пазя това в тайна.

Той кимна и се примири, ала възнамеряваше да се върнат към това по-късно и да разбере какво се бе объркало при аутопсията на Мур. Извади тефтерчето си от джоба на сакото и го сложи на масата.

— Добре, тогава ми разкажи за Хуан Доу №67.

Тя премести купата със супа отстрани на масата и сложи някаква кожена чанта върху скута си. Извади тънка кафява папка и я отвори пред себе си.

— Добре. Това е копие, така че можеш да го задържиш, когато свърша с обясненията. Прегледах бележките и всичко друго, което е оставил Саласар. Предполагам, знаеш, че причината за смъртта са многобройни травми, нанесени на главата с тъп предмет. Смазващи удари по челната, теменните, клиновидната и слепоочните кости. — Докато описваше тези наранявания, тя докосна горната част на челото, тила, лявото слепоочие и края на лявото си око. Не вдигна поглед от документа. — Всеки един е бил фатален. Има и други рани, получени при самозащита, които можеш да погледнеш по-късно. Ъмм, Саласар е извадил тресчици от две от раните по главата. Изглежда, става дума за нещо като бейзболна бухалка, но, струва ми се, не толкова широко. Страхотни смазващи удари, така че според мен говорим за предмет, подобен на лост. Не тояга. Нещо по-голямо. Дръжка на кирка, лопата, нещо такова... Може би щека за билиард. Най-вероятно обаче нещо необработено. Както казах, Сали е извадил трески от раните. Не вярвам, че щека за билиард с почистен и лакиран край ще остави трески. — Тя проучи записките за момент. — Другото, което не знам дали Портър ти е казал, е, че трупът най-вероятно е бил захвърлен там. Смъртта е настъпила поне шест часа преди да бъде намерен. Ако се съди по движението в тази уличка и към задната врата на ресторанта, този труп не може да е стоял незабелязан там шест часа. Със сигурност е бил подхвърлен.

— Да, имаше го в бележките му.

— Хубаво. — Тя започна да прелиства страниците. Хвърляше по един бърз поглед на снимките от аутопсията и ги слагаше настрана. — Добре, ето го. Токсичните анализи не са получени още, но цветът на кръвта и на черния дроб показва, че няма да има нищо необичайно. Само предполагам, или по-скоро Сали предполага, така че не ни дръж отговорни за това.

Хари кимна. Още не си бе записал нищо. Запали цигара, а тя като че ли нямаше нищо против. И преди никога не бе протестирала, макар че веднъж, когато той присъстваше на една аутопсия, тя дойде от съседната зала и му показа бял дроб на четиридесетгодишен мъж, пушил по три кутии на ден. Приличаше на стара черна мокасина, прегазена от камион.

— Но както знаеш, според практиката — продължи тя — вземем секрети и направихме анализ на стомашното съдържание. Първо, в ушната кал открихме някакъв кафяв прах. Изтръскахме такъв и от косата, а намерихме също и под ноктите.

Бош си помисли за хероин с катран, една от съставките на черния лед.

— Хероин?

— Добър опит, но не.

— Просто кафяв прах. — Бош вече записваше в тефтерчето си.

— Да, сложихме го на няколко предметни стъкла, разгледахме го под микроскоп и доколкото можем да кажем, това е жито. Житен прах.

— Като зърнена храна? Имал е зърнена храна в ушите и косата си?

Сервитър с бяла риза, черна вратовръзка, рунтав мустак и с най-добрия строг руски вид, на който бе способен, се приближи до масата да попита дали не желаят нещо друго. Той погледна купчината снимки до Тереса. Най-отгоре имаше фотография на Хуан Доу №67, гол върху маса от неръждаема стомана. Тереса бързо я покри с папката и Хари поръча още две бири. Мъжът бавно се отдалечи от масата.

— Имаш предвид нещо като житна храна? — попита Бош отново. — Като праха на дъното на кутията или нещо подобно?

— Не съвсем. Запомни обаче тази мисъл и ме остави да продължа. Всичко ще си дойде на мястото.

Той ѝ махна да продължи.

— При носните секрети и стомашното съдържание изникнаха две много интересни неща. Това е една от причините, поради които обичам работата си, въпреки че други хора не одобряват, че я върша. — Тя вдигна поглед от папката и му се усмихна. — Както и да е, в стомашното съдържание Саласар открил кафе и сдъвкани ориз, пиле, камби, различни подправки и свинско черво. С една дума, това е било чорисо — мексикански колбас. Червото, използвано за опаковане на колбаса, ме навежда на мисълта, че е бил домашно производство, а не готов продукт. Ял е това малко преди да умре. В стомаха все още нямаше почти никакво разлагане. Може дори да е ядъл, когато е бил нападат. Искам да кажа, гърлото и устата бяха чисти, ала все още имаше останки от храна между зъбите. А между другото, всичките зъби са истински. Зъболекар не е работил по тях — никога. Насажда ли се у теб убеждението, че този мъж не е бил оттук?

Бош кимна и си спомни забележката на Портър, че всичките дрехи на Хуан Доу № 67 са произведени в Мексико. Записваше в тефтерчето си.

— В стомаха е било също и това.

Тя плъзна полароидна снимка по масата. Беше на розово насекомо, на което едното му крило липсваше, а другото беше счупено. Изглеждаше мокро, каквото сигурно и наистина беше, като се има предвид къде е било намерено. Лежеше върху стъклен съд за отглеждане на култури, до десетцентова монета. Монетата бе около десет пъти по-голяма от буболечката.

Хари забеляза, че сервитьорът стоеше на около три метра разстояние с две чаши бира. Мъжът повдигна чашите и въпросително раздалечи вежди. Бош му направи знак, че е безопасно да се приближи. Келнерът остави чашите, хвърли един скришен поглед на снимката с буболечката и после бързо се отдалечи. Хари плъзна фотографията обратно към Тереса.

— И какво е това?

— Трипетид — отговори тя и се усмихна.

— По дяволите, за малко да позная! — възкликна той.

Тя се засмя на плоската шега.

— Това е вредител по плодовете, Хари. Средиземноморски вид. Малкото насекомо, което нанася големи щети на калифорнийската цитрусова индустрия. Саласар дойде при мен да го изпратим при

специалист, защото нямахме представа какво е. Пратих един следовател да го занесе в лосанджелиския университетски колеж при един ентомолог, когото Гари препоръча. Той определи вида му.

Бош знаеше, че Гари бе нейният отчужден, на път да стане бивш съпруг. Той кимаше по време на разказа ѝ, но не виждаше значението на находката. Тя каза:

— Стигаме до носните секрети. Добре, там имаше още житен прах и после открихме това.

Тя плъзна друга снимка по масата. Отново съд за култури с десет centa в него. До монетата пак имаше малка розово-кафява чертичка. Този вредител бе много по-малък от онзи на първата снимка, но Бош виждаше, че е също някакво насекомо.

— А това? — попита той.

— Същото нещо, казва ентомологът. Само че е малко. Това е ларва. — Тя склочи пръсти и раздалечи лакти. Усмиваше се и чакаше.

— Това ти харесва, нали? — попита той и пресуши една четвърт от бирата си. — Добре, пипна ме. Какво значи всичко?

— Е, ти имаш обща представа за вредителя по плодовете, нали? Изяжда цитрусовата реколта, може да съсипе цялата индустрия, не знам си колко милиона загуби, оставаме без портокалов сок сутринта и така нататък, и така нататък — упадък на цивилизацията. Нали?

Той кимна и тя продължи, като приказваше много бързо.

— Добре, изглежда, има годишно масово нахлуване на този плодов вредител. Сигурна съм, че си видял табелите за карантина по магистралите или си чул хеликоптерите да разпръскват малатион^[1] през нощта.

— Карат ме да сънувам Виетнам — рече Хари.

— Сигурно си видял или чел за движението срещу разпръскването на малатион. Някои твърдят, че той отравя както тези мушици, така и хората. Искат да го спрат. Така че какво да прави Министерството на земеделието? Ами единият вариант е да пристъпят към другата процедура за отстраняване на насекомите. Американското министерство на земеделието (АМНЗ) и Проектът за отстраняване на средиземноморския вредител създават милиарди стерилни мушици из цяла Южна Калифорния. Милиони всяка седмица. Нали разбираш, идеята е, че когато тези, дето идват отвън, се чифтосат, те ще го направят със стерилни партньори и накрая нахлулите насекоми ще

измрат, защото все по-малко и по-малко се възпроизвеждат. Всичко е в математиката, Хари. Край на проблема, ако могат да наситят региона с достатъчно стерилни вредители.

Тук тя спря, ала Бош все още не загреваше.

— Господи, всичко това наистина е фантастично, Тереса. Води ли обаче донякъде накрая или само си...

— Ето, ето, стигам до същността. Само слушай. Ти си детектив, а детективите трябва да слушат. Веднъж ми каза, че разкриването на убийства се състои в това да накараш хората да говорят и просто да ги слушаш. Е, аз ти разказвам.

Той вдигна ръце и Тереса продължи:

— Вредителите, пускани от АМНЗ, се боядисват, когато са на етап ларва. Боядисват ги в розово, за да могат да ги следят или бързо да разделят стерилните от нестерилните, когато проверяват малките капани, които са заложили по портокаловите дървета в целия район. След като ларвите са боядисани в розово, те се облъчват, за да станат стерилни. След това ги пускат.

Хари кимна. Започваше да звучи интересно.

— Моят ентомолог проучил двата екземпляра, извадени от Хуан Доу № 67, и ето какво установил. — Тя зачете някакви записки от папката. — Възрастното насекомо, взето от стомаха на починалия, е едновременно боядисано и стерилно, женско. Добре, в това няма нищо необичайно. Както казах, пускат към триста милиона такива седмично и милиарди годишно, така че изглежда възможно едно да бъде случайно погълнато от нашия човек, ако той е бил някъде в, да кажем, Южна Калифорния.

— Това стеснява кръга — каза Бош. — А другият екземпляр?

— Ларвата е различна. — Тя пак се усмихна. — Доктор Брекстън (ентомологът) твърди, че ларвеният образец е боядисан в розово според инструкциите на АМНЗ. Ала все още не е бил облъчен (стерилизиран), когато се е мушнал в носа на нашия Хуан Доу. — Тереса раздели ръцете си и ги отпусна край тялото си. Фактическият ѝ доклад бе приключил. Сега идваше моментът на предположенията и тя му даваше право да пробва пръв.

— Значи в тялото си той има две боядисани насекоми, едното стерилно, другото не — започна Бош. — Това ме навежда на мисълта, че непосредствено преди смъртта си нашият приятел е бил на мястото,

където тези вредители се стерилизират. Наоколо е имало милиони насекоми. Едно-две може да са паднали в храната му. Може да е поел някое през носа, когато е вдишвал. Нещо такова.

Тя кимна.

— Ами житният прах в ушите и косата?

— Житният прах е храната, Хари. Брекстън каза, че това е храната, която се използва по време на отглеждането им.

— Значи трябва да открия къде правят... къде отглеждат тези стерилни вредители. Там може да имат характеристика на Хуан Доу. Като че ли е бил насекомовъд или нещо подобно.

Тя се усмихна и каза:

— Защо не ме питаш къде ги отглеждат?

— Къде го правят, Тереса?

— Ами номерът е да ги отглеждаш там, където те са вече част от естествената популация на насекомите или от средата и следователно не представляват проблем, в случай че някои успеят да се измъкнат през вратата, преди да са си получили порцията радиация. И така, АМНЗ сключва договори с насекомовъди само на две места: Хавай и Мексико. В Хавай има трима предприемачи, които ги отглеждат в Оаху. И Мексико ги отглеждат в една ферма край Сихуатенехо, а най-голямата от всичките пет се намира до...

— Мексикали.

— Хари! Откъде знаеш? Нима вече знаеше всичко това и ме остави...

— Просто отгатнах. Връзва се с нещо друго, върху което работя.

Тя го гледаше странно и за миг той съжали, че ѝ е развалил удоволствието. Хари допи чашата с бира и се огледа за докачливия келнер.

[1] Органичен фосфат със сравнително ниска за бозайниците токсичност. Използва се като инсектицид. — Б.пр. ↑

ГЛАВА X

Тя го откара обратно до „Червеният вятър“, за да си вземе колата, и после караше след него, когато той излезе от центъра на града и тръгна нагоре към дома си на хълмовете. Тереса живееше в жилищна кооперация в „Ханкок парк“, която бе по-близо, но каза, че напоследък прекарвала там прекалено много време, а и искала да види или чуе койота. Знаеше, че истинската причина бе друга. Щеше да ѝ е по-лесно да се изниже от дома му, отколкото да го помоли да напусне нейния. Бош обаче нямаше нищо против. Истината беше, че той се чувстваше неудобно в апартамента ѝ. Твърде много му напомняше за това, в което щеше да се превърне Лос Анжелис. Беше таванско помещение на петия етаж на историческа жилищна сграда, която се казваше „Бойното поле“. Изгледът бе към центъра. Външността на сградата беше все още красива като в онзи ден на хиляда деветстотин и единадесета, в който е била завършена от Джордж Алан Ханкок. Изящна архитектура със синьо-сива теракотна фасада. Джордж не бе пожалил пари и откъм улицата „Бойното поле“ го показваше със своите елипсовидни екзотични фигури и орнаменти във формата на ириса. Интериорът обаче (сегашният интериор) Бош намираще за противен. Преди няколко години зданието било купено от японска фирма и било напълно изкормено, а после подготвено, ремонтирано и обновено. Стените във всеки апартамент били съборени и така той се превърнал в една дълга, безинтересна зала с имитиращи дърво подове, плотове от неръждаема стомана и луминесцентни лампи. „Само красива фасада“ — помисли си Бош. Имаше чувството, че Джордж би си помислил същото.

В къщата на Хари те се разговориха, а междувреме то той запали японската скара на верандата и сложи оранжево сурово филе от риба да се пече. Беше го купил на Бъдни вечер и то бе все още прясно и достатъчно голямо, за да се нареже. Тереса му каза, че вероятно окръжната комисия ще реши неофициално преди Нова година кой ще е постоянен главен съдебен лекар. Пожела ѝ успех, ала в себе си не беше

сигурен дали го мисли. Това бе политически пост и щеше да ѝ се наложи да спазва строго правилата. Защо да се набутва на такова дередже? Той смени темата.

— И така, ако този тип Хуан Доу е бил в Мексикали близо до мястото, където отглеждат вредителите по плодовете, как според теб трупът му е изминал целия път дотук?

— Това не ми е по специалността — отвърна Тереса.

Тя стоеше на парапета, вперила поглед към долината. Милиони светлинки блещукаха в свежия студен въздух. Беше си наметнала якето. Хари поля рибата с ананасов сос за барбекю и я обърна.

— Тук при огъня е топло — каза той. Помота се малко с филето и после продължи: — Смятам, че може би не са искали никой да проверява бизнеса на предприемачите, работещи за АМНЗ. Нали разбираш? Не са искали този труп да се свързва с онова място. Затова са го откарали достатъчно далеч.

— Да, ама чак до Лос Анжелис?

— Може да са били... Хм, не знам. Наистина е доста далеч.

Няколко секунди и двамата мълчаха, заети с мислите си. Бош чуваше и подушваше ананаса, който капеше по въглените и цвъртеше. Той се обади:

— Как се прекарва мъртвец през границата?

— О, струва ми се, че са прекарвали и по-едри неща, нали?

Той кимна.

— Бил ли си някога там, Хари? В Мексикали.

— Само минах на път за Бахиа Сан Фелипе, където ходих за риба миналото лято. Никога не съм спирал. А ти?

— Никога.

— Знаеш ли името на града точно от другата страна на границата? От нашата страна?

— Тц.

— Калексико.

— Майтапиш ли се? Оттам ли е...

— Да.

Рибата се опече. Той я премести с вилица в една чиния, захлупи скарата и влязоха вътре. Сервира я с испански ориз, който приготви с подправки. Отвори бутилка червено вино и наля в две чаши. Кръвта на

боговете. Не разполагаше с бяло вино. Когато сложи всичко на масата, видя усмивка на лицето ѝ.

— Мислеше, че си падам по замразените вечери, а?

— Мина ми през ума. Това е много хубаво.

Чукнаха се и започнаха да ядат бързо. Тя го похвали за яденето, ала той знаеше, че рибата е доста суха. Отново се отдадоха на приказки за това-онова. През цялото време търсеше момент да я попита за аутопсията на Мур. Такъв не дойде, докато не се нахраниха.

— Какво ще правиш сега? — попита тя, след като остави салфетката си на масата.

— Ами мисля да разчистя масата и да видя дали...

— Не, знаеш какво имам предвид. Случая с Хуан Доу.

— Не съм сигурен. Искам пак да говоря с Портър. Вероятно ще се обадя и в АМНЗ. Ще ми се да знам повече за това как тези вредители стигат дотук от Мексико.

Тя кимна и рече:

— Предупреди ме, ако искаш да говориш с ентомолога. Мога да го уредя.

Той видя как у нея за пореден път се появи онзи отнесен поглед, който я преследваше цяла вечер.

— Ами ти? — попита я. — Ти какво ще правиш сега?

— С кое?

— С проблемите около аутопсията на Мур.

— Личи си, нали?

Той стана и разтреби чиниите. Тя не се премести от масата. Хари седна отново и доналя бутилката в чашите. Реши, че ще трябва първо да ѝ даде нещо, за да може тя да се почувства удобно, че му дава в замяна.

— Чуй ме, Тереса. Мисля, че с теб трябва да си поговорим за нещата. Имаме две разследвания, а може би три, които вероятно са част от един и същи случай. Като различни спици от едно колело.

Тя объркано вдигна поглед.

— Какви случаи? За какво говориш?

— Зная, че всичко, което ще кажа, е извън твоята сфера, но смятам, че трябва да го знаеш, за да вземеш по-лесно решение. Наблюдавах те цяла вечер и виждам, че имаш проблем и не знаеш какво да правиш. — Поколеба се, като така и даваше възможност да го

спре. Тя не го направи. Той ѝ разказа за арестуването на Марвин Данс и връзката му с убийството на Джими Капс. — Когато разбрах, че Капс е вкарвал лед от Хавай, отидох при Кал Мур да го попитам за черния лед. Нали се сещаш, конкуренцията. Искан да зная откъде идва, къде можеш да го намериш, кой го продава. Изобщо всичко, което би ми помогнало да разбера кой е пречукал Джими Капс. Както и да е, всъщност мислех, че Мур просто ме е разкарал, като ми каза, че не знае нищо, обаче днес научих, че е съставял доклад за черния лед. Събирал е данни за моя случай. Той скри някои неща от мен, но в същото време е работел по това, когато изчезна. Получих папката днес. Имаше бележка, на която пишеше: „Да се даде на Хари Бош.“

— Какво имаше вътре? В папката, искам да кажа.

— Много неща. Включително и информационен доклад, и който пишеше, че основният източник на черен лед е вероятно едно ранчо в Мексикали.

Тя го погледна втренчено, но не каза нищо.

— С което стигаме до нашия Хуан Доу. Портър напуска и днес аз получавам случая. Чета си аз доклада и познай кой е намерил трупа и на следващия ден е изчезнал.

— По дяволите! — възкликна тя.

— Точно така. Кал Мур. Какво означава това — не знам. Той обаче е полицаят, съобщил за трупа. На другия ден изчезва. Следващата седмица е намерен в мотелска стая. Предполагаемо самоубийство. А на другия ден, след като вестниците и телевизията са разтръбили откриването на Мур, Портър се обажда и казва: „Познайте какво, момчета. Аз напускам.“ Всичко това нормално ли ти звучи?

Тя рязко стана и отиде до плъзгащата се врата на верандата. Загледа се през прозореца към другата страна на прохода.

— Тези копелета! — каза тя. — Те просто искат да потулят всичко, защото някой може да бъде притеснен.

Бош застана зад нея.

— Трябва да разкажеш на някого за това. Разкажи ми.

— Не. Не мога. Ти ми разкажи всичко.

— Направих го. Не остана много, а и то е бъркотия. В папката нямаше друго, освен дето от Агенцията за борба с наркотиците казали на Мур, че черният лед се доставя от Мексикали. Така познах за фабриката, където се отглежда плодовият вредител. Останалото е

свързано с Мур. Той е израснал в Калексико и Мексикали. Разбираш ли, тук има прекалено много съвпадения, които според мен са нещо друго.

Тя все още стоеше обърната към вратата и той говореше на гърба ѝ, ала виждаше отражението на разтревоженото ѝ лице в стъклото. Усещаше парфюма ѝ.

— Важното е, че Мур не е държал папката в службата или апартамента си. Била е на място, където от ОВР или ОКУ няма да я намерят. А когато момчетата от екипа му я открили, там била бележката, на която пишело да я дадат на мен. Разбираш ли?

Обърканото изражение в стъклото отговори вместо нея. Тя се обърна и се премести в дневната, където седна на мекия стол и прокара ръце през косата си. Хари остана прав и закрачи пред нея по дървения под.

— Защо ще пише бележка папката да се даде на мен? Не може да я е написал за себе си. Вече е знаел, че съставя папката за мен. Значи бележката е била за някой друг. А какво ни казва това? Че когато я е писал, или е знаел, че ще се самоубие, или...

— Или, че ще бъде убит — довърши тя.

Бош кимна.

— Или поне е усещал, че прекалено дълбоко е затънал в нещо. Че е в беда. В опасност.

— Божичко!

Хари се приближи и ѝ подаде нейната чаша с вино. После се надвеси над лицето ѝ.

— Трябва да ми разкажеш за аутопсията. Нещо не е наред. Чух онова скапано изявление пред пресата, което излъчиха. Без определено заключение. Каква е тази глупост? Откога не можеш да кажеш дали изстрел с пушка в лицето е убил някого или не? И така, разкажи ми, Тереса. Можем да измислим какво да правим.

Тя сви рамене и поклати глава, ала Хари знаеше, че ще му разкаже.

— Те ми казаха, че понеже не съм сто процента... Хари, не можеш да разкриваш откъде си получил тази информация. Не трябва.

— Няма да те намесвам. Ако се наложи, ще я използвам, но няма да те намесвам. Имаш думата ми.

— Казаха ми да не го обсъждам с никого, защото не можех да съм абсолютно сигурна. Заместник-началникът Ървинг, тази арогантна мижитурка, знаеше точно къде да удари. Говореше за окръжната комисия, която скоро ще се произнесе за поста ми. Каза, че те ще търсят главен съдебен лекар, който знае какво е дискретност. Говореше какви приятели имал в комисията. Ще ми се да взема един скалпел...

— Не обръщай внимание на всичко това. За какво не беше сто процента сигурна?

Тереса допи виното си. Сетне историята излезе наяве. Тя му каза, че аутопсията е протекла както обикновено с изключение на факта, че освен двамата разследващи детективи, Шийхан и Частайн от ОВР, я е наблюдавал и заместник-началникът на полицията Ървинг. Каза му, че са имали на разположение и специалист от лабораторията, за да сравни отпечатъците.

— Разлагането бе обширно — продължаваше Тереса. — Наложих се да отрежа връхчетата на пръстите и да ги напръскам с химически втвърдител. След това Колинс, специалистът от лабораторията, вече успя да вземе отпечатъци. Той направи сравнението на място, защото Ървинг бе донесъл образци. Съвпаднаха. Това беше Мур.

— Ами зъбите?

— Тук имахме трудности. Не беше останало много от тях незасегнато. Сравнихме част от резец, намерена във ваната, и някакви зъбни данни, които Ървинг предостави. Мур е имал отворен канал към корена, което се потвърди. И това съвпаднаше.

Започнала с аутопсията, след като била потвърдена самоличността му, и веднага отбелязала очевидното: раната, причинена от изстрела е двуцевка, била масивна и фатална. Станало е мигновено. Ала докато проучвала материала, който събрала при огледа на трупа, тя започнала да се пита дали може да окачестви смъртта на Мур като самоубийство.

— Силата на изстрела е довела до пълно черепно раздробяване — каза тя. — А, разбира се, протоколът на аутопсията изисква преглед на всички жизненоважни органи, включително и на мозъка. Проблемът бе, че голяма част от мозъка беше разпръсната поради широката траектория на куршумите. Струва ми се, казаха, че куршумите са излезли от две цеви, успоредна конфигурация. Виждаше се, че е така. Траекторията на куршумите бе много широка. Както и да е, голяма

част от предното полукълбо и съответстващия му черепен фрагмент бяха останали до голяма степен незасегнати, макар че са били отделени от главата. Разбираш ли какво имам предвид? На диаграмата пишеше, че са били намерени във ваната. Прекалявам ли? Зная, че го познаваше.

— Не толкова добре. Продължавай.

— И така, аз прегледах тази част, като всъщност не очаквах нищо повече от видяното досега. Ала бърках. Имаше следи от кръвоизлив в полукълбото по черепната обвивка. — Тя гаврътна малко вино от неговата чаша и продължи да диша тежко, сякаш прогонваше демон. — И така, Хари, разбираш, че това бе много шибан проблем.

— Кажи ми защо.

— Все едно слушам Ървинг. „Кажи ми защо, кажи ми защо.“ Ами то е очевидно. Поради две причини. Първо, не се получава такъв голям кръвоизлив при внезапна смърт. Не изтича много кръв по мозъчната обвивка, когато мозъкът е бил буквално разделен от тялото за част от секундата. Но докато по този въпрос може да се поспори — ще оставя това на Ървинг, — не може да има никакъв спор за втората причина. Този кръвоизлив ясно сочеше контраударно нараняване на главата. Изобщо нямам съмнения.

Хари бързо прерови в ума си медицинските термини, научени за десетте години, през които бе наблюдавал аутопсии. Контраударно мозъчно нараняване се появява от страната на мозъка, противоположна на мястото на травмата. В действителност мозъкът е като желе, излято в черепа. Рязък удар отляво често нанася най-големи поражения отдясно, защото силата на удара изтласква желето към дясната страна на черепа. Хари знаеше, че за да има Мур описания от Тереса кръвоизлив в предната част на мозъка, трябва да е бил ударен отзад. Изстрел с пушка в лицето не би имал такъв ефект.

— Има ли някакъв начин... — Той млъкна, защото не бе наясно какво искаше да попита. Внезапно почувства спазъм на тялото си за цигара и почука с дъното на неотворената кутия по дланта си.

— Какво се случи при аутопсията? — попита той, докато и отваряше.

— Ами, когато започнах да обяснявам, Ървинг целият се наежи и все питаше „Сигурна ли сте? Това сто процента точно ли е? Не правим ли фалстарт?“ и други от този род. Мисля, че бе напълно ясно. Не

искаше друга версия, освен самоубийство. Щом изразих съмнение, той започна да говори за прибързани заключения и за нуждата да се действа бавно. Каза, че управлението можело да бъде притеснено от евентуалните резултати на едно разследване, ако не действаме бавно, внимателно и правилно. Това бяха думите му. Задник!

— Да не си търсим белята — подхвърли Бош.

— Именно. Така че аз направо им казах: няма да го впиша като самоубийство. И после... После те ме заставиха да не го вписвам като убийство. И ето как дойде неопределеното заключение. Като компромис. Засега. Това ме кара да се чувствам виновна. Гадни мръсници!

— Те просто се готвят да го потулят — констатира Бош.

Не можеше да го проумее. Нежеланието сигурно бе породено от разследването на ОВР. В каквото и да се бе забъркал Мур, Ървинг сигурно смяташе, че то или го е накарало да се самоубие, или го е убило. И в двата случая Ървинг не искаше да отваря кутията, преди да е разбрал какво има вътре. Може би изобщо не искаше да разбере. Това показваше на Бош едно: той беше сам. Каквото и да откриеше, дадеше ли го на Ървинг и ОКУ, щеше да го погребее. Ако продължеше да работи по това, щеше да го прави на своя глава.

— Знаят ли, че Мур е вършел нещо за теб? — попита Тереса.

— Сега вече да, но когато са били с теб, вероятно не са знаели.

Това сигурно няма да промени нещата.

— Ами за случая с Хуан Доу? Че той е намерил трупа?

— Не зная доколко са наясно с това.

— Какво ще правиш?

— Не зная. Нищо не зная. Ами ти?

Тя дълго мълча, сетне стана и се приближи. Притисна се към него и като го целуна по устните, прошепна:

— Да забравим всичко това за известно време.

* * *

Той ѝ предостави инициативата, докато се любеха, остави я да го води и направлява, да използва тялото му както желае. Бяха заедно достатъчно често, за да се чувстват удобно и да знаят предпочитанията

си. Бяха прескочили етапа на любопитство или притеснение. Накрая тя го бе възседнала, а той се бе облегал върху възглавниците на таблата на леглото. Тя отметна глава назад и изрязаните ѝ нокти се впиха безболезнено в гърдите му. Не издаваше абсолютно никакъв звук.

Той погледна нагоре в тъмното и видя сребърни отблясъци от ушите ѝ. Посегна и докосна обиците, след което прокара ръце надолу по гърлото ѝ, по раменете и гърдите ѝ. Кожата ѝ бе топла и влажна. Бавните ѝ методични движения го пуснаха още по-навътре в празнината, където нищо друго не можеше да влезе.

Когато и двамата си отдъхваха и тя все още лежеше свита отгоре му, го обзе чувство за вина. Мислеше за Силвия Мур. Жена, която бе срещнал едва предишната вечер. Как можеше да му се натрапва в този момент? Това обаче бе факт. Питаше се откъде идва вината. Може би тя касаеше нещата, които им предстояха.

Стори му се, че чу краткия, пронизителен лай на койота далеч зад къщата. Тереса вдигна глава от гърдите му и тогава чуха самотния вой на животното.

— Тимидо — каза тя тихо.

Хари отново почувства как вината го залива. Мислеше за Тереса. Беше ли я подмамил да му разкаже? Не смяташе. Може би пак бе вина за нещо, което още не беше направил. Нещо, което знаеше, че ще направи с дадената от нея информация.

Тя, изглежда, усещаше, че мислите му са далеч от нея. Може би го бе издала промяна в туптенето на сърцето или леко напрегане на мускулите му.

— Нищо — каза тя.

— Какво?

— Попита ме какво ще правя. Нищо. Няма повече да се забърквам в тези лайнарщини. Ако искат да го потулят, да го потулят.

Тогава Хари разбра, че от нея ще стане добър главен съдебен лекар на окръг Лос Анжелис. Почувства как се отдалечава от нея в тъмното. Тереса се свлече от него и седна на края на леглото, загледана през прозореца към почти пълната луна. Не бяха дръпнали пердето. Койотът зави пак. На Бош му се стори, че чува в далечината да му отговаря куче.

— Ти като него ли си? — попита тя.

— Като кого?

- Тимидо. Сам в тъмния свят.
- Понякога. На всеки се случва понякога.
- Да, но на теб ти харесва, нали?
- Невинаги.
- Невинаги...

Замисли се какво да каже. Една погрешна дума, и тя щеше да си отиде.

— Съжалявам, ако съм хладен — пробва той. — Има много неща... — Не довърши. Нямахше извинение.

— Харесва ти да живееш тук горе в тази малка, самотна къща и койотът да е единственият ти приятел, нали?

Той не отговори. Образът на Силвия Мур необяснимо са върна в ума му. Този път обаче не почувства вина. Харесваше му да я вижда там.

— Трябва да тръгвам — рече Тереса. — Чака ме дълъг ден.

Той я наблюдаваше как отива гола към банята и пътьом вдига чантичката си от нощната масичка. Заслуша се в течащия душ. Представи си я там вътре как почиства всички негови следи от себе си и после се наплисква с парфюма за всякакъв случай, който винаги носеше в чантичката си, за да прикрие различните миризми, пропили се в нея по време на работа.

Претърколи се към края на леглото, където от пода се издигаше купчината негови дрехи, и извади тефтера си с телефони. Набра номера, докато водата още течеше. Отговори му провлачен от сънливост глас. Беше почти полунощ.

— Не знаеш кой се обажда и никога не съм говорил с теб.

Последва мълчание, докато гласът на Хари бъде разпознат.

— Добре, добре. Ясно. Разбирам.

— Има проблем с аутопсията на Кал Мур.

— Мамка му, човече, знам това! Без заключение. Не е нужно да ме будиш, за да...

— Не, не разбираш. Бъркаш аутопсията с изявлението пред пресата за нея. Две различни неща. Сега разбираш ли?

— Да... Мисля, че да. Е, какъв е проблемът?

— Заместник-началникът на полицията и временният главен съдебен лекар не са на едно мнение. Единият казва самоубийство,

другият убийство. Не може и двете. Предполагам, че това се нарича „без заключение“ в изявление пред пресата.

Чу се тихо подсвирване в слушалката.

— Добра новина. Но защо ще искат ченгетата да потулят убийство, особено когато става въпрос за техен човек? Искам да кажа, самоубийството представя управлението като боклук, какъвто си е. Защо да се потулва убийство, освен ако няма нещо...

— Правилно — каза Бош и затвори телефона.

След минута душът спря и Тереса излезе, бършейки се с хавлия. Тя изобщо не се стесняваше от голотата си пред него и Хари откри, че тази срамежливост му липсваше. Накрая тя напускате всички жени, с които бе имал нещо, преди в крайна сметка и те да го напуснат.

Той намъкна едни сини джинси и тениска, докато тя се обличаше. И двамата мълчаха. Тя го погледна с лека усмивка и Хари я изпрати до колата ѝ.

— Значи срещата ни за новогодишната вечер остава? — попита Тереса, след като той ѝ отвори вратата на колата.

— Разбира се — отвърна ѝ, макар да знаеше, че тя ще се обади и с извинения ще я отмени.

Повдигна се и го целуна по устните, след което се отпусна на шофьорското място.

— Довиждане, Тереса — каза той, ала вратата вече бе затворена.

Когато се върна вътре, беше полунощ. Къщата миришеше на парфюма ѝ. И на вината му. Пусна компактдиска на Франк Морган „Унило настроение“ и остана прав и неподвижен в дневната, като просто слушаше първото соло, „Приспивна песен“. Бош реши, че не познава нищо по-истинско от звука на саксофона.

ГЛАВА XI

Сънят не беше възможен и Бош го знаеше. Той стоеше на верандата, загледан в килима от светлини, и оставяше студеният въздух да втвърди кожата му и затвърди решението му. За пръв път от месеци насам се чувстваше въодушевен. Отново се впускаше в преследване. Остави всичко за случаите да мине през ума му и направи мислен списък на хората, които трябваше да види, и нещата, които трябваше да направи. Най-отгоре бе Луциус Портър — пропадналият детектив, чието оттегляне беше прекалено навреме и представляваше твърде голямо съвпадение, за да бъде истина. Хари осъзна, че започваше да се ядосва само като мислеше за Портър. И да се тревожи. Тревожеше се, че заради него си търсеше белята с Паундс.

Взе тефтерчето си и за пореден път набра номера на Портър. Не очакваше отговор и не беше разочарован. Поне в това отношение на Портър можеше да се разчита. Погледна адреса, който бе записал преди, и тръгна.

При спускането си от хълмовете не срещна друга кола, докато не стигна до Кахуенга. Отправи се на север и излезе на холивудската магистрала при „Бархам“. Магистралата бе тъпкана, но не толкова, че да се бави движението. Колите се движеха на север в стегнат обръч, като плъзгаща се лента от светлини. Над „Студио сити“ видя да кръжи полицейски хеликоптер; сноп бяла светлина осветяваше някъде долу мястото, където бе станало престъпление. Сякаш лъчът бе каишка, която задържаше кръжачия хеликоптер да не отлети високо и надалеч.

Градът му харесваше най-много нощем. Тъмнината скриваше много от нещастията. Тя смълчаваше града и все пак изваждаше дълбоки подмолни течения на повърхността. Бош вярваше, че в този тъмен пътен поток се движи най-свободно. Под прикритието на сенките. Подобно на човек, който се вози в лимузина, той гледаше навън, но никой не надничаше вътре.

Мракът даваше усещането за произволност, приумиците на съдбата властваха в синята неонова нощ. Толкова много начини да

живееш. И да умреш. Можеш да се возиш отзад в черната лимузина на филмова звезда или отзад в синия микробус на моргата. Звукът на аплодисментите бе същият като изсвирването на куршум край ухото ти в тъмното. Произволността. Това беше Лос Анжелис.

Имаше пожари и порои, земетресения, свлачища. Имаше случайно минаващ убиец и друсан с кокаин крадец. Пиян шофьор и постоянно виещ се отпред път. Имаше ченгета убийци и убийци на ченгета. Тук бе съпругът на жената, с която спиш. Тук бе и самата жена. Всяка секунда от всяка нощ имаше отвлечени, изнасилени, осакатени. Убити и обичани. Винаги имаше бебе, сучещо от гърдата на майка си. А понякога самотно бебе в контейнер за смет.

Някъде.

Хари излезе на „Ваноуин“ в Северен Холивуд и се насочи на изток към „Бърбанк“. После сви пак на север в квартал със занемарени апартаменти. По драсканиците на бандите Бош разбра, че кварталът е предимно латиноамерикански. Знаеше, че Портър бе живял тук години наред. Само това можеше да си позволи, след като платеше издръжката и пиенето си.

Сви в парка за каравани „Хепи Вали“ и намери тази на Портър в края на „Грийнбрайър лейн“. Караваната бе тъмна, не светеше дори лампата над вратата, а под покрития с алуминий навес нямаше кола. Известно време Бош седя в колата си, пуши и наблюдава. Чу музика на мексикански скитници, която се носеше из квартала откъм някой от мексиканските клубове на „Ленкършим“. Скоро тя бе заглушена от реактивен самолет, който шумно прелетя отгоре на път за летище „Бърбанк“. Той бръкна в жабката за кожената чанта, в която бяха фенерчето и шперцовете му, и излезе.

След като и на третото почукване никой не отговори, Хари отвори чантата. Не се колебаеше дали да проникне с взлом в дома на Портър. Той беше играч в тази игра, а не невинен човек. Според Бош Портър бе загубил правото си на усамотение, когато не бе говорил откровено с него, не бе споменал, че именно Мур е открил трупа на Хуан Доу №67. Сега Бош щеше да намери Портър и да го попита защо.

Извади миниатюрното фенерче, включи го и след като го хвана с уста, той се наведе и пхна шперц и мъничък лост в ключалката. Отне му само няколко минути да избута резето и да отвори вратата. Когато

влезе, го посрещна воня на вкиснато. Разпозна я — миризмата на пиянска пот. Извика Портър по име, ала не получи отговор.

Докато обикаляше стаите, той светваше лампите. Празни чаши покриваха почти всяка хоризонтална повърхност. Леглото не беше оправено, чаршафите — мръснобели. Сред чашите на нощното шкафче имаше пепелник, препълнен с фасове. Имаше и статуйка на светец, когото Бош не можа да познае. В банята до спалнята ваната бе мръсна, на пода лежеше четка за зъби, а в кошчето се търкаляше празна бутилка от уиски, чиято марка бе или прекалено скъпа, или прекалено евтина, тъй като Хари никога не беше я чувал. Подозираше обаче, че ще се окаже второто.

В кошчето в кухнята имаше още една празна бутилка. По плота и мивката бяха натрупани мръсни съдове. Отвори хладилника и видя само бурканче с горчица и кутия с яйца. Домът на Портър много приличаше на собственика си. Говореше за мизерен живот, ако изобщо можеше да се нарече живот.

Върна се в дневната и взе от масата, намираща се до някакво жълто канапе, една снимка в рамка. Беше на жена. Не особено привлекателна, освен за Портър може би. Бивша съпруга, която не можеше да забрави. Може би. Остави снимката на мястото ѝ и телефонът иззвъня. Определи, че звъненето се чува откъм спалнята. Телефонът бе на пода до леглото. Вдигна на седмото позвъняване, изчака малко и с глас, който би трябвало да покаже, че е бил събуден, каза:

— Тъ?

— Портър?

— Да.

Линията прекъсна. Номерът не мина. Но беше ли познал Бош гласа? Паундс? Не, не беше Паундс. Каза само една дума. И все пак се усещаше акцентът. Смяташе, че е испански. Запечати този факт в ума си и стана от леглото. Мина още един самолет и караваната се разтресе. Той се върна в дневната, където без ентусиазъм претърси бюрото, което имаше само едно чекмедже. Каквото и да намереше, то нямаше да реши належащия въпрос: къде беше Портър?

Бош изгаси всички лампи и когато излезе, заключи отново входната врата. Реши да започне от Северен Холивуд и да се движи на юг към центъра. В района на всеки полицейски участък имаше шепа

барове, които поемаха тежката клиентела от ченгета. А след два часа, когато те затваряха, оставаха денонощните пиянски клубове. Това бяха предимно тъмни дупки, където хората идваха да пият здраво и тихо, сякаш животът им зависеше от това. Те ги приютяваха от улицата, там отиваха да забравят и да си простят. Бош смяташе, че ще намери Портър в едно от тези места.

Започна с едно заведение на „Китридж“, което се казваше „Папагалът“. Обаче барманът, самият той бивше ченге, каза, че не е виждал Портър от Бъдни вечер. После посети „502“ на „Ленкършим“ и „При светеца“ на „Кахуенга“. Там познаваха Портър, ала и в двете заведения не бил идвал тази вечер.

Така продължи до два часа. Дотогава Бош вече се бе смъкнал до булевард „Холивуд“. Седеше в колата си пред „Куршума“ и се мъчеше да се сети за близки пиянски клубове, когато пейджърът му се задейства. Погледна номера и не го разпозна. Върна се в „Куршума“, за да използва телефонния автомат. След като набра номера, лампите в бара светнаха.

— Бош?

— Да?

— Рикард е. В лошо време ли се обаждам?

— Не. В „Куршума“ съм.

— По дяволите, човече, значи си наблизо.

— За какво? Хванал си Данс?

— Не, не съвсем. На един купон съм, зад „Кахуенга“ и южно от булеварда. Не можех да спя, така че реших да подуша наоколо. Не открих Данс, но засякох един от старите му пласьори. Един от онези, които бяха във формулярите в папката. Казва се Къртин Тайдж.

Бош се замисли за момент. Помнеше името. Беше един от непълнолетните, които BANG бяха спрели и претърсили, опитвайки се да ги прогонят от улицата. Името му беше на един от формулярите в папката за черния лед, която Мур бе оставил.

— Какъв купон?

— На подземния свят. Имат склад край уличката. Временно нощно парти. С дигитална музика. Ще откарат цяла нощ, докъм шест. Следващата седмица ще е някъде другаде.

— Как го откри?

— Лесни са за откриване. Музикалните магазини по „Мелроус“ оповестяват телефонните номера. Обаждаш се на номера и влизаш в списъка. Двайсетачка, за да влезеш. Надрусваш се и танцуваш до зори.

— Черен лед ли продава?

— Не, пробутва шърми отпред.

„Шърм“ беше цигара, потопена в течен РСР. Топването вървеше по двайсетачка, а пушачът ѝ оставаше дрогиран цяла нощ. Явно Тайдж вече не работеше за Данс.

— Предполагам, че можем да го опандизим законно — каза Рикард. — А след това да подпалим задника на Данс. Според мен той е духнал, ама хлапето може да знае накъде. От теб зависи. Не зная колко важен е Данс за теб.

— Къде искаш да бъда? — попита Бош.

— Тръгни по булевард „Холивуд“ на запад и щом подминеш „Кахуенга“, свий на юг още в следващата уличка. Тази, която минава зад порномагазините. Тъмна е, но ще видиш синята неонова стрелка. Това е мястото. Аз съм на около половин пресечка на север в скапано червено „Камаро“. Номерата са с регистрация от Невада. Ще те чакам. Трябва да спретнем някакъв пиниз, за да го спипаме с дрогата.

— Знаеш ли къде е разтворът?

— Да. Държи го в бирено шише в канавката. Непрекъснато влиза и излиза. Извежда клиентите си навън. Докато дойдеш, ще измисля нещо.

Бош затвори и се върна в колата. Трябваха му петнайсет минути да стигне дотам заради многото туристи по булеварда. В уличката паркира незабележимо зад червеното „Камаро“. Видя Рикард, който седеше снишен зад волана.

— Добро рано утро — поздрави наркополицаят, когато Бош се мушна на предната седалка на камарото.

— Подобно. Нашето момче още ли е наоколо?

— О, да. Като че ли и той се забавлява тази нощ. Продава шърми, сякаш са последното останало нещо на света. Жалко, че трябва да му развалим кефа.

Бош погледна надолу по тъмната уличка. На синята светлина, хвърляна на интервали от мигащата неонова стрелка, видя групичка хора с тъмни дрехи, струпали се пред една врата в тухлената обшивка на склада. От време на време вратата се отваряше и някой влизаше или

излизаше. Когато беше отворена, се чуваше музиката. Силен техно рок с енергичен бас, който направо разтърсваше улицата. Щом очите му привикнаха, той забеляза, че хората отвън пиеха и пушеха. Разхлаждаха се след танците. Няколко човека държаха надуте балони. Те се облягаха на капациите на колите около вратата, дръпваха от балона и го даваха на друг, сякаш бе цигара с марихуана.

— Балоните са пълни с азотен оксид — поясни Рикард.

— Райски газ?

— Точно така. Продават го на тези купони по пет камъка балона. Могат да се изкарат две хилядарки от резервоар, откраднат от болница или зъболекарски кабинет.

Някакво момиче падна от капака на една кола и балонът ѝ с газ излетя в тъмнината. Другите ѝ помогнаха да стане. Бош чуваше гръмогласния им кикот.

— Законно ли е?

— Това е упойващо средство. Легално е да се притежава — има много законни приложения. Престъпление е обаче да се консумира за развлечение. Но ние дори не им обръщаме внимание. Щом някой иска да се нагълта с това, да падне и да си счупи главата, нека го прави. Защо трябва... Ето го!

Тънкият силует на тийнейджър се появи от вратата на склада. Той отиде при колите, паркирани в уличката.

— Гледай сега как ще залегне — рече Рикард.

Фигурата се наведе зад една кола и изчезна.

— Виждаш ли, натопява стоката. Сега ще изчака няколко минути, докато поизсъхне и докато клиентът му излезе отвън. Тогава ще я пласира.

— Искаш да идем и да го хванем ли?

— Не. Ако го хванем само с един шърм, това е нищо. Ще бъде само за притежаване. Няма дори да го вкарат в изтрезвителното за през нощта. Трябва да го пипнем с разтвора, ако искаме да го притиснем здраво.

— И какво ще направим?

— Ти се върни в колата си. Искам да идеш обратно на „Кахуенга“ и да влезеш в уличката от другата страна. Мисля, че можеш да се приближиш повечко. Паркирай и после се опитай да стигнеш догоре, за да ми бъдеш като подкрепление. Аз ще дойда оттук.

Намират ми се някакви стари дрехи в багажника. Разни боклуци за прикритие. Имам план.

Бош се върна в колата си, обърна и излезе от уличката. Обиколи пресечката и влезе от южната страна. Намери празно място пред контейнер за смет и спря. Когато видя приведената фигура на Рикард да се спуска по уличката, Хари излезе и тръгна в същата посока. Те се приближаваха към вратата на склада от двете страни. Ала докато Бош стоеше в сянката, Рикард, сега облечен с изцапан с масло анцуг и носещ торба, вървеше по средата на улицата и пееше. Шумът откъм склада му пречеше да прецени със сигурност, но му се стори, че беше песента на Пърси Следж „Когато един мъж обича жена“, изпълнена с пиянско провлачване.

Рикард получи цялото внимание на хората, стоящи пред вратата на склада. Две дрогирани момичета приветстваха пеенето му. Отвлеченото им внимание позволи на Бош да се приближи на четири коли разстояние от вратата и на три коли от мястото, където Тайдж държеше разтвора си.

След като подмина мястото, Рикард спря песента по средата на припева и се направи, че току-що е съзрял съкровище. Той се наведе между двете паркирани коли и се изправи с биреното шише в ръка. Тъкмо щеше да го пхне в торбата си, когато момчето бързо се придвижи между колите и сграбчи шишето. Рикард отказа да го пусне и се завъртя така, че гърбът на момчето се озова към Бош. Хари тръгна към тях.

— Мое е бе, човек — крещеше Рикард.

— Аз го сложих там, братле. Пусни го, преди да се е разляло.

— Върви си намери свое, човече. Това е мое.

— Пусни го!

— Сигурен ли си, че е твое?

— Мое е!

Бош силно удари момчето отзад. То пусна шишето и се преви върху багажника на колата. Хари го държеше приковано там, като натискаше ръката му към врата. Шишето остана в ръката на Рикард. Нищо не се разля.

— Е, щом казваш, сигурно е твое — съгласи се наркоченгето. — А това май значи, че си арестуван.

Бош свали белезниците от колана си, сложи ги на момчето и го събори от багажника. Някои от хората вече ги наобикаляха.

— Чупката, народе — нареди Рикард високо. — Връщайте се вътре и смъркайте райския си газ. Вървете да оглушеете. Това тук не ви засяга, освен ако не искате да придружите момчето в дранголника. — Той се надвеси над ухото на Тайдж и каза: — Нали така, братле?

След като никой от тълпата не мръдна, Рикард направи заплашителна крачка към тях и те се разпръснаха. Две от момичетата избягаха обратно в склада. Музиката заглуши смеха на Рикард. Сетне той се обърна и сграбчи Тайдж за рамото.

— Да вървим. Хари, ще вземем твоята бричка.

Известно време караха мълчаливо към управлението на „Уилкокс“. Не бяха обсъдили нещата, ала Хари щеше да остави представлението на Рикард, който се взеше отзад с момчето. В огледалото Бош видя, че то имаше мазна, рошава кафява коса, която стигаше до раменете му. Преди около пет години е трябвало да му се сложи шина на зъбите, но един поглед бе достатъчен да се разбере, че то идваше от семейство, където такива неща изобщо не се вземаха предвид. Носеше златна обица, а на лицето му бе изписано безразличие. Зъбите обаче бяха тези, които привлякоха вниманието на Бош. Криви и издадени напред, те повече от всичко показваха отчаяния му живот.

— На колко години си, Кърюин? — попита Рикард. — И не си прави труд да лъжеш. Имаме твое досие в участъка. Мога да проверя.

— На осемнайсет. А с досието можеш да си обършеш задника. Пет пари не давам.

— Аууу! — излая Рикард. — Осемнайсет. Като че ли си имаме работа с възрастен, Хари. Няма да го водим за ръчичка до ареста за малолетни. Ще бутнем това хлапе в „Седем хиляди“, да видим колко бързо ще се сдружи и ще заживее с някой от злодеите.

„Седем хиляди“ бе името, с което повечето полицаи и престъпници наричаха окръжния център за задържане на възрастни. Причината бе телефонният номер, на който се получаваше информация за затворниците. 555–7000. Затворът бе в центъра на града и представляваше четири етажа шум, омраза и насилие, разположени над дирекцията на окръжния шериф. Там всеки ден намушкваха някого. Всеки час изнасилваха някого. И никога нищо не се правеше по

въпроса. На никой не му пукаше, освен ако не си ти изнасиленият или намушканият. Заместник-шерифите, които ръководеха мястото, го наричаха БЧП. Без човешко присъствие. Бош знаеше, че ако щяха да притискат това хлапе, Рикард бе избрал правилния подход.

— Главата ти вече е в торбата, Кърюин — обади се наркоченгето. — Тук има поне шейсет милилитра. Държим те за притежаване с цел продажба, момче. Спукана ти е работата.

— Майната ти!

Момчето произнасяше всяка дума със сарказъм. Нямахше да се предаде без борба. Бош забеляза, че Рикард държеше зелената бирена бутилка извън прозореца, за да не могат изпаренията да напълнят колата и да им докарат главоболие.

— Това не е много мило, Кърюин. Особено когато човекът, който кара, желае да преговаря... Ако бях аз, щях просто да те оставя да преговаряш с братята в „Седем хиляди“. Като прекараш два дни там, ще си бръснеш краката и ще се разхождаш с розови гащи, потопени в хавански пунш.

— Шибай се, свиня такава! Само ме закарайте до телефон.

Те караха по „Сънсет“ и се приближаваха до „Уилкокс“. Почти бяха стигнали, а Рикард дори не бе близо до това, което искаха. По нищо не личеше, че хлапакът ще преговаря, без значение какво искаха.

— Ще получиш телефон, когато на нас ни се прииска да ти го дадем. Сега се инатиш, бяло момченце, но това няма да продължи. Вътре всички се пречупват. Ще видиш. Освен ако не искаш да ни помогнеш. Желаем само да си поговорим с твоето приятелче Данс.

Бош сви по „Уилкокс“. До управлението оставаха две пресечки. Момчето не казваше нищо и Рикард не наруши мълчанието цяла пресечка, след което опита пак.

— Какво ще кажеш, момче? Дай ни един адрес. Ще изхвърля тази гадост веднага. Не бъди от онези глупаци, които смятат, че „Седем хиляди“ ги прави мъже. Сякаш това е някакъв си църковен обред за посвещаване. Не е така, хлапе. Там е просто краят на пътя. Това ли искаш?

— Искам да умра.

Бош спря в алеята, която водеше към задния паркинг на участъка. Налагаше се първо да регистрират ареста тук, да впишат доказателството, а после да откарат момчето в центъра. Хари знаеше,

че ще трябва да го направят. Хлапето не искаше да говори. Трябваше да му покажат, че не блъфират.

ГЛАВА XII

Бош поднови търсенето на Портър чак в четири сутринта. Вече бе изпил две чаши кафе в участъка и сега държеше третата. Отново беше в своя „Каприс“ и сам бродеше из града.

Рикард се бе съгласил да откара Къруин Тайдж до центъра. Хлапакът изобщо не проговори. Черупката му от твърд отказ, омраза към ченгетата и криворазбрана гордост ни най-малко не се пропука. В участъка Рикард го обзе мания да пречупи момчето. Той поднови заплахите и въпросите с жар, която Бош намираше за обезпокоителна. Накрая каза на Рикард, че това е достатъчно. Помоли го да впише хлапето в регистъра и по-късно да опитат пак. След като излязоха от стаята за разпити, двамата решиха да се срещнат в „Седем хиляди“ в два следобед. Така момчето щеше да има около десет часа да опознае пандиза — достатъчно време, за да вземе решение.

Сега Бош обикаляше пиянските клубове — работещите след нормалното време вертепи, където „членовете“ сами си носеха бутилките и плащаха за сервирането. Това, разбира се, беше пладнешки обир, а някои клубове вземаха дори членска такса. Ала някои хора просто не можеха да пият сами вкъщи. А други нямаха и дом.

При един светофар на „Сънсет“ и „Уестърн“ неясен силует мина край дясната страна на колата и някаква фигура се хвърли към предния капак откъм мястото за пътници. Бош инстинктивно посегна с лявата си ръка към колана и едва не разля кафето си, но после видя, че мъжът бе започнал да търка предното стъкло с вестник. Бе четири и половина сутринта и някакъв бездомник чистеше предното му стъкло. Лошо. Усилията на мъжа само замацаха стъклото. Бош извади един долар от джоба си и го подаде през прозореца на бездомника, когато той заобиколи да изчисти и откъм шофьорското място. После му махна да си върви.

— Остави това, приятел — рече Хари и човекът тихо се отдалечи.

Бош продължи нататък, отбивайки се в пианските клубове в „Еко парк“ около полицейската академия, а сетне и в китайския квартал. Нямаше и следа от Портър. Прекоси холивудската магистрала и влезе в центъра на града, а когато мина край окръжния затвор, се замисли за момчето. Сигурно го бяха пъхнали в седмо, отделението за наркомани, където по принцип затворниците бяха по-малко враждебни. Вероятно щеше да се оправи.

Видя как големите сини камиони излизат от гаража на сградата на „Таймс“ на „Спринг стрийт“, натоварени със сутрешните новини. Той мина през два пиански клуба близо до „Паркър сентър“, сетне провери в един близо до квартала с долнопробните кръчми. Вече приближаваше края на пътя му и заведенията, които смяташе да провери, се изчерпваха. Последното място, пред което спря, беше „При По“. Намираше се по средата на Трето авеню, близо до долнопробния квартал, „Лос Анжелис Таймс“, „Св. Вибиана“ и стъклените банкови кули на финансовия район, където алкохолиците бяха често срещано явление. Заведението въртеше добър бизнес в сутрешните часове, преди центърът да бъде оживен от нервно блъскане и алчност.

„При По“ се помещаваше на първия етаж на тухлена сграда отпреди войната без асансьор, набелязана за срутване от общинската строителна агенция. Тя не била устойчива на земетресения и модернизацията ѝ щяла да струва повече от повторното ѝ построяване. Агенцията я купила и щяла да я събаря, за да издигне жилищен блок за работещите в центъра на града. Цялата операция обаче беше отложена. Друга общинска агенция (службата за опазване на града) също искаше зданието и според неофициална информация му дала статут на исторически обект и завела дело, за да спре събарянето. Досега бяха забавили плана е четири години. „При По“ все още работеше, а четирите етажа над него бяха запустели.

Отвътре заведението беше черна дупка с дълъг, изкорубен тезгях и без никакви маси. „При По“ не беше място, където да седнеш в сепаре с приятели. Беше бърлога, в която да пиеш сам. Място за самоубийци, които имаха нужда от кураж, за пропаднали ченгета, които не можеха да се справят със самотата, изпълнила по тяхна вина живота им, за писатели, които вече не можеха да пишат, и за свещеници, които вече не можеха да опростят дори собствените си грехове. Дупка, където да пиеш от мъка, докато имаш зелено. Нужни

бяха пет долара за стол на бара и по долар за чаша с лед, в която да си сипваш от бутилката с уиски. Безалкохолно с лед струваше три долара, но повечето хора тук пиеха лекарството си чисто. Така бе по-евтино и по-бързо се постигаше целта. Говореше се, че „При По“ не било кръстено на писателя, а на общата философия на клиентелата му: „Пикай Обилно на всичко.“

Макар че отвън беше тъмно, влизането в „При По“ бе като спускане в пещера. За миг Бош си припомни онзи първи момент след падането във виетконгския тунел във Виетнам. Стоеше напълно неподвижен до вратата, докато очите му не привикнаха със слабата светлина и не видя червената кожена тапицерия на плота. Тук миришеше по-лошо от караваната на Портър. Барманът, който носеше намачкана бяла риза и разкопчана черна жилетка, стоеше вдясно, а на рафта зад него бяха наредени бутилки с алкохол, като към всяка бе прикрепено картонче с името на собственика. Червена неонова лампа минаваше по рафта зад бутилките и им придаваше тайнствен отблясък.

В мрака отляво Бош чу:

— Мамка му, Хари, какво правиш? Мен ли търсиш?

Той се обърна и съзря Портър в другия край на бара, седнал там, за да може да вижда влизашите, преди те да го забележат. Хари тръгна към него. Видя, че пред Портър имаше чаша с уиски заедно с полупразна чаша вода и бутилка „Бърбън“, от която бе останала една трета. На тезгяха бяха разперени дващестачка и три банкноти по един долар, а също и кутия „Кемъл“. Почувства как гневът се надига в гърлото му, когато приближи Портър в гръб.

— Да, теб търся.

— К’во става?

Бош знаеше, че трябва да направи нужното, преди някакво състрадание да е смекчило гнева му. Той дръпна силно якето му надолу през раменете, така че ръцете му да бъдат блокирани от двете му страни. Цигарата падна от ръката на Портър на пода. Бош се пресегна, извади пистолета от кобура на рамото му и го сложи на плота.

— Защо го носиш още, Лу? Ти се оттегли, не помниш ли? Какво, уплашен ли си от нещо?

— Хари, какво става? Защо правиш това?

Барманът тръгна към тях, за да се притече на помощ на члена на клуба си, ала Бош го спря с леден поглед, вдигна ръка като

регулировчик и каза:

— По-спокойно. Това е частен въпрос.

— Дяволски прав си. Това е частен клуб и ти не си негов член.

— Всичко е наред, Томи — обади се Портър. — Познавам го. Аз ще се погрижа.

Двама мъже, които седяха през няколко стола от Портър, станаха и се преместиха в другия край на бара заедно с бутилките и чашите си. Други двама пияници вече бяха там и наблюдаваха. Никой обаче не си тръгна, тъй като все още имаха пиячка в шишетата, а и нямаше и шест часа. Нямаше къде другаде да отидат. Баровете не отваряха преди седем и оставащият дотогава около час можеше да продължи цяла вечност. Не, те нямаше да отидат никъде. Тези хора биха седели тук и наблюдавали как убиват човек, ако се наложеше.

— Стига, Хари — каза Портър. — Успокой се. Можем да поговорим.

— Значи можем? Можем, а? Защо не говори, когато се обадох онзи ден? Ами с Мур? Поприказва ли си с Кал Мур?

— Слушай, Хари...

Бош го завъртя, свали го от стола и го запрати с лице към облицованата с дърво стена. Той се предаде по-лесно, отколкото Хари очакваше, и се удари здравата в стената. Носът му издаде звук, наподобяващ падането на фунийка от сладолед върху тротоара. Бош се облегна на гърба на Портър, с което прикова лицето му към стената.

— Не ми казвай да те слушам, Портър. Аз се застъпих за теб, човече, защото мислех, че ти... Мислех, че го заслужаваш. Сега знам, Портър. Сбърках. Зарязал си случая Хуан Доу. Искам да зная защо. Искам да зная какво става.

Гласът на Портър бе приглушен от близостта на стената и собствената му кръв:

— По дяволите, Хари, май си ми счупил носа. Тече кръв.

— Не се тревожи за това. Ами Мур? Зная, че той е полицаят, съобщил за трупа.

Портър издаде някакво звучно пръхтене, ала Бош само го притисна още по-силно. Той вонеше на киснатата пот, алкохол и цигари и Бош се зачуди колко ли време бе киснал в „При По“ и бе наблюдавал вратата.

— Сега ще извикам полиция — изрева барманът. Той държеше телефона протегнат напред, така че Бош да види, че заплахата е истинска, каквато естествено не беше. Барманът знаеше, че ако набере номера, всички столове в бара ще се опразнят и пияниците ще се изнижат през вратата. Нямаше да има кого да излъже с рестото или от кого да вземе четвърт долар за чашата.

Като притискаше с тялото си Портър към стената, Бош извади значката си и я показа.

— Аз съм полицията. Гледай си скапаната работа!

Барманът поклати глава, сякаш да покаже до какво доредже ще стигне тази негова работа, но остави телефона обратно до касата. В резултат на това, че Бош оповести, че е полицай, близо половината от клиентите гаврътнаха питиетата си и си тръгнаха. Хари предположи, че вероятно за всички в заведението бе издадено по едно разрешително за арест.

Портър започваше да мънка и Бош си помисли, че може би пак ще заплаче като във вторник сутринта по телефона.

— Хари, аз... Не мислех, че... Имах...

Бош блъсна по-силно гърба на Портър и чу как челото му се удари в стената.

— Не започвай да ме будалкаш, Портър. Спасяваше собствения си задник. Ето какво правеше. И...

— Аз съм болен. Ще бъда болен.

— ... и в този момент, ако щеш вярвай, в този момент единствено мен наистина ме е грижа за теб. Скапаняк такъв, само ми кажи какво си направил. Просто ми кажи какво си сторил и сме квит. Никой друг няма да научи. Ти ще си излезеш в пенсия заради стреса и повече няма да ти видя мутрата.

Бош го чуваше как диша звучно срещу стената. Сякаш го чуваше и как мисли.

— Сигурен ли си, Хари?

— Нямах избор. Не си ли развържеш езика, оставаш и без работа, и без пенсия.

— Той, въ... Аз само... Има кръв по ризата ми.

Бош го притисна още.

— Добре, добре, добре. Ще ти кажа, ще кажа... Просто му направих услуга, това е всичко, а той взе, че пукна. Когато чух за това,

тъ, не можех да се върна, нали разбираш. Не знаех какво се е случило. Искам да кажа, така де, те... Някой можеше да ме търси. Уплаших се, Хари. Страх ме е. Кисна по баровете, откак говорих с теб вчера. Воня като лайно. А сега всичката тази кръв. Трябва ми салфетка. Мисля, че са по петите ми.

Бош отдръпна тежестта си от него, ала притискаше гърба му с една ръка, за да не му избяга. Пресегна се назад към плота и взе няколко салфетки за коктейли от купчинката до една купа с кибрити. Протегна ги над рамото на Портър и съсипаното ченге освободи ръката си от якето, за да ги поеме. Той изви глава встрани от стената, за да притисне салфетките към подувания се нос. Хари забеляза сълзи по лицето му и извърна поглед.

Тогава вратата на бара се отвори и ранната сива светлина на зората проникна вътре. На входа стоеше мъж, който явно привикваше към осветлението в бара, както бе станало и с Бош. Хари видя, че той имаше тъмен цвят на кожата и мастиленочерна коса. Три татуирани сълзи се стичаха по бузата му от крайчеца на лявото око. Знаеше, че не е банкер или адвокат, който се нуждае да закуси с двойно уиски, за да започне деня. Беше някакъв пласъор, който може би приключваше със събирането на пари за вечерта за италианците или мексиканците и се нуждаеше от нещо, което да го подкрепи. Най-накрая погледът на мъжа падна върху Бош и Портър, сетне се премести към оръжието, което все още лежеше на плота. Той прецени положението и спокойно и безмълвно се изниза през вратата.

— Направо жестоко! — извика барманът. — Що не се разкарате оттук? Губя клиенти. И двамата се омитайте, мамка ви!

На една табелка пишеше „Тоалетна“ и стрелка сочеше към тъмен коридор вляво от Бош. Той бутна Портър натам. Свиха зад ъгъла и влязоха в мъжката тоалетна, която миришеше по-лошо и от Портър. В една кофа със сивкава вода в ъгъла имаше парцал, а напуканите плочки по пода бяха по-мръсни и от водата. Той тласна Портър към мивката.

— Почисти се — каза му Бош. — Каква беше услугата? Каза, че си направил нещо за Мур. Разкажи ми.

Портър се вираше в замазаното си отражение в парче неръждаема стомана, вероятно поставено там, когато на управата ѝ е писнало да сменя счупените огледала.

— Не иска да спре да кърви, Хари. Мисля, че е счупен.

— Забрави за носа си. Каж ми какво си направил.

— Аз, тъ... Виж, той само ми каза, че познава едни хора, които ще бъдат доволни, ако мъртвецът зад ресторанта не бъде идентифициран известно време. Просто помотай нещата, вика, седмица-две. Господи, и без това нямаше документи у трупа. Каза, че мога да вкарам отпечатъците в компютъра, защото знаел, че няма да имат съответствие. Каза само да не си давам зор и онези хора, дето познавал, щели да се погрижат за мен. Каза, че ще получа хубав коледен подарък. Така че миналата седмица пипах отгоре-отгоре, нали разбираш. Така или иначе доникъде нямаше да стигна. Знаеш това, видял си доклада. Няма документи, няма свидетели, нищо няма. Човекът е умрял поне шест часа преди да го изхвърлят там.

— И какво те уплаши? Какво се случи на Коледа?

Портър се изсекна в няколко хартиени кърпи и това изкара нови сълзи в очите му.

— Да, счупен е. През него не влиза никакъв въздух. Трябва да ида до някоя клиника да ми го оправят. Както и да е... Ами нищо не се случи на Коледа. Там е работата. Искам да кажа, Мур бе изчезнал преди почти седмица и цялата ситуация здравата ме изнервяше. На Коледа Мур не дойде, никой не дойде. После, когато се прибирам от „Лъки“, съседката от караваната до мен ми казва колко много съжелявала за мъртвия полицай, когото намерили. Благодарих ѝ, влязох си и пуснах радиото. Чух, че е Мур, и това ме изплаши до смърт, Хари. Наистина.

Портър наикисна няколко кърпички и започна да търка изцапаната си с кръв риза по начин, който според Бош правеше гледката потрогателна, отколкото всъщност беше. Видя празния му кобур и се сети, че е оставил пистолета на бара. Не му се щеше да се връща, за да го вземе, докато Портър разказваше.

— Виж, знаех, че Мур изобщо не се е самоубил. Не ми пука какво съобщават от „Паркър“. Зная, че не се е гръмнал по такъв начин. Беше се забъркал в нещо. Затова реших, че ми стига толкова. Обадох се на съюза и си взех адвокат. Махам се отгук, Хари. Ще се оправя и ще отида във Вегас, може би ще започна работа като охрана в казино. Мили и синът ми са там. Искам да бъде близо до тях.

„Точно така — помисли си Бош. — И винаги да се оглеждаш през рамо.“

— Пак кървиш — каза той. — Умий си лицето. Ще ида да поръчам кафе и ще те изведа оттук.

Хари тръгна към вратата, но Портър го спря.

— Хари, ще ми помогнеш ли?

Бош продължително изгледа разраненото му лице, преди да каже:

— Да, ще направя каквото мога.

Той се върна в заведението и направи знак на бармана, който стоеше чак в другия край и пушеше цигара. Мъжът, около петдесетгодишен, с избледнели сини татуировки, опасващи двете му ръце като допълнителни вени, не бързаше да дойде. Когато се приближи, Бош вече бе извадил десетдоларова банкнота на плота.

— Направи две кафета. Черни. И сложи много захар в едното.

— Крайно време е да се разкарате. — Барманът кимна към десетачката. — Ще си взема и за салфетките. Те не са за ченгета, които обикалят и бият хората. Това горе-долу ще покрие разходите. Можеш просто да я оставиш на бара.

Той наля в пластмасови чаши кафе, което изглеждаше така, сякаш бе останало в стъклената каничка от Коледа. Бош отиде до мястото на Портър и прибра тридесет и осем калибровия „Смит“ и двайсет и трите долара. Върна се при десетдоларовата банкнота и запали цигара. Без да знае, че Бош го наблюдава, барманът сипа убийствено количество захар и в двете кафета. Хари не му обърна внимание. След като захлупи чашите с пластмасови капачета, барманът му ги донесе и почука отгоре по едната с усмивка, която би направила всяка жена фригидна.

— Това е без зах... Хей, какви са тези глупости?

Десетачката, която Бош бе оставил на плота, сега бе заместена от един долар. Той изпусна дим в лицето на бармана, докато взимаше кафетата, и каза:

— Това е за кафето. Можеш да забравиш салфетките.

— Просто се разкарай оттук! — процеди барманът. После се обърна и тръгна към другия край на бара, където няколко постоянни клиенти нетърпеливо бяха вдигнали празните си чаши. Имаха нужда от още лед, който да изстуди плазмата им.

Бош отвори вратата на тоалетната с крак, ала не видя Портър. Бутна вратата на единствената кабинка, но и там го нямаше. Хари

излезе оттам и бързо се мушна в женската тоалетна. Нямахте и следа от Портър. Продължи по коридора край следващия ъгъл и видя врата, на която пишеше „Изход“. По пода съзря капки кръв. Съжалявайки за номера, който скрои на бармана, и чудейки се дали ще може да намери Портър, ако се обажда в болници и клиници, той бутна дръжката на вратата с хълбок. Тя се отвори само два-три сантиметра. Нещо от външната страна я държеше затворена.

Бош остави кафетата на пода и с всички сила натисна вратата. Тя бавно се отвори, щом това, което я блокираше, поддаде. Той се промуши през отвора и видя, че до вратата е бил избутан контейнер за смет. Стоеше в тясната уличка зад „При По“ и утринната светлина, падаща от изток, го заслепяваше.

В уличката стърчеше изоставена „Тойота“, на която гумите, капакът и една от вратите бяха изчезнали. Имаше и още контейнери, а вятърът носеше боклука във вихрушка. Нямахте и помен от Портър.

ГЛАВА XIII

Бош седеше в „Килера“, пиеше кафе, чоплеше от една чиния яйца с бекон и чакаше да му дойде отново вдъхновение. Не се опита да намери Портър. Знаеше, че няма никакъв шанс. След като беше наясно, че Бош го търси, дори пропаднало ченге като Портър имаше достатъчно ум, за да стои настрана от местата, където Хари би могъл да провери. Той щеше да се покрие.

Бош бе извадил тефтерчето си и сега отвори на хронологичната схема, която бе съставил предния ден. Ала не можеше да се съсредоточи върху нея. Беше твърде потиснат. Тормозеше го фактът, че Портър бе избягал от него, че не бе му се доверил. Потискаше го това, че смъртта на Мур, изглежда, бе съвсем ясно свързана с мрака, владеещ далечния край на хоризонта, който всяко ченге вижда. Мур бе прекрачил чертата и това го бе убило.

Разбрах какъв съм.

Бележката също го тревожеше. Ако Мур не беше се самоубил, откъде идваше тя? Това го караше да мисли за нещата, които Силвия Мур каза за миналото, за това как съпругът ѝ се беше хванал в капан, който сам си бе поставил. После му хрумна да ѝ се обади и да ѝ каже какво е научил, ала засега отхвърли тази идея. Не разполагаше с отговорите на въпроси, които тя със сигурност щеше да зададе. Защо беше убит Калексико Мур? Кой го направи?

Едва минаваше осем. Бош остави пари на барплота и излезе. Отвън двама бездомници разклатиха чашки пред него, но той се държеше, сякаш изобщо не съществуваха. Подкара към „Паркър сентър“ и влезе в паркинга в достатъчно ранен час, за да си намери свободно място. Първо мина през залите на отдел „Кражби и убийства“ на третия етаж, но Шийхан още не беше дошъл. След това се качи на четвъртия в отдел „Бегълци“, за да започне оттам, откъдето Портър би тръгнал, ако не беше се спазарил с Мур. В „Бегълци“ се занимаваха и с докладите за изчезнали лица и Бош винаги бе смятал,

че това е един вид симбиоза. Повечето изчезнали лица бягаха от нещо, от някоя част от живота си.

Детектив Капетильо, който издирваше изчезнали лица, го попита какво му трябва и Хари го помоли за описанията на мъжете латиноамериканци, изчезнали през последните десет дни. Капетильо го заведе до бюрото си и му предложи да седне, докато той вземе архива. Бош се огледа и погледът му попадна върху снимка в рамка, на която пълният детектив позираше с жена и две момиченца. Семейен човек. На стената зад бюрото бе залепен плакат, рекламиращ корида, състояла се преди две години на арената „Тихуана“ край морето. Отдясно имаше списък с имената на шестимата матадори. Цялата лява половина на плаката представляваше репродукция на картина, на която матадорът се извърташе и отклоняваше рогата на нападащ бик с развятата червена пелерина. Надписът под картината гласеше: „El Arte de la Muleta.“^[1]

— Класическата вероника.

Бош се обърна. Беше Капетильо, който държеше тънка папка в едната си ръка.

— Моля? — рече Хари.

— Верониката. Знаеш ли нещо за коридата? За борбата с бикове?

— Никога не съм ходил.

— Истинска прелест. Ходя поне четири пъти в годината.

Нищо не може да се сравни с нея. Футбол, баскетбол, нищо. Верониката е това движение. Той хитро отклонява рогата. Знаеш ли, в Мексико борбата с бикове се нарича фестивал на смелостта.

Бош погледна към папката в ръката на детектива. Капетильо я отвори и му подаде тънка купчинка документи.

— Това е всичко, което имаме за последните десет дни — каза детективът. — Много от вашите мексиканци, американските граждани с мексикански произход, не съобщават за изчезнали лица в полицията. Културен феномен. Повечето просто не вярват на ченгетата. В много случаи, ако някой не се появи, те просто решават, че е отишъл на юг. Доста хора са тук незаконно. Те не биха се обадили в полицията.

Бош се справи с купчинката за пет минути. Никое от описанията на хората в докладите не отговаряше на Хуан Доу №67.

— Ами някакви телекси, искане на справки от Мексико?

— Това вече е друго. Официалната кореспонденция държим отделно. Мога да погледна. Защо не ми кажеш какво преследваш?

— Преследвам едно предчувствие. Имам труп без никакви документи. Смятам, че мъжът може да е дошъл някъде отдолу, примерно от Мексикали. Това е още по-голямо предположение от всичко останало.

— Стискай палци — каза Капетильо и пак напусна оградената кабинка.

Бош отново се вгледа в плаката и забеляза, че лицето на матадора не издаваше никаква нерешителност или страх, а само концентриране върху рогата на смъртта. Погледът на бикобореца бе притъпен и бездушен като на акула. Капетильо се върна бързо.

— Добро предчувствие. Имам три съобщения, получени през последните две седмици. Те всички са за хора, които приличат на твоя човек, но едното най-много съвпада. Май извадихме късмет. — Той подаде на Бош само един лист и допълни: — Това се получи вчера от консулството на „Олвира стрийт“.

Листът беше фотокопие от телекс, изпратен до консулството от служител на Мексиканската щатска полиция, който се казваше Карлос Агила. Бош прочете писмото, написано на английски.

Търси се информация относно изчезването на Фернал Гутиерес-Льоса, 55 год., наемен работник, Мексикали. Местонахождение неизвестно. Последно е забелязан на 17. XII в Мексикали.

Описание: 172 см, 66 кг. Очи кафяви, коса кафява, леко прошарена. Татуировка в горната дясна част на гърдите (мастиленосин дух, символ на квартала „Град на изгубените души“).

За контакти: Карлос Агила, 57–20–13, Мексикали,
Б.К.

Бош препрочете страницата. Не пишеше много, ала и това бе достатъчно. Фернал Гутиерес-Льоса бе изчезнал от Мексикали на седемнайсети и рано на другата сутрин в Лос Анжелис бе намерен трупът на Хуан Доу № 67. Хвърли по един поглед и на другите две

страници, които Капетильо беше донесъл, но на тях ставаше въпрос за мъже, прекалено млади, за да бъдат Хуан Доу № 67. Върна се към първия лист. Татуировката беше решаващият аргумент.

— Май това търся — каза той. — Може ли да получа копие?

— Разбира се. Искаш ли да се обадя там? Да проверим дали не могат да изпратят някакви отпечатъци.

— Не, не още. Искам да уточня някои неща. — В действителност искаше да ограничи участието на Капетильо само до помощта, която вече бе оказал. — Имам един въпрос. Знаеш ли какво означава това за „Града на изгубените души“? Пояснението към татуировката.

— Да. По принцип татуировката е символ на някой квартал. Фернал Гутиерес-Льоса е живеел в квартала „Ciudad de los Personas Perdidos“ — „Град на изгубените души“. Много от жителите на кварталите там долу правят това. Белязват се. Нещо като графитите тук. Само че там те бележат себе си, а не скапаните стени. Полицията им знае кои татуировки символизират дадени квартали. Това е сравнително често срещано явление в Мексикали. Когато се свържеш с Агила, той би могъл да ти обясни. Вероятно може да ти изпрати и снимка, ако ти трябва.

Бош помълча малко, като се преструваше, че препрочита документа от консулството. „Град на изгубените души“ — помисли си той. И духче. Попрехвърля тази информация в ума си като момче, което си е намерило бейзболна топка и я върти в ръцете си, за да види колко изтъркани са шевовете. Спомни си татуировката на ръката на Мур. Дяволът с ореола. Дали беше от някой квартал в Мексикали?

— Казваш, че тамошните ченгета водят статистика за тези татуировки?

— Точно така. Това е едно от малкото неща, които вършат съвместно.

— Как така?

— Ами бил ли си някога там? По работа? Това е трети свят, човече. Полицейската, тъ, система, както може би ще я наречеш, е много примитивна по нашите стандарти. Всъщност не би ме учудило, ако не разполагат с отпечатъци на този мъж, които да ти изпратят. Дори съм изненадан, че изобщо изпращат нещо до консулството тук. Този Агила сигурно е имал предчувствие като теб.

Бош хвърли последен поглед на плаката върху стената, благодари на Капетильо за помощта и за копието на телекса от консулството и напусна залата.

Качи се на един от асансьорите, за да слезе надолу, и видя, че Шийхан вече беше вътре. Кабината бе претъпкана и Шийхан бе в дъното, зад тълпата. Не си казаха нищо, докато не слязоха на третия етаж.

— Хей, Франки — подвикна Бош. — Не успях да говоря с теб в коледната вечер.

— Какво правиш тук, Хари?

— Чакам те. Сигурно закъсняваш, или вече се разписваш на петия етаж?

Това бе лека нападка към Шийхан. На петия етаж бяха залите на ОВР. Каза го и с цел да го уведоми, че има представа какво става със случая Мур. Щом като слизаше, Шийхан идваше или от петия, или от шестия етаж. Тоест или от ОВР, или от кабинета на Ървинг. Или пък и от двете.

— Не се ебавай с мен, Бош. Причината за отсъствието ми е, че тази сутрин имах работа благодарение на игричките, които обичаш да играеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се тревожи. Слушай, и без това не ми харесва да те виждат с мен тук. Ървинг ми даде специални инструкции относно теб. Ти не участваш в това разследване. Помогна малко онази нощ, но с това се изчерпва всичко.

Намираха се в коридора пред залите на ОКУ. На Бош не му харесваше тонът на Шийхан. Никога не бе виждал Франки така да прекланя глава пред началството.

— Хайде, Франки, да вървим да пийнем по едно кафе. Можеш да ми кажеш какво те яде.

— Нищо не ме яде, човече. Забравяш, че съм работил с теб. Зная как впиваш зъби в нещо и не щеш да пуснеш. Е, аз ти казвам как стоят нещата. Ти беше там в нощта, когато го намерихме. Всичко приключи още тогава. Връщай се в Холивуд.

Бош направи една крачка към него и понижи глас:

— Обаче и двамата знаем, че нещата не свършват дотам, Франки. И няма да свършат дотам. Затова, ако чувстваш, че трябва да го направиш, върви съобщи на Ървинг какво съм казал.

Шийхан се взира в него няколко секунди и сетне Бош видя, че решителността му се изпарява.

— Добре, Хари, хайде влизай. После ще си скубя косата за това.

Те отидоха при бюрото на Шийхан и Бош си придърпа един стол. Шийхан си свали сакото и го закачи на близката закачалка. След като седна, той оправи кобура на рамото си, скръсти ръце и попита:

— Знаеш ли къде бях цяла сутрин? В съдебната медицина, мъчех се да се споразумеем за потулане на нещата за няколко часа. Изглежда, през нощта е изтекла информация и тази сутрин Ървинг вече е залят с обаждания за това, че пренебрегваме убийството на един от собствените ни служители. Ти не знаеш нищо по въпроса, нали?

Хари отвърна:

— Единственото, което зная, е, че мислих върху случилото се в мотела и върху липсата на заключение при аутопсията, както казват. Вече не смятам, че става дума за самоубийство.

— Ти нищо не можеш да смяташ. Не работиш върху случая. Забрави ли? Ами това? — Той отвори чекмеджето и извади една папка. Беше докладът за Сорильо, който Рикард му показа предния ден. — Не се опитвай да ме убеждаваш, че досега не си я виждал, защото после мога да я пратя в лабораторията по криминалистика и да ги накарам да проверят за отпечатьци. Залагам спиралата на жена си, че ще намерят твоите.

— Ще загубиш, Франки.

— Тогава ще имам още деца. Но няма да загубя, Хари.

Бош го изчака да се успокои малко.

— Всичкото това цупене и пуфтене срещу мен ми говори едно: ти също не виждаш самоубийство. Така че зарежи глупостите.

— Прав си. Не виждам самоубийство. Но на главата ми виси заместник-шефът, комуто е хрумнала гениалната идея да ми лепне „костюм“ от ОВР за този случай. Така че все едно съм нагазил с двата крака в кофи с лайна, преди дори да съм започнал.

— Казваш, че искат разследването да не стигне доникъде?

— Не, не го казвам.

— Какво ще съобщят пред „Таймс“?

— Днес следобед ще има пресконференция. Ървинг ще го оповести пред всички. Ще каже, че проучваме възможността — възможността — за убийство. Майната им на „Таймс“. Впрочем кой каза, че именно „Таймс“ са вдигнали шум?

— Случайно познах.

— Внимавай, Бош. Изпуснеш ли се така пред Ървинг, ще ти съдере задника. Ще го направи с удоволствие, като се има предвид досието ти и всичките истории около теб. Вече имам тази папка, за която трябва да измисля нещо. Казал си на Ървинг, че не познаваш човека, а сега разполагаме с папка, която показва, че той е проучвал някои неща по твое искане.

Бош осъзна, че бе забравил да махне самозалепващото се листче, което Мур бе сложил в папката.

— Кажи на Ървинг каквото искаш. Мислиш, че ми пука ли? — Той сведе поглед към папката. — Ти какво мислиш?

— За папката ли? Нищо не мисля гласно.

— Стига, Франки. Моля Мур да проучи нещата около убийството на този наркоман, а той свършва в мотел и главата му е разпиляна във ваната на малки парченца. Извършено е много професионално, изпипано дотам, че в стаята не е открит нито един отпечатък, принадлежащ на друг човек.

— И какво, ако е извършено професионално и няма други отпечатъци? Според мен някои хора заслужават това, което ги е стигнало, разбираш ли?

Това бе пробив в отбранителната стратегия на Шийхан. Съзнателно или не, той признаваше пред Бош, че Мур е прекрачил чертата.

— Трябва ми повече от това — каза Бош много тихо. — Ти си обременен, но аз не съм. Мога да действам съобразно собствената си воля и ще разнищя това. Мур може и да е престъпил чертата, добре, ала никой няма право да го пречуква по такъв начин на плочките. И двамата го знаем. Освен това има и други трупове. — Хари видя, че това грабна вниманието на Шийхан. — Можем да разменим информация — добави той тихо.

Шийхан стана и рече:

— Добре, да вървим да изпием проклетото кафе.

След пет минути те седяха на маса в кафенето на втория етаж и Бош му разказваше за Джими Капс и Хуан Доу № 67. Той накратко обясни връзките между Мур и Хуан Доу, между Хуан Доу и Мексикали, между Мексикали и Умберто Сорильо, между Сорильо и черния лед, между черния лед и Джими Капс. Разказът вървеше гладко. Шийхан не зададе никакви въпроси и не си водеше никакви записки, докато Хари не свърши.

— И така, какво мислиш? — попита го той след това.

— Каквото и ти — отвърна Бош. — Че Мур е прекрачил чертата. Може би е прикривал Сорильо, човека с леда, и е нагазил толкова дълбоко, че не е могъл да се измъкне. Още не зная как е навързано всичко, но имам някои идеи, които обмислям. Много неща ми минават през ума. Може би е искал да излезе от играта и човекът с леда го е очистил. Може би е съставял тази папка и се е готвел да ми съобщи нещо, когато са го пречукали.

— Вероятности.

— Съществува също и вероятността да се е разчуло за разследването на ОВР, което партньорът ти Частайн провеждаше, да са преценили, че Мур представлява заплаха, и да са го очистили.

Шийхан се поколеба. Настъпил беше моментът на истината. Ако започнеше да обсъжда разследването на ОВР, щеше да наруши достатъчно от правилата на отдела, за да го преместят завинаги от ОКУ. Като Хари.

— Могат да ме понижат, ако говоря за това — каза Шийхан. — Мога да свърша като теб, долу в клоаката.

— Всичко е една клоака, човече. Без значение дали си на дъното или на повърхността. И в двата случая плуваш в лайна.

Шийхан отпи от кафето.

— В ОВР получиха сигнал, това стана преди около два месеца, че Мур е замесен по някакъв начин в наркотрафика по булеварда. Възможно бе да предлага протекция, възможно бе и да е забъркан повече. Източникът не бе сигурен по този въпрос.

— Преди два месеца? — учуди се Бош. — До нищо ли не стигнаха? Искам да кажа, през цялото това време Мур продължи да работи на улицата. Нямахме ли достатъчно улики, за да го преместят поне в някоя канцелария?

— Слушай, трябва да запомниш, че Ървинг ме сложи да работя с Частайн върху това. Но аз не съм партньор на Частайн. Той не споделя много с мен. Всичко, което пожела да ми каже, бе, че следствието било още в зародиш, когато Мур изчезнал. Не разполагал с никакви доказателства, подкрепящи или опровергаващи обвинението.

— Знаеш ли дали е работил усърдно?

— Предполагам, че е положил големи усилия. Той е от ОВР. Винаги е търсел някого, на когото да отнеме значката. А в този случай обвиненията като че ли не засягаха само отдела. Работата щеше да стигне до окръжната прокуратура. Затова предполагам, че е подходил с голям хъс. Просто не е открил нищо. Мур трябва да е бил много добър.

„Очевидно не достатъчно“ — помисли си Бош.

— Кой беше източникът?

— Това не ти трябва.

— Знаеш, че ми трябва. Ако ще действам на своя глава, налага се да знам кое какво е.

Шийхан се поколеба, ала не успя да го изиграе добре.

— Получи се анонимно писмо. Частайн обаче твърди, че е жена му. До такъв извод е стигнал. Тя го е предала.

— Откъде е толкова сигурен?

— Частайн каза, че подробностите в писмото, каквито и да са те, можели да бъдат известни само на негов близък. Каза ми, че няма нищо необичайно в това. Доносите често идват от партньора в живота. Но според него много пъти се оказвали лъжливи. Нали знаеш, една съпруга или съпруг биха съобщили нещо напълно невярно, ако се развеждат или нещо подобно, просто за да прецакат другия в службата. Затова той отделил много време да провери дали просто случаят не е такъв. Понеже Мур и жена му щели да се разделят. Каза, че изобщо не си е признала, но беше сигурен, че тя го е изпратила. Само че никога не навлезе в големи подробности за съдържанието на писмото.

Бош се замисли за Силвия. Сигурен беше, че бъркаха.

— Говори ли със съпругата, за да ѝ съобщиш, че самоличността е потвърдена?

— Не, Ървинг го направи снощи.

— Казал ли ѝ е за аутопсията, за това, че не е самоубийство?

— Това не зная. Виж, аз не си седя с Ървинг както ти с мен сега и не го питам за всичко, което ми хрумне.

Бош започваше да става нежелан.

— Само още няколко въпроса, Франки. Частайн концентрирал ли бе вниманието си върху черния лед?

— Не. Когато вчера получихме тази твоя папка, той едва не се изпусна в гащите. Имах чувството, че чуваше за тази страна на нещата за първи път. Това някак си ми достави удоволствие, Хари. Ако изобщо нещо от цялата работа може да доставя удоволствие.

— Е, сега можеш да му разкажеш всичко останало, което ти съобщих.

— Няма начин. Този разговор не се е състоял. Трябва да се опитам да докарам нещата така, сякаш до всичко съм достигнал сам, преди да му предам каквото и да е.

Бош мислеше бързо. Какво друго можеше да го пита?

— Ами бележката? Тази част от историята сега не се връзва. Ако не е било самоубийство, тогава откъде се е взела тази бележка?

— Вярно, това е проблем. Ето защо притиснахме така съдебния лекар. Можем само да предположим, че той или я с държал в задния си джоб през цялото време, или че този, който го е пречукал, го е заставил да я напише. Не зная.

— Да-а. — Бош се замисли за миг. — Ти би ли написал такава бележка, ако някой се кани да те пречука на пода?

— Не зная бе, човек. Когато срещу тях е насочено оръжие, хората правят неща, за които никога не би предположил. Те винаги таят надежда, че всичко внезапно може да се оправи. Това е моето мнение.

Бош кимна, но не знаеше дали е съгласен или не.

— Трябва да тръгвам — каза Шийхан. — Дръж ме в течение.

Бош кимна пак и Шийхан го остави сам с двете чаши кафе на масата. След няколко секунди той се върна.

— Знаеш ли, никога не съм ти казвал, много жалко, че с теб се случи такова нещо. Можехме да използваме помощта ти, Хари. Винаги съм го мислел.

Бош вдигна поглед към него.

— Да, Франки. Благодаря ти.

[1] Изкуството да владееш пелерината (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIV

Комплексът на проекта за отстраняване на средиземноморския плодосъборител се намираше в края на Източен Лос Анжелис, на „Сан Фернандо роуд“. Не беше далеч от окръжния център по съдебна медицина, в който се помещаваше моргата. Бош се изкушаваше да се отбие и да види Тереса, но реши, че трябва да ѝ даде време да се успокои. Смяташе също, че това решение е страхливо, ала не го промени. Просто продължи да кара.

Комплексът бе бивша окръжна психиатрична клиника, престанала да функционира като такава няколко години по-рано, когато постановленията на Върховния съд направиха практически невъзможно правителството (в лицето на полицията) да отстранява душевноболните от улиците и да ги държи затворени за наблюдения и за безопасността на обществото. Клиниката на „Сан Фернандо роуд“ бе затворена, когато окръгът обедини психиатричните си центрове.

Оттогава сградата бе използвана за най-различни цели, включително като декор за филм на ужасите, разказващ за обитавана от духове лудница, и дори като временна морга, когато земетресение нанесе щети на медицинския център преди няколко години. Трупите се складираха в два хладилни камиона на паркинга. Поради спешната ситуация общинските управници трябваше да вземат първите камиони, до които успееша да се докопат. Отстрани на един от тях с боя бяха изписани думите: „Живи омари от щата Мейн!“ Бош помнеше, че прочете за това в рубриката за куриози на „Таймс“ „Само в Лос Анжелис“.

На входа имаше пропуск, където пазеше полицаи. Бош свали прозореца си, показа му значката и го попита кой ръководи проекта срещу вредителите. Беше му посочено мястото за паркиране и входът към ръководния сектор.

На вратата към сектора все още стоеше надпис: „Забранено за пациенти без придружители“. Бош влезе, тръгна по един коридор и се размина с друг полицаи, на когото кимна. Стигна до бюрото на някаква

секретарка, пред която отново се легитимира и помоли да се срещне със завеждащия ентомолог. Тя проведе кратък телефонен разговор и сетне придружи Хари до близък кабинет, където го представи на някой си Роланд Едсън. Секретарката се суея край вратата с ужасен вид, докато накрая Едсън не ѝ каза, че няма повече нужда от нея.

Когато останаха сами в кабинета, Едсън рече:

— Изкарвам си прехраната с убиване на вредители, детективе, а не на хора. Това сериозно посещение ли е?

Той силно се разсмя и Хари от вежливост скалъпи една усмивка. Едсън беше дребен човек, в бяла риза с къси ръкави и светлозелена вратовръзка. Плешивата му глава се бе покрила с петна от слънцето и бе набраздена вследствие многото неправилни решения, минали през нея. Носеше дебели очила без рамки, които уголемяваха очите и някак си го оприличаваха на жертвите му. Зад гърба му неговите подчинени вероятно го наричаха „Мухата“.

Бош обясни, че работи върху едно убийство и че не може да разкаже много на Едсън, защото разследването е от изключително поверително естество. Предупреди го, че други детективи може да дойдат с още въпроси. Помоли за малко обща информация относно отглеждането и транспортирането на стерилни плодови вредители в щата, като се надяваше, че молбата за компетентен съвет ще накара бюрократа да се разприказва.

Отговорът на Едсън съдържаше до голяма степен същата информация, която Тереса Корасон вече бе предоставила, но Бош се преструваше, че всичко това е ново за него и си водеше бележки.

— Ето това е екземплярът, детективе — каза Едсън и вдигна едно преспание. То представляваше стъклена форма, в която завинаги бе хванат един плодов вредител, като праисторическа мравка, впримчена в кехлибар.

Бош кимна и насочи разговора към Мексикали. Ентомологът му каза, че предприемачът, който ги отглежда там, е компания на име „Инвайробрийд“. Според него „Инвайробрийд“ превозваше до комплекса средно по тридесет милиона насекоми седмично.

— Как пристигат тук? — попита Бош.

— В такавидния стадий, разбира се.

— Естествено. Но въпросът ми е как?

— Това е стадият, в който насекомото не се храни и е неподвижно. Тъй нареченият преобразователен стадий между ларвата и имагото — възрастният индивид. Всичко минава много добре, защото това е идеалният момент за транспортиране. Пристигат в инкубатори, така да се каже. Ние им викаме биологични сандъци. А после, естествено, скоро след пристигането им, метаморфозата приключва и те могат да бъдат пуснати като възрастни индивиди.

— Значи, когато пристигнат тук, те са вече боядисани и облъчени?

— Правилно. Вече го казах.

— И са в какавиден стадий, не са ларва?

— Множественото число е ларви, детективе, но да, в основата си това е правилно. Това също го казах.

Бош започваше да се убеждава, че в основата си Едсън беше досадно нищожество. Беше сигурен, че тук му викаха Мухата.

— Добре — продължи Хари. — Ами ако тук, в Лос Анжелис, намеря ларви, тоест ларва, която е боядисана, но не е облъчена? Възможно ли е това?

Едсън замълча за момент. Не искаше да отговори прибързано и да сбърка. Бош започваше да смята, че той е от онези хора, които всяка вечер гледаха състезанието „Риск“ по телевизията и излайваха отговорите преди състезателите, дори ако са сами.

— Е, детективе, всеки един сценарий е възможен. Все пак бих казал, че примерът, който току-що дадохте, е изключително малко вероятен. Както споменах, нашите доставчици прекарват сандъците с какавиди през апарат за облъчване, преди да ги докарат тук. В тези сандъци често намираме ларви заедно с какавидите, защото по принцип е невъзможно двете напълно да се разделят. Тези ларви обаче са били подложени на същото облъчване, както и какавидите. Така че не, не виждам как ще стане това.

— Значи ако някой човек има в тялото си една боядисана какавида, неподложена на облъчване, той не би бил оттук, пали?

— Да, това би бил отговорът ми.

— Би бил?

— Да, детективе, това е отговорът ми.

— Тогава откъде може да е дошъл този човек?

Едсън първо обмисли въпроса. С помощта на гумичката и края на молива, с който си играеше, той повдигна очилата си по-нагоре на носа.

— Приемам, че този човек е мъртъв, след като вие се представихте като детектив от отдел „Убийства“, и очевидно не можете сам да му зададете този въпрос.

— Трябва да участвате в „Риск“, господин Едсън.

— Доктор Едсън. Както и да е, не бих могъл да започна да гадая откъде човекът се е сдобил с екземпляра, за който говорите.

— Може да е бил от една от фабриките в Мексико или в Хаваите, за които споменахте, нали?

— Да, това е едната възможност.

— А каква е другата?

— Ами, господин Бош, вие видяхте охраната, с която разполагаме. Откровено казано, някои хора не харесват това, което вършим. Има екстремисти, които вярват, че не бива да се месим на природата. Щом средиземноморският вредител е дошъл в Южна Калифорния, кои сме ние, че да се опитваме да го унищожим? Според някои хора ние нямаме място в този бизнес. Получихме заплахи от някои групи. Анонимни, но все пак заплахи, че ще бъдат отглеждани нестерилизирани средиземноморски вредители и пускани на свобода, което ще причини масивно нашествие на насекоми. Така че, ако се готвех да направя такова нещо, бих могъл да ги боядисам, за да объркам противника си.

Това хрумване накара Едсън да се почувства доволен от себе си. Ала Бош не вярваше да е така. Не съвпаднаше с фактите. Все пак кимна, за да му покаже, че ще обмисли въпроса обстойно. После попита:

— Кажете ми, как тези доставки стигат от предприемачите дотук? Например как ги получавате от фабриката в Мексикали, с която работите?

Едсън обясни, че на мястото, където се отглеждат, хиляди какавиди се затварят в пластмасови тръби, приличащи на дълги метър и осемдесет наденици. После тръбите се закачвали в картонени сандъци, оборудвани с инкубатори и овлажнители. Биологичните сандъци се пломбирани в лабораторията на „Инвайробрийд“ под строгото наблюдение на инспектор от американската окръжна прокуратура и след това с камиони се превозвали през границата и на

север към Лос Анжелис. Доставкаите от „Инвайробрийд“ пристигали два-три пъти седмично в зависимост от наличието на продукта.

— Сандъците не се ли проверяват на границата? — попита Бош.

— Проверяват се, но не се отварят. Ако бъдат отворени, това може да застраши продукта. Във всеки сандък внимателно се поддържа определена среда, нали разбирате. Както обаче споменах, сандъците се пломбират под зоркия поглед на държавни инспектори и всеки сандък се преглежда наново при счупването на пломбите в комплекса, за да бъдем, сигурни, че не е имало никакви измами. Тъ, на границата патрулт сравнява номерата на пломбите и сандъците с фактурата на шофьора за товара и с нашето удостоверение за транспортиране през границата. Всичко е старателно изпипано, детектив Бош. Цялата система е разисквана на най-високо равнище.

Известно време Бош не каза нищо. Нямахше да оспорва сигурността на системата, но се питаше кой я е съставил на най-високо равнище — учените или граничният патрул.

— Ако реша да отида дотам, до Мексикали, бихте ли могли да ме вкарате в „Инвайробрийд“?

— Невъзможно — бързо отсече Едсън. — Помнете, че това са частни предприемачи. Получаваме всичките отгледани насекоми от фабрики, които са частна собственост. Макар във всяка да има по един държавен инспектор от американската окръжна прокуратура и държавни ентомолози като мен самия да извършват рутинни проверки, ние не можем да им наредим да отворят вратите си заради следствие на полицията или на когото и да било, без да нарушим по този начин договора ни. С други думи, детектив Бош, кажете ми какво са извършили и ще ви кажа мога ли да ви вкарам там.

Бош не отговори. Искаше да разкрие пред Едсън възможно най-малко неща. Той смени темата.

— Тези биологични сандъци, в които идват тръбите с насекоми, колко са големи? — попита той.

— О, размерите им са доста внушителни. Обикновено използваме товароподемен механизъм при разтоварването на доставките.

— Можете ли да ми покажете един сандък?

Едсън погледна часовника си и отвърна:

— Предполагам, че е възможно. Не зная дали изобщо нещо е пристигнало.

Бош стана, за да го застави да се реши по-бързо. Накрая и Едсън се изправи. Той изведе Хари от кабинета и тръгнаха по друг коридор край още кабинети и лаборатории, служили преди за килии на лудите, наркоманите и разюзданите. Спомни си, че някога, когато беше патрулиращ полицай, бе вървял по същия този коридор с жена, която арестува на хълма „Флеминг“. Там тя се катереше по стоманената конструкция зад буквата О на надписа Холивуд. Носеше и найлоново въже, в единия край на което вече бе направена примка. След няколко години прочете във вестниците, че след като излязла от държавната клиника „Петън“, тя се върнала при надписа и довършила работата, която той бе прекъснал.

— Сигурно е тежко — обади се Едсън. — Да се разследват убийства.

Бош отвърна това, което винаги отвърщаше, ако хората му кажеха такова нещо.

— Понякога не е толкова лошо. Поне жертвите, с които се занимавам, са се отървали от мъките си.

Едсън не каза нищо повече. Коридорът свърши пред масивна стоманена врата, която той отвори. Излязоха на платформа за товарене, която се помещаваше в голяма постройка, подобна на хангар. На около девет метра от тях пет-шест работници, всичките латиноамериканци, вдигаха бели пластмасови сандъци върху платформени колички и сетне ги изтикваха през някакви двойни врати в другия край на разтоварището. Бош забеляза, че всеки от сандъците бе точно с размерите на ковчег.

Сандъците първо се сваляха от бял камион с помощта на малък товароподемен механизъм. Отстрани на камиона думата „Инвайробрийд“ бе изписана със синя боя. Вратата на шофьора бе отворена и там стоеше бял мъж, който наблюдаваше работата. Друг бял бе застанал в края на камиона с бележник. Той се навеждаше да провери номера на пломбата на всеки сандък и после записваше нещо в бележника.

— Имаме късмет — рече Едсън. — Приемаме доставка. Биологичните сандъци се отнасят в нашата лаборатория, където процесът на метаморфоза приключва. — Той посочи през отворените

врати на гаража към шест оранжеви пикапа, паркирани един до друг на паркинга отвън. — Възрастните насекоми се вкарват в затворени кофи и с помощта на тази група камиони се откарват до поразените райони. Освобождават се ръчно. В момента поразената зона е около двеста и шейсет квадратни километра. Пускаме по петдесет милиона стерилни вредители на седмица. Дори повече, ако можем да се снабдим. Накрая стерилните екземпляри ще превземат популацията на дивите вредители и ще прекратят съществуването ѝ. — В гласа на ентомолога имаше нотка на триумф. — Искате ли да говорите с шофьора от „Инвайробрийд“? Сигурен съм, че той с удовол...

— Не — прекъсна го Бош. — Само исках да видя как става всичко. Ще ви бъда признателен, докторе, ако запазите посещението ми в тайна.

Докато казваше това, Хари забеляза, че шофьорът от „Инвайробрийд“ гледа право към него. Лицето на мъжа имаше дълбоки бръчки и бе силно загоряло, а косата му беше бяла. Носеше сламена шапка и пушеше кафява цигара. Бош отвърна на погледа му, напълно съзнавайки, че беше разкрит. Стори му се, че видя по лицето на шофьора да пробягва усмивка, после мъжът най-сетне отмести поглед и продължи да наблюдава разтоварването.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за вас, детективе — попита Едсън.

— Не, докторе. Благодаря за сътрудничеството.

— Уверен съм, че знаете как да намерите изхода.

Едсън се обърна и се върна обратно през стоманената врата. Хари пяхна цигара в устата си, ала не я запали. Той прогони от лицето си облак бръмчащи насекоми, вероятно розови средиземноморски вредители, слезе по стълбите на товарителната платформа и излезе през вратата на гаража.

Докато караше обратно към центъра, Бош реши да приключи с този проблем и да се срещне с Тереса. Той влезе в паркинга на окръжния медицински център и изгуби десет минути в търсене на достатъчно широко място, където да мушне колата си. Най-сетне намери едно в задната част на паркинга, която беше на височинка, гледаща към старата железопътна разпределителна станция. Остана в

колата няколко минути, като мислеше какво ще каже, пушеше и гледаше надолу към ръждясалите товарни вагони и железни релси. Видя банда испаноговорещи младежи, облечени с широки бели тениски и издути на колената панталони, да минават край станцията. Един от тях, който носеше спрей, изостана от групата и на един от старите товарни вагони изрисува надпис. Беше на испански, но Бош го разбра. Девизът на бандата: „СМЕЙ СЕ СЕГА, ПЛАЧИ ПО-КЪСНО!“

Наблюдава ги, докато не изчезнаха зад друга колона от вагони. После излезе от колата и влезе в моргата през задната врата, откъдето приемаха мъртвците. Човекът от охраната му кимна, след като видя значката.

Днес вътре беше хубав ден. Миризмата на дезинфекционни средства надделяваше над миризмата на смърт. Хари подмина вратите на първа и втора охладителна камера и излезе на едно стълбище, което водеше към административните кабинети на втория етаж. Той попита секретарката в кабинета на главния съдебен лекар дали доктор Корасон може да го приеме. Жената, която с бледата си кожа и розова коса приличаше на някои от пациентите тук, проведе тих разговор по телефона и му каза да влезе. Тереса стоеше зад бюрото си и гледаше през прозореца. Виждаше се същата част от разпределителната железопътна станция и може би тя бе забелязала, че Хари идва. От втория етаж обаче изгледът обхващаше и района от кулите в центъра на града до хълма на Вашингтон. Бош забеляза колко ясно се открояваха кулите в далечината. Отвън също беше хубав ден.

— Не ти говоря — заяви Тереса, без да се обръща.

— Хайде стига.

— Не ти говоря.

— Тогава защо ме пусна?

— За да ти кажа, че не ти говоря, че съм бясна и че ти вероятно провали шанса ми да стана главен съдебен лекар.

— Стига, Тереса. Чувам, че по-късно днес имаш пресконференция. Всичко ще се уреди.

Не можа да измисли какво още да каже. Тя се обърна и се облегна на перваза на прозореца. Погледът, който му прати, можеше да издълбае името му върху някоя надгробна плоча. Чак оттук подуваше парфюма ѝ.

— И, разбира се, за това трябва да благодаря на теб.

— Не на мен. Чух, че Ървинг е свикал прескон...

— Не се ебавай с мен, Хари. И двамата знаем какво направи с това, което ти казах. Също така и двамата знаем, че онова мръсно лайно Ървинг автоматично е решило, че аз съм го изпяла. Сега вече се смятам за сериозно прецакана по отношение на постоянното място. Хубаво разгледай кабинета, Хари. За последен път ме виждаш тук.

Бош винаги бе забелязвал колко много от деловите жени, с които се срещаше, предимно полицайки и адвокатки, ставаха вулгарни, когато спореха. Чудеше се дали смятаха, че така ще бъдат на едно ниво с мъжете, с които се бореха.

— Всичко ще се уреди — повтори той.

— Какви ги говориш? Той трябва само да подшушне на няколко от членовете на комисията, че съм дала на пресата информация за поверително и незавършено разследване, и това напълно ще ме елиминира.

— Слушай, той не може да бъде сигурен, че си била ти, а и вероятно ще реши, че съм аз. Понякога използваме Бремър, журналиста от „Таймс“, който раздуха всичко това. Ървинг ще се досети. Така че престани да се тревожиш. Отбих се да видя не искаш ли да обядваме или нещо подобно.

Погрешен ход. Видя как лицето ѝ почервения от гняв.

— Да обядваме или нещо подобно? Ти майтапиш ли се? Да не си... Току-що ми каза, че сме двамата основни заподозрени за това изтичане на информация и искаш да седна с теб в ресторант? Знаеш ли какво може...

— Добре, Тереса, приятна пресконференция — отрязва я Бош. Той се обърна и се запъти към вратата.

По пътя към центъра пейджърът му се задейства и Бош видя, че номерът бе директната линия на „Деветдесет и осем“. „Сигурно се притеснява за статистиката си“ — помисли си той. Реши да пренебрегне повикването. Изключи също и радиото в колата.

Спря пред една количка за морски деликатеси на „Алвараво“ и си поръча два сандвича със скариди. Правеха ги с мексикански царевични питки, стил „Баха Калифорния“, и Бош се наслади на голямото количество кориандър в соса.

На няколко метра от количката стоеше мъж, който рецитираше научени наизуст стихове от Библията. На главата си имаше чаша с вода, която добре се крепеше върху негърската му прическа в стил седемдесетте и не се разливаше. От време на време той посягаше към чашата и отпиваше, ала нито за миг не спря да скача от книга на книга от Новия завет. Преди всеки цитат мъжът съобщаваше на слушателите си главата и номера на стиха. В краката му имаше стъклен аквариум, пълен до половината с монети. Когато се нахрани, Бош си купи една кока-кола и пусна рестото в аквариума. В замяна получи едно: „Бог да те благослови!“

ГЛАВА XV

Съдебната палата представляваше цял блок, разположен срещу сградата на окръжния съд. На първите шест етажа се помещаваше шерифската служба, а на горните четири — окръжният затвор. Всеки би могъл да го разбере отвън. Не само заради решетките на прозорците, а понеже последните четири етажа приличаха на изоставен и обгорен корпус. Сякаш цялата омраза и гняв, затворени в тези задушни килии, се бяха превърнали в огън и дим и бяха боядисали прозорците и циментовите решетки завинаги в черно.

Зданието бе строено в началото на века и каменните блокове му придаваха злокобен крепостен вид. Беше една от малкото сгради в центъра на града, които все още имаха персонал, обслужващ асансьорите. Стара негърка седеше на тапициран стол в ъгъла на всяка от облицованите с дърво кабини и отваряше вратите, а също боравеше и с механизма, изравняващ асансьора с всеки етаж, на който спираше.

— „Седем хиляди“ — каза Бош на жената, след като се качи. Бе минало доста време, откакто не беше идвал в палатата, и не можа да си спомни името ѝ. Знаеше обаче, че тя обслужваше асансьорите тук, отпреди той да стане ченге. Останалият асансьорен персонал също.

Негърката отвори вратата на шестия етаж, където Бош забеляза Рикард още щом слезе. Наркополицаят стоеше пред стъклената преграда на пропуска и пускаше значката си в едно от чекмеджетата.

— Ето и моята — обади се Бош и бързо пхна значката си в чекмеджето.

— Той е с мен — поясни Рикард в микрофона.

Служителят зад стъклото размени значките с други, които служеха като разрешително за посещение. Бош и Рикард ги закачиха на ризите си. Хари забеляза, че пропуска бе за сектора „Високо напрежение“ на десетия етаж. Във „Високо напрежение“ затваряха заподозрените в най-тежки престъпления. Там те изчакваха процеса си или преместването си в затвор, подобаващ на получените присъди. Те тръгнаха по коридора към асансьора за затвора.

— Вкарал си момчето във „Високо напрежение“? — попита Бош.

— Да. Познавам един човек. Казах му, че става дума само за един ден. Хлапето ще се е насрало от страх. Ще ти изпее всичко, което знае за Данс.

Взеха асансьора за охраната, който се обслужваше от униформен служител. Бош предположи, че това сигурно бе най-лошата служба в изпълнителната власт. Когато вратата се отвори на десетия етаж, там ги посрещна друг униформен служител, който провери значките им и ги накара да се разпишат. След това влязоха през две плъзгачи се стоманени врати в залата за посещения на адвокати, където имаше дълга маса с пейки, подредени от двете ѝ страни. По протежението ѝ минаваше разделителна преграда, висока тридесет сантиметра. В далечния край на масата от едната страна седеше адвокатка, навела се към преградата, и шепнеше нещо на клиента си, който бе вдигнал ръце до ушите си, за да чува по-добре. Мускулите на ръцете на затворника бяха изпъкнали и обтягаха ръкавите на ризата му. Беше същинско чудовище.

На стената зад тях висеше надпис, който гласеше:

ЗАБРАНЕНО ДОКОСВАНЕТО, ЦЕЛУВАНЕТО И
ПРЕСЯГАНЕТО ПРЕЗ ПРЕГРАДАТА.

В далечния край имаше още един униформен служител, облегал се на стената и скръстил огромните си ръце, като наблюдаваше адвокатката и клиента ѝ.

Докато чакаха пазачите да доведат Тайдж, Бош усети шума. Откъм вратата с решетки зад масата за посещения долитаха стотици гласове, които се надпреварваха и отекваха в силна врява. Някъде се тряскаха стоманени врати и от време на време се чуваше неразбираем крясък.

На вратата с решетките се появи униформен служител и каза:

— Ще почакате няколко минути, колеги. Трябва да го изкараме от терапевтичното.

Пазачът изчезна, преди някой от двамата да успее да попита какво се е случило. Бош дори не познаваше момчето, ала почувства как стомахът му се свива. Погледна към Рикард и видя, че той се усмихваше.

— Сега ще видим как са се променили нещата — каза наркоченгето.

Бош не разбираше удоволствието, което Рикард, изглежда, изпитваше от ситуацията. За Хари това беше лошата страна на професията — да се занимаваш с отчаяни хора и да прилагаш отчаяни методи. Беше тук, защото се налагаше. Това бе част от случая му. Не схващаше обаче мотивите на Рикард.

— Та защо правиш това? Какво искаш?

Рикард го погледна.

— Какво искам ли? Искам да зная какво става. Според мен ти си единственият, който може да ми каже. Така че ако мога да помогна, ще го направя. Ако ще струва задника на този хлапак, така да е. От теб обаче искам да разбера какво става тук. Какво е направил Кал и какво ще бъде предприето по въпроса?

Бош се облегна назад и за няколко секунди се опита да реши какво да отговори. Чу, че чудовището в края на масата започна да повишава глас. Като че ли не приемаше предложението на адвокатката. Пазачът направи една крачка към него и отпусна ръце от двете си страни. Затворникът притихна. Ръкавите на пазача бяха навити плътно догоре, за да разкрият внушителните му бицепси. На набъбналата му лява ръка Бош видя татуирани буквите CL, почти като дамга върху бялата му кожа. Знаеше, че пред хората униформените служители с такава татуировка твърдяха, че това са инициалите на „Club Lynwood“, шерифският участък в залялото от банди предградие на Лос Анжелис. Но той знаеше, че това бяха и първите букви на chango luchador, борец-горила. Самият пазач също бе член на банда, макар да му бе разрешено да носи оръжие и да му се плащаше от общината.

Бош отвърна поглед. Щеше му се да запали цигара, но общината бе прокарала закон срещу пушенето даже и в затвора. Това за малко да предизвика затворнически бунт.

— Слушай — обърна се той към Рикард, — не зная какво да ти кажа за Мур. Работя по случая, но не по този, схващаш ли? Работата е там, че той има връзка с два други случая, които са ми възложени. Така че е неизбежно. Ако това момче може да ми даде Данс, ще е от полза. Търся Данс за двата случая, може би дори за Мур. За това обаче не съм сигурен. Зная със сигурност, и днес ще го оповестят открито, че смъртта на Мур, изглежда, е убийство. Това, което няма да обявят, е, че той е прекрачил чертата. Затова ОВР душеше наоколо. Той я е прекрачил.

— Не може да бъде — рече Рикард, ала изобщо не беше убеден.
— Щях да зная.

— Не можеш да познаваш хората толкова добре, човече. Всеки си има скрита територия.

— И какво ще предприемат от „Паркър сентър“?

— Не зная. Не мисля, че са наясно какво да правят. Според мен те искаха да си остане самоубийство. Съдебният лекар обаче започна да създава трудности, затова ще го обявят за убийство. Но не смятам, че ще оставят коша с мръсното пране на „Спринг стрийт“, за да може всеки репортер в града да се порови из него.

— Е, по-добре да си налягат парцалите. Няма да стоя със скръстени ръце. Не ми пука дали е престъпил чертата, човече. Виждал съм го как действа. Беше добро ченге. Виждал съм го да влиза в бардак на наркомани и да извежда четирима пласьори без подкрепление. Виждал съм го да застава между сутеньор и неговата собственост и да поема крошето, предназначено за нея, при което зъбите му изпопадаха по тротоара. Бях с него, когато той профуча девет пъти на червен светофар, опитвайки се да закара жалък стар наркоман в болницата, преди да е пукнал от свръхдоза хероин. Това не са неща, които едно продажно ченге прави. Та мисълта ми е, че ако е преминал чертата, според мен после се е опитал да премине обратно и затова някой го е пречукал.

Тук той млъкна и Бош не наруши мълчанието. И двамата знаеха, че престъпиш ли отгатък веднъж, никога не можеш да се върнеш. Хари чу стъпки, приближаващи се към решетките. Рикард каза:

— Дано ми покажат нещо свястно от „Паркър“ и не оставят нещата така. Иначе аз ще им покажа някои други работи.

Бош понечи да каже нещо, но на вратата се появи пазащът и Тайдж. Той сякаш бе остарял с десет години в последните десет часа. Отнесенят му поглед напомни на Бош за хора, които бе виждал и познавал във Виетнам. Високо на лявата му скула имаше и ожулено място.

Вратата се плъзна с помощта на невидим електронен механизъм и момчето-мъж се приближи към пейката, след като служителят му посочи къде да отиде. То седна колебливо и като че ли нарочно избягваше да погледне Рикард.

— Как я караш, Къруин? — попита наркоченгето.

Сега момчето го погледна и очите му накараха корема на Бош да се свие на топка. Спомни си първата нощ, която бе прекарал в приюта за деца „Макларън“. Първичен страх и крещяща самота. При това там той бе заобиколен от хлапаци, повечето от които не бяха избухливи. През последните дванайсет часа това момче е било заобиколено от диви зверове. Бош почувства срам, че е част от всичко това, но не каза нищо. Рикард ръководеше парада.

— Слушай, мой човек, зная, че вероятно не се забавляваш много тук. Точно затова се отбихме, да видим дали не си си променил решението за нещата, които обсъждахме снощи. — Той говореше много тихо, така че чудовището в ъгъла да не може да го чуе. След като момчето не каза нищо и дори не даде признак, че го чува, Рикард понатисна. — Къруин, искаш ли да излезеш оттук? Това е твоят човек. Господин Хари Бош. Той ще ми позволи да зарежа всичко това, макар че арестът си беше съвсем законен, ако ни разкажеш за това котенце Данс. Ето, погледни тук. — Той извади един бял лист от джоба на ризата си и го разгъна. Беше готов формуляр за производство на следствие от окръжната прокуратура. — Човече, имам четирийсет и осем часа, за да повдигна обвинение срещу теб. Понеже идва краят на седмицата, това увеличава срока до понеделник. Това тук са твоите бумажки. Не съм ги пипал, щото исках да поговорим още веднъж и да видя дали не искаш да си помогнеш сам. Ако не щещ, ще го попълня и това ще е твоят дом през следващите... Хм, вероятно те очаква година хубави преживявания.

Рикард почака, ала нищо не се случи.

— Една година. На какво според теб ще приличаш, Къруин, след като излежиш една година тук?

За миг момчето сведе поглед и сетне сълзите се затъркаляха по страните му.

— Върви по дяволите! — успя да каже то със задавен глас.

Бош вече беше там. Щеше да помни това дълго. Осъзна, че стиска зъби и се помъчи да отпусне челюстите си. Не можеше. Рикард се наведе напред, за да каже нещо на хлапака, ала Хари сложи ръка на рамото му и го спря.

— Зарежи — каза Бош. — Пусни го да си върви.

— Какво?

— Ще оставим тая работа.

— К'ви ги говориш бе?

Момчето погледна Бош със скептичен израз на лицето си. Хари обаче не играеше театър. Повдигаше му се от това, което бяха направили.

— Слушай — започна Рикард. — Прибрахме четирийсет милилитра РСР от този задник. Той е мой. Ако не иска да помогне, тогава адски жалко за него. Връща се в зверилника.

— Не, не се връща. — Сега Бош се наведе към Рикард, за да не може служителят зад момчето да го чуе. — Не, не се връща, Рикард. Ще го изведем оттук. Сега го направи или ще ти го начукам.

— Какво каза?

— Ще ида с тази история на петия етаж. Това момче изобщо не трябваше да влиза тук с такова обвинение. Контрата е у теб, Рикард. Ще подам оплакване. Твоят човек тук също ще изгори. Това ли искаш? Само защото не си успял да заставиш това хлапе да говори?

— Смяташ, че на ОВР им пука за някакво си хулиганче, което пласира дрога?

— Не. Но ще се заинтересуват, ако могат да те бутнат на топло. Много ще те харесат. Като излезеш, ще вървиш по-бавно и от момчето.

Хари се облегна пак. Няколко секунди мълчаха и Бош виждаше, че Рикард обмисля положението и се опитва да реши дали това не е блъф.

— Човек като теб да иде в ОВР. Не го виждам.

— Ще трябва да рискуваш.

Рикард сведе поглед към листа в ръката си и бавно го смачка.

— Добре, мой човек, но ще е най-добре да ме включиш в списъка.

— Какъв списък?

— На хората, от които трябва да си пазиш гърба.

Бош стана, Рикард също.

— Пускаме го — каза наркоченгето на пазача.

Бош посочи момчето и нареди:

— Искам да има охрана при този човек, докато излезе оттук, ясно ли е?

Униформеният служител кимна. Момчето не каза нищо.

Отне им цял час, докато го изкарат. След като Рикард подписа съответните документи и си получи обратно значките, те зачакаха

безмълвно до стъклената преграда на седмия етаж. Бош се чувстваше отвлечен от себе си. Беше забравил изкуството в професията. Разплитането на случаи се състоеше просто в това да предположиш хората да говорят с теб. Не да ги принуждаваш. Този път бе забравил това.

— Можеш да си вървиш, ако искаш — рече той на Рикард.

— Щом той излезе от тази врата и ти го поемеш, аз изчезвам. Не ща да имам нищо общо с него. Искам обаче да го видя, че тръгва с теб, Бош. В случай че пак се опиташ да ми лепнеш нещо.

— Умно.

— Да, така е.

— Но все още имаш много да учиш, Рикард. Не всичко е черно и бяло. Не всеки трябва да бъде пребит на тротоара. Хващаш едно такова хлапе и...

— Спести ми урока, Бош. Може да имам много да уча, ама няма да е от теб. Ти си първокласна издънка. Мисля, че единственото, на което можеш да ме научиш, е как да сляза надолу по йерархичната стълба. Не, благодаря.

— Няма защо — отвърна Бош и отиде в другия край на залата, където имаше пейка. Той седна и след петнайсет минути момчето се показа. С Бош и Рикард от двете му страни, то се качи в асансьора. Щом излязоха от съдебната палата, наркополицаят се запъти към колата си, но преди това се обърна към Хари и каза:

— Майната ти!

— Така да е — отвърна Бош. Той се спря на тротоара, запали цигара и предложи една на момчето.

То отказа и рече:

— Няма да ти кажа нищо.

— Зная. Няма проблем. Искаш ли да те откарам някъде? При истински лекар? Или да те хвърля обратно до булевард „Холивуд“?

— Може до „Холивуд“.

Те отидоха до колата на Бош, която бе паркирана през две пресечки, до „Паркър сентър“, и той пое по „Трета улица“ към булевард „Холивуд“. Изминаха половината път, преди някой от двамата да проговори.

— Имаш ли дом? Къде искаш да те оставя?

— Където и да е.

— Нямах ли дом?

— Не.

— А семейство?

— Не.

— Какво ще правиш?

— Каквото дойде.

Хари сви на север по „Уестърн“. Мълчаха още около петнайсет минути, докато Бош не спря пред „Убежището“.

— Какво значи това?

— Стой спокойно. Ще се забавя само една минута.

Вътре управителят се опита да му пробута седма стая, ала Хари му показа значката си и му предложи да опита пак. Управителят, който все още бе облечен с оръфана тениска без ръкави, му даде ключа от тринайсета стая. Той се върна в колата и даде ключа на момчето. Извади и портфейла си.

— Наел съм ти стая за една седмица — каза Бош. — Вероятно не смяташ, че съветът ми струва много, но все пак премисли нещата и после замани колкото можеш по-далеч от този град. Има и по-хубави места за живеене от това.

Момчето погледна ключа в ръката си. Сетне Бош му даде всички пари, които имаше у себе си — едва четирийсет и три долара.

— Какво, даваш ми стая и пари и си мислиш, че ще се разприказвам? Гледал съм телевизия, човече. Всичко беше номер, скроен от теб и онзи тип.

— Не ме разбирай погрешно, момче. Върша това, защото имам нужда да го направя. Което не означава, че одобрявам начина, по който си изкарваш прехраната. Не го одобрявам. Ако пак те видя да действаш на улицата, ще те прибера. Имаш много скапана и почти безнадеждна възможност, но въпреки всичко е шанс. Използвай го както искаш. Можеш да вървиш. Няма никакъв номер.

Момчето отвори вратата на колата и излезе. То погледна Бош.

— Защо тогава го правиш?

— Не зная. Предполагам, защото му каза да върви по дяволите. Трябваше аз да го кажа, а не го направих. Трябва да тръгвам.

Хлапакът се взира в него още няколко секунди, преди да каже:

— Знаеш ли, приятел, Данс изчезна. Не зная защо толкова се притесняваш за него.

— Слушай, малкия, не съм направил то...

— Зная.

Хари само продължи да го гледа.

— Той замина, човече. Напусна града. Каза, че изворът е пресъхнал, и слезе на юг да види ще може ли да подкара пак нещата. Знаеш ли, иска да се издигне и вече той да бъде изворът.

— На юг?

— Спомена Мексико, но повече не зная. Той се чупи. Затова се занимавах с шърми.

Момчето затвори вратата и изчезна в двора на мотела. Бош седеше и докато мислеше, си спомни въпроса на Рикард. Къде щеше да е момчето след година? После се сети как самият той бе живял в западнали мотели толкова много време. Бош бе успял. Бе оцелял. Винаги съществуваше възможност. Той запали отново колата и потегли.

ГЛАВА XVI

Разговорът с момчето затвърди решението му. Бош знаеше, че ще отиде в Мексико. Всички спици на колелото сочеха към главината, а тя беше Мексикали. Но пък той го знаеше през цялото време.

Докато караше към управлението на „Уилкокс“, Бош се опита да си разработи стратегия. Знаеше, че ще се наложи да се свърже с Агила, служителят от мексиканската полиция, изпратил до консулството писмото, което определяше самоличността на Хуан Доу №67. Щеше да се наложи да се свърже и с Агенцията за борба с наркотиците, от които Мур бе взел информационния доклад. Трябваше също да получи разрешение от Паундс, ала съзнаваше, че това можеше да сложи точка на пътуването, преди то да е започнало. Налагаше се да заобиколи тази част.

Масата на отдел „Убийства“ в бюрото бе празна. Беше петък и минаваше четири часът, а и седмицата бе празнична. Тъй като нямаше нови случаи, детективите се бяха изнизали при първата възможност, за да се приберат вкъщи при семействата си и живота извън полицията. Хари виждаше Паундс в стъклената му кабина; навел глава, пишеше върху лист хартия, като с помощта на линейката си успяваше да не разкриви изреченията.

Бош седна и разрови купчинката розови листчета със съобщения на мястото си. Нищо, което да изисква незабавен отговор. Имаше две съобщения от Бремър от „Таймс“, който обаче бе оставил името Джон Маркърс — кодово название, измислено някога от двамата, за да не се разбере, че репортерът го търси. Други две бяха от окръжната прокуратура за завеждане на дела по случаи, върху които Хари бе работил, и искаха информация или местонахождението на доказателствения материал. Имаше бележка, че Тереса се е обаждала, ала погледна кога е било и откри, че се бяха видели след това. Предположи, че се е обадила да му каже, че не му говори.

Нямаше съобщение от Портър, нито пък от Силвия Мур. Той взе копието на телекса от Мексикали, което издирващият изчезнали лица

детектив Капетильо му бе дал, и набра номера, предоставен от Карлос Агила. Беше на телефонната централа на Мексиканската щатска полиция. Испанският му беше несигурен въпреки неотдавнашния опреснителен курс и на Бош му се наложи да обяснява пет минути, преди да го свържат със следствения отдел. Сетне той отново поиска да говори с Агила. Но това не стана. Вместо него се обади някакъв капитан, който говореше английски и обясни, че Агила не е в службата, ала щял да се върне по-късно и освен това щял да бъде на работа и в събота. Бош знаеше, че полицаите в Мексико имаха шестдневна работна седмица.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита капитанът.

Бош обясни, че разследва едно убийство и че се отзовава на питането, което Агила бе изпратил до консулството в Лос Анжелис. Описанието отговаряше на трупа, с който той разполагаше. Капитанът каза, че е запознат със случая и че той с получил доклада за изчезването на лицето, преди да възложи случая на Агила. Бош се поинтересува дали имат на разположение отпечатъци, които да потвърдят самоличността на жертвата, но мексиканецът отговори, че нямат. „Едно на нула за Капетильо“ — помисли си Хари.

— Вероятно разполагате със снимка на този човек от моргата, която бихте могли да ни изпратите — подхвърли капитанът. — Можем да установим самоличността чрез семейството на господин Гутиерес-Льоса.

— Да. Имам снимки. В писмото пишеше, че Гутиерес-Льоса е бил работник.

— Така е. Намирал е работа за през деня на колелото, където работодателите идват да си наемат работници. Под статуята на Бенито Хуарес.

— Знаете ли дали е работил в една фабрика на компанията „Инвайробрийд“? Те търгуват с щата Калифорния.

Последва дълго мълчание, преди мексиканецът да отговори.

— Съжалявам. Не съм запознат с работната му характеристика. Водих си бележки и ще обсъдя това с детектив Агила, когато той се върне. Ако изпратите снимките, ще действаме бързо за потвърждаване на самоличността. Лично ще ускоря процедурата и ще ви се обадя.

Сега Бош на свой ред остави тишината да изпълни телефонната линия.

— Капитане, не чух името ви.

— Густаво Грена, ръководител на следствения отдел, Мексикали.

— Капитан Грена, моля, предайте на Агила, че ще получи снимките утре.

— Толкова скоро?

— Да. Кажете му, че сам ще ги донеса.

— Детектив Бош, това не е необходимо. Сигурен съм...

— Не се тревожете, капитан Грена — отрязва го Бош. — Предайте му, че ще бъда там рано следобед, не по-късно.

— Както желаете.

Хари му благодари и затвори. Вдигна очи и видя, че Паундс го наблюдава през стъклената стена на кабинета си. Лейтенантът вдигна палеца и веждите си въпросително и подканващо. Бош отмести поглед.

„Наемен работник“ — помисли си той. Фернал Гутиерес-Льоса беше общ работник, който получаваше ангажименти на колелото, каквото и да беше това. Как се връзваше общ работник в цялата картина? Може би го използваша за пренасяне на черен лед през границата. А може би пък не е бил част от контрабандните операции въобще. Възможно бе да не е направил нищо, с което да подпише смъртната си присъда, освен това, че е бил някъде, където не е трябвало да бъде, и е видял нещо, което не е трябвало. Бош разполагаше само с части от ребуса. Нуждаеше се от лепилото, което, правилно ще ги слепи. Когато за първи път получи полицейската си значка, той имаше партньор на масата на отдел „Кражби“ във Ван Найс, който му каза, че фактите не са най-важната част от едно разследване, а лепилото. Обясни му, че лепилото се състои от инстинкт, въображение, понякога догадки и в повечето случаи просто чист късмет.

Преди две вечери Бош бе огледал фактите, които откри в стаята на един западнал мотел, и заключи, че става въпрос за самоубийство на полицаи. Сега знаеше, че бе сбъркал. Обмисли фактите отново заедно с всичко останало, до което се беше добрал, и този път видя убийство на полицаи като част от серия свързани убийства. Ако Мексикали бе главината на колелото с толкова много спици, тогава Мур беше болтът, който държеше колелото.

Той извади тефтерчето си и потърси името на човека от Агенцията за борба с наркотиците, което фигурираше в

информационния доклад, прибавен от Мур към папката за Сорильо. После взе номера на местния клон на Агенцията и го набра. Когато поиска да говори с Корво, мъжът, който се обади, попита кой го търси.

— Кажете му, че е духът на Калексико Мур.

След една минута някакъв глас попита:

— Кой е?

— Корво?

— Слушай, ако искаш да говорим, представи се. В противен случай ще затворя.

Бош се представи.

— Какви са тези уловки, човече?

— Няма значение. Искам да се срещнем.

— Още не си ми посочил основателна причина.

— Искаш причина? Добре. Утре сутринта отивам в Мексикали.

Ще търся Сорильо. Няма да се откажа от помощта на някой, който познава бакиите му. Помислих си, че може да искаш първо да поговорим. След като ти си бил източникът на Кал Мур.

— Кой казва, че изобщо съм го познавал?

— Прие да говориш с мен, нали? Освен това си му предоставял информация. Той ми го каза.

— Бош, прекарал съм седем години в подземния свят. Опитваш се да ме подведеш ли? Ъ-ъ. Пробвай при някой от пласьорите на осморки по булевард „Холивуд“. Те може и да се вържат.

— Виж, приятел, в седем часа ще бъда в „Код седем“, в задния бар. След това тръгвам на юг. Изборът е твой. Ако се видим, добре.

— А ако реша да дойда, как ще те позная?

— Не се притеснявай. Аз ще те позная. Ти ще си онзи, който все още си мисли, че е под прикритие.

Когато затвори, Хари вдигна поглед и видя, че Паундс се върти около масата на отдел „Убийства“ и чете последните ПСЛ доклади, още една болна тема за статистиците на участъка. Престъпленията срещу личността, тоест всички случаи с упражнено насилие, се увеличаваха с по-бързи темпове от общата престъпност. Това означаваше не само че несигурността нарастваше, но и че престъпниците ставаха по-жестоки и бяха по-склонни към насилие. Бош забеляза белия прах в горната част на панталоните на лейтенанта. Този прах често беше там и бе обект на разпалени комични

разисквания и подигравки в общата зала. Някои от детективите твърдяха, че той вероятно смърка кокаин и просто го върши немарливо. Изглеждаше особено забавно, понеже Паундс беше един от приелите нова вяра хора в управлението. Други смятаха, че загадъчният прах е от понички със захар, които той тайно нагъва в стъклената кабина при спуснати щори, за да не може никой да го види. Бош обаче разкри загадката, щом успя да определи миризмата, която винаги се носеше от Паундс. Смяташе, че лейтенантът имаше навика сутрин да си слага бебешка пудра, преди да си е облякъл ризата и вратовръзката, но след като си е обул панталоните.

Паундс отмести поглед от доклада и попита с престолено равнодушен глас:

— Е, как ти се струва? Ще стигнеш ли донякъде с тези случаи?

Бош се усмихна окуражаващо и кимна, ала не каза нищо. Щеше да застави Паундс да се потруди, за да получи нещо.

— И така, какво откри?

— О, няколко неща. Да сте се чували с Портър днес?

— С Портър ли? Не, защо? Забрави го, Бош. Той е некадърник. Не може да ти помогне. С какво разполагаш? Не си вписал никакви нови данни. Току-що прегледах документацията. Нито ред от теб.

— Бях зает, лейтенант. Нещата с Джими Капс потръгнаха, а и установих самоличността и вероятното място на смъртта на жертвата от последния случай на Портър. Мъжът, изхвърлен в тясната уличка зад „Сънсет“ миналата седмица. Скоро ще науча кой и защо го е извършил. Може би утре ще приключа и двата случая. Ще работя и през уикенда, ако нямате нищо против.

— Прекрасно. Разбира се, можеш да работиш допълнително, колкото е нужно. Ще попълня разрешението за извънреден труд още днес.

— Благодаря.

— Но защо жонглираш със случаите? Защо не избереш този, който смяташ, че е по-лесен за приключване? Трябва да разрешим един случай.

— Мисля, че случаите са свързани, ето защо.

— Да не би... — Паундс вдигна ръка, с което искаше да каже на Бош да не отговаря. — Най-добре ела в кабинета ми.

След като седна зад покритото със стъклена плоскост бюро, лейтенантът веднага взе линейката и започна да я върти в ръката си.

— Добре, Хари, какво става?

Бош щеше да импровизира. Опита се да звучи така, сякаш разполагаше с необорими доказателства, с които да подкрепи всичко казано. В действителност всичко беше множество предположения и съвсем малко лепило. Той седна на стола пред бюрото на шефа. Подушваше миризмата на бебешката пудра.

— Джими Капс е бил убит за отмъщение. Вчера открих, че е устроил арест на един конкурент, чието име е Данс. Той е предлагал черен лед на улицата. На Джими това явно не се е харесало, защото той се е опитвал да осигури бързо развиващ се пазар за хавайския лед. Затова е наклепал Данс пред момчетата от BANG. Само че след като прибрали Данс, окръжният прокурор сложил точка на случая. Неправомерен арест. Той се отървал. Четири дни по-късно Капс е очистен.

— Хубаво, хубаво — каза Паундс. — Звучи добре. Значи Данс е заподозреният?

— Докато не ми хрумне нещо по-добро. Той е духнал.

— Добре, обаче как се връзва това със случая Хуан Доу?

— Според Агенцията за борба е наркотиците черният лед, който Данс е предлагал, идва от Мексикали. Получих предварително потвърждаване на самоличността от щатската полиция там. Изглежда, нашият Хуан Доу е бил някой си Гутиерес-Льоса. Живеел е в Мексикали.

— „Муле“?

— Възможно е. Някои неща обаче не се връзват с тази версия. Тамошната полиция го води като общ работник.

— Може би се е навил заради многото пари. Мнозина го правят.

— Може би.

— И смяташ, че са го пречукали, за да си го върнат, един вид отмъщение за Капс?

— Може би.

Паундс кимна. „Дотук добре“ — помисли си Бош. И двамата помълчаха известно време. Накрая лейтенантът прочисти гърло.

— Това е страшно много работа за два дни, Хари. Много добре. Какво ще правиш оттук нататък?

— Искам да потърся Данс и окончателно да потвърдя самоличността на Хуан Доу... — Изречението му заглъхна. Не беше сигурен колко да каже на Паундс. Знаеше, че щеше да му спести пътуването до Мексикали.

— Каза, че Данс е духнал.

— Така твърди един източник. Не съм сигурен. Планирам да поогледам тук-там този уикенд.

— Хубаво.

Бош реши да отиде малко по-далеч.

— Има още нещо, ако искате да го чуете. Става въпрос за Кал Мур.

Паундс остави линията на бюрото, скръсти ръце и се облегна назад. Позата му издаваше предпазливост. Навлизаха в територия, където кариерите можеха да бъдат разбити завинаги.

— Не стъпваме ли върху тънък лед? Случаят Мур не е наш.

— И не го искам, лейтенанте. Вече си имам два. Но той непрекъснато се смесва с тях. Ако не искате да знаете, добре. Мога да се справя сам.

— Не, не, искам да ми разкажеш. Просто не ми харесва такава... въ, оплитане. Това е.

— Да, оплитане е точната дума. Както и да е: Вече споменах, че отрядът BANG е арестувал Данс. Мур не е бил там по време на акцията, ала са били неговите хора. След което Мур намира трупа по случая Хуан Доу.

— Кал Мур е намерил трупа? — учуди се Паундс. — Не видях това в доклада на Портър.

— Записан е там под номера на значката му. Така или иначе той е намерил захвърленото там тяло. Така че присъствието му се усеща и в двата случая. Сетне, след като е открил Хуан Доу в уличката, на другия ден той се настанява в онзи мотел и мозъкът му се разпилява във ваната. Предполагам сте чули, че ОКУ вече признават: това не е самоубийство.

Паундс кимна. Изражението му обаче бе като на парализиран. Очакваше да чуе кратко изложение за две разследвания, а не такава неща.

— Някой е очистил и него — продължи Бош. — Така че вече имаме три случая. Имаме Капс, после Хуан Доу и накрая Мур. Имаме

и отпрашилия нанякъде Данс.

Хари съзнаваше, че е казал достатъчно. Сега можеше да се облекне и да наблюдава как Паундс си размърдва мозъка. На лейтенанта му бе ясно, че вероятно трябва да вдигне слушалката и да се обади на Ървинг, за да поиска помощ или поне инструкции. Ала Паундс знаеше също, че след едно такова обаждане ОКУ щеше да поеме случаите Капс и Хуан Доу. А детективите от ОКУ нямаше дори да си помръднат задниците, за да направят нещо. Паундс нямаше да види който и да е от случаите приключен седмици наред.

— Ами Портър? Какво казва той за това?

Бош правеше всичко възможно да запази Портър чист. Не знаеше защо. Той бе пропаднал и го бе излъгал, но дълбоко в себе си Бош все още изпитваше нещо към него. Може би заради онзи последен въпрос: „Хари, ще ми помогнеш ли?“

— Не намерих Портър — излъга Бош. — Никой не отговаря на телефона му. Не мисля обаче, че е имал достатъчно време, за да осмисли всичко.

Паундс поклати глава презрително.

— Естествено, че не е имал. Вероятно е бил пиян.

Бош не каза нищо. Беше ред на Паундс да действа.

— Слушай, Хари, нали не си... Беше откровен с мен, нали? Не мога да си позволя да те оставя да се движиш като бомба със закъснител. Каза ми всичко, нали?

Хари знаеше, че той всъщност искаше да разбере доколко може да загази, ако нещата се оплескат. Той отвърна:

— Знаете колкото мен. Два случая, може би и три, като включим Мур, чакат да бъдат разрешени. Ако искате да бъдат приключени след шест или осем седмици, тогава ще напиша доклада и вие можете да го пратите в „Паркър сентър“. Ако пък желаете да бъдат приключени до първи, както казахте, тогава дайте ми тези четири дни.

Паундс гледеше втренчено някъде над главата на Бош и с линийката се почесваше зад ухото. Взимаше решение.

— Добре — каза той най-сетне. — Взemi почивните дни и виж какво можеш да направиш. В понеделник ще видим как стоят нещата. Тогава може да се наложи да се обадим на ОКУ. Междувременно искам да поддържаш връзка с мен утре и в неделя. Искам да зная ходовете ти, какво става и какъв напредък си постигнал.

— Съгласен — отвърна Бош. Стана и се обърна, за да излезе. Забеляза, че над вратата бе закачено малко разпятие. Запита се дали в него се бе взирал Паундс. Повечето хора смятаха, че той бе приел друга вяра заради политиката. Мнозина в управлението го бяха направили. Всички те се бяха зачислили към една църква във Вали, защото един от заместник-началниците бе гостуващ проповедник там. Предполагаше, че всички те отиваха там в неделя сутрин и като се скупчваха около него, му казваха какъв велик човек е.

— Тогава ще се чуем утре — обади се Паундс зад гърба му.

— Точно така. Утре.

Малко по-късно Паундс заключи кабинета си и си отиде вкъщи. Бош се мотаеше сам в службата, пиеше кафе, пушеше и чакаше новините в шест. Върху шкафа с архива имаше малък черно-бял телевизор, точно зад масата на „Автопроизшествия“. Той го включи и си поигра със стайната антена, докато получи сравнително ясна картина. Двама от дежурните униформени полицаи дойдоха да гледат.

Кал Мур най-после бе станал новина номер едно. Канал 2 започна с репортаж от пресконференцията в „Паркър сентър“, на която заместник-началникът Ървин Ървинг бе разкрил новия развой на събитията. Записът показваше заместник-началника пред гора от микрофони. Тереса стоеше зад него. Ървинг ѝ призна заслугата, че е открила ново доказателство по време на аутопсията, сочещо убийство. Заяви още, че е започнало нормално разследване. Репортажът завърши със снимка на Мур за фон и с гласа на репортера:

— Сега детективите имат задачата и както те казват, личното задължение да разровят напълно живота на сержант Калексико Мур, за да определят какво го е отвело в стаята на западналия мотел, където някой го е екзекутирал. Според някои източници детективите не разполагат с много улики, от които да тръгнат, но те все пак започват с големи благодарности към временния главен съдебен лекар, открил едно убийство, обявено с лекота за... самоубийство на самотен полицай. — Тук камерата даде в близък план лицето на Мур и репортерът завърши с думите: — И така, мистерията започва...

След репортажа Бош изключи телевизора. Униформените полицаи се върнаха обратно по коридора, а той зае мястото си на масата на отдел „Убийства“. Фотографията на Мур, която бяха

показали, според него бе заснета преди няколко години. Лицето му бе по-младо, очите по-ясни. Нищо не предвещаваще скрит живот.

Докато мислеше за това, си спомни за другите снимки, онези, които според Силвия Мур съпругът ѝ бе събирал през живота си и бе разглеждал от време на време. Какво друго бе запазил той от миналото? Бош нямаше нито една снимка на майка си. Не беше виждал баща си, докато старецът не легна на смъртно легло. Какво ли бреме бе носил Кал Мур?

Беше време да тръгва за „Код седем“. Ала преди да се запъти към колата, Хари слезе по коридора до дежурната. Той взе портативната дъска за съобщения, която висеше на стената до афишите за търсените бегълци и свали разписанието за дежурствата в участъка, закачено на нея. Съмняваше се, че ще е актуализирано през последната седмица и излезе прав. Намери името на Мур и адреса му в Лос Фелис на страницата със сержантите. Той преписа адреса в тефтерчето си и тръгна.

ГЛАВА XVII

Бош си дръпна продължително от цигарата и хвърли фасата в канала. Поколеба се, преди да натисне дръжката на вратата на „Код седем“ във формата на полицейска палка. Той погледна към тревната площ от другата страна на „Първа улица“, която ограждаше градския съвет и се наричаше „Парк на свободата“. Под уличните лампи видях бездомни мъже и жени, проснали се заспали в тревата около паметника на загиналите във войната. Изглеждаха като жертви на полесражение, непогребани мъртъвци.

Той влезе вътре, прекоси ресторанта отпред и разтвори черните завеси, които скриваха входа на бара като съдийски тоги. Заведението бе претъпкано с адвокати и ченгета и изпълнено със син цигарен дим. Всички бяха дошли, за да изчакаат да премине пиковият час и или се бяха разположили много удобно, или се бяха напили много. Хари отиде в края на бара, където столовете бяха празни, и си поръча бира и уиски. Ако се вярваше на часовника „Милър“ над бара, часът бе точно седем. Огледа помещението в огледалото зад плота, но не видя никой, който можеше да бъде агентът Корво. Запали нова цигара и реши да чака до осем.

Щом взе решението, той погледна отново в огледалото и забеляза как нисък мургав мъж с гъста черна брада разтваря завесата и стои колебливо, докато очите му привикнат към мрачния бар. Носеше сини джинси и пуловер. Бош видя пейджъра на колана му и издутината под пуловера, оформена от пистолета. Мъжът се огледа и щом погледите им се срещнаха в огледалото, Хари кимна веднъж. Корво се приближи и седна на стола до него.

— Значи ме позна — каза Корво.

— Ти също. Като че ли и двамата трябва да се върнем в академията. Искаш ли бира?

— Слушай, Бош, преди да започнеш да се сприятеляваш с мен, трябва да ти кажа, че не зная какво да правя. Не зная за какво става дума и не съм решил дали да разговарям с теб.

Хари взе цигарата си от пепелника и погледна Корво в огледалото.

— Аз пък не съм решил дали „Съртс“ са ментолчета за свеж дъх или просто бонбони.

Корво се смъкна от стола.

— Приятна вечер.

— Стига, Корво, защо не пиеш една бира? Отпусни се бе, човек.

— Проверих те, преди да дойда тук. В характеристиката ти пише, че си просто още едно главоболие. Пътуваш с голяма скорост към нищото. От ОКУ към Холивуд, а следващата спирка вероятно е камион за бързи доставки на „Уелс Фарго“, където ще си охрана.

— Не, следващата спирка е Мексикали. Мога да отида там слепешката и може би да се намеся в работата, която вече сте започнали по случая Сорильо. Или ти ще помогнеш и на двама ни, като ми обясниш какво е положението.

— Положението е такова, че ти няма изобщо да се бъркаш там. Щом си тръгна оттук, ще взема телефона и пътуването ти приключва.

— Аз пък, щом си тръгна оттук, вече ще съм на път. Твърде късно е да ме спреш. Седни. Извинявай, ако съм се държал като задник. Понякога съм такъв. Но аз имам нужда от вас, момчета, както и вие от мен.

Корво продължаваше да стои прав.

— Бош, какво смяташ да правиш? Да слезеш до ранчото, да метнеш Папата през рамо и да го донесеш тук? Така ли?

— Нещо такова.

— По дяволите!

— Всъщност не зная какво ще направя. Ще действам според обстоятелствата. Може изобщо да не видя Папата, може и да го видя. Готов ли си да рискуваш?

Корво се отпусна обратно на стола и направи знак на бармана. Поръча същото като Бош. В огледалото Хари забеляза голям широк белег, който прорязваше дясната половина от брадата на Корво. Ако си бе пуснал брадата, за да прикрие пурпурно-розовата следа на бузата си, не беше успял. Повечето служители от Агенцията за борба с наркотиците, които познаваше или с които бе работил, се фукаха какви мъжкар са. Един белег нямаше да навреди. Животът им се състоеше от блъфове и шумно перчене. Белезите се носеха като медали за

храброст. Бош обаче се питаше дали този тип можеше да работи дълго под прикритие с такава очебийна физическа аномалия.

След като барманът донесе питиетата, Корво гаврътна уискито като човек, който го прави често.

— И така — започна той, — защо всъщност отиваш там? И защо трябва да ти вярвам дори ей толкова?

Бош помисли малко.

— Защото мога да ви дам Сорильо.

— По дяволите!

Хари замълча. Трябваше да бъде тактичен с Корво, да го остави да постави условията си. След като той свършеше с позирането, щяха да започнат делови разговор. В този момент на Бош му хрумна, че единственото, което филмите и телевизионните програми не представяха погрешно и не преувеличаваха, бяха отношенията между обикновените и федералните ченгета, състоящи се от подозрителност и недоверие. Едната страна винаги се смяташе за по-добра, по-умна, по-опитна. Обикновено страната, която смяташе така, грешеше.

— Добре — каза Корво. — Ще захапя въдицата. С какво разполагаш?

— Преди да започна, имам един въпрос. Кой си ти, приятел? Искам да кажа, ти действаш в Лос Анжелис. Защо фигурираш в докладите на Мур? Как така ти си експертът по случая Сорильо?

— Това са поне десет въпроса. Универсалният отговор на всички тях е, че съм агент, контролиращ разследване в Мексикали, което се провежда съвместно от Мексико сити и лосанджелиските служби. Поделили сме си работата по случая. Няма да ти кажа нищо повече, докато не се убедя, че си заслужава да се говори с теб. Разказвай.

Бош му каза за Джими Капс, Хуан Доу и за връзката между тяхната смърт и Данс, Мур и операцията Сорильо. Накрая допълни, че има информация, че Данс е заминал за Мексико, вероятно за Мексикали, след като Мур е бил убит.

Корво пресуши чашата с бира и каза:

— Обясни ми нещо, понеже в сценария ти зее огромна дупка. Защо смяташ, че този Хуан Доу е бил пречукан на юг? И после, как така трупът му е бил докаран чак тук? Не виждам логиката.

— Според аутопсията смъртта е настъпила шест до осем часа преди Мур да открие трупа, или по-скоро преди да заяви, че го е

намерил там. Някои неща при аутопсията свързаха тялото с Мексикали, с определено място в Мексикали. Мисля, че са искали да го махнат от града, за да бъдат сигурни, че убийството няма да бъде свързано с това място. Изпратили са го в Лос Анжелис, защото са разполагали с камион, който вече е тръгвал насам. Било е удобно.

— Говориш с недомлъвки, Бош. За кое място приказваме?

— Не приказваме. Там е проблемът. Аз приказвам, а ти дума не си обелил. Но аз съм тук, за да разменим информация. Зная какви са постиженията ви. Не сте заловили и една от пратките на Сорильо. Аз мога да ви поднеса на тепсия канала за прекарване на наркотици на Сорильо. А вие какво можете да ми дадете?

Корво се изсмя и вдигна два пръста към бармана. Той донесе още две бири.

— Знаеш ли, ти ми харесваш. Ако щеш вярвай. Вярно, проверих те, но това, което зная за теб, ми харесва. Нещо обаче ми подсказва, че твоята информация не струва пет пари.

— Да сте проверявали едно място там, „Инвайробрийд“ се казва?

Корво заби поглед в бирата пред себе си. Като че ли подреждаше мислите си. Бош трябваше да го пришпори.

— Да или не?

— „Инвайробрийд“ е една фабрика там. Създават онези стерилни вредители по плодовете, които пускат на свобода тук. Те са държавен доставчик. Налага се да отглеждат насекомите там, защото...

— Всичко това ми е известно. Ти откъде го знаеш?

— Зная го само защото участвах в съставянето на план за нашата операция там долу. Искяхме приземен наблюдателен пост към ранчото на обекта. Обходихме индустриалните зони, граничещи с ранчото, за да потърсим подходящи кандидати. „Инвайробрийд“ бе явен кандидат. Управлява се от американци. Държавен доставчик. Отидохме да проверим дали не можем да поставим наблюдателен пост — може би на покрива, в някой кабинет или нещо подобно. Територията на ранчото започва точно от другата страна на улицата.

— Обаче те казаха не.

— Не, всъщност казаха да. Ние казахме не.

— Защо?

— Радиация. Вредители... Тези гадни мушички бръмчат из цялата сграда. Преди всичко обаче видимостта беше лоша. Качихме се

на покрива и ранчото се виждаше идеално, но хамбарът и оборите, всичките постройки за отглеждане на бикове, се изпречваха между „Инвайробрийд“ и основните сгради в ранчото. Не можехме да използваме мястото. Затова казахме на онзи тип там: „Не, благодаря.“

— Какво беше прикритието ви? Или просто отидохте и казахте, че сте от Агенцията за борба с наркотиците?

— Не, скалъпихме нещо. Казахме, че сме от Националната метеорологична служба и работим по проект за изследването на пустинни и планински въздушни течения. Някакви тъпотии от този род. Онзи се върза.

— Ясно.

Корво избърса уста с опакото на ръката си.

— Та как се връзва „Инвайробрийд“ в твоята история?

— Хуан Доу. В тялото му е имало от тези насекоми, за които говореше. Смятам, че вероятно е убит там.

Корво се извърна така, че да вижда Бош директно. Хари продължи да го наблюдава в огледалото зад барплота.

— Добре, Бош, да кажем, че привлече вниманието ми. Продължавай, довърши разказа си.

Бош каза, че според него „Инвайробрийд“, за който дори не знаеше, че се намира срещу ранчото на Сорильо, докато Корво не му съобщи, е част от канала за трафик на черен лед. Той разказа на агента остатъка от теорията си: че Фернал Гутиерес-Льоса е бил общ работник, който или е бил нает като „муле“ и се е провалил, или е работел във фабриката за отглеждане на вредители. Видял е нещо, което не е трябвало да вижда, или пък е направил нещо, което не е трябвало да прави. Както и да е, той е бил пребит до смърт, трупът му е бил пхнат в един от белите биологични сандъци и е откаран с пратка плодови вредители за Лос Анжелис. После тялото му е било изхвърлено в Холивуд и за намирането му е докладвано от Мур, който вероятно е поел нещата от тази страна.

— Трябвало е да разкарат трупа оттам, защото не са могли да допуснат разследване във фабриката. Там има нещо. Нещо, което си е заслужавало убийството на един възрастен човек.

Корво се бе подпрял с лакти на плота, а лицето му се губеше в дланта на едната ръка. Той попита:

— Какво е видял?

— Не зная. Знам обаче, че „Инвайробрийд“ са се договорили с федералните пратките им да не бъдат закачани на границата. Отварянето на тези сандъци би могло да повреди продуктите.

— На кого си казал това?

— На никого.

— На никого? Не си разказал на никого за „Инвайробрийд“?

— Направих някои допитвания. На никого обаче не съм разказвал историята, която току-що чу.

— До кого си се допитал? Обажда ли се на мексиканците?

— Да. Те бяха изпратили писмо до консулството, в което искаха информация за възрастния мъж. Така съпоставих нещата. Все още ми остава да установя официално самоличността на трупа, когато отида там.

— Добре, но повдигна ли въпроса за „Инвайробрийд“?

— Питам дали са чували някога да е работил за „Инвайробрийд“. Корво се завъртя към барплота с гневна въздишка.

— С кого говори?

— С някакъв капитан Грена.

— Не го познавам. Но сигурно си изгубил предимството, с което разполагаше. Просто пред местните не се говорят такива неща. Те вдигат слушалката, изпяват на Сорильо какво си казал току-що и после си прибират премията в края на месеца.

— Може да съм го загубил, може и да не съм. Грена отклони въпроса ми и може да смята, че с това приключва всичко. Поне не съм се разхождал из фабриката за вредители и не съм искал да поставям метеорологична станция.

Тук и двамата се умълчаха. Всеки обмисляше казаното досега от другия.

— Веднага ще се захвана с това — рече Корво след известно време. — Трябва да ми обещаеш, че когато идеш там, няма да се мотаеш из района.

— Не обещавам нищо. А и дотук само аз давам информация. Не си казал две думи.

— Какво искаш да знаеш?

— За Сорильо.

— Трябва само да знаеш, че отдавна се мъчим да спипаме този задник.

Бош на свой ред направи знак за още две бири. Той запали цигара и видя как пушекът замъглява отражението му в огледалото.

— Единственото, което ти трябва да знаеш за Сорильо, е, че той е един хитър мръсник и както казах, хич няма да се изненадам, ако вече знае, че идваш. Скапаната им щатска полиция! Работим само с федералните. Дори и на тях можеш да вярваш колкото на бившата си жена.

Бош кимна многозначително, като просто се надяваше, че Корво ще продължи.

— Ако още не знае, ще научи, преди да стигнеш дотам. Затова трябва да си пазиш задника. А най-добрият начин да го направиш, е да не отиваш. Разбирам, че за теб такава възможност не съществува. Вторият най-добър начин е напълно да зарежеш мексиканските ченгета. Не можеш да им вярваш. Папата има свои хора там. Ясно ли е?

Бош му кимна в огледалото. Реши да престане с това непрекъснато кимане.

— Знам, че всичко, което казах, влезе през ушите ти и излезе през дупката на задника ти — каза Корво. — Затова ми се ще да те свържа с един човек, който работи по случая от онази страна. Казва се Рамос. Отиваш там, поздравяваш се с местните полицаи, правиш се, че всичко е наред, и после се сприятеляваш с Рамос.

— Ако нещата за „Инвайробрийд“ излязат верни и предприемете нещо срещу Сорильо, искам да бъда там.

— Ще бъдеш. Само се навъртай около Рамос. Ясно?

Бош обмисли казаното за няколко секунди и отвърна:

— Ясно. Сега ми разкажи за Сорильо. Все се отплесваш за други глупости.

— Сорильо е на сцената от много време. Първите ни сведения за него са поне от седемдесетте. Наркотиците са неговата кариера. Предполагам, би могло да се каже, че е един от отскоците по трамплина.

Бош бе чувал някога този израз, ала беше сигурен, че така или иначе Корво ще го разясни.

— Черният лед е просто последният му бизнес. Като дете е продавал марихуана. От квартала го измъкнал някой, който е бил като самия него сега. Преминавал е от татък с раници с трева, когато е бил

на дванайсет, повтарял е същия маршрут с камион като по-голям и просто се е изкачвал нагоре в йерархията. През осемдесетте, когато усилията ни бяха съсредоточени главно във Флорида, колумбийците сключиха сделка с мексиканците. Те вкарваха кокаин в Мексико по въздуха, а мексиканците го прекарваха през границата, използвайки същите стари канали за марихуана. Мексикали-Калексико беше един от тях. Наричаха маршрута Трамплинът. Дрогата отскача от Колумбия до Мексико и след това нагоре към Щатите. А Сорильо забогатял. От бедния квартал стигнал до това хубаво голямо ранчо, където има лична охрана и половината ченгета в Баха получават парите си от него. При което цикълът започнал отново. Измъкнал повечето си хора от мизерията. Никога не забравил квартала и той също не го забравил. Голяма преданост. Тогава получил и прякора Папата. И така, щом раздвижихме малко източниците си, за да се запознаем с положението е кокаина в Мексико, Папата премина на хероин. Разполагаше с катранени лаборатории в съседните квартали. Винаги се намираха доброволни „мулета“, които да го прекарат през границата. За едно преминаване той плащаше на тези нещастници повече, отколкото те биха изкарали за пет години, ако вършеха каквато и да е друга работа.

Бош се замисли за изкушението: толкова много пари срещу някакъв нищожен риск. Даже да ги хванеха, прекарваха малко време зад решетките.

— Преминаването от хероин с катран към черен лед бе естествен преход. Сорильо е добър предприемач. Очевидно това е наркотик, за който все още не се знае почти нищо. Според нас обаче той е основният снабдител за страната. Черният лед се появява навсякъде. Ню Йорк, Сиатъл, Чикаго — всичките ни големи градове. На каквато и операция да си се натъкнал в Лос Анжелис, това е само капка в морето. Една от многото. Смятаме, че той продължава контрабандата с чист хероин, използвайки „мулета“ от квартала, но ледът е перспективният продукт. Това е бъдещето и той го знае. Пренасочва все повече и повече средства за него и ще изхвърли хавайците от играта. Разходите му са толкова малки, че дрогата му се продава с двайсет долара по-евтино на капсула от сегашната цена на хавайския лед, стъкло или както там го наричат тази седмица. А наркотикът на Сорильо е по-добър. Той е започнал да измества хавайците от бизнеса на континента. После, когато търсенето на този продукт наистина започне да расте

(може би с темповете на кокаина в средата на осемдесетте), той ще качи цената и фактически ще има монопол, докато другите навакват. Сорильо прилича на един от онези риболовни кораби, теглещи петнайсеткилометрови мрежи след себе си. Движи се в кръг и като издърпа накрая мрежата, вътре ще е всичката риба.

— Добър предприемач — каза Бош, само за да не мълчи постоянно.

— Да, така бих го нарекъл. Помниш ли, когато преди две години граничният патрул откри тунела в Аризона? Дето минавал от склад от едната страна на границата до склад от другата? В Ногалес? Е, според нас той е бил един от инвеститорите в това начинание. Вероятно идеята е била негова.

— В крайна сметка обаче изобщо не сте го докоснали.

— Така е. Щом се окажехме в опасна близост, някой умираше. Май може да се каже, че той е предприемач, склонен към насилие.

Бош си представи трупа на Мур в мръсната мотелска баня. Дали се е готвел да предприеме нещо, да се изправи срещу Сорильо?

— Сорильо се е сблизил с „еМе“ — продължи Корво. — Говори се, че по негово нареждане може да бъде очистен всеки и навсякъде. По общо мнение през седемдесетте е имало всякакви кръвопролития за спечелване на контрол върху каналите за марихуана. Сорильо е взел връх. Било е нещо като война между бандите, квартал срещу квартал. Сега вече е обединил всичките банди, ала по онова време неговият е бил господстващият клан. „Светци и грешници“. Голяма част от „еМе“ е произлязла от него.

Съкращението „еМе“ означаваше мексиканската мафия — латиноамериканска банда, контролираща затворниците в повечето мексикански и калифорнийски затвори. Бош знаеше малко за тях и бе имал само няколко случая, свързани с нейни членове. Известно му беше, че строго се поддържаше предаността към групировката. Нарушенията се наказваха със смърт.

— Откъде знаеш всичко това? — попита той.

— От информатори, докладвали в продължение на години. От онези, които оживяваха, за да го направят. Разполагаме с цяла биография на нашия приятел, Папата. Дори зная, че в кабинета му в ранчото има картина на Елвис, нарисувана върху кадифе.

— Кварталът му имал ли е знак?

— Какво значи знак?

— Символ.

— Дяволът. С ореол.

Бош гаврътна бирата си и огледа бара. Видя един окръжен заместник-прокурор, за който знаеше, че е част от екип, подпечатващ набързо документи за разследване на престрелки с участието на полицаи. Той седеше на масата си сам с едно мартини. Позна и някои от ченгетата, които се бяха струпали по другите маси. Всички те пушеха — истински динозаври. Хари искаше да си тръгне, да отиде някъде, където ще може да осмисли тази информация. Дяволът с ореол. Това бе татуирано на рамото на Мур. Той бе дошъл от квартала на Сорильо. Почувства как адреналинът му се покачи.

— Как ще се намеря с Рамос?

— Той ще дойде при теб. Къде ще отседнеш?

— Не зная.

— Отседни в „Де Анса“ в Калексико. От нашата страна на границата е по-безопасно. И обстановката ще е по-добра за теб.

— Добре. Ще бъда там.

— Другият проблем е, че не можеш да преминеш границата с оръжие. Искам да кажа, съвсем лесно е да се направи. Размахваш значката си на пункта и никой няма да проверява багажника ти. Но ако нещо се случи оттатък, първото, което ще бъде проверено, е дали си оставил пистолета си в полицейския участък в Калексико. — Той кимна многозначително на Бош. — В участъка в Калексико имат сейф за оръжия, където прибират пистолетите на преминаващите границата полицаи. Те си водят дневник, а ти получаваш разписка. Професионално съдействие. Така че регистрирай едно оръжие. Не преминавай с него оттатък с мисълта, че можеш да кажеш, че си го оставил у дома. Регистрирай го там. Нека бъде вписано в дневника. После няма да имаш проблеми. Comprendes?^[1] Все едно пистолетът ти има алиби, ако нещо се случи.

Бош кимна. Разбираше какво има предвид Корво. Агентът извади портфейла си и даде на Хари визитна картичка.

— Обаждай се по всяко време, а ако не съм в службата, ще ме открият. Само кажи на телефонистката, че си ти. Ще оставя името ти и ще предупредя да те свържат с мен веднага.

Интонацията на Корво се бе променила. Той говореше по-бързо. Бош предположи, че това се дължи на вълнението му от получената информация за „Инвайробрийд“. Агентът нямаше търпение да се заеме с това. Хари го разгледа в огледалото. Сега белегът на бузата му изглеждаше по-тъмен, сякаш цветът му се бе променил заедно с настроението. Корво срещна погледа му в огледалото.

— Нападение с нож — обясни той, като прокара пръст по белега. — В Сихуатенехо. Работех под прикритие по един случай. Носех патлака в ботуша си. Негодникът ме резна тук, преди да го достигна. Болниците им там не струват пет пари. Лошо си свършиха работата и накрая ми остана това. Не бих могъл вече да работя под прикритие. Прекалено лесно могат да ме познаят.

Бош усети, че той обичаше да разказва историята. Беше изпълнен с гордост, докато говореше. Вероятно това е било единственият път, когато краят му е бил близо. Бош знаеше какъв въпрос очакваше Корво. Въпреки това му го зададе.

— Ами онзи, който те беляза? Какво получи той?

— Погребение на държавни разноски. Проснах го, щом докопах патлака си.

Корво бе намерил начин да придаде на убийството на мъжа извадил нож срещу пистолет, героичен оттенък. Поне за самия себе си. Вероятно разказваше историята често, всеки път, когато усетеше, че някой непознат гледа белега му. Бош кимна почтително, смъкна се от стола и остави пари на барплота.

— Помни уговорката ни. Не нападайте Сорильо без мен. Непременно го кажи на Рамос.

— А, уговорихме се — съгласи се Корво. — Не гарантирам обаче, че това ще стане, докато си там. Няма да прибързваме с нищо. Освен това загубихме Сорильо. Сигурен съм, че е временно.

— Какви ги говориш? Как така сте го загубили?

— Имам предвид, че не сме го виждали от десетина дни. Смятаме обаче, че е в ранчото. Просто се е покрил и е променил обичайния си ред.

— Обичайния си ред?

— Папата е човек, който обича да бъде на показ. Харесва му да ни дразни. Обикновено обикаля ранчото с джип и преследва койоти, стреля със своя „Узи“, възхищава се на биковете си. Има един

специален бик — шампион, който веднъж убил някакъв матадор. Казва се Ел Темблар. Сорильо излиза често, за да наблюдава този бик. Той, изглежда, е като него. Много горд. Както и да е, Сорильо не е бил забелязан в ранчото или на арената за бикове, където по навик ходи в неделя. Не е бил засечен да обикаля кварталите и да си припомня откъде е произлязъл. Той е всеизвестна личност във всички тях. Тази глупост с папата на Мексикали му доставя голямо удоволствие.

Бош се опита да си представи живота на Сорильо. Знаменитост в град, за който нямаше знаменитости. Запали си цигара. Искаше да се махне оттук.

— И кога е бил видян за последен път?

— Ако все още е там, не си е показвал носа на двора от петнайсети декември. Тогава беше неделя. Бил е на арената, за да наблюдава биковете си. Това е последното му появяване. Според някои информатори е бил видян и по-скоро, на осемнадесети. Твърдят, че са го зърнали да се шляе из двора. Това обаче е всичко. Или се е чупил, или се е покрил, както вече казах.

— Може би, защото е наредил да бъде очистен полицай.

Корво кимна.

След това Бош си тръгна сам. Корво каза, че ще се обади от телефонния автомат. Хари излезе от бара, почувства пронизващия нощен въздух и дръпна за последен път от цигарата си. Забеляза раздвижване в тъмния парк от другата страна на улицата. Сетне един от лудите навлезе в осветения участък под една улична лампа. Беше негър, който вдигаше високо крака и правеше резки движения с ръцете си. Той отривисто се обърна и се понесе обратно към мрака. Беше тромбонист в оркестър, маршируващ в някакъв друг свят.

[1] Разбираш ли? (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XVIII

Блокът, в който Кал Мур бе живял, беше триетажна постройка и на булевард „Франклин“ се открояваше не повече от такситата на летището. Просто още една от многото измазани с хоросан сгради, строени след Втората световна война, които изобилстваха по улиците в този район. Казваше се „Фонтаните“, ала те бяха запълнени с мръсотия и превърнати в кашпи за цветя. На около една пресечка оттук се намираше палатата, служеща за седалище на църквата „Християнска наука“^[1], и белият неонов надпис на комплекса хвърляше неестествена светлина към тротоара, където стоеше Бош. Беше почти десет часа, поради което не се притесняваше, че някой ще му предложи да направи тест на личността му. Стоя, пуши и разглежда блока половин час, преди най-сетне да се реши да влезе с взлом.

Сградата се заключваше, но все едно бе отворена. Бош бутна резето на входната врата с нож за масло, който държеше при шперцовете в жабката на своя „Каприс“. Следващата врата, която водеше към коридора, не представляваше проблем. Тя имаше нужда от смазване и това си личеше, тъй като не беше затворена плътно. Той влезе, прегледа списъка на обитателите и откри името на Мур изписано срещу апартамент седем, етаж трети.

Апартаментът на Мур бе в края на коридор, минаващ по средата на етажа. Хари видя, че вратата бе запечатана от полицията. Той преряза лепенката с малко ножче, висящо на връзката с ключове, и после коленичи, за да огледа бравата. В коридора имаше още два апартамента. Не чу от никой от тях да долита звукът на телевизор или разговор. Коридорът бе добре осветен, така че фенерчето не му трябваше. Вратата на Мур имаше стандартна брава с обикновено резе. С помощта на инструментите си Бош се справи с ключалката за по-малко от две минути.

Когато хвана топката на вратата с кърпичка, за да я отвори, той отново се запита доколко е благоразумно идването му тук. Ако Ървинг или Паундс научеха, щеше да се озове на улицата в синя униформа

преди началото на новата година. Още веднъж хвърли поглед назад по коридора и отвори вратата. Трябваше да влезе. Изглежда, на никой друг не му пукаше какво е станало с Кал Мур и това беше добре. Обаче поради някаква неясна причина на Бош му пукаше. Смяташе, че може да открие тази причина тук.

След като влезе в апартамента, той затвори вратата и я заключи наново. След две крачки се спря и изчака очите му да привикнат. Вътре миришеше на мухъл и беше тъмно, ако не се смяташе синкавобялата светлина от църквата, процеждаща се през прозрачните пердета на прозореца в дневната. Бош влезе в стаята и запали лампата, поставена на масичката до едно старо безформено канапе. На светлината се видя, че апартаментът бе обзаведен със същия декор, с който вероятно е бил и преди двайсет години. По изтъркания тъмносин килим бяха отъпкани пътечки като по изкуствената трева на стадион. Водеха от кушетката към кухнята и към коридора вдясно.

Той продължи нататък и набързо огледа кухнята, спалнята и банята. Беше поразен от празнотата на жилището. Тук нямаше нищо лично. Никакви снимки по стените, никакви бележки на хладилника. Нямаше яке, хвърлено на облегалката на някой стол. Даже в мивката не видя нито една чиния. Мур бе живял тук, обаче сякаш не беше съществувал.

Не знаеше какво търси, затова започна от кухнята. Отваряше шкафчета и чекмеджета. Намери кутия със зърнена храна, бурканче с кафе и почти празна бутилка „Ърли Таймс“. В друго шкафче откри отворена бутилка сладък ром с мексикански етикет. В шишето имаше стъбло от захарна тръстика. В чекмеджетата имаше няколко сребърни прибора и готварски пособия, а също и кибрити от барове в Холивуд като „Пристанища“ и „Куршума“.

Камерата в хладилника бе празна с изключение на двете форми с лед. На най-горния ред имаше бурканче е горчица, половин парче пушена, вече гранясала наденица и самотна бира „Будвайзер“, все още обвита в найлоновата опаковка за шест кутии. На долното рафтче на вратата видя пакет захар „Домино“ от един килограм. Разгледа захарта. Не беше отворена. После си помисли: „Какво толкова, дяволите го взели, вече стигнах дотук.“ Той извади пакета, отвори го и бавно го изсипа в мивката. Приличаше му на захар. Вкусът също бе на захар. В пакета нямаше нищо друго. Пусна топлата вода и проследи как бялото

хълмче изчезва в канала. Остави пакета на плота и влезе в банята. В една чашка имаше четка за зъби, бръснарските принадлежности бяха зад огледалото. Друго нямаше.

В спалнята Бош първо се пъкна в гардероба, който бе достатъчно голям, за да може да влезе в него. Богат асортимент от дрехи висеше по закачалките, а в пластмасовия кош за пране на пода имаше още. На рафта стояха зелен кариран куфар и бяла кутия, на която бе изписана думата „Snakes“ Той първо обърна коша и провери джобовете на мръсните ризи и панталони. Бяха празни. Запрехвърля висящите дрехи, докато стигна до задната част на гардероба и намери парадната униформа на Мур, обвита в найлон. След като веднъж престанеш да патрулираш, има само една основателна причина да я запазиш. За да бъдеш погребан с нея. Бош смяташе, че запазването ѝ бе лоша поличба, липса на увереност. Според правилата на управлението той пазеше една униформа, която да облече във време на гражданска криза като например голямо земетресение или бунт. Синята парадна полицейска униформа обаче бе изхвърлил преди десет години.

Той свали куфара. Бе празен и миришеше на мухъл. Не беше използван от доста време. Смъкна и кутията от ботуши, но разбра, че е празна, преди да я е отворил. Вътре имаше мека опаковъчна хартия.

Бош я върна на рафта и си спомни ботуша на Мур, който бе видял изправен на плочките в банята на „Убежището“. Запита се дали убиецът бе срещнал трудности при свалянето му, за да дооформи самоубийството. Или първо бе наредил на Мур да го свали? Вероятно не. Ударът в тила, който Тереса бе открила, означаваше, че Мур сигурно не е разбрал какво става. Бош си представи как убиецът (самоличността му бе забулена в сянка) се приближава отзад и замахва с приклада на пушката към тила на наркополицая. Мур се свлича. Убиецът смъква ботуша, завлича полицая в банята, подпира го на ваната и дърпа двата спусъка. Избърсва ги, притиска палеца на трупа към приклада и прокарва ръцете му по цевите, за да се получат убедителни замазани отпечатъци. След това поставя ботуша изправен на плочките. Прибавя отчупената част от приклада и декорът е готов. Самоубийство.

Леглото, персон и половина, не беше оправено. На нощното шкафче имаше два долара на дребно и малка снимка в рамка на Мур и жена му. Бош се приближи и я разгледа, без да я пипа. Силвия се

усмихваше и като че ли седеше в ресторант или може би на празнична сватбена трапеза. На снимката тя бе красива и съпругът ѝ я гледаше така, сякаш го съзнаваше.

— Ти се издъни, Кал — каза Хари на въздуха.

Пристъпи към бюрото, което бе толкова старо, обгорено от цигари и белязано с издълбани от нож инициали, че дори Армията на спасението можеше да не го приеме. В най-горното чекмедже имаше гребен и рамка от черешово дърво, обърната с лицевата част надолу. Взе рамката и видя, че в нея нямаше снимка. Помисли върху това за миг. По рамката бяха издялани цветя. Сигурно бе скъпа и очевидно не вървеше с апартамента. Мур я бе донесъл със себе си. Защо беше празна? Щеше му се да може да попита Шийхан дали той или някой друг е взимал фотография от апартамента, за да им послужи при разследването. Не можеше обаче да го направи, без да разкрие, че е бил тук.

В следващото чекмедже имаше бельо, чорапи и куп сгънати тениски, нищо повече. Третото чекмедже съдържаше още дрехи, всичките прилежно сгънати в някоя обществена пералня. Под един пласт ризи намери порносписание, на чиято корица пишеше, че вътре са приложени разголени снимки на водеща холивудска актриса. Бош прелисти списанието по-скоро от любопитство, а не защото вярваше, че вътре ще има някаква следа. Беше сигурен, че списанието е минало през лапите на всеки детектив и полицаи, влизал в апартамента да разследва изчезването на Мур.

След като видя, че снимките на актрисата бяха тъмни и на точки, поради което едва се разбираше, че гърдите ѝ са непокрити, той върна списанието обратно. Реши, че са от някой ранен филм, заснет преди тя да стане достатъчно влиятелна, за да контролира експлоатацията на тялото си. Той си представи разочарованието на мъжете, купили си списанието, когато са открили, че тези снимки са отплатата за лъскавото обещание на корицата. Представи си гнева и притеснението на актрисата. Чудеше се и с какво това бе привлякло Кал Мур. В ума му проблесна образът на Силвия Мур. Той мушна списанието под ризите и затвори чекмеджето.

В последното чекмедже на бюрото имаше две неща: сгънати избелели джинси и бял книжен плик, който с времето се бе намачкал и омекнал. Той съдържаше дебел куп снимки. За това беше дошъл. Бош

инстинктивно го усети, когато взе плика. Излезе от спалнята, като пътъом щракна ключа, за да изгаси лампата.

След като седна на канапето до светлината, процеждаща се отвън, той запали цигара и извади купчината снимки от плика. Веднага забеляза, че повечето бяха избелели и стари. Тези фотографии някак си изглеждаха даже по-интимни и посегателски от онези в порносписанието. Това бяха снимки, които документираха нещастната история на Кал Мур. Снимките като че ли бяха в някакъв хронологичен ред. Бош го разбра, защото от избелели и черно-бели фотографиите преминаваха в цветни. Други фактори, например облеклото и колите, като че ли потвърждаваха това.

На първата черно-бяла снимка се виждаше млада латиноамериканка с бяла униформа, вероятно на медицинска сестра. Тя беше мургава и красива; усмивката ѝ — момичешка, а по лицето ѝ беше изписана лека изненада. Стоеше до един басейн, сложила ръце зад гърба си. Бош съзря края на заоблен предмет зад нея и тогава осъзна, че зад гърба си тя криеше табла за сервиране. Не бе искала да я снимат с таблата. Тя не беше медицинска сестра, а домашна прислужница. Слугиня.

В купа имаше още нейни снимки, показващи я в течение на няколко години. Времето бе благосклонно към нея, но все пак си взимаше своята дан. Тя беше останала екзотична красавица, ала ѝ се бяха появили бръчки от тревоги и очите ѝ бяха загубили част от топлотата си. На някои от фотографиите, които Бош прегледа, жената държеше бебе, сетне до нея стоеше момченце. Вгледа се внимателно и макар снимката да бе черно-бяла, той видя, че момчето с тъмна коса и мургава кожа имаше светли очи. Смяташе, че са зелени. Това бяха Калексико Мур и майка му.

На една от снимките жената и момченцето стояха пред голяма бяла къща с испански керемиди. Изглеждаше като средиземноморска вила. Зад майката и сина се издигаше кула, която обаче се виждаше смътно, понеже не беше на фокус. Двата тъмни, неясни прозореца близо до върха бяха като празни очи. Бош си спомни как Мур бе казал на жена си, че е израснал в замък. Това беше той.

На други снимки момчето позираше сковано до някакъв мъж — бял човек с руса коса и тъмен тен. Те стояха до модел на „Гъндърбърд“ от края на петдесетте със заоблен дизайн. Едната си ръка мъжът бе

сложил на капака, а другата на главата на момчето. Снимката сякаш казваше, че те бяха негова собственост. Мъжът бе присвил очи пред фотоапарата, но Бош ги различи. Същите зелени очи като на сина му. Косата на мъжа бе започнала да пада отгоре и като сравни със снимките на момчето и жената, направени горе-долу по същото време, Хари предположи, че бащата на Мур е бил поне с петнайсет години по-стар от майка му. Фотографията на бащата и сина бе ухабена по краищата от пипане. Много по-ухабена от която и да е друга от купа.

Следващата поредица снимки промени мястото на действие. Те вероятно бяха заснети в Мексикали. Имаше малко фотографии, които да документират този по-дълъг период от време. Момчето растеше стремително, а фонът, на който бяха направени, имаше вид на трети свят. Беше се снимало в латиноамериканския квартал. В повечето случаи за фон служеше тълпа от хора, всичките мексиканци, всичките с онзи бегъл израз на отчаяние и надежда, който Бош бе виждал из гетата в Лос Анжелис.

После се появи друго момче. То бе на същата възраст или малко по-голямо. Изглеждаше по-силно, по-яко. Имаше го на много от снимките с Кал. „Може би брат“ — помисли си той.

В тази поредица снимки на майката започваше ясно да ѝ личи напредналата възраст. Момчето, което криеше таблата за сервиране, бе изчезнало. Мястото му беше заето от майка, свикнала със суровия живот. Сега фотографиите придобиха някаква натрапчивост. На Хари му бе неловко да ги разглежда, защото смяташе, че разбира влиянието, което снимките са оказвали върху Мур.

На последната черно-бяла снимка двете момчета, голи до кръста и седнали с долепени гърбове на пикник маса, се смееха на някаква шега, запазена завинаги във времето. Калексико бе младеж с простодушна усмивка. Другото момче, може би по-голямо с една-две години, изглежда, създаваше големи главоболия. То имаше твърд, враждебен поглед. Кал бе вдигнал дясната си ръка и стягаше мускул за пред фотографа. Бош забеляза, че татуировката вече беше там. Дяволът с ореол. Светци и грешници.

На следващите снимки другото момче повече не се появи. Те бяха цветни фотографии, направени в Лос Анжелис. На една от тях разпозна градския съвет, който се извисяваше на фона, а на друга — фонтана в „Еко парк“. Мур и майка му се бяха преместили в

Съединените щати. Което и да беше другото момче, то бе оставено отгатак.

Към края на купа майката също изчезна от снимките. Чудеше се дали това означаваше, че е умряла. Последните две фотографии показваха Мур като възрастен. Първата бе от завършването на полицейската академия. Виждаше се курс току-що заклели се полицаи, събрали се на тревната площ пред аудиторията, прекръстена по-късно на „Дарил Ф. Гейтс“. Те хвърляха шапките си във въздуха. Бош различи Мур сред тълпата. Той бе обвинил ръка около рамото на друг стажант и по лицето му беше изписана чистосърдечна радост.

На последната снимка се виждаше Мур с парадна униформа, който притискаше младата Силвия в прегръдка. Двамата бяха долепили бузи и се усмихваха. Тогава кожата ѝ е била по-гладка, очите ѝ по-ясни, а косата ѝ по-дълга и по-буйна. И все пак сега тя до голяма степен си оставаше същата, все още една красива жена.

Той мушна фотографиите обратно в плика и го остави до себе си на кушетката. Гледаше го и се питаше защо снимките никога не са били сложени в албум или изложени на показ. Те бяха просто моменти от един живот, затворени в плик и на път да изчезнат. Ала той знаеше причината. У дома си Бош имаше собствени купчини снимки, които никога не би залепил в албум и които изпитваше нужда да вземе в ръка, щом ги погледнеше. Те бяха повече от фотографии от едно друго време. Бяха част от един живот, който не можеше да продължава напред, без да се познава и разбира останалото назад.

Бош посегна към лампата и я изгаси. Запали още една цигара, чийто горящ край проблясваше в тъмнината. Мислеше за Мексико и за Калексико Мур.

— Ти се издъни — прошепна той отново.

Беше си казал, че се налага да дойде тук, за да си изгради мнение за Мур. Така се беше навил. Но докато седеше в тъмното, осъзна, че има още нещо. Знаеше, че бе дошъл да разбере един жизнен път, който не можеше да се обясни. Единственият, който имаше отговори на всички въпроси, беше Кал Мур. А той бе мъртъв.

Погледна към белите неоновы отблясъци по пердетата и те му заприличаха на призраци. Това му припомни ухабената снимка на бащата и сина, която бе започнала да избелява. Сети се за собствения си баща, когото изобщо не познаваше и когото видя чак на смъртното

му легло. Тогава вече бе твърде късно за Бош да промени жизнения си път.

Изведнъж чу, че в ключалката на входната врата влиза ключ. В следващия момент той беше прав, с изваден пистолет, и бързо прекосяваше стаята към коридора. Първо влезе в спалнята, но после се върна по коридора към банята, понеже оттам се виждаше по-добре дневната. Пусна цигарата си в тоалетната и я чу как угасва със съскане.

Входната врата се отвори и няколко секунди след това бе тихо. Сетне лампата в дневната светна и той се дръпна назад в тъмнината на скривалището си. В огледалото на шкафчето за лекарства видя, че Силвия Мур стоеше в средата на дневната и се оглеждаше така, сякаш за първи път влизаше в апартамента. Погледът ѝ падна върху бялото пликче на канапето и тя го взе. Бош я наблюдаваше как преглежда снимките. Силвия се спря на последната, тази, на която бе самата тя. Погали бузата си с ръка, сякаш отбелязвайки промените, настъпили с времето. Когато свърши, тя върна снимките в плика и го остави обратно на канапето. После се отправи към коридора и Бош се отдръпна още по-назад, при което тихо стъпи във ваната. Сега лампата в спалнята светна и той чу отварянето на вратата на гардероба. Последва стържене на закачалки, плъзгащи се по желязната пръчка. Хари прибра пистолета си в кобура и излезе от ваната, а сетне и от банята в коридора.

— Госпожо Мур? Силвия? — извика той несигурно, тъй като не знаеше как да привлече вниманието ѝ, без да я изплаши.

— Кой е? — долетя отговорът ѝ, пронизителен и уплашен.

— Аз съм детектив Бош. Всичко е наред.

Тогава тя излезе от гардероба в спалнята с широко отворени, уплашени очи. Държеше закачалката с парадната униформа на мъртвия си съпруг.

— Господи, как ме изплашихте! Какво правите тук?

— Щях да ви попитам същото.

Силвия държеше униформата вдигната пред себе си, сякаш Бош я бе заварил гола. Тя направи една крачка обратно към вратата на спалнята.

— Вие сте ме проследили? — попита го тя. — Защо?

— Не, не съм ви проследил. Бях тук.

— В тъмното?

— Да. Мислех. Когато чух, че някой отваря вратата, влязох в банята. След като видях, че сте вие, не можах да измисля как да се покажа, без да ви изплаша. Извинявайте. Вие изплашихте мен, а аз вас.

Тя кимна веднъж, като, изглежда, прие обяснението. Беше облечена със светлосиня дънкова риза и неизбелели сини джинси. Косата ѝ бе хваната отзад, а обичите ѝ бяха от някакъв розов кристал. На лявото ѝ ухо имаше втора обича. Тя представляваше сребърен полумесец, в чийто долен край бе закачена звезда. Силвия скалъпи една вежлива усмивка. Бош осъзна, че не се е бръснал от един ден.

— Помислихте си, че е убиецът ли? — попита тя, след като той не каза нищо. — Нещо като връщане на местопрестъплението?

— Може би. Нещо подобно... Всъщност не, не зная какво си помислих. Пък и това не е мястото на престъплението.

Той кимна въпросително към униформата, която тя държеше.

— Трябва да я занеса до „Макавой брадърс“ утре. — Тя сигурно забеляза намръщването му, защото поясни: — Церемонията ще премине при затворен ковчег, разбира се. Мисля обаче, че на него би му харесало да го погребем така, с парадната полицейска униформа. Господин Макавой ме попита дали е у мен.

Хари кимна. Все още стояха в коридора. Той влезе заднишком в дневната и тя го последва.

— Какво казват от управлението? Как ще го направят? Имам предвид погребението.

— Кой знае? Засега обаче твърдят, че е загинал при изпълнение на служебния дълг.

— Значи ще има представление.

— Така мисля.

„Сбогуване с героя“ — помисли си Бош. Управлението не искаше да се самобичува. Нямаше да бъде оповестено пред обществеността, че едно лошо ченге е било очистено от лошите, за които то бе правило лоши неща. Не и докато не се наложеше. Не и когато можеха да устроят едно погребение на герой пред медиите, а после да се изтегнат вечерта и да гледат изпълнените със съчувствие репортажи по седем различни канала. Управлението се нуждаеше от всичкото съчувствие, което можеше да получи.

Той осъзна също, че смърт при изпълнение на служебния дълг означаваше пълни права над пенсията за вдовицата. Ако Силвия Мур носеше черна рокля, бършеше очите си с книжна кърпичка в подходящи моменти и си държеше устата затворена, тя щеше да получава заплатата на съпруга си до края на своя живот. Сделката не беше лоша при всички положения. Ако Силвия бе особата, изпратила доноса до ОВР, сега тя щеше да загуби пенсията, при положение че го публикуваше или го оповестеше по друг начин. Управлението можеше да заяви, че Кал е бил убит заради извънработните си занимания, и край с пенсията. Бош беше сигурен, че това не бе нужно да й се обяснява.

— И така, кога е церемонията? — попита той.

— Понеделник, в един часа. В църквата на мисията „Сан Фернандо“. Погребението ще е в „Оукууд“, Чатсуърт.

„Е — помисли си Бош. — Ако ще изнасят представление, това е идеалното място.“ Върволица от двеста моторизирани ченгета, идващи по виещия се „Вали Съркъл булевард“, винаги ставаше за снимка на първа страница.

— Госпожо Мур, защо дойдохте тук в... — Той погледна часовника си; беше единайсет без петнайсет. — Защо дойдохте толкова късно да вземете парадната униформа на мъжа си?

— Наричай ме Силвия.

— Разбира се.

— Да ти кажа истината, не зная защо точно сега. Не съм спала — искам да кажа, изобщо, — откакто... откакто го намериха. Не зная. Просто ми се прииска да покарам. Пък и едва днес получих ключа от апартамента.

— Кой ти го даде?

— Заместник-началникът Ървинг. Той се отби у дома и каза, че са свършили с апартамента и ако има нещо, което искам, мога да го взема. Проблемът е, че няма такова нещо. Надявах се никога да не видя това жилище. После се обади човекът от погребалното дружество, каза, че му трябва парадната униформа, и попита дали е у мен. И ето ме тук.

Бош взе плика със снимки от канапето и го протегна към нея.

— Ами тези? Искаш ли ги?

— Не мисля.

— Виждала ли си ги някога преди?

— Някои от тях, струва ми се. Поне някои ми изглеждаха познати. За други съм сигурна, че никога не съм ги виждала.

— Защо, мислиш, става така? Човек пази някакви снимки цял живот и изобщо не показва някои от тях на жена си.

— Не зная.

— Странно. — Отвори плика и докато прехвърляше снимките, попита: — Знаеш ли какво е станало с майка му?

— Умряла е, преди да се запозная с него. От тумор в главата. Каза ми, че тогава бил на около двайсет.

— Ами баща му?

— Според думите му е мъртъв. Но вече ти казах, не зная дали това е вярно, защото никога не е споменавал как или кога е станало. Когато го попитах, отвърна, че не желае да говори за това. Никога не разговаряхме по въпроса.

Бош вдигна снимката на двете момчета, седнали на масата за пикник.

— Кой е този?

Тя се приближи към него и разгледа снимката. Бош се взря в лицето ѝ. Забеляза зелени точки в кафявите ѝ очи. Усещаше се лек аромат от парфюм.

— Не го познавам. Предполагам, че е някой приятел.

— Няма ли е брат?

— Поне не ми е споменавал за такъв. Когато се оженихме, ми каза, че съм единственото му семейство. Каза... каза, че освен мен си няма никого.

Бош на свой ред погледна снимката.

— Някак си ми прилича на него.

Тя не отвърна нищо.

— Ами татуировката?

— Какво за нея?

— Да ти е разказвал къде си я е направил, какво означава?

— Каза ми, че си я е направил в селото, където е отраснал. Бил е момче. Всъщност май е било латиноамерикански квартал. Наричали го „Светци и грешници“. Това е значението на татуировката. Светци и грешници. Според него името идва оттам, че хората, които живеят в квартала, не знаят кое от двете са и кое ще бъдат.

Той си спомни за бележката, намерена в задния джоб на Кал Мур. „Разбрах какъв съм.“ Питаше се дали тя осъзнаваше значението на мястото, където съпругът ѝ бе израснал. Кварталът, в който всяко момче трябваше да разбере какъв е. Светец или грешник.

Силвия прекъсна мислите му.

— Знаеш ли, ти всъщност не каза защо вече беше тук, седнал замислен в тъмното. Трябваше ли да дойдеш дотук, за да го направиш?

— Предполагам, че дойдох, за да огледам. Мъчех се да се отърся от едно хрумване, да си изградя мнение за съпруга ти. Глупаво ли ти звучи?

— На мен не.

— Хубаво.

— И стана ли? Отърси ли се от хрумването?

— Не зная. Понякога е нужно известно време.

— Знаеш ли, попитах Ървинг за теб. Той каза, че не работиш по случая. Каза, че си дошъл онази нощ само защото другите детективи били заети с репортерите и... с трупа.

Бош почувства гъделичкащо вълнение, сякаш бе ученик. Бе се интересувала за него. Нямаше значение, че тя вече знаеше, че той работи по случая на своя глава. Силвия бе разпитвала за него.

— Да, до известна степен това е вярно. Официално случаят не е мой. Възложени са ми обаче други случаи, за които се предполага, че са свързани със смъртта на съпруга ти.

Тя не отмести поглед от неговия. Бош виждаше, че Силвия иска да го попита какви са случаите, ала беше жена на полицаи и знаеше правилата. В този момент бе убеден, че тя не заслужаваше поднесеното ѝ от съдбата. Ни най-малко.

— Наистина не си го пратила ти, нали? — попита я той. — Доносът до ОВР. Писмото.

Тя поклати глава.

— Но те не искат да ти повярват. Смятат, че ти си предизвикала разследването.

— Не съм.

— Какво каза Ървинг, когато ти даде ключа отгук?

— Каза ми, че ако искам парите, пенсията де, трябва да оставя нещата така. Да не ми хрумват разни идеи. Като че ли ще седна да кроя нещо. Като че ли ми пука! Напротив. Усещах, че Кал е сгазил лука. Не

зная какво е извършил, просто чувствах, че го е направил. Една съпруга усеща и без да ѝ кажат. И това, както и всичко останало, сложи край на отношенията ни. Но не съм изпращала такова писмо. Останах си жена на полицай докрай. Казах на Ървинг и на онзи, който идва преди него, че бъркат. Тях обаче не ги интересуваше. Те просто искаха главата на Кал.

— Преди ми каза, че този, който е идвал, е бил Частайн?

— Той беше.

— Какво точно искаше? Струва ми се, спомена, че напирал да огледа къщата.

— Той размаха писмото и заяви, че знае, че съм го написала аз. Каза, че спокойно бих могла да му разкажа всичко. Е, отвърнах му, че не съм го написала, и му викнах да се маха. Отначало обаче той не щеше да си тръгне.

— Какво точно каза, че иска?

— Ами... В действителност не помня всичко. Искаше отчети за банкови сметки и желаше да научи каква собственост притежаваме. Мислеше си, че седя и го чакам да дойде, за да предам мъжа си. Каза, че иска пишещата машина, а аз му отговорих, че даже нямаме такава. Избутах го навън и затворих вратата.

Той кимна и се опита да прибави фактите към тези, с които вече разполагаше. Бъркотията бе прекалено голяма.

— Не помниш ли нещо от съдържанието на писмото?

— Всъщност нямах възможност да го прочета. Не ми го даде, защото смяташе (той и всички останали все още вярват в това), че аз съм го изпратила. Така че зърнах съвсем малко, преди да го пъкне обратно в куфарчето си. Нещо за това, че Кал е прикривал някакъв мексиканец. Осигурявал му е протекция. Някъде из редовете пишеше, че е сключил фаустовска сделка. Знаеш какво означава, нали? Сделка с дявола.

Бош кимна. Това му напомни, че тя е учителка. Осъзна и факта, че стояха прави в дневната поне от десет минути. Ала той не понечи да седне. Страхуваше се, че едно внезапно движение ще развали магията, ще я накара да си тръгне и ще я отдалечи от него.

— Е — продължи Силвия, — не зная дали щях да прибягна до такива алегии, ако го бях написала, но по принцип писмото отговаряше на истината. Искам да кажа, не знаех какво е направил,

обаче разбирах, че нещо се е случило. Виждах как то го убива отвътре. Веднъж, това беше, преди да се изнесе, аз най-сетне го попитах какво става, а той само отвърна, че е направил грешка и че ще се опита да я поправи сам. Не искаше да говори с мен за това. Изолира ме.

Тя седна в края на един нетапициран стол и сложи парадния костюм в скута си. Столът бе боядисан в ужасен зелен цвят и по дясната му облегалка имаше обгорени от цигари места. Бош седна на кушетката до плика със снимки. Силвия пак се обади:

— Ървинг и Частайн. Те не ми вярват. Когато им кажа, че не съм аз, само кимат с глава. Твърдят, че в писмото имало прекалено много интимни подробности. Не можело да не съм го изпратила аз. Междувременно някой там сигурно се радва. Това малко писъмце го погуби.

Бош се сети за Капс и се запита дали може да е знаел достатъчно подробности за Мур, за да напише писмото. Той бе натопил Данс. Може би първо се беше опитал да натопи Мур. Не изглеждаше много вероятно. Може би писмото бе изпратено от Данс, защото той искаше да се изкачи нагоре в йерархията, а Мур му пречеше.

Хари се сети за бурканчето с кафе, което бе видял в кухненския шкаф, и се почуди дали да не ѝ предложи. Не искаше времето, през което бяха заедно, да свършва. Пушеше му се, ала не искаше да рискува да бъде помолен да не го прави.

— Искаш ли кафе? Има малко в кухнята и мога да направя.

Тя погледна към кухнята така, сякаш нейното местоположение или чистота можеха да повлияят на отговора ѝ. След това отказа и обясни, че не смята да остава толкова дълго.

— Утре заминавам за Мексико — рече Бош.

— За Мексикали?

— Да.

— Във връзка с другите случаи ли?

— Да.

Сетне той ѝ разказа за тях. За черния лед, за Джими Капс и за Хуан Доу № 67. Разказа ѝ и за връзката им със съпруга ѝ и с Мексикали. Там се надяваше да различи бъркотията. Бош завърши разказа с думите:

— Както се досещаш, хора като Ървинг искат това да се потули. На тях всъщност не им пука кой е убил Кал, защото той е прекрачил

чертата. Те го зачеркват като пропаднал дълг. Няма да разследват случая, защото не искат да се взриви под носа им. Разбираш ли какво имам предвид?

— Съпруга съм на полицай, забрави ли?

— Вярно. Значи разбираш. Работата е там, че на мен ми пука. Съпругът ти съставяше един доклад за мен. Доклад за черния лед. Това ме кара да смятам, че може би се е опитвал да направи нещо добро. Възможно е да се е опитвал да направи невъзможното. Да се върне обратно. Може това да го е убило. А ако е така, няма да оставя нещата да бъдат потулени.

След тези думи мълчаха дълго време. На лицето ѝ бе изписана болка, но очите ѝ останаха ясни и сухи. Тя повдигна униформата понагоре в скута си. Бош чуваше бръмченето на полицейски хеликоптер, който кръжеше някъде в далечината. Лос Анжелис не можеше да съществува без полицейски хеликоптери и прожектори, кръжащи през нощта.

— Черен лед — прошепна тя след известно време.

— Какво за него?

— Нищо, просто името е смешно. — Тя помълча малко и сякаш оглеждаше стаята с прозрението, че това бе жилището, в което мъжът ѝ бе дошъл, след като я напусна. — Черен лед. Израснала съм около залива, предимно в Сан Франциско, и това бе нещо, за което винаги ни предупреждаваха да внимаваме. Но сам разбираш, ставаше дума за другия черен лед. — Погледна го и сигурно прочете недоумението му, защото поясни: — През зимата, в онези дни, когато силно застудяваше след дъжд. Ако дъждът замръзне на пътя, това е черен лед. Той си е там на пътя, върху черния асфалт, ала не можеш да го видиш. Помня как баща ми ме учеше да карам и как винаги казваше: „Отваряй си очите за черен лед, момиче. Не виждаш опасността, докато не се натъкнеш на нея. После вече е твърде късно. Хлъзваш се и губиш контрол.“ — Усмихна се при спомена и добави: — Както и да е, това беше черният лед, който познавах. Поне в детството си. Точно както коката бе само безалкохолно. Значението на някои думи може коренно да се промени.

Той само я погледна. Искаше пак да я прегърне, да докосне нежната ѝ буза със своята собствена.

— Баща ти никога ли не ти е казал да внимаваш за черен лед?
— попита тя.

— Не го познавах. Сам се научих да шофирам.

Силвия кимна и не каза нищо, ала не отвърна очи.

— Бяха ми нужни три коли, за да се науча. Когато най-сетне го усвоих, никой не смееше да ми даде колата си назаем. И никой не ме е предупреждавал за черния лед.

— Е, аз го направих.

— Благодаря.

— И ти ли си завладян от миналото, Хари?

Той не отвърна.

— Сигурно с всички ни е така. Как беше поговорката? Като изучаваме миналото, научаваме бъдещето си. Нещо подобно. Приличаш ми на човек, който все още изучава миналото.

Очите ѝ сякаш виждаха в душата му. В тези очи имаше много познание. Той осъзна, че въпреки всичкото му желание онази нощ тя нямаше нужда да бъде прегръщана или лекувана от болката. Всъщност тя беше лечителката. Как е могъл Кал Мур да избяга от това? Той смени темата, без да знае защо, само и само да отклони вниманието от себе си.

— В спалнята има една рамка. Черешово дърво с гравюри. Снимката обаче я няма. Помниш ли я?

— Трябва да я видя.

Тя стана, остави униформата на съпруга си на стола и отиде в спалнята. Вглежда се дълго време в рамката, която бе в най-горното чекмедже на бюрото, след което отрече да я е виждала. Погледна към Бош чак след като го каза.

Те стояха до леглото и се гледаха мълчаливо. Накрая Хари вдигна ръка, сетне се поколеба. Тя направи още една крачка към него и това беше знак, че милувката му е желана. Той я погали по бузата по същия начин, по който тя самата го бе направила, когато разглеждаше снимката преди това и мислеше, че е сама. После спусна ръка надолу по шията ѝ и я обви около врата ѝ.

Гледаха се втренчено. Сетне тя се приближи и устата ѝ се насочи към неговата. Прихвана го за врата, дръпна го към себе си и се целунаха. Прегърна го и се притисна към него по начин, който разкри желанието ѝ. Бош видя, че очите ѝ вече бяха затворени, и в този миг

разбра, че тя бе неговото отражение в едно огледало от копнеж и самота.

Любиха се върху неоправеното легло на съпруга ѝ; и двамата не обръщаха внимание къде се намират и какво значение щеше да придобие това на другия ден, след седмица или след година. Бош не отваряше очи, понеже искаше да се съсредоточи върху други сетивни усещания — уханието, вкуса и допира ѝ.

След това той се изтегли назад така, че главата му да се отпусне между изпъстрените ѝ с лунички гърди. Тя бе заровила ръце в косата му и движеше пръсти из къдриците. Бош чуваше как сърцето ѝ бие в ритъм с неговото.

[1] Религиозна система за лекуване чрез вяра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ХІХ

Когато Бош излезе със своя „Каприс“ на „Удроу Уилсън“ и пое по дългия виещ се път нагоре към дома си, минаваше един сутринта. Видя как прожекторите чертаят осморки по ниските облаци над „Юнивърсъл сити“. Докато караше, му се наложи да заобикаля коли, паркирани успоредно пред вихрещите се празнични купони, и захвърлено коледно дръвче, по чиито клони, изпречили се на пътя, все още висяха няколко самотни гирлянди. На седалката до него лежаха единствената кутийка „Будвайзер“ от хладилника на Кал Мур и пистолетът на Луциус Портър.

През целия си живот бе вярвал, че се стреми към нещо добро, че има някакъв смисъл. В приютите, в домовете на чуждите хора, в армията и Виетнам, а сега и в управлението той винаги носеше в себе си увереността, че се бори за някакво разрешаване на нещата и за установяване на определена цел. Вярваше, че в него има нещо добро. Трудното беше чакането. То често оставяше чувство за празнота в душата му. А той смяташе, че хората виждат това, щом го погледнат, разбират, че е празен. Беше се научил да запълва тази празнина с уединение и работа. Понякога с пиене и с джаз на саксофон. Никога обаче с хора. Никога не пускаше някого изцяло в територията си. Сега обаче смяташе, че е разбрал същността на Силвия Мур, нейната истинска душа, и не можеше да не се запита дали тя бе тази, която ще запълни празнината в него.

— Искам да се видим — беше й казал, когато се разделяха пред „Фонтаните“.

— Да. — Това бе единственото, с което тя му отговори. После погали бузата му с ръка и се качи в колата си.

Сега Бош се чудеше какво би могла да означава тази единствена дума и придружаващата я милувка. Беше щастлив, а това бе нещо ново.

Докато взимаше последния завой и намаляваше, за да се размине с колата отсреща, караща на дълги светлини, той мислеше за начина,

по който тя се бе взирала дълго време в рамката, преди да отрече да я е виждала. Беше ли излъгала? Каква бе вероятността Кал Мур да е купил толкова скъпа рамка, след като се е преместил в такава дупка? Съвсем малка.

Докато паркираше каприса под навеса, в него напиреха объркани въпроси. Каква е била снимката? Какво бе по-особеното при нея, че тя го беше премълчала? Ако не му се е сторило, разбира се. Все още без да излиза от колата, той отвори бирата и бързо я пресуши, при което част от нея се разля по врата му. Знаеше, че тази вечер ще спи.

След като си влезе, Хари отиде в кухнята, пъкна пистолета на Портър в едно шкафче и провери телефонния секретар. Нямаше никакви съобщения. Портър не се бе обаждал, за да обясни защо избяга. Паундс не бе звънял, за да попита как вървят нещата. Нито пък Ървинг, за да му каже, че знае какво е намислил.

След две почти безсънни нощи, Бош очакваше леглото с нетърпение, каквото изпитваше през малко други вечери. Сънят за него бе най-често част от режима, който спазваше. Много бяха нощите с краткотрайна почивка или кошмари, последвани от една-единствена нощ, в която изтощението най-сетне го поваляше и му пращаше мрачни сънища.

Щом се барикадира със завивките и възглавниците, той усети, че миризмата от парфюма на Тереса Корасон още не бе изчезнала от тях. Затвори очи и за момент се замисли за нея. Скоро обаче образът ѝ бе изблъскан от лицето на Силвия Мур. Не това от снимката в плика или от тази на нощното шкафче, а истинското ѝ лице. Изморено, ала силно, с поглед, впит в очите на Бош.

Сънят приличаше на някои от кошмарите, които Хари бе имал. Намираше се на тъмното място. Обгръщаше го пещерна чернота и дъхът му отекуваше в мрака. Чувстваше, или по-скоро знаеше, както във всичките си сънища, че напред тъмнината свършва и трябва да отиде там. Но този път не беше сам. Това бе различното. Беше със Силвия. Те се притискаха един към друг в чернотата, а потта пареше очите им. Хари я прегърна и тя му отвърна. Не говореха.

Откъснаха се един от друг и започнаха да напредват в тъмнината. Отпред се виждаше слаба светлина и Хари се насочи натам. Бе протегнал лявата си ръка напред, стискайки своя „Смит и Уесън“. Дясната му ръка беше отзад. С нея държеше тази на Силвия и я

водеше. Щом излязоха на светло, Калексико Мур ги чакаше там с пушката. Не се криеше, но част от него се виждаше като силует на светлината, нахлуваща в прохода. Зелените му очи бяха в сянка. Той се усмихна и сетне вдигна пушката.

— Кой се е издънил? — попита той.

Трясъкът отекна оглушително в мрака. Бош видя как ръцете на Мур се откъсват от пушката и отхвърчат нагоре от тялото му като вързани птици, опитващи се да полетят. Той се хвърли заднишком в тъмнината и вече го нямаше. Не падна, а изчезна. Като дим. На мястото му остана само светлината в края на прохода. С едната си ръка Хари продължаваше да стиска дланта на Силвия. С другата — димящия пистолет.

В този миг той отвори очи и седна в леглото. Забеляза, че откъм краищата на пердетата на източните прозорци се процежда бледа светлина. Сънят му се бе сторил съвсем кратък, ала по зазоряването разбра, че е спал до сутринта. Вдигна китката си към светлината и погледна часовника. Нямаше будилник, защото никога не му беше трябвал. Беше шест часът. Той разтри лице с длани и се помъчи да възстанови съня. Това не бе обичайно за него. Психоаналитичката от лабораторията за нарушен сън в управлението по въпросите на военните ветерани веднъж му каза да записва нещата, които си спомня от сънищата. Според нея това било упражнение, с което се опитваме да информираме съзнанието за дейността на подсъзнанието. Месеци наред той държеше край леглото си тетрадка и химикалка и чинно записваше утринните си спомени. Ала откри, че това изобщо не му помагаше. Колкото и добре да опознаваше източника на кошмарите си, не можеше да ги отстрани от съня си. Беше се отписал от програмата за съвети върху безсънието преди години.

Сега той не можеше да изживее отново съня си. Лицето на Силвия изчезна в мъгла. Хари усети, че се е изпотил обилно. Стана, смъкна завивките и ги хвърли в един кош в гардероба. После отиде в кухнята и си наля кафе от каничката. Взе си душ, обръсна се и облече сини джинси, зелена риза от рипсено кадифе и черно яке. Дрехи за шофиране. Върна се в кухнята и напълни термоса си с чисто кафе.

Първото, което занесе в колата, бе пистолетът. Махна килимчето, застлано в багажника, и извади резервната гума и крика, сместени под него. Остави своя „Смит и Уесън“, който бе извадил от кобура и обвил

в мушама, в освободената вдлъбнатина и сложи резервната гума обратно отгоре му. Върна килимчето на място и пъкна крика успоредно на задната стена на багажника. После прибра вътре куфара си и една брезентова торба с дрехи за няколко дни. Изглеждаше съвсем задоволително, макар да се съмняваше, че някой изобщо ще надникне вътре.

Върна се в къщата и извади другия си револвер от шкафчето в коридора. Беше четирийсет и четири калибров, с дръжка и предпазител, предназначени за десничар. Барабанът също се отваряше наляво. Бош не можеше да го използва, защото бе левак. Пазеше го обаче вече шест години, понеже му беше подарък от човек, чиято дъщеря бе изнасилена и убита. Бош простреля убицеца в ръката по време на кратката престрелка при задържането му близо до язовира „Сепулведа“ във Ван Найс. Той оживя и сега излежаваше доживотна присъда без право на обжалване. Ала това не беше достатъчно за бащата. След процеса той връчи на Бош пистолета и Хари го прие, защото противното би означавало да отрече болката на човека. Посланието бе ясно: следващия път да свърши работата както трябва. Да стреля с цел да убие. Хари взе пистолета. Би могъл да го занесе на оръжеен майстор и да го пригоди за употреба с лявата ръка, но това беше все едно да признае, че бащата е бил прав. Не беше сигурен, че е готов да извърши такова нещо.

Пистолетът бе стоял на едно рафтче в шкафа шест години. Сега той го свали, провери състоянието му, за да се увери, че с него все още можеше да се стреля, и го зареди. Пъкна го в кобура си и беше готов за тръгване. Пътном грабна термоса си от кухнята и се надвеси над телефонния секретар, за да запише ново съобщение.

— Говорите с Бош. През почивните дни ще бъда в Мексико. Ако желаете да оставите съобщение, направете го. Ако е важно и искате да се свържете с мен, ще отседна в хотел „Де Анса“ в Калексико.

Все още нямаше седем, когато потегли надолу по хълма. Кара по холивудската магистрала, докато заобиколи центъра на града, чиито административни кули се губеха зад ранната утринна смесица от мъгла и смог. Свърна по междинния път към магистралата за Сан Бернардино и се насочи на изток, далеч от Лос Анжелис. До граничния град

Калексико и близнака му Мексикали, намиращ се от другата страна на границата, имаше четиристотин километра. Хари щеше да пристигне там преди обед. Наля си чаша кафе, без да разлее и капка, и започна да се наслаждава на пътуването.

Смогът от Лос Анжелис се разсея чак след отбивката за Юкайпа, окръг Ривърсайд. След това небето стана синьо като океаните на картите, които се търкаляха на седалката до него. Денят бе спокоен, без вятър. Докато минаваше край вятърната електрическа централа недалеч от Палм Спрингс, перките на стотиците генератори за ток стояха безжизнени в утринната пуста мъгла. Беше зловец като гробище и Хари избягваше да спре някъде поглед.

Караше, без да спира, през луксозните пусти курорти Палм Спрингс и Ранчо Мираж. Минаваше по улици с имена на голф-президенти и знаменитости. Докато се движеше по „Боб Хоуп“, той си спомни времето, когато гледа комика във Виетнам. Току-що се бе върнал от тринайсетдневно прочистване на виетнамски тунели в провинцията Чу Чи и смяташе, че вечерта, в която гледа Хоуп, му е било страшно забавно. Години по-късно бе видял част от същото шоу в ретроспектива на комика по телевизията. Този път представлението само го натъжи. След Ранчо Мираж тръгна по шосе 86 и се насочи право на юг.

Пътуването винаги представляваше една тиха тръпка за Бош. Усецането, че отиваш на някое ново място, съчетано с неизвестността. Вярваше, че най-добрите мисли му хрумват, докато кара извън града. Сега се върна мислено към претърсването на апартамента на Мур и се опита да открие някакви скрити значения или послания. Очуканите мебели, празният куфар, скритото порносписание, празната рамка. Мур бе оставил след себе си озадачаващо присъствие. Отново се замисли за плика със снимки. Силвия бе променила решението си и го прибра. Бош съжаляваше, че не взе назаем фотографията на двете момчета и тази на бащата и сина.

Хари нямаше никакви снимки на собствения си баща. Беше казал на Силвия, че не го е познавал, ала това бе вярно само донякъде. Беше израснал, без да знае и без да се интересува поне видимо кой е баща му. Когато обаче се върна от войната, изпитваше неотложна нужда да

проучи произхода си. Това го накара да издири баща си, след като в продължение на двайсет години дори не знаеше името му.

Хари бе отгледан в редица приюти и домове на чужди хора, след като властите поеха попечителството над него от майка му. В спалните помещения на „Макларън“ и „Сан Фернандо“ или в другите зали го утешаваха редовните посещения на майка му, които прекъсваха единствено когато тя бе в затвора. Беше му обещала, че не могат да го изпратят в чужд дом без съгласието ѝ. Имала добър адвокат и се мъчела да го върне при себе си.

Когато надзирателката в „Макларън“ му съобщи, че посещенията са приключили, тъй като майка му е починала, той прие новината необичайно спокойно за едно единайсетгодишно момче. Външно не показва нищо. Кимна, че е разбрал, и после се отдалечи. Ала същия ден в часа по плуване той се гмурна до дъното в дълбокия участък и крещя толкова силно и толкова дълго, че беше сигурен, че виковете се чуват и на повърхността и ще привлекат вниманието на спасителя. След всяко поемане на въздух, той се гмурваше обратно. Крещя и плака, докато го обзе такова изтощение, че можеше само да се прилепи към стълбичката на басейна, чиито студени стоманени перила бяха ръцете, които го успокоиха. Щеше му се някак си да е бил там. Това бе всичко. Щеше му се някак си да я бе предпазил.

След това му лепнаха етикет ГЗО. Годен за осиновяване. Започнаха да го прехвърлят в редица чужди домове, където го караха да се чувства като на процес. Щом очакванията не се оправдаеха, процесът се преместваше в следващия дом и при следващата двойка съдии. Веднъж го върнаха в „Макларън“ заради навика му да яде с отворена уста. А друг път, преди да го изпратят в един дом във Вали, „подбираните“, както ги наричаха „годните за осиновяване“, заведоха Хари и още няколко тринадесетгодишни на игрището, за да си подхвърлят бейзболна топка. Избраха Хари. Скоро той разбра, че това не бе, защото олицетворяваше чистите момчешки ценности. Причината беше, че мъжът търсеше левак. Планът му бе да тренира питчър^[1] и леваците се котираха по-високо. След два месеца всекидневни тренировки, уроци по хвърляне и теоретични лекции върху стратегиите за хвърляне Хари избяга от дома. Това стана шест седмици, преди ченгетата да го приберат от булевард „Холивуд“. Изпратиха го обратно в „Макларън“, за да чака следващата двойка

„подбирачи“. Когато „подбирачите“ влизаха в спалното, винаги трябваше да се държиш порядъчно и да се усмихваш.

Той започна издирването на баща си от общинския архив. В акта за раждане на Йеронимус Бош от хиляда деветстотин и петдесета година от болницата „Куин ъв Ейнджълс“ като майка бе записана Марджъри Филипс Луи, а името на баща му бе неговото собствено — Йеронимус Бош. Но, разбира се, Хари знаеше, че това не бе вярно. Майка му веднъж каза, че носи името на художник, от чиито творби се възхищава. Според нея картините на твореца отпреди петстотин години били чудесни изображения на днешния Лос Анжелис: един кошмарен пейзаж с хищници и жертви. Беше обещала да му каже истинското име на баща му, когато дойде подходящият момент. Намериха я обаче мъртва в една задна уличка край булевард „Холивуд“, преди да е дошъл моментът.

Хари нае адвокат, чрез който подаде молба пред гражданския съд да му бъде позволено да прегледа собственото си досие за попечителство. Искането бе уважено и Бош прекара няколко дни в сградата на общинския архив. Обемистата документация, която му дадоха, отбелязваше хронологически неуспешните опити на майка му да го вземе под свое попечителство. Това ободри духа на Бош, ала името на баща му не фигурираше в нито една от папките. Озова се в задънена улица, но си записа името на адвоката, картотекирал всичките документи по предявения иск на майка му. Дж. Майкъл Холър. Докато го записваше, Бош осъзна, че името му е познато. Майки Холър бе един от главните лосанджелиски адвокати в наказателния съд. Беше оправдал едно от момичетата Менсън. В края на петдесетте бе спечелил оправдателна присъда за така наречения „пътен разбойник“ — полицаи, патрулиращ по главните пътища, обвинен в изнасилване на седем жени, които спрял за превишена скорост на усамотени участъци от „Голдън стейт“. Какво правеше Дж. Майкъл Холър в дело за попечителство над дете?

Само с едното предчувствие Бош отиде в сградата на наказателния съд и поиска от архива всичките дела на майка си. Докато ги проучваше, той откри, че освен в битката за попечителство Холър бе представял Марджъри Ф. Луи още при шест ареста за скитничество в периода 1948 — 1961. Това бе точно по времето, когато Холър е бил главен адвокат по гражданските дела.

Тогава вече Хари придоби вътрешна увереност.

Секретарката в адвокатската кантора на последния етаж в една от административните кули на „Пършинг скуеър“ каза на Бош, че Холър се е пенсиониран неотдавна поради влошено здравословно състояние. В телефонния указател адреса му го нямаше, обаче фигурираше в списъка на регистрираните гласоподаватели. Холър беше демократ и живееше на „Кенън драйв“ в Бевърли Хилс. Бош винаги щеше да помни розовите храсти от двете страни на алеята към луксозната къща на баща си. Розите бяха свършени.

Прислужницата, която отвори вратата, заяви, че господин Холър не приемал посетители. Бош поръча на жената да му предаде, че синът на Марджъри Луи е дошъл да изкаже почитанията си. Десет минути по-късно го преведоха покрай членовете на адвокатското семейство. Всички те стояха в коридора със странни изражения. Старецът им бе наредил да напуснат стаята му и да изпратят Бош сам. Като се приближи до леглото, Хари прецени, че адвокатът сега тежеше към четиридесет килограма и че нямаше нужда да го пита какво не е наред, защото и сам виждаше, че рак го изяждаше отвътре навън.

— Мисля, че зная защо си дошъл — каза той с дрезгав глас.

— Искях само да... Не зная какво.

Дълго време стоя безшумно и наблюдава как старецът се изтощаваше само като държеше очите си отворени. Една тръбичка влизаше под завивките от кутия, поставена отстрани на леглото. Кутията пиукаше периодично и изпомпваше обезболяващ морфин в кръвта на умирация. Старецът изучаваше сина си безмълвно.

— Не искам нищо от вас — рече Бош най-сетне. — Не зная, като че ли само исках да сте сигурен, че съм се справил. Добре съм. В случай че изобщо сте се притеснявали.

— Участва ли във войната?

— Да. С това е приключено.

— Синът ми... Другият ми син, той... Аз му спестих това... Какво смяташ да правиш сега?

— Не зная.

След възцарилата се отново тишина старецът като че ли кимна. После каза:

— Казваш се Хари. Майка ти ми каза. Тя ми е разказвала много за теб... Но аз не можех... Разбираш ли? Времената бяха други. А след

като мина толкова време, не можех... не можех да обърна нещата.

Бош само кимна. Не беше дошъл, за да причини още болка на човека. Последва поредното мълчание и той чу затрудненото му дишане.

— Хари Холър — прошепна старецът с гаснеща усмивка на тънките си, напукани устни, изгорели от химиотерапията. — Това можеше да си ти. Чел ли си Хесе^[2]?

Бош не го разбра, ала кимна отново. Чу се пиукащ звук. Той наблюдава около минута как дозата, изглежда, оказваше някакво въздействие. Очите на стареца се затвориха и той въздъхна.

— По-добре да тръгвам — обади се Хари. — Пазете се.

Той докосна немощната синкава ръка на баща си, който стисна пръстите му силно, почти отчаяно, след което ги пусна. Когато пристъпи към вратата, чу стържещия глас на стареца.

— Прощавайте, не ви чух?

— Казах, че съм се притеснявал за теб.

Една сълза се стичаше по бузата на стареца към бялата му коса. Бош кимна пак, а две седмици по-късно стоеше на един хълм над участъка „Гууд Шепърд“ в гробището „Форест Лоун“ и гледаше как спускат бащата, когото изобщо не познаваше, в земята. По време на церемонията видя една групичка хора, за които подозираше, че са трите му природени сестри и единият му брат. Природеният му брат, вероятно роден няколко години след него, го наблюдаваше по време на погребението. Накрая Бош се обърна и си тръгна.

Към десет Хари спря на някакъв крайпътен ресторант, който се казваше „El Oasis Verde“^[3] и хапна един миш-маш. Масата му бе до прозорец с изглед към синьо-бяла водна ивица, наречена Солтън Сий^[4] и към Шоколадовите планини, които бяха по-далеч на изток. Бош тихо се наслаждаваше на красотата и простора на пейзажа. Когато се нахрани и сервитьорката напълни термоса му, той излезе на мръсния паркинг и се облегна на калника на автомобила си, за да подиша хладния чист въздух и да се огледа пак.

Природеният брат сега беше скъпоплатен адвокат, а Хари стана ченге. В това имаше странно съответствие, което намираще за

приемливо. Те не бяха говорили досега и вероятно никога нямаше да го сторят.

Продължи по шосе 86 на юг през низината между Солтън Сий и планинската верига Санта Роса. Това бе обработваема земя изцяло под морското равнище. Императорската долина. Голяма част от нея беше разделена на огромни блокове от напоителни канали и докато Бош пътуваше, го съпровождаше миризмата на тор и пресни зеленчуци. Камиони с открити каросерии, натоварени с щайги марули, спанак и кориандър, от време на време излизаха от селските пътища пред него и го забавяха. Хари обаче не възразяваше и ги изчакваше търпеливо да минат.

Край един град, на име Валесито, Бош отби встрани от пътя, за да погледа нисколетящата ескадрила самолети, свистящи над планината на югозапад. Те прекосиха шосе 86 и прелетяха над езерото. Бош не можеше да разпознае модерните военни самолети. Тези реактивни машини бяха станали по-бързи и по-бляскави от онези, които помнеше от Виетнам. Те обаче прелитаха достатъчно ниско, за да види ясно, че под крилата на всеки самолет бяха прикрепени оръдията на войната. Наблюдава ги как направиха вираж, смениха посоката в стегнат триъгълник и се върнаха по собствената си траектория към планината. След като прелетяха над него, Хари направи справка с картите си и откри участъци на югозапад, отбелязани като затворени за посещения. Това бе полигонът на американската военноморска артилерия в планината Сюзърстишън. На картата пишеше, че този район се бомбардира и трябва да се стои настрана.

Бош почувства как слаб трус разклати колата леко и последва тътен. Вдигна поглед от картата и като че ли успя да забележи струйката дим, която се издигна от базата в Сюзърстишън. Сетне усети и чу още едно взривяване на бомба. После трето.

Когато реактивните самолети, чиито сребристи обшивки отразяваха слънчевите лъчи като диаманти, минаха пак над него за нова атака, Бош се вмъкна обратно на шосето след камион, на чиято откритя каросерия се возеха двама младежи. Те бяха мексикански полски работници с отегчени изражения, вероятно вече наясно с уморителния и труден живот, който им предстоеше. Бяха почти на

същата възраст като двете момчета на снимката в белия плик. Те гледаха Бош с безразличие.

След няколко секунди насрещната лента се освободи и той задмина бавния камион. Докато се отдалечаваше, чу и други експлозии откъм Сюзърстишън. Мина покрай още ферми и семейни ресторанчета, след което подмина и една захарна фабрика, където на скала, нарисувана с боя в горната част на високия ѝ силос, отбелязваха равнището на морето.

През лятото след разговора с баща си Бош си купи книгите на Хесе. Изпитваше любопитство какво е искал да каже старецът. Откри го във втората книга, която прочете. Хари Холър бе герой в нея. Разочарован самотник, човек без истинска самоличност, Хари Холър беше като степен вълк.

Същият август Бош стана полицай.

Той май усещаше как теренът става по-висок. Обработваемата земя отстъпи на кафяв храсталак, а из полето се вдигаха пясъчни вихрушки. Ушите му забучаха при изкачването. Разбра, че границата е близо много преди да подмине зелената табела, на която пишеше, че до Калексико остават тридесет и два километра.

[1] Пост на играч в бейзбола. — Б.пр. ↑

[2] *Херман Хесе* — немски писател, автор на романа „Степният вълк“. — Б.пр. ↑

[3] Зеленият оазис (исп.) — Б.пр. ↑

[4] Плитко солено езеро в Императорската долина, Южна Калифорния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XX

Калексико приличаше на повечето гранични градчета — прах и ниски постройки. Главната улица крещящо противопоставяше неоновите и пластмасови табели, а неизбежните златисти надписи на „Макдоналдс“ бяха ако не успокояваща, то позната картинка сред мексиканските офиси за автомобилни застраховки и сувенирните магазини.

В града шосе 86 се съединяваше с шосе 111 и се спускаше право към граничния напречен път. Образувалата се колона започваше пет пресечки преди опушения от изгорели газове бетонен пункт на мексиканските федерални власти. Беше като следобедно задръстване на изхода на „Бродуей“ към сто и първа магистрала в Лос Анжелис. Преди да се е заклецил, Бош зави на изток по „Пета улица“. Подмина хотел „Де Анса“ и след две преки стигна до полицейския участък. Той бе едноетажна панелна постройка, боядисана в същия жълт цвят като табелките на адвокатите. От надписите на фасадата научи, че там се помещаваше и кметството, и пожарната, а също и историческото дружество. Отпред намери място за паркиране.

Щом отвори вратата на мръсния „Каприс“, той чу, че някой пее в парка от другата страна на улицата. На една пейка около маса седяха петима мексиканци и пиеха бира „Будвайзер“. Шести с черна каубойска риза с бяла бродерия и сламена мексиканска шапка стоеше с лице към тях, свиреше на китара и пееше на испански. Песента беше бавна и Хари си я преведе без проблеми.

*Не зная как да те обичам,
не зная даже как да те прегръщам,
защото не ме оставя нивга
болката, която ме измъчва.*

Жалният глас на певеца се носеше надалеч из парка и Бош си помисли, че песента е прекрасна. Облегна се на колата си и пуши, докато певецът не млъкна.

*Целувките, които ти ми даде, мила,
са тези, дето ме убиват.
Ала сълзите ми сега пресъхват,
щом имам аз кураж и пистолет.
И тук живея както винаги,
щом имам кураж и пистолет.*

В края на песента мъжете около масата го аплодираха и вдигнаха тост за негово здраве.

След като отвори стъклената врата, на която пишеше „Полиция“, Бош се озова в помещение не по-голямо от задната част на пикап, където миришеше на вкиснато. Вляво стоеше автомат за кока-кола, точно отпред имаше врата с електронно заключване, а вдясно — плътен прозорец с чекмедже отдолу. Зад стъклото видя униформен служител. На пулта за радиосъобщения зад него седеше жена. В другия край на пулта имаше стена с квадратни тридесетсантиметрови сейфове.

— Не можете да пушите вътре, сър — уведоми го полицаят.

Той носеше огледални слънчеви очила и беше доста пълен. Според табелчицата над горния му джоб се казваше Грубер. Бош се върна до вратата и изстреля фаса към паркинга.

— Знаете ли, че глобата за замърсяване в Калексико е сто долара, сър? — попита Грубер.

Хари показа значката си и картата за самоличност.

— Можете да ми изпратите глобата — рече той. — Искам да регистрирам оръжието си.

Грубер се ухили и разкри изтънели, морави венци.

— Самият аз дъвча тютюн. Така нямам този проблем.

— Виждам.

Грубер се намръщи и трябваше да помисли няколко секунди, преди да каже:

— Е, да видим как стоят нещата. Щом някой казва, че иска да регистрира пистолет, значи трябва да предаде пистолета, за да го съхраняваме.

Той се обърна към диспечерката, за да види дали според нея е затапил Бош. Тя изобщо не реагира. Хари забеляза как шкембето на Грубер напъваше копчетата на униформата му. Той извади четирийсет и четири калибровия револвер от кобура си и го пусна в чекмеджето.

— Горките престъпници! — възкликна Грубер и извади оръжието, за да го разгледа. — Искате ли да си остане в кобура?

Бош не беше мислил за това. Кобурът му бе нужен. Иначе трябваше да напъха своя „Смит и Уесън“ в колана си и вероятно щеше да го загуби, ако в крайна сметка му се наложеше да тича.

— Не — отговори той. — Ще оставя само револвера.

Грубер му намигна и след като занесе оръжието до сейфовете, отвори един и го прибра вътре. После го затвори, заключи го, извади ключа и се върна при прозореца.

— Да видим пак документите за самоличност. Трябва да напиша разписка.

Бош пусна в чекмеджето портфейла със значката си и се загледа как Грубер бавно пишеше разписка в два екземпляра. Полицаят като че ли надзърташе от личната карта към това, което пишеше, на всеки две букви.

— Как са могли да ви измислят такова име?

— Можете да напишете само Хари, за по-кратко.

— Няма проблем, мога да го напиша. Само не ме карайте да го кажа. Май звучи като Ироним.

Той приключи с писането, пусна разписките в чекмеджето и му каза да ги подпише и двете. Хари го направи със своята химикалка.

— Виж ти, пише с лявата ръка, а пицовът му е пригоден за десничар — отбеляза Грубер. — Такива работи не се срещат много често тук.

Той отново му намигна. Бош просто продължи да го гледа.

— Само си приказвам — рече Грубер.

Хари пусна едната разписка в чекмеджето и полицаят я размени с ключа от сейфа. Той бе номериран.

— Да не го загубите — предупреди Грубер.

Когато се върна при колата си, Бош видя, че мъжете все още седяха около масата в парка, но вече никой не пееше. Качи се в каприса и сложи ключа от сейфа в пепелника, тъй като никога не го ползваше за пушене. Забеляза, че старец с бяла коса отключваше вратата под табелата „Историческо дружество“. Бош излезе от паркинга на заден ход и се отправи към „Де Анса“.

Хотелът бе триетажна сграда в испански стил със сателитна чиния на покрива. Той паркира на покритата с тухлички алея отпред. Възнамеряваше да резервира стая, да остави багажа си в нея, да си умие лицето и сетне да прекоси границата при Мексикали. Мъжът на рецепцията носеше бяла риза и кафява папийонка, която се връзваше с кафявата му жилетка. Не би могъл да е на повече от двацет и няколко години. Пластмасовото етикетче на жилетката го представяше като Мигел, помощник-администратор. Бош каза, че иска стая, попълни регистрационния формуляр и го върна на Мигел, който каза:

— О, да, господин Бош, получиха се съобщения за вас.

Той се обърна към нещо като кош и извади три розови листчета със съобщения. Имаше две от Паундс и едно от Ървинг. Хари провери кога са били оставени и забеляза, че и трите обаждания са направени през последните два часа. Първо се бе обадил Паундс, след това Ървинг и после пак Паундс.

— Един момент — обърна се той към Мигел. — Има ли тук телефон?

— Зад ъгъла, сър, вдясно от вас.

Бош стоеше със слушалката в ръка и се чудеше какво да прави. Нещо бе станало, иначе тези двамата не биха се опитвали да се свържат с него. Нещо беше накарало единия от тях, или и двамата, да му се обадят вкъщи, при което са чули записаното съобщение. Какво би могло да се случи? С помощта на фонокартата си той избра отдел „Убийства“ в холивудския участък, като се надяваше, че ще уцели някого и ще може да научи какво става. Джери Едгар вдигна телефона при първото позвъняване.

— Джед, какво има? Шефовете са се обаждали и май ме търсят под дърво и камък.

Последва дълга пауза. Твърде дълга.

— Джед?

— Хари, къде си?

— На юг бе, човек.

— Къде на юг?

— Какво има, Джед?

— Където и да си, Паундс се опитва да те отзове. Нареди, ако някой се чуе с теб, да ти каже да си довлечеш задника обратно. Каза...

— Защо? Какво става?

— Портър, приятел. Намериха го тази сутрин в Съншайн каньон. Някой е стегнал тел около врата му така здраво, че се е свила колкото каишка на часовник.

— Господи! — Бош извади цигарите си. — Господи!

— Да, така е.

— Какво е правел там? Съншайн е бунището в предпланинския участък, където заравят боклука, нали?

— По дяволите, Хари, бил е изхвърлен там.

Естествено. Трябваше и сам да се сети. Разбира се. Не мислеше в правилна посока.

— Вярно, вярно. Какво точно е станало?

— Ами тази сутрин трупът му бил намерен там. Някакъв вехтошар се натъкнал на него. Бил покрит с боклуци и гнусотии. Все пак от ОКУ проследили някои от отпадъците. Намерили квитанции от някои ресторанти. Открили името на транспортната фирма, която заведенията използват и чрез данните стигнали до определен камион и определен маршрут. Става въпрос за центъра на града, откъдето отпадъците били прибрани вчера сутринта. Холивудският участък работи съвместно с тях по случая. Реших да започна внимателно проучване на маршрута. Ще намерим контейнера, в който е бил, и ще тръгнем оттам.

Бош си помисли за контейнера зад „При По“. Портър не беше избягал от него. Сигурно е бил удушен с гарота и завлечен навън, докато Хари си лафеше с бармана. После си спомни мъжа с татуираните сълзи. Как не загря? Вероятно бе стоял на три метра от убиеца на Портър.

— Не отидох на мястото, ала дочух, че са го обработили, преди да го пречукат — каза Едгар. — Лицето му е било като премазано. Счупен нос и тем подобни. Дочух, че имало много кръв. Братче, кофти начин да умреш.

Не след дълго щяха да влязат в „При По“ със снимки на Портър. Барманът със сигурност помнеше лицето му и с удоволствие щеше да опише Бош като човека, който е влязъл, представил се е за полицаи и е нападнал Портър. Чудеше се дали не трябва сега да разкаже на Едгар случилото се и да му спести много черна работа. Ала в него проговори инстинктът за самосъхранение и той реши да си мълчи за „При По“.

— Защо съм им на Паундс и Ървинг?

— Нямам представа. Знам само, че първо пречукаха Мур, а сега и Портър. Струва ми се, че май стягат редиците. Мисля, че искат всички да са на добро и безопасно място. Носи се слух, че тези два случая са всъщност един. Говори се, че момчетата били сключили някаква сделка. Ървинг вече ги е свързал. Води се общо разследване на двата случая. Мур и Портър.

Бош не каза нищо. Опитваше се да мисли. Това придаваше нова светлина на всичко.

— Чуй ме, Джед. Не съм се обаждал. Не сме говорили. Ясно?

Едгар се поколеба, след което отвърна:

— Сигурен ли си, че искаш да действаш така?

— Да, засега. Ще се чуем пак.

— Отваряй си очите!

„Отваряй си очите за черния лед“ — помисли си Бош и затвори. За миг остана така, облегнат на стената. Портър. Как можа да се случи това? Той инстинктивно посегна към хълбока си, но не се почувства по-сигурен. Кобурът беше празен.

Сега имаше избор: да продължи към Мексикали или да се върне в Лос Анжелис. Знаеше, че върнеше ли се, с това участието му в случая приключваше. Ървинг щеше да го отреже като загнила част от банан. Следователно нямаше никакъв избор. Трябваше да продължи. Извади от джоба си двацет долара и се върна на рецепцията. Той плъзна банкнотата към Мигел.

— Да, сър?

— Желая да отменя резервацията си, Мигел.

— Няма проблеми. Не дължите нищо. Изобщо не сте получавали стаята.

— Не, това е за теб, Мигел. Възникна малък проблем. Не искам никой да узнае, че съм бил тук. Разбираш ли?

Мигел беше млад, но не и глупав. Той каза на Бош, че молбата му е лесно изпълнима. После взе банкнотата от плота и я мушна в един вътрешен джоб на жилетката си. Хари плъзна обратно към него листчетата със съобщенията.

— Ако се обадят пак, изобщо не съм се появявал, за да ги взема, нали?

— Точно така, сър.

Няколко минути по-късно той чакаше на колоната за пресичане на границата. Забеляза как американският пункт за митнически и граничен контрол се справяше с прииждащия трафик с бързина, която правеше работата на мексиканските им колеги нищожна. Изводът бе ясен: напускането на тази страна не представляваше трудност; влизането обаче бе съвсем друго нещо. Когато стигна до бариерата, Бош протегна значката си през прозореца. Щом мексиканският служител я взе, Хари му подаде и разписката от участъка в Калексико.

— Характер на посещението? — попита служителят. Беше облечен с избеляла униформа, някога зелена на цвят. Шапката му бе почерняла от пот по ширита.

— Служебен. Имам среща на „Пласа Хустисиа“.

— Аха. Знаете ли пътя?

Бош вдигна едната карта от седалката и кимна. Сетне граничарят погледна розовата разписка.

— Не сте въоръжен — отбеляза той, след като прочете документа. — Оставяте четирийсет и четири калибровия си пистолет, а?

— Така пише.

Служителят се усмихна и на Бош му се стори, че вижда недоверие в очите му. Мексиканецът кимна и му махна да продължи. Колата моментално потъна в потока автомобили, движещ се по широк булевард, на който нямаше разчертани с боя платна. На моменти превозните средства вървяха в шест колони, а понякога и в четири или пет. Колите се прегрупираха плавно. Не се чуваха никакви клаксони и потокът напредваше бързо. Той измина километър и половина, преди движението да бъде спряно от червен светофар и да му се удаде случай да се консултира с картите.

Установи, че се намира на булевард „Лопес Матеос“, който в крайна сметка отвеждаше до съдебния център в южната част на града.

Светна зелено и движението се възстанови. Бош се поотпусна и докато караше, се огледа наоколо, без да спира да следи внимателно променящите се конфигурации на автоколоните. От двете страни на булеварда се низеха стари магазини и индустриални зони. Боядисаните в пастелни цветове фасади бяха почернели от изгорелите газове на течащата река от метал и гледката силно потискаше Бош. Няколко големи училищни автобуса „Шевролет“ с разноцветни надписи се движеха по пътя, но те не бяха достатъчни, за да разведрят обстановката. Булевардът свиваше рязко на юг и после заобикаляше около кръстовище, в средата на което имаше паметник — златен мъж върху изправил се на задните си крака жребец. Забеляза, че няколко мъже, повечето със сламени каубойски шапки, стояха на „острова“ в средата или се подпираха в основата на паметника. Те зяпаха морето от автомобили. Общи работници, чакащи работа. Погледна картата и видя, че мястото беше площад „Бенито Хуарес“.

След още минута стигна до комплекс от три големи сгради, на всяка от които имаше гора от антени и сателитни чинии. На една табела край улицата пишеше:

AYUNTAMIENTO DE MEXICALI^[1].

Той влезе в паркинга. Нямахше нито монетни автомати, нито кабина за такси. Намери празно място и паркира. Докато седеше в колата и разглеждаше комплекса, не можеше да превъзмogne усещането, че бяга от нещо или от някого. Смъртта на Портър го потресе. Той също бе там тогава. Чудеше се как се отърва и защо убиецът не се опита да пречука и него. Най-простото обяснение бе, че не е искал да рискува с премахването на две жертви едновременно. Ала това би могло да се обясни и просто със спазване на нарежданията от наеман убиец, получил инструкции да премахне Портър. Имаше чувството, че ако случаят беше такъв, то заповедта бе дошла от Мексикали.

Всяко от трите здания на комплекса гледаше към една от страните на триъгълен площад. Бяха в модерен стил, с фасади от кафяв и розов пясъчник. Всички прозорци на третия етаж на една от сградите бяха облепени отвътре с вестници. Бош предположи, че целта е да се предпазят от залязващото слънце. Това придаваше бедняшки вид на зданието. Над главния вход бе изписано с букви от хром:

POLICIA JUDICIAL DEL ESTADO DE BAJA CALIFORNIA^[2].

Той излезе от колата с папката за Хуан Доу №67, заключи вратата и се упъти натам.

Докато пресичаше площада, Бош видя десетки хора и много продавачи предимно на хранителни стоки и по-малко на занаятчийски изделия. На стълбите пред полицейското управление няколко момиченца се приближиха с протегнати ръце и се опитаха да му продадат дъвки или гривни, плетени от цветни конци. Той благодари и отказа. Когато отвори вратата към фоайето, ниска жена, крепяща на рамото си поднос с шест пасти, едва не се сблъска с него.

В чакалнята вътре имаше четири реда пластмасови столове, обърнати към гише, на което се подпираше униформен служител. Почти всички столове бяха заети и всеки от седналите се бе вторачил в полицаая. Той носеше огледални очила и четеше вестник. Бош се приближи към него и му каза на испански, че има уговорена среща с детектив Карлос Агила. Отвори кутийката със значката си и я остави на гишето. Мъжът пред него не изглеждаше впечатлен, обаче бавно посегна под плота и извади телефон. Апаратът беше стар, много по-стар от сградата, в която се намираха, и сякаш му бе нужен цял час, за да навърти номера.

Малко след това чиновникът започна да говори в слушалката на испански с бързината на картечница. Хари разбра само няколко думи. Капитан. Гринго. Да. Лосанджелиската полиция. Детектив. Стори му се също, че чу чиновника да споменава Чарли Чан. Полицаят изслуша отговора и после затвори. Без да погледне към Бош, той посочи с палец вратата зад себе си и отново зачете вестника. Хари заобиколи гишето и като мина през вратата, се озова в коридор с много врати, разделящ се надясно и наляво. Той се върна в чакалнята, почука с пръст по рамото на чиновника и го попита къде да влезе.

— Последната врата в дъното — отвърна полицаят на английски и посочи коридора вляво.

Бош спази инструкциите и стигна до голямо помещение, където няколко човека вървяха напред-назад, а други седяха на канапета. Където нямаше кушетки, на стените бяха облежани велосипеди. Имаше само едно бюро, на което млада жена пишеше на машина явно под диктовката на един от мъжете. Хари забеляза, че в колана на плътния му панталон бе затъкнат деветмилиметров пистолет „Берета“. След това видя, че някои от останалите мъже носеха пистолетите си в

кобури или също затъкнати в коланите им. Това бе детективското бюро. Когато Бош влезе, приказките в стаята секнаха. Той попита най-близкия човек за Карлос Агила. Вследствие на въпроса му друг мъж подвижна към вратата в задната част на помещението. Всичко пак бе казано прекалено бързо, ала Бош чу думата Чан и се помъчи да се сети какво значи на испански. Човекът, който бе извикал, сега размаха палец към вратата и Хари тръгна натам. Чу тих смях зад гърба си, но не се обърна.

Влезе в малък кабинет с едно-единствено бюро. Зад него седеше мъж с прошарена коса и уморен поглед и пушеше цигара. Мексикански вестник, стъклен пепелник и телефон бяха единствените неща върху бюрото. Мъж с огледални пилотски очила — нищо ново — седеше на стол до далечната стена и изучаваше Бош, освен ако не спеше.

— Buenos días^[3] — поздрави по-старият. После продължи на английски: — Аз съм капитан Густаво Грена, а вие сте детектив Хари Бош. Разговаряхме вчера.

Бош се протегна през бюрото и му стисна ръката. Сетне Грена посочи човека с очилата.

— А детектив Агила е този, с когото сте дошли да се срещнете. Какво открихте при разследването си в Лос Анжелис?

Агила, полицаят, изпратил запитването до консулството в Лос Анжелис, беше нисичък, с тъмна коса и светлокож. Челото и носът му бяха почервенели от слънцето, ала Бош виждаше през откопчаната яка на ризата белите му гърди. Носеше джинси и ботуши от черна кожа. Той кимна на Бош, но не си направи труда да се ръкува с него.

Нямаше стол, на който да седне, така че Хари се приближи към бюрото и остави папката. Отвори я и извади направените в моргата моментални снимки на лицето и татуировката върху гърдите на Хуан Доу № 67. Подаде ги на Грена, който им хвърли един поглед и ги остави.

— Значи вие също търсите някого. Може би убиеца? — попита Грена.

— Съществува вероятност да е убит тук и трупът му да е бил откаран до Лос Анжелис. Ако е така, тогава може би вашето управление трябва да търси убиеца.

Грена си придаде озадачен вид.

— Не разбирам. Защо? Защо ще става такова нещо? Уверен съм, че сигурно грешите, детектив Бош.

Бош сви рамене. Не смяташе да продължава засега.

— Е, бих искал поне да потвърдя самоличността и да тръгна оттам.

— Много добре — рече Грена. — Оставям ви със следовател Агила. Трябва обаче да ви уведомя, че лично разпитах директора на мястото, което споменахте вчера по телефона, „Инвайробрийд“, и той ме увери, че вашият Хуан Доу не е работил там. Спестих ви много време.

Грена кимна, сякаш за да покаже, че това изобщо не го е затруднило и че Бош не трябва да мисли повече по въпроса.

— Как могат да са сигурни, след като още не сме потвърдили самоличността му?

Грена си дръпна от цигарата, за да обмисли въпроса.

— Дадох му името Фернал Гутиерес-Льоса. Не са наемали такъв работник когато и да било. Това е американски предприемач, трябва да внимаваме... Нали разбирате, не искаме да погазваме спогодбите на международната търговия.

Грена стана, пусна цигарата си в пепелника и кимна на Агила. Сетне излезе от кабинета. Бош се вгледа в огледалните очила и се запита дали Агила бе разбрал и думичка от току-що казаното.

— Не се притеснявайте за испанския — обади се мексиканецът, след като Грена излезе. — Говоря езика ви.

[1] Община на Мексикали (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Съдебна полиция на щат Баха Калифорния (исп.) — Б.пр. ↑

[3] Добър ден (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXI

Бош настоя да шофира и поясни, че не иска да оставя каприса на паркинга, защото не бил негов. Не обясни обаче, че искаше да е близо до пистолета си, лежащ все още в багажника. Докато прекосяваха площада, те отпратиха с махване децата, протегнали ръце към тях.

В колата Бош попита:

— Как ще установим самоличността без отпечатьци?

Агила взе папката от седалката.

— Приятелите и жена му ще разгледат снимките.

— В къщата му ли отиваме? Мога да взема отпечатьци и да ги отнеса обратно в Лос Анжелис, за да ги погледне специалист. Така ще потвърдим самоличността.

— Не е къща, детектив Бош, а барака.

Бош кимна и запали колата. Агила направляваше пътя му на юг до булевард „Ласаро Карденас“, по който за кратко поеха на запад, преди да свият пак на юг по улица „Канто Родадо“.

— Отиваме в бедняшкия квартал — каза Агила. — Известен е като Ciudad de los Personas Perdidos. Град на изгубените души.

— Това е значението и на татуировката, нали? Духчето? Изгубени души.

— Да, така е.

Бош се замисли за миг, след което попита:

— Далече ли е от „Града на изгубените души“ до „Светци и грешници“?

— Този квартал също е в югозападната част. Не е далеч. Ще ви го покажа, ако желаете.

— Да, вероятно.

— Има ли някаква причина, поради която питате?

Бош си спомни предупреждението на Корво да не вярва на местните полицаи.

— Просто ми е любопитно — отвърна той. — Става дума за друг случай.

Веднага се почувства виновен, че не беше откровен с Агила. Той бе полицай и Хари чувстваше, че заслужава да бъде смятан за чист до доказване на противното. Според Корво обаче не беше така. Известно време след това караха мълчаливо. Отдалечаваха се от града и от успокояващото движение, от сградите. Търговските центрове, магазините и ресторантите отстъпваха място на все повече бараки и картонени колиби. Край пътя видя хладилна камера, служеща за нечий дом. Хората, които подминаваха, седяха на ръждясали двигатели и петролни варели и зяпаха колата с кух поглед. Бош се мъчеше да не отмества очи от прашния път.

— В участъка ви викат Чарли Чан. Защо?

Попита го предимно защото бе нервен и смяташе, че един разговор можеше да му отвлече вниманието от смуцаващото и неприятно пътуване.

— Да — потвърди Агила. — Причината е, че съм китаец.

Бош се извърна и го погледна. В профил можа да надникне зад очилата и да види леко дръпнатите му очи. Вярно беше.

— По-точно, отчасти. Един от дядовците ми е бил такъв. В Мексикали има голяма китайско-мексиканска общност, детектив Бош.

— Разбирам.

— Мексикали е основан в началото на века от компания, занимаваща се със земите край река Колорадо. Те притежавали огромни площи земя от двете страни на границата и се нуждаели от евтина работна ръка за прибиране на памука и зеленчуците им. Основали Мексикали от другата страна на границата, точно срещу Калексико. Предполагам, че поне според плана е трябвало единият да е като огледално отражение на другия. Докарали десет хиляди китайци, всичките мъже, и вече имали град. Град на компанията.

Бош кимна. Никога не беше чувал историята, но му се стори интересна. Беше видял много китайски ресторанти и надписи, докато караше през града, а не си спомняше да е срещнал много азиатци.

— Всички ли са останали? Китайците, искам да кажа — рече той.

— Да, повечето. Ала както казах, десет хиляди китайци. Никакви жени. Компанията не би го позволила. Смятали, че така ще се забави работата. По-късно дошли и жени. Но в повечето случаи мъжете си взимали съпруги от мексикански семейства. Кръвта се смесила. Обаче

както вероятно сте забелязали, голяма част от културата се е запазила. Ще се насладим на някое китайско ястие следобед, нали?

— Да, разбира се.

— Полицейската професия до голяма степен си е останала приоритет на чистите мексиканци. Няма много като мен в щатската полиция. Ето защо ми викат Чарли Чан. Другите ме смятат за аутсайдер.

— Мисля, че зная как се чувствате.

— Ще дойде момент, детектив Бош, в който ще можете да ми вярвате. Търпеливо ще изчакам да обсъдим другия случай, за който споменахте.

Бош кимна, почувства неудобство и се помъчи да се концентрира върху шофирането. Скоро Агила му посочи тесен черен път, минаващ през центъра на бедняшкия квартал. Имаше панелни постройки с равни покриви, на чиито входове висяха одеяла. Към тях бяха направени пристройки от шперплат и алуминиеви листове. Наоколо бяха разпилени боклуци и разни останки. Изпити и изнемощели хора се мотаеха и се заглеждаха по каприса с калифорнийски номера, когато той минаваше край тях.

— Спрете до сградата с изрисуваната звезда — насочи го Агила.

Бош видя звездата. Беше нарисувана на ръка върху панелната стена на едно от жалките жилища. Над звездата бе изписано „Personas Perdidos“, а отдолу бяха надраскани думите: „Honorable Alcalde y Sheriff“^[1].

Той паркира пред бардака и зачака още инструкции.

— Ако сте си помислили, че е кмет или шериф, нито едно от двете не е вярно — поясни Агила. — Арнолфо Муньос де ла Крус е просто човек, който тук би могъл да се нарече умиротворител. Възстановява реда в едно място на безредие. Или поне се опитва. Шериф е на „Града на изгубените души“. Той ни насочи към изчезналото лице. Ето къде е живял Фернал Гутиерес-Льоса.

Бош излезе с папката за Хуан Доу. Докато заобикаляше каприса отпред, повторно прокара ръка по якето си над кобура. Това бе подсъзнателно движение, което правеше винаги, когато работеше върху случай и излизаше от колата. Този път обаче, след като не усети успокояващия допир на оръжието, той болезнено осъзна, че е невъоръжен чужденец в чужда страна. Не можеше да извади своя

„Смит и Уесън“ от багажника в присъствието на мексиканеца, поне докато не го опознаеше по-добре.

Агила удари глинената камбанка, която висеше до входа на постройката. Врата нямаше. Само одеяло, провесено на летва, която бе закована хоризонтално в горната част на отвора. Някой отвътре извика „Abierto“^[2] и те влязоха.

Муньос беше нисичък мъж с много тъмен тен и с прошарена коса, вързана на опашка отзад. Не носеше риза и така се виждаха шерифската звезда, татуирана в дясната част на гърдите му, и духчето, изрисувано отляво. Мъжът погледна първо Агила, сетне любопитно се взря в Бош. Агила представи колегата си и обясни на Муньос защо бяха дошли. Говореше достатъчно бавно, за да може Бош да разбира. Агила помоли стареца да хвърли поглед на едни снимки. Това озадачи Муньос за миг, но после Хари измъкна направените в моргата фотографии от папката и мексиканецът разбра, че снимките бяха на мъртвец.

— Това Фернал Гутиерес-Льоса ли е? — попита го Агила, след като му остави достатъчно време да ги разгледа.

— Той е. — Муньос отмести поглед.

Бош едва сега се огледа. Едностайната барака много приличаше на голяма затворническа килия. Имаше само най-необходимото. Едно легло, гардеробче с дрехи, пешкир, закачен на облегалката на стар стол, свещ и чаша с четка за зъби, сложена върху картонената кутия до кревата. Носеше се лоша миризма и той се почувства неудобно, че е нахлул вътре.

— Къде е бил домът му? — попита Бош колегата си на английски.

Агила погледна към Муньос и каза:

— Съжалявам, че сте загубили приятеля си, господин Муньос. Ще поема задължението да уведомя съпругата му. Знаете ли дали си е у дома?

Муньос кимна и отвърна, че жената си била у тях.

— Бихте ли дошли с нас, за да ни помогнете?

Мексиканецът кимна пак, взе от леглото една бяла риза и я облече. После отиде до вратата, вдигна завесата над отвора и я задържа, за да минат.

Бош първо отиде до багажника на каприса и извади от куфарчето си инструментите за взимане на отпечатьци. После се спуснаха още надолу по прашната улица до една шперплатова барака с брезентен навес отпред. Агила докосна лакътя на Бош.

— Сеньор Муньос и аз ще се заемем с жената. Ще я изведем навън. Вие влезте, съберете отпечатьците, които са ви нужни, и направете каквото там още е необходимо.

Муньос извика името Марита и след няколко секунди една ниска жена надникна иззад бялата найлонова завеса за баня, закачена на входа. Щом видя Муньос и Агила, тя излезе. Бош разбра по лицето ѝ, че вече знаеше новината, която мъжете бяха дошли да ѝ съобщят. При жените винаги беше така. Хари си спомни първата вечер, когато видя Силвия Мур. Тя също знаеше. С всички тях бе така. Подаде папката на Агила, в случай че жената желаше да погледне снимките, и се шмугна в стаята, споделяна преди от нея и Хуан Доу.

Мебелировката вътре бе оскъдна. Дотук нищо изненадващо. Дюшек персон и половина лежеше върху дървена платформа. От едната му страна имаше самотен стол, а от другата бюро, направено от дърво и кашони. В гардеробчето висяха само няколко дрехи. Задната стена на помещението представляваше голямо парче необработен алуминий, върху което бе изписана марката на бира „Текате“. Там бяха закрепени рафтове от дървени летви, а отгоре им имаше кутийки от кафе, кутия пури и други дреболии.

Бош чуваше как жената плаче тихичко пред бараката и как Муньос се опитва да я утеши. Бързо огледа стаята, като се мъчеше да реши кое място е добро за взимане на отпечатьци. Даже не бе сигурен дали трябваше да го прави. Сълзите на жената като че ли потвърждаваха самоличността.

Той се приближи до рафтовете и с нокът отвори кутията за пури. Вътре имаше мръсен гребен, няколко песос и една игра домино.

— Карлос? — извика той.

Агила мушна главата си покрай найлоновата завеса.

— Попитайте я дали е пипала скоро тази кутия. Като че ли е била на мъжа ѝ. Ако е негова, ще пробвам да взема няколко отпечатька.

Хари чу как отвън въпросът бе зададен на испански и как жената отговори, че никога не е докосвала кутията, защото била на мъжа ѝ. С помощта на ноктите си Бош я премести върху импровизираното бюро.

Отвори чантата с инструменти и извади малък спрей, шишенце черен прах, четка с черни косми, широка ролка безцветно тиксо и тесте картончета с размери осем на тринайсет. Сложи всичко това на леглото и се залови за работа.

Взе спрея и пръсна четири пъти от разтвора нинхидрин върху кутията. След като капчиците се разсеяха, той си извади цигара, запали я и прокара все още горящата клечка над ръба на кутията на около пет сантиметра от повърхността. Нагриването оформи няколко отпечатъка в нинхидрина. Бош се надвеси над бюрото и ги проучи, търсейки пълни образци. Имаше два такива. Махна капачката на шишенцето с черния прах и леко нанесе с четката част от него върху отпечатъците, при което ясно очерта изпъкналите ивици и разклонения. Сетне откъсна малка лепенка, притисна я към единия отпечатък и я вдигна. Залепи тиксото на едно бяло картонче с размери осем на тринайсет. Същото направи и с другия отпечатък. Вече имаше два хубави образца, които да отнесе със себе си.

Тогава Агила влезе в стаята.

— Открихте ли отпечатъци?

— Два. Надявам се да са негови, а не нейни. Но това май не е от голямо значение. Жена му, изглежда, също го разпозна. Тя погледна ли снимките?

Агила кимна и отвърна:

— Настояваше. Претърсихте ли стаята?

— За какво?

— Не зная.

— Поогледах. Няма кой знае какво.

— Взехте ли отпечатъци от кутиите за кафе?

Бош погледна към рафтовете. На тях имаше три стари кутии от кафе „Максуел Хаус“. После рече:

— Не, реших, че са изпъстрени с нейни отпечатъци. Не ми се ще да ѝ взимам отпечатъци, за да я изключа при сравняването. Не си заслужава да я подлагам на това.

Агила кимна, ала изглеждаше озадачен.

— Защо са им на един беден мъж и жена му три кутии кафе?

Добър въпрос. Бош отиде до рафтовете и свали едната кутия. Нещо вътре издрънча и когато я отвори, намери купчинка песос. Следващата бе около една трета пълна с кафе. Последната беше най-

лека. Вътре откри документи, кръщелното свидетелство на Гутиерес-Льоса и свидетелство за брак. Двата са били женени тридесет и две години. Мисълта за това го потисна. Имаше и полароидна снимка на Гутиерес-Льоса и се виждаше, че с Хуан Доу №67 бяха едно и също лице. Самоличността бе потвърдена. Имаше още и мигновена снимка на жена му. Накрая забеляза и пачка квитанции, хванати с гумено ластиче. Прегледа ги и видя, че всички са за изплащане на малки суми от няколко места — финансите на един общ работник. Предприятията, които не плащаха на наемните си работници в брой, го правеха с чекове. Последните два чека от пачката бяха на стойност шестнайсет долара всеки и бяха издадени от „Инвайробрийд“. Бош ги прибра в джоба и каза на колегата си, че могат да тръгват.

Докато Агила отново изказваше съболезнованията си на вдовицата, Хари отиде до багажника на колата да остави кутията с инструменти и картончетата с отпечатъците, които бе взел. Хвърли поглед над капака и видя, че Агила все още стоеше при Муньос и жената. Той бързо повдигна килимчето от дясната страна на багажника, издърпа резервната гума и грабна своя „Смит и Уесън“. Пъхна пистолета си в кобура и го завъртя на колана си така, че да бъде на гърба му. Якето го прикриваше, но едно набито око, търсещо оръжие, можеше да го съзре. Бош обаче вече не се опасяваше от Агила. Качи се в колата и зачака. Мексиканецът го последва няколко секунди по-късно.

Докато се отдалечаваха, Хари наблюдаваше в огледалото за задно виждане вдовицата и шерифа.

— Какво ще стане с нея сега? — попита той.

— Не ви трябва да знаете, детектив Бош. И преди животът ѝ бе труден. Сега нещастieto ѝ само ще нарасне. Смятам, че тя плаче както за изгубения съпруг, така и за себе си. И с право.

Бош караше мълчаливо, докато не излязоха от „Града на изгубените души“ и не се върнаха на главния път.

— Това, което ви хрумна там, беше хитро — обади се той след известно време. — За кутиите от кафе.

Агила не каза нищо. Нямаше нужда. Хари знаеше, че мексиканецът е бил там преди и е видял квитанциите от „Инвайробрийд“. Грена шикалкавеше, а това не се нравеше на Агила, той не го одобряваше или може би просто го беше яд, че не е бил

включен в далаверата. Каквато и да бе причината, полицаят насочваше Бош в правилната посока. Агила желаше той да намери чековете. Искаше Бош да разбере, че Грена е лъжец.

— Ходихте ли до „Инвайробрийд“, за да проверите лично?

— Не — отговори Агила. — Щеше да бъде докладвано на капитана. Не можех да отида там, след като той бе направил съответните запитвания. „Инвайробрийд“ е част от международната търговия. Сключва договори с държавни компании в Съединените щати. Сигурно разбирате, това е...

— Деликатно положение?

— Да, именно.

— Запознат съм с нещата и разбирам. Вие не можете да се опънете на Грена, но аз мога. Къде се намира „Инвайробрийд“?

— Не е далеч оттук. Намира се на югозапад, където местността е предимно равнинна до планинската верига Кукапа. В района има много индустриални концерна и големи ферми.

— А какво е разстоянието между „Инвайробрийд“ и ранчото на папата?

— Папата ли?

— Сорильо. Папата на Мексикали. Струва ми се, че искаше да знаеш за другия случай, по който работя.

Известно време караха в мълчание. Бош погледна встрани и видя, че лицето на Агила бе помръкнало. Забелязваше се дори през очилата. Споменаването на Сорильо вероятно бе потвърдило подозрение, което мексиканският детектив таеше, откак Грена се бе опитал да отклони разследването. Бош вече знаеше от Корво, че „Инвайробрийд“ е точно срещу ранчото, от другата страна на пътя. Въпросът му бе само още една проверка на Агила.

Мина време, преди мексиканецът най-сетне да отговори:

— Страхувам се, че ранчото и „Инвайробрийд“ са твърде близо.

— Чудесно. Покажи ми ги.

[1] Почитаем кмет и шериф (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Отворено (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXII

— Нека те питам нещо — каза Бош. — Как така поиска справка от консулството? Искам да кажа, тук не водите статистика за изчезнали лица. Изчезне ли някой, значи е преминал границата, но вие не искате справки. Какво те накара да мислиш, че случаят е различен?

Те караха към планинската верига, която се издигаше високо над слоя светлокафяв смог от града. Движеха се на югозапад по „Вал Верде“ през местност, където на запад се простираха големите ферми, а на изток се редуваха индустриални зони.

— Жената ме убеди — отвърна Агила. — Тя дойде в участъка заедно с шерифа и съобщи за изчезването. Грена ми възложи разследването и думите ѝ ме убедиха, че Гутиерес-Льоса не би пресякъл границата доброволно без нея. Така че отидох на колелото.

Той обясни, че става дума за колелото под златния паметник на Бенито Хуарес на булевард „Лопес Матеос“, където мъжете отиват да чакат за работа. Според общите работници, разпитани на пиацата, камионите на „Инвайробрийд“ идвали два-три пъти седмично, за да наемат работна ръка. Хората, които били работили във фабриката за отглеждане на вредители, окачили работата като трудна. Правели хранителна паста и товарели тежки инкубационни сандъци на камионите. В устата и в очите им постоянно влизали насекоми. Много от мъжете, работили там, заявили, че никога няма да се върнат и че предпочитат да изчакат на колелото за други работодатели.

Обаче не и Гутиерес-Льоса. Някои от хората на пиацата съобщили, че са го видели да се качва в камион на „Инвайробрийд“. В сравнение с останалите работници той бил старец. Не е можел да пробира работодателите.

Агила обясни, че щом научил за прекарването на продукта на „Инвайробрийд“ през границата, той изпратил съобщения за изчезналото лице до консулствата в Южна Калифорния. Една от хипотезите му била, че старецът е умрял при злополука във фабриката и че тялото му е било скрито, за да се избегне разследване, което би

могло да спре производството. Според него това често се случвало в индустриалните зони на града.

— Едно разследване на нечия смърт, била тя и нещастен случай, може да струва много скъпо — добави Агила.

— La mordida.

— Да, подкупи.

Агила поясни, че разследването било прекратено, след като обсъдил откритията си с Грена. Капитанът казал, че сам ще поеме случая „Инвайробрийд“, а после заявил, че това е задънена улица. Нещата си останали така, докато Бош не се обадил да съобщи за трупа.

— Изглежда, Грена е получил сухо.

Агила не отговори. Вече караха покрай ранчо с метална ограда, в горната част на която имаше бодлива тел. Бош надникна през нея към Кукапа и не видя нищо в голямото пространство между пътя и планината. Скоро обаче минаха край един отвор в оградата (вход към ранчото), където успоредно на пътя бе паркиран пикап. В кабината седяха двама мъже и докато Бош ги подминаваше, погледите им се срещнаха.

— Това е, нали? — попита Хари. — Това е ранчото на Сорильо.

— Да. Входът му.

— Името на Сорильо беше ли свързано със случая, преди да го чуеш от мен?

— Не, ти пръв споменавах за такава връзка.

С това коментарът на Агила се изчерпа. След минута приближиха някакви постройки зад оградата на ранчото, които обаче бяха близо до пътя. Бош видя бетонна конструкция подобна на обор, чиято гаражна врата бе затворена. От двете ѝ страни имаше оградени места за добитък, зад които забеляза шест бика, всеки в отделно заграждение. Наоколо не се мяркаха хора.

— Отглежда бикове за арената — рече Агила.

— Чувал съм. Големи пари се хвърлят за това тук, а?

— Всички животни са от семето на един първокласен бик. Ел Темблар. Много известно животно в Мексикали. Бикът, който уби Месон, прочутия тореадор. Сега той живее тук, обикаля ранчото на свобода и опложда юниците, когато пожелае. Истински шампион.

— Ел Темблар. Разтърсващият, а?

— Точно така. Говори се, че хора и земя треперят, когато животното напада. Такава е легендата. Всеки знае за смъртта на Месон преди десет години. Историята се разказва отново и отново всяка неделя на арената.

— И Разтърсващият просто си тича наоколо свободно? Като куче-пазач или нещо подобно. Като булдог.

— Понякога хората се спират до оградата и чакат да зърнат великолепното животно. Биковете от неговото семе се смятат за най-бойките в цяла Баха. Спри тук.

Бош свърна в банката. Забеляза, че Агила гледаше към редицата складове и фабрики от другата страна на улицата. На някои от тях имаше табели, предимно на английски. Това бяха компании, които използваха евтината мексиканска работна ръка и плащаха ниски данъци, за да произвеждат продукти за Съединените щати. Имаше производители на мебели, на теракота, заводи за електрически табла.

— Виждаш ли завода за мебели на „Мекситек“? — попита Агила. — Второто здание надолу, онова без табела, е „Инвайробрийд“.

Сградата беше бяла и наистина нямаше табела, нито пък нещо друго, което да подсказва какво ставаше вътре. Заобикаляше я триметрова ограда, свършваща с бодлива тел. Надписите на оградата предупреждаваха на два езика, че по нея тече електричество и че вътре има кучета. Бош не видя никакви кучета и реши, че вероятно ги пускаха в двора само нощем. Забеляза две камери в двата ъгъла на зданието и няколко коли, паркирани в двора. Камиони на „Инвайробрийд“ не се виждаха, ала двата гаража откъм лицевата страна на сградата бяха затворени.

Бош трябваше да натисне един бутон, да обяви целта на посещението си и да вдигне значката си към една далечна камера, преди портата да се отвори автоматично. Паркира до светлокафяв линкълн с калифорнийски номера и те прекосиха прашния неасфалтиран паркинг до вратата с надпис „Администрация“. Той потри с ръка кръста си и под якето усети пистолета. Това малко го успокои. Когато посегна към дръжката, вратата се отвори и мъж с висока широкопола шапка, сложена, за да прикрие загорялото му, набраздено от пъпки лице, излезе и си запали цигара. Беше бял и Бош

си помисли, че би могъл да е шофьорът на камиона, който бе видял в комплекса за отстраняване на вредители в Лос Анжелис.

— Последната врата вляво — каза мъжът. — Той ви чака.

— Кой е този той?

— Просто той.

Мъжът с широкополата шапка се усмихна и Бош си помисли, че лицето му ще се разцепи. Двамата детективи влязоха в облицован с дърво коридор. Той водеше право в посоката, от която бяха дошли. Отляво имаше малка рецепция, последвана от три врати. В края на коридора се виждаше четвърта. На рецепцията седеше млада мексиканка и се взираше в тях мълчаливо. Бош кимна и те тръгнаха натам. Първата врата, край която минаха, беше затворена и на нея пишеше „Американска областна прокуратура“. Следващите две нямаха никакви надписи. На вратата в края на коридора висеше табела:

ОПАСНОСТ! РАДИАЦИЯ.

ВЛИЗАНЕТО БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ ЗАБРАНЕНО.

До нея Хари забеляза кука, на която висяха предпазни очила и противоглази. Той отвори предпоследната врата и се озоваха в малка чакалня с бюро за секретарка, каквато обаче нямаше.

— Насам, моля — чу се глас от съседната стая.

Бош и Агила влязоха в голям кабинет, в средата на който падаше тежестта на грамадно стоманено бюро. Зад него седеше мъж със светлосиня мексиканска риза. Той записваше нещо в една счетоводна книга, а пред него имаше пластмасова чашка с димящо кафе. През жалюзите на прозореца зад гърба му влизаше достатъчно светлина, така че нямаше нужда от работна лампа. Мъжът изглеждаше около петдесетгодишен, с побеляла коса, в която се мяркаха стари кичури, боядисани в черно. Той също бе гринго.

Мъжът не каза нищо и продължи да пише. Бош се огледа и забеляза табло с четири монитора, разположено на нисък рафт до бюрото. Видя черно-бели изображения от портата и от двата ъгъла на фасадата. Четвъртото изображение беше много тъмно и бе от вътрешно помещение, за което Хари предположи, че е складът за товарене. Различи бял камион с отворени задни врати. Двама-трима мъже качваха в него големи бели сандъци.

— Да? — обади се мъжът, все още без да вдига очи.

— Доста предохранителни мерки за едни насекоми.

Сега той вдигна поглед.

— Моля?

— Не знаех, че са толкова ценни.

— С какво мога да ви помогна? — Той хвърли химикалката си върху бюрото, за да покаже, че колелата на международната търговия буксуваха на място заради Бош.

— Хари Бош от лосанджелиската по...

— Казахте го на портата. С какво мога да ви помогна?

— Дошъл съм да поговорим за един от служителите ви.

— Име? — Той си взе обратно химикалката и продължи да работи по счетоводната книга.

— Знаете ли какво? Според мен, ако едно ченге е пропътувало петстотин километра и е пресякло границата само за да ви зададе няколко въпроса, това би предизвикало известен интерес. Но не и у вас. Това ме притеснява.

Този път химикалката падна с по-голяма сила и отскочи от бюрото в кошчето за боклук до него.

— Детективе, не ме интересува дали това ви притеснява или не. Имам товар от нетраен материал, който трябва да е на път в четири часа. Не мога да си позволя да проявявам към вас интерес, какъвто си мислите, че заслужавате. А сега, ако желаете да ми дадете името на служителя — тоест на човека, за когото смятате, че е бил наш служител, — ще направя каквото мога.

— Какво искате да кажете с „бил е наш служител“?

— Какво?

— Току-що казахте „бил“.

— Е, и?

— Ами, какво значи това?

— Вие казахте... Вие сте този, който нахълтва тук с разни въпроси. Аз...

— А вашето име е?

— Моля?

— Как се казвате?

Мъжът млъкна напълно объркан и отпи от чашката. После каза:

— Знаете, господине, че тук нямате никаква власт.

— Казахте „даже да е бил наш служител“, а аз изобщо не съм използвал минало време. Това ме навежда на мисълта, че вече знаете,

че говорим за лице, което сега е мъртво.

— Добре де, просто предположих. След като един полицаи идва чак от Лос Анжелис, просто предположих, че става дума за труп. Не се опитвайте да ми приписвате думи... Не можете да нахълтвате тук с тази значка, която не струва и тенекията, от която е направена, щом пресечете границата, и да започвате да ме притискате. Нямам...

— Искате представител на властта? Това е Карлос Агила от щатската полиция. Смятайте, че той задава същите въпроси като мен.

Агила кимна, ала не каза нищо.

— Не е там проблемът — отвърна мъжът зад бюрото. — Проблемът е в типичния гаден американски империализъм, който носите със себе си. Намирам го за отвратителен. Казвам се Чарлс Илай. Ръководя „Инвайробрийд“. Не зная нищо за човека, който според думите ви е работел тук.

— Не съм ви казал името му.

— Няма значение. Сега разбрахте ли? Сбъркахте. Изиграхте картите си погрешно.

Бош извади от джоба си снимката на Гутиерес-Льоса от моргата и я плъзна по бюрото. Илай не я докосна, но я погледна. Не последва видима реакция. Сетне Бош извади чековете. Пак същото. Никаква реакция.

— Казва се Фернал Гутиерес-Льоса — рече Хари. — Общ работник. Искам да зная кога е работил тук за последен път, какво е вършил.

Илай извади химикалката от кошчето и с нея перна снимката обратно към Бош.

— Страхувам се, че не мога да помогна. Не водим статистика за общите работници. Плащаме им с чекове в края на всеки работен ден. Всеки път са различни хора. Не правя разлика между този мъж и Адам. Освен това ми се струва, че вече отговаряхме на въпросите на някакъв си капитан Грена от щатската полиция. Май сега ще трябва да му се обадя, за да видя защо това не е било достатъчно.

На Бош му се щеше да попита дали има предвид подкупа, който е дал на Грена, или информацията. Въздържа се обаче, понеже всичко щеше да се стовари върху Агила. Вместо това каза:

— Направете го, господин Илай. Междувременно някой друг тук може да помни този човек. Ще поогледам наоколо.

Илай веднага настръхна.

— Не, сър, няма свободно да се разхождате из тази сграда. Някои сектори се използват за облъчване на материала, смятат се за опасни и са затворени за всички с изключение на упълномощения персонал. Други помещения са обект на наблюдение, поставени са под карантина от американската областна прокуратура и не можем да позволим ничий достъп. А и както казах, нямате никаква власт тук.

— Кой притежава „Инвайробрийд“, Илай? — попита Бош.

Илай като че ли се стресна от смяната на темата.

— Кой? — изломоти той.

— Кой е той, Илай?

— Не съм длъжен да отговоря. Нямате никакво...

— Човекът от другата страна на пътя ли? Папата ли е собственикът?

Илай стана и посочи вратата.

— Не зная за какво говорите, но си тръгвате веднага. И ще се свържа с щатската полиция, както и с американските и мексикански власти. Ще видим дали това е начинът, по който трябва да действа лосанджелиската полиция на чужда земя.

Бош и Агила се върнаха в коридора и затвориха вратата. Хари остана за малко на място и се послуша за набиране на телефонен номер или за стъпки. Не чу нищо и се обърна към вратата в края на коридора. Опита да я отвори, ала беше заключена.

Пред вратата на прокуратурата той наведе глава напред и се послуша, но не чу нищо. Отвори я, без да почука, и мъж, на чието чело бе изписано бюрократ, вдигна поглед от малкото дървено бюро, зад което седеше. Стаята бе около четири пъти по-малка от кабинета на Илай. Мъжът носеше бяла риза с къси ръкави и тясна синя вратовръзка. Той бе с късо подстригана бяла коса, мустаци, подобни на края на четка за зъби, и малки студени очи. Те бяха скрити зад двуфокусни очила, притискащи розовите му дундести слепоочия. Върху капачето на джоба висеше пластмасова табелка с името му: Джери Динсмор. На бюрото имаше полуизядено бурито^[1], сложено върху омазнен вестник.

— Мога ли да ви помогна? — попита той с пълна уста.

Бош и Агила влязоха. Хари му показа личната си карта и му позволи добре да я разгледа. Сетне остави снимката от моргата на

бюрото, непосредствено до буритото. Динсмор я погледна, след което сгъна вестника около полуизяденото си ястие и го прибра в едно чекмедже.

— Познавате ли го? — попита Бош. — Просто рутинна проверка. Получихме сигнал за заразна болест. Човекът я пренесъл в Лос Анжелис и пукнал. Проследяваме откъде е дошъл, за да ваксинираме тези, които са имали контакти с него. Все още имаме време, надявам се.

Динсмор вече дъвчеше храната си много по-бавно. Той погледна надолу към полароидната снимка, а после над очилата си към Бош.

— Да не би да е бил един от работещите тук?

— Така смятаме. Консултираме се с всички редовни служители. Надявахме се, че може да го разпознаете. Това дали трябва да сте под карантина зависи от близостта, в която сте били с него.

— Ами аз никога не се приближавам до работниците. Извън опасност съм. Но за каква болест става въпрос? Не разбирам защо лосанджелиската полиция... Този човек, изглежда, е бил пребит.

— Съжалявам, господин Динсмор, информацията остава поверителна, докато не решим дали сте застрашен. Ако сте, хм, тогава ще се наложи да си свалим картите. А сега, как така никога не се приближавате до работниците? Не сте ли вие инспекторът в тази фабрика?

Бош очакваше Илай да нахлуе всеки момент.

— Аз съм инспекторът, но ме интересува само крайният продукт. Проверявам образци направо от сандъците за транспортиране. После ги запечатвам. Това става в товарителния склад. Трябва да запомните, че фабриката е частна и следователно нямам свободен достъп до лабораториите за отглеждане или стерилизиране. Тоест нямам вземане-даване с работниците.

— Току-що казахте „образци“, което означава, че не поглеждате във всички сандъци.

— Грешите. Не поглеждам във всички цилиндри с ларви, ала проверявам и запечатвам всички сандъци. Не виждам какво общо има това с този мъж. Той не е...

— Аз също не виждам нищо общо. Няма значение. Вие сте извън опасност.

Малките очички на Динсмор леко се разшириха. Бош му намигна, за да го обърка още повече. Чудеше се дали Динсмор беше в играта или, подобно на къртица, стоеше в тъмното. Каза му да си довърши буритото и с Агила се върнаха в коридора. Точно в този момент вратата в дъното се отвори и оттам излезе Илай. Той свали противогаза и предпазните очила от лицето си и се спусна към тях, при което отстрани на пластмасовата чашка се разля кафе.

— Искам вие двамата да стоите далеч оттук, освен ако нямате съдебно разпореждане.

Той вече стоеше непосредствено до Бош и от яд лицето му се набразди от червени линии. Така може би сплашваше другите, но Хари не беше впечатлен. Той сведе поглед към чашката с кафе на по-ниския мъж и се усмихна, тъй като още едно парченце от мозайката си дойде на мястото. Стомашното съдържимо на Хуан Доу №67 включваше и кафе. Ето как бе погълнал вредителя, довел Бош тук. Илай проследи погледа му и видя насекомото, плуващо по повърхността на горещата течност.

— Гадни мушички! — изруга той.

— Знаете ли — каза Бош, — вероятно ще взема това съдебно разпореждане.

Не можа да измисли какво друго да каже, а не искаше да предостави на Илай удоволствието да го изхвърли. С Агила се запътиха към изхода.

— Не разчитай на това — провикна се Илай. — Тук е Мексико. Тук не струваш и колкото магарешка фъшкия.

[1] Мексиканско ястие, състоящо се от царевична питка, пълнена с месо, сирене, запържен боб и др. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXIII

Бош стоеше до прозореца в стаята си на третия етаж в хотел „Колорадо“, намиращ се на шосе „Хусто Сиера“, и наблюдаваше това, което се виждаше от Мексикали. Вляво гледката бе закрыта от другото крило на хотела. Вдясно обаче се забелязваше, че улиците са задръстени от коли и от шарените автобуси, които бе видял преди. Отнякъде се чуваха мексикански пътуващи музиканти. Във въздуха се носеше миризмата на мазнина за пържене, идваща от близък ресторант. Небето над разнебитеното градче беше пурпурночервено на угасващата дневна светлина. В далечината виждаше сградите на съдебния център и малко вдясно от тях овалната форма на един стадион. Арената за кориди.

Преди два часа се бе обадил в Лос Анжелис на Корво, за да остави номера и адреса си, и чакаше обаждане от Рамос, техния човек в Мексикали. Дръпна се от прозореца и погледна телефона. Знаеше, че е време да направи и другите обаждания, ала се колебаеше. Грабна една бира от кофичката с лед на бюрото и я отвори. Изпи четвърт от бутилката и седна на леглото до телефона.

На телефонния секретар в дома му бяха оставени три съобщения, всичките от Паундс. Те гласяха едно и също: „Обади ми се.“

Но той не го направи. Вместо това първо набра номера на отдел „Убийства“. Беше събота вечер, ала по всяка вероятност всички все още бяха на разположение заради Портър. Вдигна Джери Едгар.

— Какво е положението?

— По дяволите, човече, трябва да дойдеш! — Той говореше много тихо. — Всички те търсят. ОКУ оглавиха нещата, така че не съм наясно какво точно става. Аз съм само едно от момчетата за поръчки. Мисля обаче, че... Не, не знам.

— Какво? Казвай.

— Изглежда, смятат или че ти си очистил Портър, или че може да си следващият. Трудно е да се прецени какво, по дяволите, вършат или мислят.

— Кой са там?

— Всички. Тук е командният пункт. В момента Ървинг е в кабината с „Деветдесет и осем“.

Бош осъзнаваше, че не можеше да продължава така дълго. Трябваше да се обади. Може би вече си бе навредил фатално.

— Добре — каза той. — Ще им се обадя. Преди това трябва да звънна на още едно място. Благодаря.

Бош прекъсна и набра следващия номер, като се надяваше, че го е запомнил правилно и че тя ще си е вкъщи. Беше почти седем и предположи, че може да е излязла на вечеря, но тя вдигна на шестото позвъняване.

— Бош се обажда. Лош момент ли избрах?

— Какво искаш? — попита Тереса. — Къде си? Знаеш ли, всички те търсят.

— Чух, обаче съм извън града. Обаждам се просто защото дочух, че са намерили приятеля ми Луциус Портър.

— Да, вярно е. Съжалявам. Току-що се връщам от аутопсията.

— Да, предположих, че ти ще я направиш.

Последва мълчание, след което тя каза:

— Хари, защо имам чувството, че искаш... че не се обаждаш само защото е бил твой приятел?

— Ами...

— О, мамка му, пак започваме, нали?

— Не. Просто исках да разбера как е умрял. Беше ми приятел. Работех с него. Няма значение.

— Не зная защо ти позволявам да се държиш така с мен. По дяволите! Мексиканска примка, Хари. Е, доволен ли си? Получи ли всичко, което ти трябваше?

— Гарота ли?

— Да. Стоманена двойна тел, увита в краищата около два дървени щифта. Сигурна съм, че си виждал такова нещо и преди. Ще прочета ли и това утре в „Таймс“?

Той не каза нищо, докато не се увери, че е свършила. Погледна от леглото към отворения прозорец и видя, че слънцето вече напълно се бе скрило. Небето беше като тъмночервено вино. Сети се за мъжа в „При По“. Три сълзи.

— Направихте ли срав...

— Сравнение със случая Джими Капс? Да. Изпреварихме те, но ще имаме резултати едва след няколко дни.

— Защо?

— Защото е нужно време да се сравнят дървесните тъкани на щифтовете и да се анализира съдържанието на примеси в двойната тел. Все пак направихме анализ на краищата на телта. Изглежда успешен.

— В смисъл?

— В смисъл, че, изглежда, жицата на гаротата, използвана при убийството на Портър, е била отрязана от същото парче тел, с което е убит Капс. Краищата пасват. Не е сто процента сигурно, защото сходни клещи оставят сходно отрязани краища. Затова сравняваме металните примеси. Ще разберем след няколко дни.

Тя говореше толкова сухо за всичко. Беше изненадан, че още му е сърдита. Снощните репортажи по телевизията изглеждаха благоприятни за нея. Не знаеше какво да каже. Преди се чувстваше спокоен с нея в леглото, а сега нервничеше, докато разговаряха по телефона.

— Благодаря, Тереса — рече накрая. — До скоро.

— Хари? — обади се тя, преди да е успял да затвори.

— Да?

— Мисля, че не бива да ми се обаждаш повече, когато се върнеш. Смятам, че отношенията ни трябва да са делови. Ако се срещнем в моргата, добре. Но да оставим нещата дотам.

Той мълчеше.

— Съгласен ли си?

— Разбира се.

Те затвориха. Бош остана неподвижен няколко минути. Накрая пак взе слушалката и набра директния номер на стъкления кабинет. Паундс вдигна веднага.

— Тук Бош.

— Къде си?

— В Мексикали. Да сте оставяли съобщения?

— Обаждах се в хотела, за който разбрах от телефонния ти секретар. Казаха ми, че изобщо не си наемал стая.

— Реших да отседна от другата страна на границата.

— Зарежи тези глупости. Портър е мъртъв.

— Какво!? — Той положи максимални усилия да прозвучи убедително. — Какво се е случило? Та аз го видях вчера! Той...

— Стига глупости, Бош. Какво правиш там?

— Казахте ми да следвам дирята, а тя ме доведе тук.

— Никога не съм ти казвал да отиваш в Мексико! — изкрещя той. — Искам да си тук преди десет минути. Положението ти не е розово. Намерихме един барман, който, не дай си боже, е готов да се закълне, че ти си в дъното на мръсотията. Той... Почакай.

— Бош — обади се друг глас. — Тук заместник-началник Ървинг. Къде се намираш?

— В Мексикали.

— Искам да си в кабинета ми в осем нула нула утре сутринта.

Бош не се поколеба. Знаеше, че не може да покаже слабост.

— Не мога, шефе. Имам да довърша нещо тук, тъй че трябва да остана поне и утре.

— Става дума за убит твой колега, детективе. Не зная дали го осъзнаваш, но самият ти може да си в опасност.

— Зная какво върша. Именно убийството на колега ме води тук. Не помните ли? Или Мур не е от значение?

Ървинг пренебрегна забележката му.

— Отказваш да се подчиниш на пряката ми заповед и да се върнеш?

— Вижте, шефе, не ме интересува какво ви е казал някакъв си барман. Знаете, че не съм го направил аз.

— Не съм го казал. Разговорът ни обаче показва, че знаеш повече отколкото трябва за човек, който не е замесен.

— Казвам само, че отговорите на много въпроси за Мур, Портър и останалите са тук. Оставам.

— Детектив Бош, сбърках по отношение на теб. Този път ти дадох голяма свобода, защото ми се стори, че забелязвам промяна в теб. Сега разбирам, че съм сбъркал. Ти отново ме заблуди. Ти...

— Шефе, изпълнявам си...

— Не ме прекъсвай! Може да не желаяш да изпълниш изричната ми заповед за връщане, но не смей да ме прекъсваш. Както казвах, ако не искаш да се върнеш, добре. Недей. Ала тогава по-добре изобщо не се връщай, Бош. Помисли си. Това, което имаше преди, няма да е същото, когато се върнеш.

След като Ървинг затвори, Бош си взе от кофичката второ шише „Текате“ и запали цигара до прозореца. Не му пукаше от заплахите на шефа. Поне не много. Вероятно щеше да го отстрани временно от длъжност, може би най-много за пет дни. Щеше да го понесе. Ървинг обаче нямаше да го премести. Къде би могъл да го прати? Нямаше много места по-лоши от Холивуд. Отклони мислите си към Портър. Удушен с двойна тел и изхвърлен в контейнер за смет. Горкият нещастник. Ала някаква част от Бош отказваше да изпита съчувствие към мъртвия полицаи. Нищо относно смъртта му не жегваше сърцето му така, както очакваше. Това бе жалък край, но не изпитваше жал. Портър бе допуснал фатални грешки. Бош си обеща, че той няма да ги допусне и че ще продължи нататък.

Опита се да се съсредоточи върху Сорильо. Беше сигурен, че именно Папата движеше нещата и бе изпратил наемния убиец да се справи с неуредиците. Ако имаше вероятност един и същ човек да е убил Капс и Портър, то беше лесно да се прибави и Мур като негова жертва. А може би дори и Фернал Гутиерес-Льоса. Мъжът с трите сълзи. Оставяше ли това Данс извън подозрение? Съмняваше се. Може би Данс е бил нужен, за да бъде примамен Мур в „Убежището“. Реши, че постъпва правилно, като остава. Отговорите бяха тук, а не в Лос Анжелис.

Той отиде до бюрото и извади от куфарчето си снимката на Данс, взета от изготвения от Мур доклад. Вгледа се в обиграната намръщена физиономия по все още момчешкото лице на млад мъж със светлоруса коса. Сега той искаше да се издигне в йерархията и бе прекосил границата на юг, за да докаже, че го заслужава. Осъзна, че ако Данс бе в Мексикали, нямаше да се смеси с хората лесно. Щеше да му е нужна помощ.

Почукването на вратата го стресна. Безшумно остави шишето и взе пистолета от нощното шкафче. През шпионката видя около тридесетгодишен мъж с тъмна коса и гъсти мустаци. Не беше сервитьорът, който обслужваше стаите и му бе донесъл бирата.

— Si?

— Бош, Рамос е.

Бош отвори вратата, без да маха верижката, и поиска някакъв документ за самоличност.

— Майтапиш ли се? Тук не се разхождам с паспорта си. Пусни ме. Корво ме изпраща.

— Откъде мога да съм сигурен?

— Обадил си се на оперативната група в Лос Анжелис преди два часа и си оставил адреса си. Слушай, наистина ме хваща параноя, като трябва да обяснявам всичко това, стърчейки в коридора.

Бош затвори вратата, махна веригата и пак я отвори. Държеше пистолета ниско до себе си. Рамос влезе покрай него в стаята. Той отиде до прозореца, надникна навън, сетне се дръпна и започна да крачи напред-назад край леглото. После каза:

— Навън мирише на лайна. Някой прави тортила^[1] или някаква друга гадост. Да имаш още бира? Между другото, хванат ли те федералните с този патлак, можеш да имаш проблеми с връщането си оттатък. Защо не отседна в Калексико, както Корво ти нареди бе, човек?

Ако Рамос не беше ченге, Бош би си помислил, че е дрогиран до козирката. Реши обаче, че вероятно нещо друго, за което все още не знаеше, го правеше да изглежда надрусан. Бош взе телефона и поръча шест бири, без изобщо да сема поглед от човека в стаята. След като затвори, той пхна оръжието в колана си и седна на стола до прозореца.

— Не исках да вися на опашка на границата — отвърна Бош на един от многото въпроси на Рамос.

— Искаш да кажеш, че не ти се ще да се довериш на Корво. Не те обвинявам. Не че не му вярвам. Напротив, но разбирам нуждата ти да действаш самостоятелно. Пък и тук предлагат по-добра храна. Калексико е пример за диво градче. То е едно от онези места, където никога не знаеш каква гадория се мъти. Подходиш ли погрешно, здраво се подхлъзваш, приятел. На мен също ми харесва повече тук. Яде ли?

За миг Бош си спомни думите на Силвия Мур за черния лед. Рамос продължаваше да крачи из стаята и той забеляза, че на колана му имаше два пейджъра. Беше сигурен, че агентът е възбуден от нещо.

— Вече ядох — отговори Бош и премести стола си точно до прозореца, защото стаята бе изпълнена със силната миризма на пот,

идваща от агента.

— Зная най-добрия китайски ресторант в двете страни. Можем да отскочим дотам за...

— Хей, Рамос, седни! Изнервяш ме. Просто седни и ми кажи какво става.

Рамос се огледа така, сякаш виждаше стаята за пръв път. Той издърпа един стол откъм стената до вратата и го възседна на обратно в средата на помещението.

— Става това, че не сме особено впечатлени от глупостите, които направи днес в „Инвайробрийд“.

Бош се изненада, че в Агенцията за борба с наркотиците бяха научили за случилото се толкова бързо, ала се опита да го прикрие.

— Това изобщо не е хубаво — продължаваше Рамос. — Дойдох да ти кажа да прекратиш соловите изпълнения. Корво ме предупреди, че си падаш по такива неща, но не очаквах да се проявиш толкова скоро.

— Какъв е проблемът? — попита Бош. — Аз ви насочих. Според думите на Корво, вие, приятелчета, не сте знаели нищичко за това място. Отидох там, за да ги постресна. Това е всичко.

— Тези хора не се стряскат, Бош. Това се опитвам да ти кажа. Слушай сега, достатъчно по въпроса. Исках само да си кажа малката реплика и да разбера с какво се занимаваш, освен с фабриката за насекоми. Въпросът ми е какво правиш тук?

Преди Бош да успее да отговори, на вратата силно се почука и агентът скочи от стола, заемайки приведена стойка.

— От обслужване по стаите са — рече Бош. — Какво ти става?

— Винаги съм така, преди да ударим.

Бош стана, хвърли му любопитен поглед и отиде до вратата. През шпионката видя същия мъж, който му бе донесъл първите две бири. Отвори вратата, плати за доставката и даде на Рамос едно шише от новата кофичка.

Преди да седне пак, агентът изгълта половината бира. Бош взе едно шише и отиде до стола си.

— Какво значи „преди да ударим“?

— Ами — започна Рамос след още една глътка — информацията, която си дал на Корво, беше полезна. После обаче компенсира нещата, като отиде днес да се правиш на каубой. Почти прецака работата.

— Вече го каза. Какво открихте?

— „Инвайробрийд“. Проверихме информацията и се оказа, че е пряко попадение. Издирихме собственика през куп паравани и стигнахме до някой си Хилберто Орнелас. Това е известен псевдоним на един от заместниците на Сорильо — Фернандо Ибара. Опитваме се с федералните да получим разрешително за обиск. Те ни сътрудничат. Новият министър на правосъдието е чист и е печен. Той е с нас. Така че ще бъде голям удар, ако получим разрешителното.

— Кога ще разберете?

— Всеки момент. Трябва да отпадне и последният въпрос.

— А именно?

— Ако той прекарва черен лед през границата с пратки на „Инвайробрийд“, тогава как прехвърля стоката от ранчото до фабриката? Нали разбираш, ранчото е под наблюдение и щяхме да забележим. А сме напълно сигурни, че не се произвежда в „Инвайробрийд“. Прекалено тясно е, навъртат се твърде много хора, твърде близо до пътя е и прочие, и прочие. Всичката ни информация сочи, че го правят в ранчото. Под земята в един бункер. Разполагаме със снимки от въздуха, които показват излизащите топлинни пари от отдушника. Както и да е, въпросът е как го прехвърля през пътя до „Инвайробрийд“?

Бош си спомни какво бе казал Корво в „Код седем“. Че Сорильо е бил заподозрян във финансиране на тунела, минаващ под границата при Ногалес.

— Той не го прекарва през улицата, а под нея.

— Точно така — съгласи се Рамос. — В момента информаторите ни работят по въпроса. Потвърди ли се това, получаваме разрешителното от министъра на правосъдието и нахлуваме вътре. Удряме ранчото и „Инвайробрийд“ едновременно. Съвместна операция. Министърът на правосъдието изпраща федералната гвардия, а ние ТЕУЕ.

Бош мразеше множеството акроними, които изпълнителите на закона си лепваха, но все пак попита какво значи ТЕУЕ.

— Таен експериментален ударен екип. Тези момчета са направо нинджи.

Бош обмисли информацията. Не разбираше защо нещата се развиваха така бързо. Рамос пропускаше нещо. Сигурно имаха нови

сведения за Сорильо.

— Видели сте Сорильо, нали? Или някой друг го е зърнал.

— Позна. Също и онази бяла катеричка, която си дошъл да търсиш. Данс.

— Къде? Кога?

— Имаме информатор зад оградата, който ги е видял и двамата тази сутрин да стрелят по мишени в главния двор. После ние...

— Колко близо е бил информаторът?

— Достатъчно. Не толкова близо, че да каже „Как сте, господин Папа?“, но достатъчно, за да го познае. — Рамос се изкикоти гръмогласно и стана, за да си вземе още една бира. После подхвърли едно шише на Бош, който още не бе допил първата.

— Къде е бил? — попита Хари.

— Божичко, кой знае? Интересува ме само, че се е върнал и че ще бъде там, когато ТЕУЕ нахлуят през вратата. Между другото, по-добре да не носиш този пистолет със себе си или федералните ще приберат и теб. Те дадоха специално разрешение за използване на оръжия на ТЕУЕ, ала това е всичко. Министърът на правосъдието ще го подпише... Господи, надявам се никога да не го купят или убият. Та както казвах, ако пожелаят да имаш оръжие, ще ти дадат нещо от собствения им оръжеен склад.

— А как ще разбера, когато акцията започне?

Рамос все още бе прав. Той отметна глава назад и изля в устата си половината бира. Миризмата му изцяло беше превзела стаята. Бош държеше шишето близо до устата и носа си, за да подушва бирата, а не агента.

— Ще ти съобщим — отвърна Рамос. — Вземи това и чакай. — Той му подхвърли единия от пейджърите, закрепени на колана му. — Сложи си го и аз ще ти звънна, когато сме готови за действие. Ще бъде скоро. Поне преди Нова година, надявам се. Трябва да ускорим нещата. Не се знае колко време ще остане този път обектът в ранчото.

Той допи бирата и остави шишето на масата. Не си взе друго. Срещата бе приключила.

— Ами партньорът ми? — попита Бош.

— Кой, мексиканецът ли? Забрави. Той е от щатските. Не можеш да му кажеш за това, Бош. Папата държи местните ченгета. Това е даденост. Не вярвай на никого и не приказвай пред никого тук. Както

казах, носи си пейджъра и чакай позвъняването. Отиди на борба с бикове. Мотай се около басейна или нещо подобно. По дяволите, човече, погледни се! Би могъл да се възползваш от слънцето.

— Познавам Агила по-добре от теб.

— Знаеш ли, че той работи за човек, който е редовен гост на Сорильо на арената всяка неделя?

— Не — отговори Бош, ала си помисли за Грена.

— Знаеш ли, че за да станеш детектив в щатската полиция, повишението се купува средно за две хиляди долара и няма нищо общо със следователските умения?

— Не.

— Сигурен съм, че не знаеш. Но тук нещата са такива. Налага се да го проумееш. Не вярвай на никого. Може да работиш с последното честно ченге в Мексикали, обаче защо да рискуваш живота си?

Бош кимна и каза:

— Още нещо. Искам да дойда при вас утре и да прегледам досиетата на предполагаемите престъпници. Имате ли такива на хората на Сорильо?

— На повечето от тях. Какво искаш?

— Търся един тип с три татуирани сълзи. Той е наемният убиец на Сорильо. Очистил е още едно ченге вчера в Лос Анжелис.

— Исусе! Добре, сутринта ми се обади на този номер. Ще го уредим. Ако го разпознаеш, ще уведоим министъра на правосъдието. Това ще ни помогне да получим разрешението за обиск.

Той даде на Бош картичка, на която имаше само телефонен номер. После си отиде. Хари постави веригата обратно на мястото ѝ.

[1] Мексиканска царевична питка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXIV

Бош седеше на леглото с бирата си и мислеше за появяването на Сорильо. Чудеше се къде е бил и най-вече защо е напуснал безопасното си ранчо. Хрумна му и идеята, че Сорильо може да е ходил в Лос Анжелис и неговото присъствие е било нужно, за да примамят Мур в мотелската стая и да го пречукат на пода в банята. Може би Папата бе единственият, заради когото Мур би отишъл там.

От прозореца долетя пронизителното изсвирване на спирачки и грохот от смачкване на метал. Още преди да е станал, той чу каращи се гласове откъм улицата долу. Думите ставаха все по-груби, докато накрая се превърнаха в заплахи, изкрещавани толкова бързо, че Бош не ги разбираше. Приблужи се до прозореца и видя двама мъже, застанали лице в лице до две коли. Едната бе блъснала задницата на другата.

Докато се обръщаше, той зърна как отляво проблясва малко синьо пламъче. Преди да е успял да погледне натам, шишето в ръката му се пръсна и бира и стъкла се разлетяха във всички посоки. Инстинктивно направи крачка назад, хвърли се през леглото и легна на пода. Пригответи се за още изстрели, ала такива не последваха. Пулсът му бързо се ускори и той почувства познатото внезапно умствено проясняване, характерно само за случаи на живот и смърт. Пропълзля по пода до масата и изтръгна лампата от контакта, при което стаята потъна в тъмнина. Когато се пресегна нагоре за пистолета си, чу как двете коли отпрашват по улицата. „Хубава постановка, но не улучиха“ — помисли си.

Придвижи се под отворения прозорец и се изправи, прилепил гръб към стената. През това време си даде сметка колко глупаво беше постъпил, като буквално бе позирал на прозореца. Надникна през отвора към онази част от мрака, където смяташе, че е зърнал проблясването на дулото. Там нямаше никой. Доста от прозорците на другите стаи бяха отворени и беше невъзможно да се определи точно откъде е дошъл изстрелът. Бош погледна назад към стаята си и

забеляза, че лицевата табла на кревата е олющена на мястото, където я бе ударил куршумът. Като начерта мислена линия от олющеното място през нивото, на което бе държал бутилката, и сетне навън, той се спря на един отворен и тъмен прозорец на петия етаж в другото крило. Там не видя никакво движение, освен лекото поклащане на пердето от полъха на вятъра. Накрая прибра пистолета в колана си и излезе от стаята. Дрехите му миришеха на бира, а в ризата му се бяха набили малки стъкълца и го бодяха. Знаеше, че стъклата го бяха порязали леко поне на две места — по врата и по дясната ръка, в която бе държал шишето. Докато вървеше, притискаше с порязаната си ръка раната на врата.

Според преценката му отвореният прозорец бе в четвъртата стая на петия етаж. Когато напредваше бавно по коридора към нея, той вече бе извадил пистолета си и го бе насочил напред. Обмисляше дали трябва да отвори вратата с ритник, но вземането на решение се оказа само теоретично. От отворения прозорец долетя студен полъх и излезе през отворената врата на стая 504.

Вътре беше тъмно и Бош осъзнаваше, че ще се открие на фона на осветения коридор. Затова мина бързо през вратата и удари ключа за осветлението до нея. Ошари стаята със своя „Смит и Уесън“ и откри, че е празна. Във въздуха се носеше миризмата на изгорял барут. Погледна през прозореца и проследи мислената линия до своята стая на третия етаж. Бил е лесна мишена. Тогава чу изсвирването на гуми и видя стоповете на голяма лимузина, която излезе от хотелския паркинг и отпраши.

Бош прибра оръжието в колана и извади ризата си над него. Бързо огледа стаята за някакви следи от стрелеца. Вниманието му привлече медният отблясък откъм мястото, където кувертюрата бе прегъната и подпъхната под възглавниците. Издърпа я и видя гилза, изхвърлена от пушка тридесет и втори калибър. Извади един плик от чекмеджето на бюрото и загреба гилзата в него.

Докато излизаше от стая 504 и се връщаше по коридора, никой не надникна иззад някоя врата, не дотичаха детективите на хотела, нито пък в далечината завиха приближаващи се сирени. Никой не беше чул нищо, освен може би счупването на бутилка. Знаеше, че тридесет и две калибровата пушка, стреляла по него, е била със заглушител. Който и да е бил стрелецът, той не е бързал и е чакал момента. Обаче

не беше улучил. Дали нарочно? Реши, че не е; да стреляш от такава близост с цел да не улучиш бе твърде рисковано. Просто беше имал късмет. Извърщането от прозореца в последния момент вероятно му бе спасило живота.

Бош се отправи към стаята си да извади куршума от стената, да се превърже и да отмени резервацията. Пътъом започна да тича, след като се сети, че трябва да предупреди Агила. Щом се върна в стаята, бързо зарови из портфейла си за листчето, на което Агила бе написал адрес и телефон. Мексиканецът вдигна почти веднага.

— Вуено?^[1]

— Обажда се Бош. Някой току-що стреля по мен.

— Така ли? Къде? Ранен ли си?

— Добре съм. Бях в стаята си. Куршумът дойде през прозореца. Обаждам се да те предупредя.

— Да?

— Днес бяхме заедно, Карлос. Не зная дали искат само мен или и двама ни. Ти добре ли си?

— Да, нищо ми няма.

Бош осъзна, че не знае дали Агила има семейство, или е сам. Даде си сметка, че всъщност не знаеше почти нищо за него, освен произхода му.

— Какво ще правиш? — попита Агила.

— Не зная. Напускам хотела...

— Тогава ела тук.

— Да, добре... Не. Можеш ли ти да дойдеш? Няма да съм тук, обаче искам да дойдеш и да разбереш каквото можеш за човека, наел стая 504. Оттам дойде изстрелът. Ще получиш информацията по-лесно от мен.

— Тръгвам.

— Ще се срещнем у вас. Трябва първо да свърша нещо.

Луна като широка замръзнала усмивка висеше над грозните очертания на индустриалната зона на „Вал Верде“. Беше десет часът. Бош седеше в колата си пред завода за мебели „Мекситек“. Намираще се на около двеста метра от „Инвайробрийд“ и чакаше последната кола да си тръгне от фабриката за насекоми. Тя бе светлокафяв линкълн, за

който подозираше, че е на Илай. На седалката до него имаше чанта с неща, които купи малко по-рано. Миризмата на печеното свинско изпълваше колата и той смъкна прозореца.

Докато наблюдаваше „Инвайробрийд“, Бош все още дишаше учестено и адреналинът продължаваше да циркулира из артериите му като амфетамин. Потеше се, макар нощният въздух да бе доста студен. Сети се за Мур, Портър и другите. „Не и аз — помисли си той. — Не и аз.“

В десет и петнайсет видя, че вратата на „Инвайробрийд“ се отваря и навън излезе някакъв мъж, придружен от две черни фигури с неясни очертания. Илай и кучетата. Тъмните фигури скачаха около кръста му, докато той вървеше. После Илай разпръсна нещо из двора, но кучетата стояха до него. Когато плесна по бедрото си и извика „Храна!“, животните се отделиха и започнаха да се гонят из двора и да се боричкат за хвърленото от мъжа.

Илай се качи в линкълна. След няколко секунди стоновете светнаха и колата излезе на заден ход от мястото си в предната част на паркинга. Бош наблюдаваше как фаровете описват окръжност в двора и след това осветяват пътя на колата към портата, която бавно се отвори и я пропусна. Шофьорът се поколеба, преди да слезе от бордюра, макар пътят да бе чист. Той изчака, докато портата се затвори автоматично и кучетата останаха в оградения двор, и после потегли. Бош се сниши на седалката, въпреки че линкълнът бе тръгнал в другата посока, на север към границата.

Изчака няколко минути, като наблюдаваше. Никъде нищо не се раздвижи. Никакви коли, никакви хора. Не очакваше фабриката да е под наблюдението на Агенцията за борба с наркотиците, защото щом планираха нахълтване, щяха да се оттеглят, за да не издадат плана си. Поне се надяваше, че ще го направят. Той излезе с чантата, фенерчето и шперцовете си. После се наведе към колата, изтегли гумените изтривалки и ги нави на руло, след което ги пхна под мишницата си.

Наблюденията на Бош върху мерките за сигурност в „Инвайробрийд“, които бе направил при посещението си през деня, сочеха, че целта им бе изцяло да затруднят проникването вътре, а не да вдигат тревога, след като охранителната система вече е била преодоляна. Кучета и камери, почти четириметрова ограда, свършваща с бодлива тел и с течаш по нея ток. Във фабриката обаче не забеляза

никаква техника по прозорците в кабинета на Илай, никакви електронни очи, нямаше дори алармена кутия отвътре на входната врата.

Причината бе, че една аларма би довела полицията. Предприемачите искаха да държат хората далеч от фабриката за вредители, ала не и да привличат вниманието на властите. Нямаше значение дали тези власти лесно се корумпираха и дали можеше да им се плати, за да си затворят очите. Просто беше добре да не се замесват. Така че — никакви аларми. Това естествено не означаваше, че сигналът за тревога нямаше да бъде изпратен другаде (например в ранчото оттагък пътя), ако някой проникнеше вътре. Това бе рискът, който Бош поемаше.

Той свърна встрани от завода на „Мекситек“ към една уличка, минаваща зад сградите, чиито фасади бяха откъм „Вал Верде“. Приблужи се към гърба на „Инвайробрийд“ и зачака кучетата. Те дойдоха бързо, но безшумно. Бяха яки черни добермани и се движеха плътно до оградата. Единият издаде тих гърлен звук и другият последва примера му. Бош вървеше покрай оградата, вдигнал поглед към бодливата тел. Кучетата го следваха, а от провисналите им езици капеше слюнка. Той видя колибата, където ги затваряха през деня. На задната стена на сградата беше подпряна една ръчна количка. С изключение на кучетата друго нямаше. Бош клекна в уличката и разтвори чантата. Най-напред извади и отвори пластмасовото шишенце със „Sueno Mas“^[2]. После разви печеното свинско, купено от китайското ресторантче до хотела. Сега месото бе почти студено. Взе парче с размерите на бебешко юмруче и натъпка три от силните приспивателни хапчета в него. Смачка го в ръката си и го прехвърли през оградата. Кучетата изтичаха натам и едното зае позиция над месото, ала не го докосна. Бош повтори процедурата и прехвърли още едно парче. Над него застана другото куче.

Те подушиха свинското, погледнаха Бош, подушиха го още малко. Огледаха се дали господарят им не е наблизил, за да им помогне да вземат решение. След като не намериха помощ, те се спогледаха. Накрая едното куче взе парчето между зъбите си и сетне го пусна. И двете животни погледнаха Бош и той извика:

— Храна!

Кучетата не реагираха. Бош извика командата още няколко пъти, но нищо не се промени. Тогава забеляза, че те наблюдаваха дясната му ръка. Той разбра. Плесна с нея по бедрото си и подаде командата пак. Кучетата изядоха свинското.

Бош бързо направи още две хапки с приспивателни и ги прехвърли през оградата. Те моментално бяха ометени. Той закрачи из уличката покрай оградата. Кучетата не се отделяха от него. Измина разстоянието напред-назад два пъти, надявайки се упражнението да ускори храносмилането им. За малко ги остави на мира и вдигна поглед към спиралата от тънка стомана, минаваща по горната част на оградата. Вгледа се в отблясъците, които хвърляше на лунната светлина. Забеляза също разпределителните кутии, разположени на всеки три и половина метра по протежение на оградата и му се стори, че чува тихо бръмчене. Телта щеше да разреде катерача и да го изпържи горе, преди да е прехвърлил и единия си крак. Той обаче щеше да се пробва.

Наложи му се да се сниши зад един контейнер за смет в уличката, когато видя светлините на бавно приближаващ се автомобил. Щом колата дойде по-близо, той забеляза, че е полицейска. Смрази го моментен страх при мисълта какво можеше да им обясни. Осъзна, че е оставил навитите изтривалки до мрежата. Колата дори намали още, докато минаваше край оградата на „Инвайробрийд“. Шофьорът млясна една въздушна целувка към кучетата, все още стоящи прави. Колата отмина и Бош излезе от скривалището си.

Доберманите стояха от другата страна на оградата и го наблюдаваха почти час, преди единият да седне и скоро след това другият да го последва. Сетне първият заплъзга предните си лапи напред, докато се оказа в легнало положение. Дубльорът му направи същото. Бош наблюдаваше как главите им клюмват почти в унисон и после се отпускат върху изпънатите им предни крака. До единия се образува локвичка урина. И двете кучета държаха очите си отворени. Когато извади последното парче месо от хартията и го хвърли през оградата, едното куче се напъна да вдигне глава и да проследи параболата на падащата храна. След това обаче главата му пак се отпусна. Нито едно от животните не отиде при храната. Бош сплете пръсти в мрежата пред тях и я разклати, при което стоманата издаде свистящ звук, ала животните не му обърнаха внимание.

Време беше. Той смачка омазнената хартия и я изхвърли в контейнера. Извади чифт работни ръкавици от чантата и си ги сложи. Сетне разгъна изтривалката от предната част на колата и я хвана в края с лявата си ръка. Вкопчи се високо в мрежата с дясната, вдигна десния крак възможно най-високо и пъкна върха на обувката си в един от ромбовете на мрежата. Дълбоко си пое въздух и с едно движение се изтласка нагоре, а с лявата ръка замахна с гумената изтривалка и я прехвърли отгоре така, че тя увисна на спиралата от бодлива тел като седло. Повтори маневрата с другата изтривалка. Те висяха една до друга, а тежестта им притискаше бодливата тел надолу.

Отне му по-малко от минута да се добере догоре, предпазливо да седне на седлото ѝ после да прехвърли и другия си крак оттатък. Гор електрическото жужене бе по-силно и той внимателно се прехващаше надолу, докато стана възможно да скочи до неподвижните кучета. Взе малкото фенерче от връзката шперцове и го насочи към животните. Очите им бяха отворени и разширени, те дишаха тежко. За миг постоя така и погледа как телата им се издигат и отпускат в еднакъв ритъм, след което зашари със светлината по земята, докато намери неизяденото парче месо. Хвърли го през мрежата на улицата. Сетне хвана кучетата за каишките, завлече ги в колибата им и затвори вратата. Те вече не представляваха заплаха.

Бош притича безшумно отстрани на сградата и надникна иззад ъгъла, за да се увери, че паркингът все още е празен. После се върна при кабинета на Илай.

Огледа прозореца, проверявайки го за втори път, за да бъде сигурен, че наистина няма алармена система. Освети и четирите страни на покрития със стъклени жалузи прозорец и не забеляза никакви жици, никакви изолатори — въобще никаква следа от аларма. Извади острието на ножа си и изви една от железните шини, задържащи долното стъкло на жалузите. Внимателно го измъкна от прозореца и го облегна на стената. Пъкна фенерчето през отвора и зашари вътре с лъча. Стаята беше празна. Видя бюрото на Илай и други мебели. Таблото с четирите монитора беше тъмно. Камерите бяха изключени.

След като измъкна пет стъклени плочки от прозореца и прилежно ги подреди една върху друга на външната стена, той вече имаше достатъчно място да се повдигне и да пропълзи в кабинета.

Бюрото беше разчистено от документи и други боклуци. Стъкленото преспание пое лъча от фенерчето и го отрази в цветовете на призмата. Бош провери чекмеджетата на бюрото, но те се оказаха заключени. Отвори ги със закривен шперц, ала не откри нищо интересно. В едното чекмедже имаше счетоводна книга, която обаче описваше само получените доставки за развъждане.

Насочи светлината към кошчето за боклук на пода под бюрото и забеляза няколко смачкани листове. Той го изсипа на пода. Взимаше всяко боклуче, разгъваше го и го хвърляше обратно в коша, след като решеше, че не съдържа нищо смислено. Не всичко обаче беше боклук. Намери смачкан лист, на който бяха надраскани няколко неща, включително и следното:

„Колорадо“ 504

Замисли се какво да прави с него. Листът бе доказателство за опита да го убият, ала Бош го бе намерил по време на незаконно претърсване. Така не струваше нищо, освен ако не бъдеше открит покъсно при законен обиск. Въпросът бе кога щеше да се проведе той? Ако оставеше смачкания лист в кошчето, беше много вероятно то да бъде изхвърлено и доказателството да се изгуби.

Той смачка пак хартията и сетне откъсна голямо парче тиксо от ролката на бюрото. Залепи единия му край за хартиената топка, която сложи в кошчето, и притисна другия край на лепенката към дъното му. Надяваше се, че ако сега изхвърлят боклука, смачканият лист ще остане залепен за кошчето. И може би човекът, който го изхвърляше, нямаше да забележи.

Той излезе от кабинета в коридора. Взе предпазни очила и противогаз от куката до вратата на лабораторията и си ги сложи. Ключалката беше проста, с три резета, и той се справи с нея лесно.

Вратата се отвори и го обгърна мрак. Бош изчака малко и после влезе. Помещението бе пропито с тежка, противно сладникава миризма. Беше влажно. Размърда снопа светлина из това, което приличаше на товарителен склад. Чу, че до ухото му бръмчеше мушичка, а друго насекомо жужеше около покритото му лице. Отпъди ги с ръка и продължи нататък.

В другия край на залата мина през едни двойни врати и влезе в помещението, където влагата направо тегнеше във въздуха. Осветено беше от червени крушки, разположени над редове сандъци от фибростъкло с насекоми. Топлият въздух го обгръщаше. Усети, че рояк вредители се блъскат с жужене в маската и челото му. Той пак ги отпъди. Приблужи се до един от сандъците и го освети с фенерчето си. Кафеникаво-розова маса от ларви се раздвижи като спокойно море под светлината.

След това зашари с фенерчето из стаята и видя корито с няколко инструмента и малка бетонобъркачка, която общите работници вероятно използваха за разбъркване на хранителната паста за мушиците. Няколко лопати, гребла и метли висяха в редица на куки в задната част на помещението. Имаше рафтове с големи чували жито и захар, стрити на прах, и с по-малки чувалчета, пълни с мая. Всички печати по чувалите бяха на испански. Предположи, че това би могло да се приеме за кухнята.

Освети инструментите и забеляза, че една от лопатите изпъкваше, понеже бе с нова дръжка. Дървото беше чисто и светло, докато всички останали инструменти имаха дръжки, почернели с времето от мръсотия и човешка пот.

Докато гледаше новата дръжка, Бош разбра, че Фернал Гутиерес-Льоса е бил убит тук; били са го така жестоко с лопатата, че тя се е счупила или толкова се е оцапала с кръв, че се е наложило дръжката да бъде сменена. Какво беше видял, че да заслужи смъртта си? Какво бе сторил простият общ работник? Бош отново зашари с фенерчето и накрая се спря на още едни врати в далечния край на залата. На тях имаше надписи:

ОПАСНОСТ! РАДИАЦИЯ! НЕ ВЛИЗАЙ!
PELIGRO! RADIACION!

Отвори вратата пак с помощта на шперцовете си. Обиколи с фенерчето и не видя повече врати. Тук сградата свършваше. Това бе най-голямата от трите зали в комплекса и бе разделена на две чрез междинна стена с малко прозорче. На стената пишеше само на английски:

ВЛИЗАНЕ САМО С ПРЕДПАЗНИ СРЕДСТВА

Бош заобиколи стената и откри, че мястото отгатък до голяма степен бе заето от грамадна машина, приличаща на кабина. Към нея бе

прикачена конвейерна лента, по която табли влизаха от едната страна на апарата и после излизаха от другата, където се изсипваха в сандъци като онези от предишната зала. Върху машината имаше още предупредителни надписи. Тук ларвите се стерилизираха с облъчване.

Той отиде в другата половина на помещението и видя големи работни маси от стомана с шкафчета отгоре. Те не бяха заключени и вътре намери кутии с припаси: найлонови ръкавици, подобни на наденици тръби, в които ларвите се превозваха, батерии и топлинни сензори. В тази стая ларвите се затваряха в тръби и се поставяха в биологичните сандъци. Краят на производствения процес. Тук нямаше нищо друго, което да е от някакво значение.

Бош отстъпи заднишком към вратата. Той изгаси фенерчето и сега единствената светлина идваше от червената лампичка на камерата, монтирана в ъгъла под тавана. „Какво пропуснах?“ — запита се. Какво оставаше незабелязано?

Той пак запали фенерчето и като заобиколи стената, се върна при апарата за облъчване. Всички надписи в сградата бяха предназначени да държат хората настрана от това място. Тук трябваше да се крие тайната. Съсредоточи вниманието си върху стигащите до тавана камари от широки стоманени табли, в които се пускаха ларвите по конвейера. Подпря с рамо една от камарите и започна да я плъзга по пода. Отдолу имаше само бетон. Опита със следващата камара, погледна надолу и съзря края на капак в пода.

Тунелът.

В този миг обаче му проблесна. Червената лампичка на камерата за наблюдение. Видеоекранът в кабинета на Илай не работеше. А и при посещението си през деня бе забелязал, че единствената картина от вътрешните помещения, която Илай получаваше на мониторите, беше от склада за товарене. Това означаваше, че някой друг наблюдаваше тази зала. Погледна часовника си, мъчейки се да прецени от колко време беше тук. Две минути? Три минути? Ако някой идваше от ранчото, разполагаше с малко време. Погледна към очертанията на капака в пода, сетне вдигна очи към червеното око в мрака.

Не можеше да приеме на риск, че никой не наблюдаваше. Бързо прибута камарата обратно върху капака и излезе от третата зала. Върна се по същия път през комплекса и закачи маската и предпазните очила на куката до офиса на Илай. Сетне влезе в кабинета и се измъкна през

прозореца. Бързо върна стъклените плочки на място и стегна металните шини с пръсти.

Кучетата още лежах на същото място, а телата им се издуваха при всяко вдишване. Бош се поколеба, ала все пак реши да ги изтегли навън в случай, че никой не бе наблюдавал през камерата и че не бяха го видели. Хвана ги за нашийниците и ги измъкна от колибата. Чу как едното се опита да изръмжи, но се получи по-скоро скимтене. Другото направи същото.

Той се затича и скочи на мрежата, изкатери се бързо, но после си наложи да премине бавно през изтривалките. Докато беше горе, му се стори, че освен бръмченето на течащия ток чува и шума на мотор. Когато беше готов да скочи долу, той дръпна рязко изтривалките от бодливата тел и падна заедно с тях на уличката.

Опипа джобовете си, за да се увери, че не е изпуснал шперцовете, фенерчето или, още по-лошо, ключовете си. Пистолетът все още бе в кобура. Всичко си беше у него. Сега вече се чуваше някакъв автомобил, а може би не само един. Определено го бяха видели. Докато тичаше надолу по уличката към „Мекситек“, някой извика:

— Педро и Пабло! Педро и Пабло!

„Кучетата“ — помисли си. Питър и Пол бяха кучетата.

Промъкна се обратно в колата си и приведен на предната седалка отпрати поглед към „Инвайробрийд“. В предния двор имаше две коли и доколкото можеше да види, трима мъже. Държаха оръжия и стояха под прожектора на входа. После иззад ъгъла се показа четвърти и заприказва на испански. Беше намерил кучетата. Нещо в мъжа му се стори познато, ала бе твърде тъмно и Бош беше прекалено далеч, за да може да различи татуирани сълзи. Те отвориха вратата и вдигнали пистолети като ченгета, влязоха в сградата. Сега бе моментът. Запаля мотора на каприса и излезе на пътя. Когато даде газ и се отдалечи, Бош усети, че отново трепери от напускащото го напрежение, което бе крайният резултат от едно здраво изплашване. Пот се стичаше от косата му и засъхваше от студения нощен въздух по врата му.

Запали цигара и хвърли клечката през прозореца. После нервно се разсмя на бриза.

[1] Ало? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Повече сън (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXV

В неделя сутринта Бош се обади на номера, даден му от Рамос, от телефонния автомат в един ресторант на име „Casa de Mandarin“ в центъра на Мексикали. Остави името си и номера, затвори и запали цигара. Две минути по-късно телефонът иззвъня. Беше Рамос.

— Que pasa, amigo?^[1]

— Нищо. Искам да погледна снимките на престъпници, които имате, забрави ли?

— Вярно, вярно. Знаеш ли какво, ще те взема на път за натам. Дай ми половин час.

— Напуснах хотела.

— Тръгваш си, така ли?

— Не, просто напуснах хотела. Обикновено постъпвам така, когато някой се опитва да ме убие.

— Какво?

— Някой с пушка, Рамос. Ще ти разкажа. Както и да е, засега не съм отседнал никъде. Ако искаш да ме вземеш, намирам се в ресторант „Мандарин“ в центъра.

— След половин час. Искам да разбера за това.

Те затвориха и Бош се върна на масата, където Агила все още довършваше закуската си. И двамата бяха поръчали бъркани яйца с лютив доматиен сос и кълцан кориандър, а за гарнитура имаха пържени кнедли. Храната бе много добра и Бош я бе изял бързо. Винаги го правеше след безсънна нощ.

Снощи, след като се насмя, отивайки си от „Инвайробрийд“, той се срещна с Агила в малката му къща край летището и мексиканският детектив му съобщи какво бе открил в хотела. Администраторът не могъл да даде почти никакво описание на мъжа, наел стая 504; казал само, че на бузата под лявото му око били татуирани три сълзи.

Агила не беше попитал Бош къде е бил. Сякаш знаеше, че няма да получи отговор. Вместо това му предложи канапето в оскъдно обзаведения си дом. Хари прие, но не заспа. Прекара нощта, втренчил

се в прозореца. Обмисля нещата, докато през тънките бели пердета не проникна синкавосива светлина.

През повечето време мислите му бяха заети с Луциус Портър. Представяше си как трупът на детектива лежи върху студената стоманена маса, гол и восъчнобял, а Тереса Корасон го разпаря с ножиците. Помисли си за миниатюрните кръвоизливи, които тя щеше да открие в роговиците на очите му — доказателство за задушаване. Спомни си и онези случаи, когато бе в моргата заедно с Портър, за да наблюдават как правят аутопсии на други хора и как улеите на масата се напълват с тяхната плът. Сега на масата беше Луциус с парче дърво под врата, държащо главата му назад в очакване на хирурга. Точно преди загоряване мислите на Хари се объркаха от умората и във въображението си изведнъж видя, че на стоманената маса беше самият той, а Тереса стоеше наблизо и подготвяше инструментите си за аутопсията.

Тогава седна и потърси цигарите си. Освен това си обеща, че никога няма да се озове на онази маса. Не и по този начин.

— Отделът за борба с наркотиците? — обади се Агила, след като побутна чинията си настрана.

— А?

Мексиканецът кимна към пейджъра на колана му. Току-що го бе забелязал.

— Да. Поискаха да си го сложа.

Бош беше убеден, че трябва да му вярва и че Агила бе заслужил доверието му. Не му пукаше за мнението на Рамос или на Корво. През целия си живот бе живял и работил по обществения калъп. Надяваше се обаче, че е преодолял мисленето по калъп, че взима свои решения. Щеше да разкаже на мексиканеца как стояха нещата, когато му дойдеше времето.

— Тази сутрин ще ходя там, за да погледна едни снимки и материали. Да се срещнем по-късно.

Агила се съгласи и каза, че ще отиде до съдебния център да оправи документите, потвърждаващи смъртта на Фернал Гутиерес-Льоса. Бош искаше да му каже за лопатата с новата дръжка, която видя в „Инвайробрийд“, но се отказа. Смяташе да съобщи само на един човек за проникването там.

Известно време и двамата мълчаха; американецът пиеше кафе, а мексиканецът чай. Накрая Хари попита:

— Виждал ли си някога Сорильо лично?

— Да, отдалеч.

— Къде? На коридите?

— Да, на арената. Папата често присъства, за да гледа своите бикове. Той обаче има ложа под козирката, която е запазена за него всяка седмица. Аз съм си позволявал само билети за слънчевата страна на стадиона. Ето защо съм го наблюдавал от голямо разстояние.

— Той е за биковете, а?

— Моля?

— Отива да види как биковете му побеждават, а не тореадорите, нали?

— Не. Отива да види как биковете му ще умрат достойно.

Бош не беше сигурен какво означаваше това, но го пренебрегна.

— Искам да отида днес. Можем ли да влезем? Ще ми се да седя в ложа, близо до тази на Папата.

— Не зная. Скъпи са. Понякога не успяват да ги продадат. А дори и тогава ги държат заключени...

— Колко струват?

— Страхувам се, че ще ти трябват поне двеста американски долара. Много е скъпо.

Бош извади портфейла си и отброи двеста и десет долара. Остави десетачката на масата за закуската и побутна останалите по избелялата зелена покривка към Агила. Хрумна му, че мексиканският детектив изкарваше по-малко пари за шестдневна работна седмица. Щеше му се да не бе взел така лесно решението, което би струвало на Агила часове внимателно обмисляне.

— Вземи ни ложа близо до Папата.

— Сигурно разбираш, че с него ще има много хора. Той ще бъде...

— Искам просто да му хвърля един поглед, това е. Само ни уреди ложата.

После те напуснаха ресторанта и Агила каза, че ще повърви до площада, който бе на две пресечки от тях. След като той си тръгна, Хари остана пред ресторанта, за да изчака Рамос. Погледна часовника си и видя, че е осем часът. Трябваше да бъде в кабинета на Ървинг в

„Паркър сентър“. Питаше се дали заместник-началникът вече бе предприел дисциплинарни мерки срещу него. Вероятно щеше да го сложи зад някое бюро веднага щом се върнеше в града.

Освен... Освен ако не се върнеше с всички разрешени случаи в малкия си джоб. Само така имаше шанс при Ървинг. Знаеше, че трябва да напусне Мексико едва след като си оплете кошницата напълно.

Хрумна му, че беше глупаво да стои като мишена на тротоара пред ресторанта. Влезе пак вътре и застана до входната врата, оглеждайки се за Рамос. Келнерката се приближи, поклони се усърдно няколко пъти и се отдалечи. „Сигурно заради трите долара бакшиш“ — помисли си той.

На Рамос му бе нужен почти час, за да дойде. Бош реши, че не иска да бъде без кола, затова се разбра с агента да кара след него. Тръгнаха на север по „Лопес Матеос“. На кръговото кръстовище при статуята на Хуарес се отклониха на изток в някакъв квартал със складове без надписи. Свиха в една уличка и паркираха зад сграда, която беше изподраскана с графити. След като слезе от разбрицания си шевролет „Камаро“ с мексикански номера, Рамос крадешком се огледа.

— Добре дошъл в скромното ни федерално управление — рече той.

Вътре беше подобаващо тихо за неделя сутрин. Нямаше никой друг. Рамос запали лампите и пред Бош се откриха няколко реда бюра и шкафове с рафтове. В дъното имаше две хранилища за оръжия и двутонен сейф от Синсинати за съхраняване на веществени доказателства.

— Добре, нека видя с какво разполагаме, докато ми разказваш за снощи. Значи си сигурен, че някой се е опитал да те очисти?

— Единственият начин да съм по-сигурен е да ме бяха застреляли.

Лейкопластът, който Бош бе лепнал на врата си, беше закрит от яката му. Имаше лепенка и на дясната си длан, но тя също не се забелязваше. Той разказа на Рамос за изстрела в хотела, без да пропусне нищо, включително и факта, че е открил гилза в стая 504.

— Ами куршумът? Възстановим ли е?

— Предполагам, че още си стои в таблата на леглото. Не се мотах много там, за да проверя.

— Да, басирам се, че си изприпкал да предупредиш мексиканското си приятелче. Бош, кога ще поумнееш? Може и да е добър човек, ама не го познаваш. Може пък той да е скроил цялата работа.

— Всъщност, Рамос, аз наистина го предупредих. После обаче излязох и направих каквото искаше.

— За какво говориш?

— „Инвайробрийд“. Снощи влязох там.

— Какво? Бош, ти луд ли си? Не съм ти казвал да...

— Стига де, не се ебавай с мен. Наприказва ми всички онези глупости снощи, за да науча какво е нужно за разрешаването на обиск. Не ме будалкай. Тук сме сами. Зная, че искаше точно това и го получи. Запиши ме като информатор.

Рамос крачеше нервно пред шкафовете. Добре си играеше ролята.

— Слушай, Бош, трябва предварително да съм упълномощил всеки информатор, с който работя. Така че информацията ти няма да се приеме. Не мога...

— Направи така, че да се приеме.

— Бош, не...

— Искаш ли да разбереш какво открих там, или предпочиташ да забравим за това?

Въпросът накара агента да млъкне за малко.

— Вашите нинджи... Как им викахте, ТЕИЕ? В града ли са вече?

— ТЕУЕ, Бош. Да, пристигнаха снощи.

— Хубаво. Ще се наложи да се задействаш. Видяха ме.

Бош забеляза как лицето на агента помръкна. Той поклати глава и се отпусна на един стол.

— Мамка му! Откъде знаеш?

— Имаше една камера. Забелязах я твърде късно. Измъкнах се, но някакви типове дойдоха да огледат. Не биха могли да ме познаят, бях с маска. Ала все пак знаят, че някой е влизал.

— Добре, Бош, не ми оставяш много възможности. Какво видя?

Най-последно. Рамос признаваше незаконното претърсване, одобряваше го. Сега вече последствията нямаше да се стоварят върху Бош. Той му разказа за капака в пода, скрит под камарата табли за насекоми в залата за облъчване.

— Не го ли отвори?

— Нямаше време, но и иначе не бих го направил. Проверях тунели във Виетнам. Всеки скрит капак в земята си беше чиста клопка. Хората, които дойдоха, след като се измъкнах от фабриката, пристигнаха с кола, а не през тунела. Това веднага ти показва, че в тунела може да има капан.

После той обясни на Рамос, че молбата за заповед за обиск, за разрешение или както там му викаха в Мексико, трябва да включва заявка за конфискуване на всички инструменти и отпадъците от кошчетата за боклук.

— Защо?

— Защото това, което ще намерите, ще ми помогне да приключа един от случаите, заради които дойдох тук. Има също доказателство за заговор за убийство на служител на закона — това съм аз.

Рамос кимна и не поиска по нататъшно обяснение. Не го интересуваше. Той стана, отиде до един от шкафовете и измъкна две големи черни папки. Бош седна на едно празно бюро и агентът остави папките пред него.

— Това са известните лица, свързани с Умберто Сорильо. Разполагаме с малко биографични данни за някои от тях. За други знаем само от наблюдения. Може дори да нямаме имената им.

Бош отвори първата папка и се вгледа в снимката в горната част. Беше мъгляво увеличение с размери дващест на дващест и пет на фотография, заснета при наблюдение. Рамос каза, че това е Сорильо, за което и Бош се бе досетил. Черна коса, брада, напрегнат втрещен поглед от тъмните очи. Бе виждал това лице и преди. По-младо, без брада и с усмивка вместо втрещения празен взор. Остарялото лице на момчето, снимало се с Калексико Мур.

— Какво знаете за него? — попита той Рамос. — Нещо за семейството му?

— Нямаме информация за такова. Не че сме се ровили много. Пет пари не даваме откъде е дошъл, интересува ни само с какво се занимава сега и какво е намислил.

Бош обърна пластмасовата страница и заразглежда снимките, направени при арест или наблюдение. Рамос се върна при бюрото си, сложи един лист в пишещата машина и затрака.

— Изготвям документ о показанията ти на таен информатор. Ще заобиколя някак си правилата.

След като прегледа около две трети от първата папка, Бош намери мъжа с трите сълзи. Имаше няколко негови снимки (от арести и от наблюдения), направени от всякакъв ъгъл в продължение на годините. Видя как лицето му се променяше с прибавянето на сълзите: от усмихнат пуяк той се бе превърнал в закоравял престъпник. Според кратките биографични данни се казваше Освалдо Арпис Рафаелильо и беше роден през хиляда деветстотин петдесет и втора. Трите му престоя зад решетките били за убийство като малолетен, убийство като пълнолетен и притежание на наркотици. Бе прекарал половината си живот по затворите. Досието го характеризираше като предан до живот човек на Сорильо.

— Ето, открих го — рече Бош.

Рамос дойде при него. Той също го позна.

— Казваш, че бил в Лос Анжелис и премахвал ченгета?

— Да. Поне едно. Според мен може да се е справил и с първото. Смятам, че освен това е очистил и един „куриер“ от конкуренцията. Един хаваец, Джими Капс. Той и едното ченге са били удушени по един и същ начин.

— С мексиканска примка, нали?

— Точно така.

— Ами общият работник? Онзи, който според теб е пречукан във фабриката за вредители?

— Може да ги е убил всичките. Не зная.

— Този Арпис има дебело досие. Да, излезе от пандиза едва преди година. Той е хладнокръвен убиец, Бош. Един от основните хора на Папата. Изпълнител на волята му. Всъщност хората тук го наричат Алвин Карпис. Сецаш ли се, онзи убиец с автомата от тридесетте? Бандата „Ма Баркър“? Арпис бе прибран за две убийства, ала казват, че това изобщо не е достатъчно. В действителност е очистил повече хора, отколкото можеш да преброиш.

Бош се взря в снимките и попита:

— Това ли е всичко, което имате за него? Само тези неща?

— Някъде има още, но не ти трябва да знаеш повече. Много от информацията е непотвърдена и е от рода на „той каза“ или „тя каза“. Основното, което се говори за Ал Карпис, е, че когато Сорильо правел

първите си ходове към върха, този тип е бил сам на фронтната линия и му е вършел черната работа. Всеки път, щом на Сорильо му потрябвал човек да свърши нещо, обръщал се към приятеля си Арпис от бедняшкия квартал. Той щял да свърши работата. А както казах, окошарили го само два пъти. За останалите вероятно си е платил свободата.

Хари започна да записва част от биографичните данни в едно тефтерче. Рамос продължаваше да говори:

— Тези двамата идват от един квартал на юг отук. Казва се...

— „Светци и грешници“.

— Да, „Светци и грешници“. Някои от местните полицаи, на които вярвам само колкото да ги използвам, казват, че Арпис имал истинска слабост към убийството. В квартала си имали приказка: „Quien eres?“ Тоест какъв си? Било като предизвикателство. Нали схващаш, означавало „на чия страна си?“ С нас ли си, или против нас? Светец или грешник? А когато Сорильо взел властта, използвал Арпис, за да извади от строя хората, които били срещу тях. Местните твърдят, че след като пречуквали някого, те разпространявали новината из квартала. El descubrió quien era. Което значи...

— Той разбра какъв е.

— Именно. Било добра реклама и карало местните да минават на негова страна, в случай че наистина се замесвали в бизнеса. За да го постигнат, те оставяли бележка върху трупа. Убивали някого, написвали „Той разбра какъв е“ или нещо подобно и го забождали на ризата му.

Бош нито каза, нито записа нещо. Още едно парче от мозайката пасна на мястото си.

— Понякога човек все още го вижда изписано с графити из квартала — рече Рамос. — То е част от легендата, заобикаляща Сорильо. Част от това, което го прави Папата.

Хари най-сетне затвори тефтера си и се изправи.

— Получих каквото ми трябваше.

— Добре. Пази се, Бош. Нищо не гарантира, че няма да опитат пак, особено ако задачата е поверена на Арпис. Искаш ли да се пошляеш тук днес? Безопасно е.

— Не, ще се оправя. — Той кимна и направи крачка към вратата. После пипна пейджъра на колана си. — Ще ми се обадите ли?

— Да, ще участваш. Корво пристига за акцията, така че искам да съм сигурен, че си насреща. Къде ще бъдеш по-късно днес?

— Не зная. Май ще я карам като турист. Ще посетя историческото дружество, ще отида на борба с бикове.

— Само имай търпение. Ще ти се обадим.

— Дано.

Тръгна към колата си, без да спира да мисли за бележката, намерена в задния джоб на Кал Мур:

„Разбрах какъв съм.“

[1] Какво има, приятел? (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXVI

Нужни му бяха трийсет минути, за да мине границата. Колоната коли започваше почти километър преди сиво-кафявия граничен пункт. Докато чакаше и напредваше с по няколко метра при придвижването на една-две коли напред, монетите и еднодоларовите му банкноти се свършиха, тъй като армия от селяни се изреди край прозореца му. Те протягаха шепи или продаваха евтини вехтории и храна. Много от тях измиха предното стъкло с мръсните си парцали без позволение, а сетне протегнаха ръце за монети. Всяко следващо измиване замазваше все повече стъклото и накрая му се наложи да включи чистачките и да напръска прозореца с вода от колата. Когато най-сетне се добра до контролно-пропускателния пункт, граничният патрул, носещ огледални слънчеви очила, само му махна да продължи, след като видя значката, и му подвикна:

— Отбийте вдясно и си измийте предното стъкло с маркуча, ако искате да махнете тази мръсотия.

Няколко минути по-късно Бош паркира на едно от свободните места пред градския съвет на Калексико. Загледа се в парка отсреща, докато пушеше цигарата си. Днес нямаше трубадури. Паркът беше почти празен. Той излезе и се отправи към вратата с надпис „Историческо дружество на Калексико“, без да е сигурен какво търси. Имаше свободен следобед и знаеше само, че зад смъртта на Кал Мур стоеше една по-дълбока следа — от решението му да пресече чертата, през бележката в задния му джоб и до снимката му заедно със Сорильо преди толкова години. Искаше да разбере какво се е случило с къщата, наричана от Мур замък, и с мъжа, с когото се бе снимал, онзи с бялата като сняг коса.

Стъклената врата бе заключена и той откри, че в неделя дружеството отваряше чак в един. Погледна часовника си и видя, че трябваше да изчака още петнайсет минути. Вдигна ръце на стъклото, надникна между тях и не забеляза никого в малкото помещение,

оборудвано с две бюра, стена с книги и две стъклени изложбени витрини.

Дръпна се от вратата и се замисли дали да не оползотвори времето, като си вземе нещо за ядене. Реши, че е прекалено рано. Вместо това отиде до полицейския участък и си купи кока-кола от автомата в минифоайето. Той кимна на полицаия зад стъклената преграда. Днес дежурен беше Грубер.

Докато стоеше облегат на стената отвън, пиеше си безалкохолното и гледаше към парка, Хари забеляза, че едно старче с оредяла отстрани като решетка бяла коса отключва вратата на историческото дружество. Оставаха още няколко минути, ала Бош се върна по алеята и го последва вътре.

— Отворено ли е? — попита той.

— Може да се каже — отвърна старецът. — Аз съм тук. Нещо определено, с което да ти помогна?

Бош застана в средата на залата и обясни, че не е наясно какво иска.

— Един вид издирвам корените на един приятел и смятам, че баща му е бил историческа фигура. Искам да кажа в Калексико. Бих желал да открия къщата им, ако не е съборена, да разбере каквото мога за стареца.

— Как се казва този приятел?

— Не зная. Всъщност известно ми е само, че фамилното му име е било Мур.

— Дявол да го вземе, момче, името не стеснява особено кръга. Мур е един от големите родове тук. Голяма фамилия. Пълно е с братя и братовчеди. Знаеш ли какво, нека...

— Имате ли фотографии? Нали разбирате, албуми със снимки на рода Мур. Виждал съм снимки на бащата. Мога да го позная...

— Ами нали това казвам, нека ти предложи две-три неща. Ще намерим твоя Мур. Вече и аз изпитвам любопитство. Между другото, защо правиш това за приятеля си?

— Опитвам се да проследя родословното дърво. Да го съставя цялото вместо него.

След няколко минути старецът го бе настанил на другото бюро с три книги. Те бяха подвързани с кожа и миришеха на прах. Бяха големи колкото годишници и представяха историята чрез съчетание от

фотографии и текст на всяка страница. Отвори наслуки едната книга и видя черно-бяла снимка на хотел „Де Анса“ в процес на строеж. После започна подред. Първата книга се казваше „Калексико и Мексикали: седемдесет и пет години на границата“ и като хвърляше бърз поглед на фотографиите и текста по страниците, Бош си състави обща представа за историята на двата града и хората, които ги бяха построили. Същото му бе разказал и Агила, но тук нещата бяха представени през погледа на белите. Томчето, което прегледа, описваше ужасната бедност в Тапай, Китай, и разказваше как мъжете, подложени на нея, с радост дошли в Баха Калифорния, да търсят късмета си. Не се казваше нищо за нископлатен труд.

През двайсетте и тридесетте години на века Калексико бил процъфтяващ град, собственост на компанията за недвижими имоти около река Колорадо, чиито управители ставали притежатели на всяко парче земя, което измерели. Според книгата много от тези хора построили разкошни домове и имения върху крайморските носове, издигащи се в покрайнините на града. Докато четеше, той многократно срещна имената на трима братя Мур: Андерсън, Сесил и Морган. Споменаваха се и други Мур, но братята винаги се свързваха с нещо важно и заемаха високи постове в компанията.

Докато прелистваше една глава, озаглавена „Град с мръсни пътища се къпе в злато“, Бош видя мъжа, който го интересуваше. Това бе Сесил Мур. Там сред описанията на спечелените от памука богатства в Калексико имаше фотография на човек с преждевременно побеляла коса, застанал пред дом в средиземноморски стил с размерите на училище. Той бе мъжът от снимката, която Мур бе пазил в измачкания бял плик. А в лявата част на дома като камбанария се издигаше кула с два сводести прозореца, разположени един до друг в най-високата ѝ точка. Кулата придаваше на къщата вид на испански замък. Това бе първият дом на Кал Мур.

— Ето човека и мястото — каза Бош, след като занесе книгата на стареца.

— Сесил Мур — рече той.

— Още ли е жив?

— Не, нито един от братята не е сред живите. Той обаче си отиде последен. Сесил почина миналата година по това време, както си спял. Ама мисля, че грешиш.

— Защо?

— Сесил нямаше деца.

Бош кимна.

— Може да сте прав. Ами тази къща? И нея ли я няма вече?

— Не правиш никакво родословно дърво, нали?

— Не. Аз съм полицай. Дойдох от Лос Анжелис. Проверявам историята, която един човек ми разказа за този мъж. Ще ми помогнете ли?

Старецът го погледна и Бош съжали, че не бе откровен с него още в началото.

— Не зная какво общо има това с Лос Анжелис, ама карай. Какво друго искаш да знаеш?

— Тази сграда с кулата още ли стои?

— Да, Кастильо де лос Охос още стои. Замъкът с очите. Получил е името си заради тези два прозореца на върха на кулата. Когато светеха през нощта, хората казваха, че това са очи, наблюдаващи цял Калексико.

— Къде се намира?

— На един път западно от града, „Койот трейл“. Тръгваш по шосе 98, минаваш през Пинто Уош и стигаш до местността Крусификшън Торн. Свий по „Анса роуд“, като хотела в града. Той ще те отведе до „Койот трейл“. Замъкът е в края на пътя. Не можеш да го пропуснеш.

— Кой живее там сега?

— Мисля, че никой. Виж, той го остави на града. Общината обаче не можеше да поеме поддръжката на такова място. Продадох го... Всъщност струва ми се, че купувачът дойде от Лос Анжелис. Ама доколкото знам, изобщо не се е нанасял. Жалко. Надявах се да го направим музей.

Бош му благодари и излезе, за да се отправи към Крусификшън торн. Кой знае дали Кастильо де лос Охос не беше само едно имение на умрял богаташ без никакво отношение към случая. Нямаше си обаче друга работа и импулсът му го подтикваше да продължи.

Щатското шосе 98 бе с две асфалтирани платна и се простираше на запад от самия град, успоредно на границата през обработваема земя, набраздена като огромна мрежа от напоителни канали. Докато караше, му замириса на зелени чушки и кориандър. А след като мина

покрай едно поле, засадено с памук, Бош осъзна, че цялото това обширно пространство някога е било огромната собственост на компанията.

Напред земята преминаваше в хълмове и той съзря родния дом на Калексико Мур далеч преди да приближи. Кастильо де лос Охос. Двата сводести прозореца бяха тъмни и празни очи в каменното лице с прасковен цвят на кулата, която се издигаше върху някакъв нос на хоризонта.

Бош прекоси един мост над пресъхнало речно корито, за което предположи, че е Пинто Уош, макар на пътя да нямаше никаква табела. Докато минаваше по моста, той хвърли поглед надолу към прашното корито и видя паркиран лимоненозелен шевролет „Блейзър“. Бегло зърна някакъв мъж зад волана, вдигнал бинокъл пред очите си. Граничен патрул. Шофьорът използваше дерето като прикритие, от което да наблюдава границата за нарушители.

Старото речно корито отбелязваше края на обработваемата земя. Почти веднага полето премина в хълмове, покрити с кафяви храсти. На пътя имаше отбивка край горичка от евкалипти и дъбове, които не помръдваха в безветрения ден. Този път забеляза табела, обозначаваща местността:

ПРИРОДНА ЗОНА КРУСИФИКШЪН ТОР.

ВНИМАНИЕ! ИЗОСТАВЕНИ МИНИ!

Бош си спомни, че прочете в книгите на историческото дружество нещо за златните мини от началото на века, надупчили граничната зона. Големи богатства били намерени и загубени от авантюристи. Хълмовете гъмжали от разбойници. После дошла компанията и внесла ред.

Той запали цигара и разгледа кулата, която сега бе много по-близо. Тя се издигаше зад стените на ограден двор. Спокойствието на пейзажа и прозорците на кулата, приличащи на бездушни очи, изглеждаха някак зловещо. Кулата не беше сама на хълма. Виждаха се извитите керемиди на други къщи. Ала имаше нещо в издигащата се над всички кула с празни стъклени очи, което я правеше самотна. Мъртва.

„Анса роуд“ се появи след километър. Бош зави на север, където тесният път се виеше покрит с неравности и се изкачваше по периферията на хълма. Вдясно той виждаше обработваемата земя на

речния басейн, простиращ се долу. Сви наляво по път, отбелязан като „Койот трейл“, и не след дълго вече караше край големи имения, заемащи просторни площи. На повечето от тях виждаше само горните етажи заради стените пред почти всяко едно.

В края си „Койот трейл“ обикаляше около един стар дъб с клони, които през лятото биха засенчили обръщало. Кастильо де лос Охос беше тук, в края на пътя. Откъм улицата каменна стена, висока два метра и половина, закриваше всичко без кулата. Повече можеше да се види само през черната порта от ковано желязо. Бош свърна по алеята към портата. Тя бе затворена с тежка стоманена верига и катинар. Той излезе, надникна през решетките и установи, че овалното място за паркиране пред къщата беше празно. Пердетата на всички прозорци отпред бяха спуснати. На стената до портата имаше пощенска кутия и домофон. Натисна копчето, но не получи отговор. Не знаеше какво би казал, ако някой бе отговорил. Отвори пощенската кутия, ала тя също беше празна.

Бош остави колата си на мястото, където бе спрял, и се върна пеш по „Койот трейл“ до най-близката къща. Тя бе една от малкото без стена. Вместо това имаше бяла ограда от колове и порта с домофон. Този път позвъняването му не бе напразно.

— Да? — обади се женски глас.

— Здравейте, госпожо. Полиция. Питам се дали мога да ви задам няколко въпроса за съседната къща.

— Коя съседна къща? — Гласът бе на старица.

— Замъкът.

— Никой не живее там. Господин Мур почина преди известно време.

— Зная, госпожо. Питам се дали не мога да вляза и да поговоря с вас за момент. Мога да се легитимирам.

Последва пауза, след което от говорителя се чу едно грубо „чудесно“ и портата се отвори с бръмчене.

Жената настоя Хари да вдигне картата си пред едно малко прозорче във вратата. Той я видя как се напруга да я прочете от инвалидната си количка, белокоса и немощна. Най-сетне тя отвори.

— Защо изпращат полицаи от Лос Анжелис?

— Работя по тамошен случай, госпожо. Свързан е с човек, живял преди в замъка. Много отдавна, още като момче.

Тя го погледна с присвити очи, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

— За Калексико Мур ли говорите?

— Да. Познавахте ли го?

— Случило ли му се е нещо?

Бош се поколеба, сетне отвърна:

— За съжаление е мъртъв.

— В Лос Анжелис ли е умрял?

— Да. Той беше полицай. Мисля, че смъртта му има нещо общо с неговия живот тук. Затова дойдох. Не зная какво точно да ви попитам... Не е прекарал тук дълго, ала го помните, нали?

— Не живя тук дълго, но това не значи, че оттогава не съм го виждала. Точно обратното. Виждах го непрекъснато всичките тези години. Той идваше с колелото си или с кола, сядаше ей там на пътя и просто гледаше къщата. Веднъж пратих Марта да му занесе сандвич и лимонада.

Бош предположи, че Марта бе прислужницата. Слугините бяха неразделна част от тези имена.

— Само гледаше и вероятно запомняше — продължаваше старицата. — Това, което Сесил стори с него, беше ужасно. Сега сигурно плаща за стореното. Сесил де.

— В какъв смисъл ужасно?

— Да отпрати така момчето и майка му. Мисля, че след това никога не е говорил с тях. Но аз често виждах как момчето, а сетне мъжът, идва да гледа замъка. Хората тук казват, че Сесил за това е вдигнал стената. Направи го преди двайсет години. Разправят, че просто му дошло до гуша да вижда Калексико на улицата. Така действаше Сесил. Не ти ли харесва гледката от прозореца, вдигаш стена. Ама аз пак мярвах младия Кал от време на време. Веднъж сама му занесох едно студено питие. Тогава не бях в тая количка. Той седеше в някаква кола и аз го попитах: „Защо идваш непрекъснато тук?“ А той само рече: „Обичам да си спомням, лельо Мери.“ Само това каза.

— Лельо Мери?

— Да. Мислех, че затова сте дошли. Моят Андерсън и Сесил бяха братя, мир на праха им.

Бош кимна и почтително изчака пет секунди, преди да се обади:

— Човекът от градския музей каза, че Сесил нямал деца.

— Разбира се, че ще го каже. Сесил го пазеше в тайна от хората. В дълбока тайна. Не искаше името на компанията да бъде опетнено.

— Майката на Калексико е била прислужницата?

— Да, тя... Но вие като че ли вече знаете всичко това.

— Само отчасти. Какво се е случило? Защо я е изгонил заедно с момчето?

Тя се поколеба, преди да отговори, сякаш за да подреди в ума си една история, станала преди повече от трийсет години.

— След като забременя, тя живееше там заедно с бебето. Той я накара. После, след четири-пет години, Сесил разбра, че го е лъгала. Един ден пратил част от хората си да я проследят през границата, когато тя отишла на гости на майка си в Мексикали. Нямало никаква майка. Просто имала мъж и друг син, по-голям от Калексико. Тогавя той ги отпрати. Прогони собствената си кръв.

Бош дълго обмисля думите ѝ. Жената се рееше в миналото.

— Кога видяхте Калексико за последен път?

— Хм, нека да помисля. Трябва да е било преди години. Накрая той спря да идва.

— Смятате ли, че е разбрал за смъртта на баща си?

— Нямаше го на погребението. Не че го обвинявам.

— Казаха ми, че Сесил Мур е оставил имението на града.

— Да, умря в самота и остави всичко на града, без изобщо да се сети за Калексико или за някоя от бившите си жени и любовници. Сесил Мур беше подъл човек дори и в смъртта си. Естествено, съветът не можеше да използва мястото. Прекалено голямо е и скъпо за поддръжка. Калексико вече не е процъфтяващ като някога град и не може да се справи с такова имение. Имаше идея да се използва като исторически музей, ама човек не може да напълни и един килер с историята на този град. Така че с музея нищо не стана. Съветът продаде мястото. Чух, че взели повече от милион. Може би няма да са на червено няколко години.

— Кой го купи?

— Не зная, обаче така и не се нанесоха. Взели са някого да наглежда замъка. Миналата седмица видях, че светеше. Ама доколкото знам, никой не се е нанасял. Сигурно е някаква инвестиция. Не разбирам в какво. Тук сме тъмна Индия.

— Един последен въпрос. Имало ли е някога друг човек с Мур, когато той е гледал замъка?

— Винаги бе сам. Горкото момче, винаги само там отвън!

Докато се връщаше към града, Бош мислеше за самотните бдения на Мур пред къщата на баща му. Чудеше се дали копнежът му е бил по замъка и спомените, свързани с него, или по бащата, който го бе прогонил. Или пък и по двете.

В ума му изплува споменът за кратката среща със собствения му баща. Болен старец на смъртния си одър. Бош му беше простил за всяка ограбена от него секунда. Осъзнаваше, че трябваше да го стори, или през остатъка от живота си щеше да страда напразно по миналото.

ГЛАВА XXVII

Колоната от автомобили, отиващи в Мексико, бе по-дълга и се движеше по-бавно от предния ден. Бош предположи, че причината беше коридата, която привличаше хора от целия окръг. Това бе традиционно неделно развлечение, не по-малко популярно тук от мачовете на „Рийдърс“ в Лос Анжелис.

Бош бе на две коли разстояние от мексиканския граничар, когато осъзна, че неговия „Смит и Уесън“ все още стоеше в кобура на гърба му. Беше прекалено късно да направи нещо. Когато стигна до служителя, каза само „за коридата“ и онзи му махна да продължи.

Небето над Мексикали беше чисто, а въздухът хладен. Изглежда, времето щеше да е идеално. Хари почувства как нетърпението гъделичка гърлото му. Причините бяха две: щеше да види ритуала на бикоборството и може би Сорильо — мъжът, чието име и слава така бяха изпълнили последните три дни, че сам се улови да се поддава на мита за него. Просто искаше да види Папата в естествената му среда — заедно с биковете и с хората му.

Той паркира на „Пласа Хустисиа“ и извади от жабката един бинокъл. Арената бе само на три пресечки оттам и Бош предположи, че ще идат пеш. След като показа картата си на полицаия на пропуската му бе позволено да влезе, той намери Агила зад единственото бюро в залата на следователите. Пред него имаше няколко написани на ръка доклади.

— Взе ли билетите?

— Да, у мен са. Имаме лежа от слънчевата страна. Това няма да бъде проблем, защото в ложите не прониква много слънце.

— Близко ли е до ложата на Папата?

— Почти точно срещу нея... ако той дойде днес.

— Да, ако. Ще видим. Готов ли си?

— Да, приключих с докладите по случая Фернал Гутиерес-Льоса. Докато не бъде задържан някой заподозрян.

— Което вероятно никога няма да стане тук.

— Така е... Мисля, че вече трябва да тръгваме.

Бош вдигна бинокъла.

— Готов съм.

— Ще бъдеш толкова близо, че няма да имаш нужда от него.

— Не съм го взел, за да гледам биковете.

По пътя за арената те се вляха в непрестанен поток от хора, запътили се в същата посока. Мнозина си носеха малки квадратни възглавнички, на които щяха да седнат на стадиона. Те минаха покрай няколко невръстни деца, които бяха напълнили ръцете си с възглавнички и ги продаваха по долар бройката.

След като влязоха през входа, Бош и Агила се спуснаха по едни бетонни стъпала до площадка, където мексиканецът показва билетите им на някакъв разпоредител. После онзи ги поведе по подобен на катакомба коридор, извиващ се по периферията на стадиона. Отляво имаше дървени вратички с номера.

Разпоредителят отвори врата номер седем и те влязоха в помещение, не по-голямо от затворническа килия. Подът, стените и таванът бяха просто небоядисан бетон. Сводестият таван се спускаше напред и оставяше отвор към арената, широк метър и петдесет. Бяха точно на първия ред, където матадори, тореадори и други участници в боевете стояха и чакаха. Бош подушваше мръсната арена, миризмата на коне и бикове, кръвта. На задната стена бяха облежани шест сгънати железни стола. След като Агила благодари на разпоредителя, затвори вратата и я заключи, те разгънаха два стола и седнаха.

— Тук е като в бункер — отбеляза Бош, докато гледаше през процепа към ложите от другата страна на арената. Не видя Сорильо.

— Какво е бункер?

— Няма значение — рече Бош, защото осъзна, че и той никога не бе влизал в бункер. — Прилича на затворническа килия.

— Може би — отвърна Агила.

Хари усети, че го беше обидил. Бяха на най-хубавите места на стадиона.

— Карлос, страхотно е. Оттук ще виждаме всичко.

В бетонната лежа беше и шумно, а освен миризмите от арената се носеше пропиващата воня на разлята бира. В малкото помещение кънтяха хиляди стъпки, докато стадионът над тях се пълнеше. Някъде далеч на горните редове свиреше оркестър. Бош погледна към арената

и видя, че представяха тореадорите. Почувства нарастващото вълнение на тълпата. Ехото в ложата се усили, когато публиката започна да приветства покланящите се матадори.

— Мога да пуша тук, нали? — попита той.

— Да — отговори Агила и стана. — Cervesa?^[1]

— С удоволствие бих пийнал „Текате“, ако има.

— Има, разбира се. Заклучи вратата. Ще почукам.

Мексиканецът кимна към вратата и излезе. Хари заклучи и се запита дали го прави, за да се защити, или просто за да се отърве от неканени зяпачи. Щом остана сам, осъзна, че не се чувстваше защитен в крепостната обстановка. В крайна сметка тук не беше като в бункер.

Вдигна бинокъла и огледа отворите на ложите отсреща. Повечето бяха все още празни, а сред хората, заели вече местата си, никой не му заприлича на Сорильо. Забеляза обаче, че много от ложите бяха обзаведени по поръчка. На задните стени се виждаха рафтове с алкохол или гоблени, столовете бяха тапицирани. Това бяха сенчестите ложи на редовните посетители. Не след дълго Агила почука и Бош го пусна да влезе с бирите. Тогава зрелището започна.

Първите две борби бяха безлични и скучни. Агила ги определи като блудкави. Матадорите бяха бурно освиркани от публиката, когато последните забивания на сабите им във вратовете на съответните бикове не успяха да ги убият и всичко се превърна в разточителна и кървава проява, нямаща нищо общо е изкуство или с проверка за храброст.

В третата битка стадионът се оживи и шумът гръмна в ложата на Бош и Агила, когато черен като катран бик (с изключение на дамгосаното бяло С на гърба му) връхлетя яростно отстрани на един от пикадорските коне. Огромната сила на животното изтласка подплатената висяща част от седлото до бедрото на ездача. Конникът замахна с копие с желязно острие към гърба на бика и отпусна тежестта си върху него. Ала това като че ли само доразяри животното. То събра нови сили и пак се втурна яростно към коня. Сблъсъкът ставаше само на девет метра от Бош, но все пак той вдигна бинокъла, за да го проследи от по-близо. Като на забавен кадър той видя драматичната развръзка, уловена в обхвата на бинокъла: конят се вдигна на задните си крака против волята на господаря си и

пикадорът^[2] тупна в праха. Бикът продължи атаката си, рогата му прободоха подплатеното седло и конят се прекатури върху ездача.

Тълпата стана дори по-шумна и се разнесоха неистови викове, когато хора с бандерили^[3] нахлуха на арената и заразмахваха пелерини, за да отклонят вниманието на бика от падналите кон и ездач. Други помогнаха на пикадора да се изправи на крака и той закуцука към изхода. После отхвърли с рамене ръцете им, отказвайки понататъшна помощ. Зачервеното му от смущение лице лъщеше от пот, а виковете на публиката бяха подигравателни. С бинокъла Бош имаше чувството, че стои до него. Една възглавничка долетя от трибуните и отскочи от рамото на мъжа. Той не погледна нагоре, защото, ако го направеше, щеше да си изпроси още.

Бикът бе спечелил тълпата и в продължение на няколко минути те почтително аплодираха смъртта му. Сабята на един матадор проникна дълбоко във врата му, предните крака на животното се огънаха и огромното му тяло рухна. Един тореадор, който беше най-стар от всички участници, бързо настъпи към него с къса кама и я заби в основата на черепа му. Мигновена смърт след продължителното мъчение. Бош проследи как мъжът избърса острието в черната кожа на мъртвото животно и после, докато се отдалечаваше, прибра камата в ножницата на жилетката си.

На арената изкараха три впрегнати мулета, около рогата на бика омотаха въже и след като повлачиха трупа в кръг, той бе изтеглен навън. Бош видя как една червена роза падна отгоре и улучи мъртвото животно, докато то оставяше равна дيريا в мръсотията на арената.

Хари разгледа мъжа с камата. Като че ли нанасянето на смъртоносния удар беше единствената му роля във всяка борба. Не можеше да определи дали работата му бе проява на милосърдие или на допълнителна жестокост. Мъжът беше възрастен; черната му коса бе прошарена, а лицето му имаше уморен и безчувствен вид. От захабеното, червеникавокафяво каменно лице гледаха бездушни очи. Бош се сети за човека с трите сълзи на лицето — Арпис. Какво ли е било изражението му, когато е отнемал живота на Портър с гарота или когато е опирал пушката до лицето на Мур и е натискал спусъка?

— Бикът беше много смел и красив — отбеляза Агила. По време на първите три битки той само окачествяваше матадорите въз основа на уменията им като опитни или немарливи, добри или лоши.

— Сорильо сигурно много щеше да се гордее, ако беше тук — каза Бош.

Сорильо наистина не бе дошъл. Хари се усети, че постоянно проверява празната лежа, посочена му от Агила, ала тя си остана празна. След като вече оставаше само една борба, не изглеждаше вероятно човекът, отгледал биковете за днешната корида, да пристигне.

— Искаш ли да си вървим, Хари?

— Не. Искам да гледам.

— Добре тогава. Тази битка ще е най-хубавата и най-изкусната. Силвестри е най-добрият матадор в Мексикали. Още една бира?

— Да, аз ще я взема. Ти какво...

— Не. Това е мое задължение. Нещо като малка отплата.

— Както кажеш — съгласи се Бош.

— Заклучи вратата.

Той го направи. Сетне погледна билета си, на който бяха написани имената на бикоборците. Кристобал Силвестри. Агила твърдеше, че той е най-изкусният и храбър матадор, когото е виждал. Тълпата възторжено изрева, когато бикът, друго огромно черно чудовище, връхлетя на арената, за да се изправи срещу убийците си. Тореадорите започнаха да го обикалят със зелени и сини наметала, разтварящи се като цветя. Бош беше поразен от ритуалите и пищността на коридите, даже и на блудкавите. Това със сигурност не беше спорт. Ала беше нещо друго. Проверка. Проверка на уменията и, да, на смелостта и решителността. Смяташе, че ако имаше възможност, често щеше да ходи на тази арена като зрител.

На вратата се почука и Бош стана, за да пусне Агила. Когато обаче отвори, отвън чакаха двама мъже. Единият му беше непознат. Другия го познаваше, но му бяха нужни няколко секунди да си спомни откъде. Това беше Грена, капитанът от следствения отдел. Доколкото можеше да види през двамата мъже, нямаше и помен от Агила.

— Сеньор Бош, може ли да влезем?

Хари се дръпна, но вътре влезе само Грена. Другият мъж се обърна с гръб към тях, сякаш за да пази входа. Грена затвори вратата и я заклучи.

— Така няма да ни безпокоят, нали? — каза той, докато оглеждаше ложата. Нравеше го надълго и нашироко, като че ли тя бе голяма колкото баскетболно игрище и трябваше да бъде внимателно

проучена, за да се твърди със сигурност, че вътре няма никой друг. — Имам навик да идвам за последната борба, сеньор Бош. Особено когато Силвестри е на арената, разбира се. Велик шампион. Надявам се да ви хареса.

Бош кимна и нехайно погледна към арената. Бикът все още си тичаше живо насам-натам, а тореадорите отбягваха атаките му и го чакаха да стане по-бавен.

— Ами Карлос Агила? Отиде ли си?

— За бира е. Но вие сигурно вече знаете това, капитане. Е, защо не ми кажете какво има?

— Какво „има“ ли? Къде?

— Питам ви какво искате, капитане. Какво правите тук?

— О, si, искате да гледате малкото ни зрелище и не желаете да ви притеснявам с бизнес. Да говорим по същество. Така се казваше, струва ми се.

— Да, и така става.

Последваха възгласи и двамата мъже погледнаха към арената. Силвестри беше излязъл и дебнеше бика. Носеше златистобял боен костюм и се движеше величествено, с изпънат гръб и наклонена надолу глава, като строго изучаваше противника си. Бикът все още беше бояк и се носеше из арената, а сините и жълти бандерили, прободили врата му, плющяха.

Бош пак насочи вниманието си към Грена. Капитанът беше облечен с черно яке от мека кожа, чийто десен маншет леко закриваше часовника „Ролекс“.

— Искам да зная с какво се занимавате, сеньор Бош. Не идвате заради коридата. Така че, защо сте тук? Казаха ми, че самоличността на сеньор Гутиерес-Льоса е била потвърдена. Защо оставате? Защо отнемате времето на Карлос Агила?

Бош не би му казал нищо, ала не желаше да застрашава Агила. Накрая той щеше да си иде, но не и мексиканецът.

— Тръгвам си сутринта. Приключих работата си.

— Тогава би трябвало да си тръгнете тази вечер, а? Да заминете по-рано?

— Може би.

Грена кимна.

— Вижте, получих молба от някакъв лейтенант Паундс от лосанджелиската полиция. Той очаква с нетърпение завръщането ви. Помоли ме да ви го предам лично. Защо е всичко това?

Хари го погледна и поклати глава.

— Не зная. Трябва да го попитате.

Последва дълго мълчание, по време на което вниманието на Грена пак бе привлечено от арената. Бош също погледна натам точно навреме, за да види как Силвестри отклонява атакуващия бик покрай себе си с наметалото. Грена го съзерцава дълго време и после се усмихна така, както сигурно се беше засмял Тед Бънди^[4] на момичетата от университетското градче.

— Познавате ли изкуството на пелерината?

Бош не отвърна и двамата просто се взираха един в друг. Ехидна усмивка продължи да играе по тъмното лице на капитана.

— *El arte de la muleta* — каза най-сетне Грена. — То е заблудата. То е изкуството да оцелееш. Матадорът използва пелерината, за да измами смъртта, да я накара да отиде там, където той не е. Но трябва да е смел. Трябва да рискува живота си пред рогата на смъртта. Колкото по-близо е смъртта, толкова по-смел става той. Нито за миг не може да покаже страх. Никога не показвай страх. Да го направиш, значи да загубиш. Тоест да умреш. Такова е изкуството, приятелю.

Той кимна, а Бош просто продължи да го гледа. Грена се усмихна широко и се обърна към вратата. Отвори я, а отвън все още стоеше другият мъж. Когато пак се обърна, за да затвори, Грена погледна към Хари и каза:

— Приятно пътуване, детектив Хари Бош. Тази вечер, а?

Бош не отговори нищо и вратата се затвори. Той остана така за миг, ала виковете привлякоха вниманието му към коридата. Силвестри бе застанал на едното си коляно в средата на арената и бе подмамил бика да нападне. Той стоически остана закован на място, докато чудовището не връхлетя върху му. Тогава отмести пелерината от тялото си с плавно движение. Бикът профуча на сантиметри, а Силвестри бе невредим. Беше красиво и аплодисментите взривиха стадиона. Отключената врата на ложата се отвори и Агила влезе вътре.

— Какво искаше Грена?

Бош не отвърна. Той вдигна бинокъла и провери ложата на Сорильо. Папата го нямаше, но сега Грена бе там, вперил поглед в него

със същата ехидна усмивка на устните си.

Силвестри повали бика с един-единствен удар на сабята; острието потъна дълбоко между плешките му и разряза сърцето. Моментална смърт. Бош погледна към мъжа с камата и му се стори, че забелязва сянка на разочарование по загрубялото му лице. Намесата му беше ненужна.

Приветствията за майсторски извършеното убийство от Силвестри бяха оглушителни. Те не намаляха, докато матадорът правеше обиколка около арената, вдигнал ръце, за да посрещне аплодисментите. Рози, възглавнички и женски обувки с високи токчета заваляха над арената. Бикоборецът сияеше сред хвалебствия. Шумът бе толкова силен, че мина доста време, преди Бош да усети, че пейджърът на колана му го викаше с пиукане.

[1] Бира? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Пикадор — бикоборец на кон, който забива копие във врата на бика. — Б.пр. ↑

[3] Бандерия — вид късо копие с тесни знаменца, което се забива във врата или гърба на бика. — Б.пр. ↑

[4] Известен масов убиец в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXVIII

В девет часа свърнаха от булевард „Кристобал Колон“ по околоръстен път, който заобикаляше международното летище „Родолфо Санчес Табоада“. Пътят минаваше покрай няколко стари сглобяеми хангара и после край множество сравнително нови сгради. На една от тях висеше табела с надпис „Въздушни товари“. Грамадните врати на хангара на сградата бяха разтворени около метър и отвътре се процеждаше светлина. Това беше целта на пътуването им — склад, служещ за параван на Агенцията за борба с наркотиците. Бош сви в паркинга отпред и спря до няколко други коли. Забеляза, че повечето имаха калифорнийски номера.

Щом излезе от каприса, към него приближиха четирима типове от Агенцията с дълги сини непромокаеми якета. Той показа картата си и очевидно се оказа в списъка, след като един от тях се консултира с някакъв бележник.

— А ти? — обърна се мъжът с бележника към Агила.

— Той е с мен — каза Бош.

— Записан сте без партньор, детектив Бош. Сега изниква проблем.

— Сигурно съм забравил да съобщя, че ще си доведе гадже.

— Не е много смешно, детектив Бош.

— Разбира се, че не е. Той обаче ми е партньор и остава с мен.

Човекът с бележника имаше измъчен вид. Беше американец с яркочервен тен и почти напълно избеляла от слънцето коса. Изглежда, бе наблюдавал границата дълго време. Обърна се и погледна към хангара, сякаш се надяваше да получи инструкции как да се справи с положението. На гърба на непромокаемото му яке с големи жълти букви пишеше DEA^[1].

— Най-добре повикай Рамос — рече Бош. — Ако си тръгне партньорът ми, тръгвам си и аз. Тогава къде отива пълната сигурност на операцията? — Погледна към Агила, който стоеше сковано с тримата агенти, заобиколили го като биячи от нощен клуб на „Сънсет

стрийт“, готови да го изхвърлят. После продължи: — Само помисли. Всеки, стигнал дотук, вече не бива да стои настрана. Иначе този някой остава извън кръга. Някъде там, без да знаеш нищо за него. Върви да питаш Рамос.

Мъжът с бележника пак се поколеба, сетне нареди всички да стоят кротко и извади радиостанция от якето си. Свърза се с някого, когото нарече оперативен шеф, и съобщи, че на паркинга е възникнал проблем. После известно време всички стояха мълчаливо. Бош погледна към Агила и му намигна, когато погледите им се срещнаха. След това забеляза Рамос и Корво (агентът от Лос Анжелис), които бързо се приближаваха към тях.

— Какви са тези лайнарщини, Бош? — нападна го Рамос, преди да е стигнал до колата. — Знаеш ли какво направи? Изложи на риск цялата операция, мамка му! Дадох изрични нар...

— Той ми е партньор по случая, Рамос. Знае каквото и аз знам. Работим заедно. Ако не участва, няма да участвам и аз. А щом си тръгнем, минавам границата и отивам в Лос Анжелис. За него не знам. Как ще се отрази това на теорията ти за тези, на които може да се вярва? — На светлината от хангара той виждаше пулсирането на една от вратните артерии на Рамос. — Разбираш ли, пуснеш ли го да си върви, ти му се доверяваш. А ако му вярваш, то спокойно можеш да му позволиш да остане.

— Майната ти, Бош.

Корво сложи ръка върху рамото на Рамос и пристъпи напред.

— Бош, ако той се издъни или пък тази операция се провали по каквото и да е начин, ще се погрижа това да стане известно. Разбираш ли какво ти казвам? В Лос Анжелис ще научат, че ти си вкарал този тип.

Той направи знак на агентите отгатък колата и те се дръпнаха от Агила. Луната осветяваше лицето на Корво и Бош съзря белега, прорязващ брадата му от дясната страна. Запита се колко ли пъти тази вечер агентът щеше да разкаже историята за нападението с нож.

— И още нещо — подметна Рамос. — Той ще влезе незащитен. Разполагаме само с още една противокуршумна жилетка. Тя е за теб, Бош. Ако го гръмнат, ще тежи на твоята съвест.

— Дадено — съгласи се Бош. — Схващам. Каквото и да се обърка, контрамата е у мен. Ясно. Аз също имам жилетка в багажника и

той може да вземе вашата. Аз си харесвам моята.

— Съвещание в двадесет и два нула нула — обяви Рамос, докато се връщаше към хангара.

Корво го последва, а Бош и Агила тръгнаха след него. Другите агенти вървяха на опашката. В подобния на пещера хангар Хари видя един до друг три черни хеликоптера. Няколко мъже, повечето в черни работни комбинезони, се въртяха насам-натам и пиеха кафе от бели чашки. Два от хеликоптерите бяха с широк корпус и служеха за превоз на личния състав. Бош ги позна. Бяха модел УН-1Н. Използваха ги в Хуей. Специфичното бумтене на перките им за него винаги щеше да бъде звукът на Виетнам. Третият хеликоптер беше по-малък и по-лъскав. Приличаше на летателен апарат, произведен с рекламна цел — нещо като новинарски или полицейски хеликоптер, ала бе преустроен в боен. Той различи картечното дуло, монтирано от дясната страна на корпуса. Под кабината на пилота пък бе прикрепено внушително снаряжение, включително прожектор и апарат за нощно виждане. Мъжете е черните комбинезони изчегъртваха белите цифри и букви от опашката на хеликоптера. Подготвяха се за изненадващо нощно нападение.

Бош забеляза, че Корво идва към него.

— Наричаме го „Рис“ — каза той и кимна към най-малкия от трите хеликоптера. — Използваме ги предимно при операции в Централна и Южна Америка, но успяхме да се докопаме до този и да спрем пътя му на юг. Предназначен е за нощни действия. Има си пълно оборудване за нощно виждане — инфрачервени, топлинни датчици. Ще бъде въздушният команден пункт.

Бош само кимна. Не беше така впечатлен от апаратурата както Корво, който изглеждаше по-въодушевен, отколкото при срещата им в „Код 7“. Тъмните му очи шареха из хангара и поглъщаха всичко. Хари осъзна, че полевата работа май му липсваше. Бяха го забили в Лос Анжелис, а такива като Рамос трябваше да участват във военните игри.

— Ето къде ще бъдете ти и партньорът ти — допълни Корво и кимна към „Рис“. — Заедно с мен. Хубаво и безопасно. Като наблюдатели.

— Ти ли командваш парада или Рамос?

— Аз.

— Надявам се. — После, като гледаше към военния хеликоптер, той допълни: — Обясни ми нещо, Корво. Искаме Сорильо жив, нали?

— Точно така.

— Добре, тогава какъв е планът, след като го хванем? Той е мексикански гражданин. Не можете да го прехвърлите през границата. Просто ще го предадете на мексиканците, така ли? До един месец ще излезе от затвора, в който го приберат. Разбира се, ако изобщо го вкарат в пандиза.

Това бе проблем, на който всяко ченге в Южна Калифорния се бе натъквало. Мексико отказваше да екстрадира гражданите си в САЩ за престъпления, извършени там. Завеждаха дела срещу тях в родината им. А беше добре известно, че най-големите наркотърговци в Мексико превръщаха влизането в затвора в посещение на хотел. Жени, наркотици, алкохол и други удобства можеха да се получат винаги, щом се плащаха добри пари. Имаше един случай, при който осъден наркобарон на практика заел мястото на директора на затвор в Хуарес. Той му платил сто хиляди долара за привилегиите, около четири пъти повече от годишната заплата на директора. Сега последният беше зад решетките на същия затвор.

— Разбирам какво имаш предвид — рече Корво. — Но не се тревожи. Имаме план. Единственото, за което трябва да се тревожиш, е задникът ти и този на партньора ти да останат здрави. По-добре хубаво го наглеждай. Няма да е лошо и да пийнеш малко кафе. Нощта ще бъде дълга.

Бош се върна при Агила до работната маса, където беше сипано кафето. Те кимваха на някои от кръжащите около масата агенти, ала рядко получаваха отговор на жестовете си. Бяха поканените неканени участници. От мястото си можеха да видят извън авиационните хангари редица кабинети. Там няколко мексиканци със зелени униформи седяха на бюра или маси, пиеха кафе и чакаха.

— Гвардията — отбеляза Агила. — От град Мексико. Няма ли никой в Мексикали, на когото Агенцията за борба с наркотиците да вярва?

— Ами след тази вечер ще вярват на теб. — Бош запали цигара към кафето и продължително оглежда хангара. Сетне попита: — Какво мислиш?

— Мисля, че на Папата на Мексикали ще му развалят съня тази нощ.

— Така изглежда.

Те се отдалечиха от масата, за да могат и други да пият кафе, и се облегнаха наблизко, откъдето да наблюдават подготвянето на екипировката за нападението. Бош погледна към задната част на хангара и видя Рамос с група мъже, облечени с обемисти черни комбинезони. Хари се приближи към тях и забеляза, че под комбинезоните те носеха леки огнеупорни костюми. Някои от тях се нацапаха с вакса за обувки около очите и надянаха черни маски за ски. Отрядът ТЕУЕ. Те нямаха търпение да се издигнат във въздуха, да се впуснат в акция. Той почти подушваше адреналина им. Бяха дванайсет човека. Бъркаха в големи черни сандъци и трупаха отвън снаряжението, нужно им за нощната мисия. Бош видя бронирани каски и жилетки, звукодезориентиращи гранати. На кръста на един от мъжете висеше кобур с деветмилиметров Р-226 с удължен пълнител. Предположи, че пистолетът щеше да послужи само за подкрепление. От един от сандъците той видя да се подава цевта на дълга пушка. Тогавя Рамос го забеляза, бръкна в сандъка и му занесе оръжието. На лицето му разцъфна странна цинична усмивка.

— Я виж това — каза агентът. — „Колт“ ги произвежда единствено за нас, приятелче. R0636. Това е модифицирана версия на стандартната деветмилиметрова автоматична пушка. Действа с инфразвукови, 9,5 грамови кухи куршуми. Знаеш ли какво прави един от тях? Ще продупчи три тела, преди изобщо да си помисли да забави скоростта. Има и модифициран заглушител. Тоест никакви припламвания от дулото. Тия момчета винаги са като подвижни лаборатории. Край тях се отделят етерни изпарения и искрите от дулото могат да ги възпламенят. Бум! — и се приземяваш след две пресечки. Не и с тези автоматични пушки обаче. Никакво пламъче от дулото. Прекрасно е. Ще ми се довечера да атакувах с една от тези. — Рамос държеше оръжието и го гледаше нежно, както майка съзерцава първото си бебе. — Ти си бил във Виетнам, Бош. Нали?

Бош само кимна.

— Усещах го. Има нещо в теб, по което винаги мога да позная. — Той върна оръжието на собственика му. Чудатата усмивка още не бе

изчезнала от лицето му. — Бях прекалено млад за Виетнам и твърде стар за Ирак. Не е ли гадно?

Съвещанието започна почти в десет и половина. Рамос и Корво събраха всичките агенти, гвардията и Бош и Агила пред голяма дъска за съобщения, на която беше закачена увеличена въздушна снимка на ранчото на Сорильо. Хари забеляза, че в ранчото имаше обширни площи неизползвана земя. Папата се бе обезопасил с пространство. На запад от имението му бяха планините Кукапа, една естествена граница, а в другите посоки беше създал буферна зона от хиляди акри с ниска растителност.

Двамата командващи агенти стояха от двете страни на дъската, като Рамос водеше съвещанието. Използвайки един метър за показалка, той очерта границите на ранчото и посочи мястото, което нарече обитаем център — в голям двор, ограден със стени, имаше хазиенда, бунгало и съседна постройка от типа на бункер. Сетне посочи фуражните ограждения и обора, разположени на около километър и половина от обитаемия център по границата на ранчото откъм шосе „Вал Верде“. Показа и двора на „Инвайробрийд“ от другата страна на шосето.

След това Рамос закачи друга увеличена фотография, обхващаща детайлно около една четвърт от ранчото — от обитаемия до развъдния център и до двора на „Инвайробрийд“. Снимката бе направена от достатъчна близост, за да могат да се видят миниатюрните фигури по покривите на бункера. В местността, обрасла с ниски храсти, зад постройките имаше черни точки, открояващи се на кафяво-зеленикавия фон. Биковете. Бош се запита кой ли от тях беше Ел Темблар. Чуваше как един от гвардейците превеждаше инструкциите на група свои колеги, скупчили се около него.

— Така. Тези снимки са отпреди приблизително трийсет часа — каза Рамос. — Поръчахме на НАСА да направят нисък полет със сателита U-34. Поръчахме им и диаграми с топлинен резонанс и точно това е хубавото. Червените петна, които виждате, са излъчващите топлина обекти.

Той закачи ново фотоувеличение до другото. То беше компютърна графика с червени квадрати — сградите — на фона на

море от синьо и зелено. Извън квадрата имаше малки червени точкици и Бош предположи, че това са биковете.

— Фотографиите са направени в един и същ момент вчера — продължи Рамос. — Като сравняваме поточково графиката и обикновената снимка, можем да изтъкнем известни аномалии. Тези квадрати са сградите, а повечето от тези по-малки червени петънца са биковете.

С помощта на метъра той посочваше ту едното, ту другото фотоувеличение. Бош осъзна, че на графиката имаше повече червени точки, отколкото бикове на снимката.

— И така, тези петна не съответстват на животните от снимката — поясни агентът. — Това, с което си съответстват, са фуражните отделения.

Заедно с Корво те закачиха още две увеличения. Това бяха снимките, заснети от най-голяма близост досега. Бош ясно различи ламаринения покрив на малък навес. Край него стоеше дребно черно добиче. На съответната графика и добичето, и навесът бяха яркочервени.

— Това по принцип са малки заслони, предпазващи сеното и фуража за добитъка от дъжд. Според НАСА тези навеси биха излъчили някаква остатъчна топлина, която ще се изобрази на резонантните топлинни диаграми. Те обаче заявиха, че тя категорично не би изглеждала така на графиката. Следователно, според нас тези фуражни отделения са прикрития. Смятаме, че там са отдушниците за отходни газове, излизащи от подземен комплекс. Предполагаме, че някъде в постройките на обитаемия център има вход, който води до подземната лаборатория. — Той ги остави да осмислят информацията. Никой не зададе въпрос и Рамос продължи: — Освен това има... Получихме информация от поверителен източник, че съществува тунелна система. Смятаме, че тя води от развъдния център тук до този комплекс — фабрика, наречена „Инвайробрийд“. Това е позволило на Сорильо да се изплъзне от наблюдението ни и е един от вероятните начини за прекарване на продукта от ранчото към границата.

Рамос се впусна в подробности за нападението. Планът беше да ударят в полунощ. Мексиканската гвардия трябваше да поеме двойна отговорност. Една обикновена кола щеше да бъде изпратена до портата на ранчото. Тя щеше да кривне по чакъления път на имението, все

едно шофьорът е пиан. Като се възползват от тази уловка, тримата гвардейци в колата щяха да арестуват двамата часови на портата. След това половината от останалите федерални щяха да се придвижат по чакъления път до обитаемия център, а другата половина щеше да се отправи към „Инвайробрийд“, да го обкръжи и да изчака развоя на събитията в ранчото.

— Успехът на операцията до голяма степен зависи от това двамата мъже на портата да бъдат заловени, преди да са предупредили обитаемия център — каза Корво. Това бяха първите му думи от началото на съвещанието. — Ако се провалим тук, губим елемента на изненада.

След като наземната атака започнеше, щяха да дойдат трите въздушни бригади. Двата транспортни хеликоптера кацат от северната и от източната страна на обитаемия център, за да свалят бригадата ТЕУЕ. Хората от ТЕУЕ осъществяват проникване във всички постройки. Третият хеликоптер, „Рис“, остава във въздуха и действа като летящ команден пункт.

Накрая Рамос обясни, че в ранчото има два патрулиращи двуместни джипа „Роувър“. Те не патрулирали по определен маршрут и щяло да бъде невъзможно определянето на точното им местоположение до започване акцията.

— Това е непредвидимият елемент — каза Рамос. — Ето защо имаме подвижно въздушно командване. Те ще ни предупредят за приближаването на джиповете или „Рис“ просто ще ги извади от строя.

Агентът крачеше назад-напред пред дъската за съобщения и размахваше метъра. Бош виждаше, че това му харесва — усещането да бъде ръководител. Може би така компенсирал за Виетнам и Ирак.

— Добре, господа, имам да ви покажа още няколко неща — рече Рамос, докато закачваше поредната снимка. — Нашата цел е ранчото. Имам разрешение да претърсим за наркотици. Ако намерим съоръжения за производство, златни сме. Ако открием наркотици, златни сме. Ала това, което всъщност ни трябва, е този мъж. — Снимката бе увеличение от папката с досиета, която Бош разглежда тази сутрин. — Ето го нашия човек. Умберто Сорильо. Папата на Мексикали. Не го ли хванем, цялата операция отива по дяволите. Той е големият мозък. Това е човекът, който ни трябва. Може да ви е интересно да научите, че освен в дейност, свързана с наркотици, той е

заподозрян за убийствата на двама полицаи от Лос Анжелис, без да смятаме две други убийства там, извършени през последния месец. Този мъж изобщо не се двоуми. Ако не го направи сам, разполага с много свои хора, които ще го извършат. Той е опасен. Всеки, когото срещнем в ранчото, трябва да се счита за въоръжен и опасен. Въпроси?

Един от гвардейците попита нещо на испански.

— Добър въпрос — отговори Рамос. — Няма да проникнем още в началото в „Инвайробрийд“ по две причини. Първо, нашата основна цел е ранчото, а щеше да се наложи първоначално да отделим повече сили за „Инвайробрийд“, ако се готвехме да влезем едновременно във фабриката и в ранчото. Второ, нашият информатор предупреждава, че в онзи край на тунела може да има капан. Добре прикрита бомба. Не желаем да рискуваме. Когато овладеем положението в ранчото, ще влезем в тунела и ще го проследим докрай.

Той зачака други въпроси. Такива нямаше. Мъжете пред него пристъпваха от крак на крак, гризяха си ноктите или почукваха с палци по колената си. Притокът на адреналин тепърва започваше да се покачва. Бош го бе виждал и преди, във Виетнам и след това. Затова посрещна собственото си нарастващо вълнение с тревожно чувство на страх.

— Добре тогава! — изкрещя Рамос. — Искам всички в пълно бойно снаряжение до един час. В полунощ атакуваме!

Съвещанието приключи с няколко младежки викове на по-неопитните агенти. Бош се приближи до Рамос, който сваляше фотографиите от дъската.

— Звучи като истински план, човече.

— Да. Само да се надяваме, че ще протече по начин, близък до описания. Операциите никога не протичат точно както трябва.

— Така е. Корво ми каза, че имате и друг план, с който да прехвърлите Сорильо през границата.

— Вярно е, намислили сме нещо.

— Ще ми го кажеш ли?

Той се извърна от дъската, стиснал в ръцете си всички снимки в две изрядни купчета.

— Да, ще ти го кажа. Това ще ти хареса, Бош, тъй като той ще бъде изправен пред съд в Лос Анжелис да отговаря по твоите случаи. Ще стане така, че след като онази отрепка бъде заловена, тя ще окаже

съпротива при ареста и ще се нарани. Нараняванията вероятно ще са по лицето и ще изглеждат по-сериозни, отколкото са в действителност. Ние обаче ще искаме да му окажем незабавна медицинска помощ и ще предложим услугите на един от хеликоптерите си. Командирът на гвардейския отряд ще приеме с благодарност. Но пилотът, както разбираш, ще се обърка и ще вземе светлините на околната болница „Империял мемориал“ от другата страна на границата за тези на общата клиника в Мексикали, която се намира точно до граничната бразда от тази страна. Когато хеликоптерът кацне върху погрешната болница и Сорильо слезе оттатък границата, той ще подлежи на арест и ще бъде обект на американската съдебна система. Кофти късмет. Може да се наложи да впишем едно мъмрене в характеристиката на пилота.

На лицето на Рамос отново се бе появила онази цинична усмивка. Той намигна на Бош и се отдалечи.

[1] Агенция за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXIX

„Рис“ пресичаше килима от светлини на Мексикали, отправил се на югозапад към тъмните очертания на планините Кукапа. Полетът бе по-плавен и по-безшумен от всичко, което си спомняше от Виетнам или от сънищата си след това.

Бош беше в задното отделение, притиснал се към левия илюминатор. Студеният нощен въздух проникваше през някаква скрита цепнатина. Агила седеше до него, а отпред бяха Корво и пилотът. Корво бе е позивна „Въздушен водач“ и се занимаваше с комуникациите и с инструкциите по нападението на ранчото. Рамос беше „Приземна база едно“ и ръководеше действията на земята. Докато гледаше в пилотската кабина, Бош виждаше неясното отражение на зелените светлини на циферблатите върху забралото на шлема на Корво.

Шлемовете на всичките четири човека в хеликоптера бяха свързани с централен команден пулт. Каските имаха двупосочни въздух-земя и бордови радиовръзки и възможност за нощно виждане.

След като бяха летели петнайсет минути, светлините отдолу намаляха. Без заслепяващите им отблясъци Хари успя да различи силуета на единия хеликоптер на около двеста метра вляво. Другият черен летателен апарат сигурно беше отдясно. Летяха в група.

— Две минути до пристигането — обади се някакъв глас в ушите му. Беше пилотът.

Бош взе бронираната жилетка от скута си и я пъкна под себе си на седалката. Защита срещу стрелба от земята. Забеляза, че Агила направи същото с жилетката, дадена му от агентите.

„Рис“ рязко започна да се спуска и гласът в ухото му каза:

— Започваме!

Бош си нахлузи маската за нощно виждане и погледна през лещите. Земята долу се движеше бързо като жълта река от ниски храсти и почти нищо друго. Минаха над някакъв път, сетне над едно отклонение. Хеликоптерът направи вираж по посока на отбивката. На

пътя той забеляза паркирани кола, пикап и джип, а по-нататък се движеха няколко автомобила, зад които се вдигаха жълти облаци прах. Гвардията бе проникнала вътре и напредваше към обитаемия център. Битката беше започнала.

— Нашите приятели май вече са се погрижили за единия от патрулиращите джипове — чу Бош гласа на Корво в слушалката си.

— Всичко е тип-топ — каза някой в отговор явно от другите хеликоптери.

„Рис“ изпревари гвардейските коли. Бош се взираше в пустия път през уреда за нощно виждане. Спускането им продължи и на височина от около триста метра се върнаха в хоризонтално положение. В жълтотата на екранчето Бош виждаше хасиендата и лицевата страна на бункера. Забеляза как другите два хеликоптера, приличащи на черни водни кончета, се спускат от определените им страни на къщата. После почувства, че „Рис“ леко се дръпна назад, сякаш кръжеше около въздушна яма.

— Първи кацна! — извика някакъв глас в слушалките.

— Втори кацна! — последва го друг.

Хора в черно започнаха да се изливат от вратите на приземилите се хеликоптери. Група от шестима мъже незабавно се устреми към фасадата на хасиендата. Шесторката от другия хеликоптер се отправи към бункера. После в зрителното му поле започнаха да спират гвардейски коли. Бош видя, че от летателните апарати изскачаха още фигури. Това сигурно бяха Рамос и подкреплението.

През екранчето на апарата на Бош всичко изглеждаше нереално. Жълтата окраска. Малките фигурки. Приличаше на лошо заснет и редактиран филм.

— Превключвам на приземна връзка — каза Корво.

Бош чу щракването при смяната на честотите. Почти веднага започна да улавя бърборенето по радиостанциите и тежкото дишане на тичащи хора. Последва силен трясък, ала не беше стрелба. Бе звукът от избитата със сила врата. Сега в ефира се носеха панически викове:

— Policia! DEA!

Корво се вмести в едно моментно затихване на крясъците:

— Приземна база едно, обадете се. Какво е положението? Да чуем подвижната база.

След известни радиосмущения се появи гласът на Рамос:

— Влязохме в пункт А. Повтарям... Влязохме... Връзката прекъсна. Пункт А беше хасиендата. Според плана трябваше да ударят хасиендата и бункера, пункт Б, едновременно.

— База две, влязохте ли вече в пункт Б? — попита Корво.

Никакъв отговор. Няколко дълги секунди цареше пълна тишина, а сетне Рамос отново беше в ефира.

— Въздушен водач, засега не мога да се свържа с База две. Въпросният екип приближи входа и ние...

Преди връзката да прекъсне, Бош чу звука на автоматична стрелба, който не можеше да се сбърка. Усети как адреналинът започва да изпълва тялото му. При все това той можеше само да седи, да се вслушва в онемелия радиоефир и да наблюдава мрачната жълта картина през маската за нощно виждане. Стори му се, че вижда проблясването на оръжия в предната част на бункера. След това Рамос пак се обади:

— Загазихме! Загазихме!

Хеликоптерът се килна и пилотът ги качи по-нависоко. Когато летателният апарат се издигна, екранчето за нощно виждане обхвана по-голяма част от събитията долу. В полезрението на Хари навлезе целият обитаем център. Сега съзря фигури върху покрива на бункера, придвижващи се към лицевата страна на постройката. Той превключи копчето отстрани на шлема си и каза в говорителя:

— Корво, качили са хора на покрива. Предупреди ги.

— Не се намесвай! — изкрещя Корво, а сетне се обърна към хората долу: — База две, База две, има оръжия на покрива на бункера. Преброих две позиции, приближаващи от северната страна. Приехте ли?

Бош изобщо не чуваше стрелба на фона на бръмченето на перките, но виждаше пламъчетата на автоматични оръжия от две места в предната част на бункера. Забеляза и единични припламвания откъм колите, ала гвардията бе в отбранителна позиция. Чу как някаква радиостанция се включи и долетя шум от престрелка, но после връзката прекъсна, без да е казана и дума.

— База две, приемате ли? — обади се Корво в празнотата. В гласа му едва се долавяше първоначалното напрежение преди паника. Не получи никакъв отговор. — База две, приемате ли?

Отвърна му задъхан глас:

— База две. Да. Притиснати сме на входа на пункт Б. Подложени сме на кръстосан огън. Нужна ни е помощ.

— База едно, докладвайте! — излая Корво. Последва дълга пауза. После Рамос се включи. Думите му бяха частично накъсани от изстрели.

— Прието. Ние... къщата... трима заподозрени са мъртви. Тук няма никой друг. Като че ли са... Шибан бункер!

— Отидете при бункера. Две имат нужда от подкрепление.

— ... натам.

Бош усети, че гласовете по радиостанцията бяха по-високи и по-настоятелни. Кодираните думи и формалният език бяха очистени. Страхът го направи. Бе виждал това през войната. Както и по улиците, когато носеше полицейска униформа. Страхът, макар и винаги неназован, все пак очистваше хората от внимателно обмислените им пози. Адреналинът бучи и страхът клокочи в гърлото като запушен канал. Чистото желание за оцеляване взема връх. То изостря ума, окастря всички глупости. Едно някога обмислено указание за пункт Б се превръща в почти истерична ругатня.

Докато стоеше на четиристотин метра височина и гледаше надолу през апарата за нощно виждане, Бош забеляза и недостатъка на плана. Командосите от Агенцията се бяха надявали да изпреварят гвардията с хеликоптерите си, да нападнат обитаемия център и да обезопасят мястото, преди наземните отряди да са пристигнали. Това обаче не бе станало. Гвардията вече беше там и сега един от отрядите ТЕУЕ бе притиснат между гвардейците и хората в бункера.

Внезапно изстрелите от бункера се усилиха. Хари го разбра по зачестилите припламвания на оръжията. Сетне през екранчето видя как от задната част на бункера изведнъж изскочи джип и започна да се отдалечава с голяма скорост. Той разби една порта в стената, заобикаляща двора, и се отправи в югоизточна посока през полупустинната местност. Бош отново включи предавателя си.

— Корво, имаме беглец. Един джип се отправя на югоизток.

— Засега ще трябва да го оставим. Там долу нещата отиват по дяволите и не мога да изпратя никого. Не се включвай в шибаната линия!

Джипът вече бе далеч извън обхвата на апарата. Бош бутна маската над лицето си и надникна през прозореца. Навън нямаше

нищо. Само тъмнина. Джипът караше с угасени фарове. Сети се за хамбарите и обора, разположени близо до шосето. Ето къде отиваше беглецът.

— Рамос — каза Корво в радиостанцията. — Искаш ли прожектори?

Никакъв отговор.

— База едно?... База две, искате ли прожектори?

— ... ктори ще ни бъдат от полза, но вие ще бъдете като миш... — обади се глас от База две. — По-добре не пускайте много светлини, докато не... правим тук.

— Прието. Рамос, чуваш ли ме?

Никой не отвърна. Скоро след това стрелбата приключи. Телохранителите на Папата оставиха оръжията, след като явно прецениха, че шансовете им за оцеляване при продължителна престрелка не са добри.

— Въздушен водач, пуснете сега светлините — обади се Рамос отдолу, а тонът му пак бе станал спокойно обмислен и уверен.

Тогава три силни лъча от корема на „Рис“ озариха земята. Мъже, сплели ръце на тила си, излизаха от бункера и се предаваха на гвардията. Бяха поне дванадесет. Бош видя един от хората на ТЕУЕ да извлича някакъв труп от бункера и да го оставя отвън.

— Опасността е ликвидирана — докладва Рамос. Корво направи знак с палеца си на pilota и те започнаха да се спускат. Докато слизаха надолу, Бош чувстваше как напрежението го напуска. След тридесет секунди вече бяха кацнали до единия от другите хеликоптери.

В двора пред бункера затворниците стояха на колене, докато някои от гвардейците пристягаха китките им с пластмасови белезници за еднократна употреба. Други трупаха на камара конфискуваното оръжие. Имаше два-три автомата „Узи“ и АК-47, ала преобладаваха пушките и М-16. Рамос стоеше заедно с гвардейския капитан, който бе вдигнал радиостанцията към ухото си.

Хари не забеляза познато лице сред пленниците. Той остави Агила и отиде при Рамос.

— Къде е Сорильо?

Агентът вдигна ръка, сякаш искаше да каже „не пречи“, и не отговори. Той гледаше към капитана. После дойде и Корво. Капитанът

получаваше доклад по радиостанцията. След това той погледна Рамос и каза:

— Nada^[1].

— Добре, в „Инвайробрийд“ няма никакво развитие — събщи им агентът. — Никой не е влизал или излизал от началото на операцията. Гвардията държи фабриката под наблюдение. — После Рамос забеляза Корво и каза с по-тих глас, предназначен само за него: — Имаме проблем. Загубихме един човек.

— Да, видяхме го — намеси се Бош. — Той беше в джипа и се отправи югоизточно от... — Млъкна, щом осъзна какво имаше предвид Рамос.

— Кого загубихме? — попита Корво.

— Кърт, един от ТЕУЕ. С това обаче проблемът не се изчерпва.

Бош се отдръпна от двамата мъже. Знаеше, че няма място в този разговор.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — попита Корво.

— Ела, ще ти покажа.

Двамата агенти заобиколиха хасиендата. Бош ги следваше на дискретно разстояние. По протежение на задната част на къщата минаваше закрыта веранда. Рамос я прекоси до някаква отворена врата. Един агент от ТЕУЕ, чиято маска бе вдигната, за да разкрие нашареното му с кръв и пот лице, лежеше на пода около метър навътре от вратата. Изглежда, го бяха улучили четири куршума: два в горната част на гърдите точно над жилетката и два във врата. Всичките рани бяха пробивни и разположени съвсем нагъсто. Изпод тялото се стичаше кръв в образувалата се локва. Очите и устата на мъртвия агент бяха отворени. Бе умрял бързо.

Бош разбираше какъв е проблемът. Приятелска стрелба. Кърт е бил застрелян с един от автоматите 636. Раните бяха твърде големи, прекалено унищожителни и скупчени твърде близо една до друга, за да са причинени от оръжията, натрупани до пленниците.

— Изглежда, когато е чул стрелбата, той е изскочил тичешком от тази задна врата — обясняваше Рамос. — База две вече са били под кръстосан огън. Някой от тях трябва да е стрелял по вратата и е убил Кърт.

— Проклятие! — изкрещя Корво. После добави с по-тих тон: — Добре, Рамос, ела насам.

Те се прилепиха един към друг и този път Хари не можа да чуе какво си казаха, но не беше и нужно. Знаеше какво щяха да направят. Тук на карта бяха поставени кариери.

— Ясно — рече Рамос вече с нормален глас и се откъсна от колегата си.

— Хубаво — каза Корво. — Щом свършиш с това, искам да намериш сигурна линия и да се обадиш на лосанджелиската оперативна група. Ще ни трябват служители от „Информиране на обществеността“ тук на юг и там, за да се заемат със случая възможно най-бързо. Медиите ще пълзят, за да отразят всичко това. Отвсякъде.

— Дадено.

Корво тръгна да влиза в къщата, ала се върна.

— Още нещо. Дръж мексиканците настрана от това.

Той имаше предвид гвардията. Агентът кимна и тогава Корво се отдалечи наперено. Рамос погледна към Бош, който стоеше в сянката на верандата. Те безмълвно се разбраха. Хари знаеше, че пред средствата за осведомяване щеше да бъде заявено, че Кърт е бил фатално ранен от хората на Сорильо. Никой нямаше да спомене и дума за приятелски огън.

— Проблем ли имаш? — попита агентът.

— Нямам никакви проблеми.

— Добре. Тогава няма да се наложи да се тревожа за теб. Нали, Бош?

Бош пристъпи към вратата.

— Рамос, къде е Сорильо?

— Все още претърсваме. Остава още много за покриване в тези сгради. Мога само да ти кажа, че приключихме с хасиендата и той не е тук. Вътре има само трима мъртъвци и той не е сред тях. Явно не разполагаме с някого, който може да говори. Твоят убиец на ченгета обаче е вътре, Бош. Мъжът със сълзите.

Хари безмълвно заобиколи Рамос и трупа и влезе в хасиендата. Внимаваше да не стъпи в кръвта. Докато минаваше, той сведе поглед към очите на мъртвеца. Те вече помътняваха и приличаха на късчета мръсен лед.

Мина по един коридор към предната част на къщата, където чу гласове откъм някаква отворена врата в долната част на стълбището до предния вход. Когато приближи, видя, че това беше кабинет. Имаше

голямо бюро от лакирано дърво, чието средно чекмедже бе отворено. Зад бюрото имаше стена, покрита с лавици с книги.

В стаята бяха Корво, един от командосите от ТЕУЕ и два трупа. Единият бе на пода до преобърнат диван. Другият се беше отпуснал на стол край единствения прозорец в кабинета, непосредствено вдясно от бюрото.

— Влизай, Бош — каза Корво. — Вероятно ще можем да се възползваме от експертното ти мнение.

Тялото на стола привлече вниманието на Бош. Скъпото черно кожено яке на мъжа бе разкопчано и се показваше пистолет, който все още стоеше в кобура на колана му. Беше Грена, макар и трудно да се познаваше от пръв поглед, тъй като куршумът, влязъл в дясното слепоочие на капитана, беше унищожил голяма част от лицето при излизането си изпод лявото око. Кръвта се бе стекла и по двете рамена и беше съсипала якето.

Бош отвърна очи и погледна към мъжа на пода. Единият му крак бе праметнат през облегалката на катурнатия назад диван. Имаше най-малко пет дупки в гърдите му, доколкото успя да види сред кръвта. Трите сълзи, татуирани на бузата, също не можеха да се сбъркат. Арпис. Човекът, когото видя в „При По“. На пода до десния му крак лежеше хромиран пистолет четиридесет и пети калибър.

— Това ли е твоят човек? — попита Корво.

— Да, един от тях.

— Чудесно. Значи вече не бива да се притесняваш за него.

— Другият е от щатската полиция. Един капитан, казва се Грена.

— Да, току-що извадих паспорта от джоба му. Имаше и шест хилядарки в портфейла. Не е зле, след като капитаните от щатската полиция изкарват около триста долара седмично. Я погледни тук.

Той мина от другата страна на бюрото. Бош го последва и забеляза, че килимът бе прегънат и в пода се разкриваше сейф с размерите на хотелски хладилник. Плътната му стоманена врата бе отворена и подпряна, а вътрешността беше празна.

— Така е бил заварен, когато ТЕУЕ влезли тук. Какво смяташ? Тези трупове май не са много отдавна. Струва ми се, че сме закъснели съвсем малко за шоуто, а?

Бош изучава сцената няколко секунди.

— Трудно е да се каже. Изглежда като края на една сделка. Може би Грена е станал алчен. Поискал е повече, отколкото е заслужавал. Може би със Сорильо са играели някаква игра, движели са някаква измама, и всичко е пропаднало. Видях го преди няколко часа на коридата.

— Нима? И какво ти каза? Че отива при Папата, за да го гръмнат?

Корво не се засмя, нито пък Бош.

— Не, каза само да се разкарам от града.

— И така, кой го е застрелял?

— На мен ми приличат на рани от четирийсет и пети калибър. Просто налучквам. Така Арпис става вероятен кандидат.

— Тогава кой е застрелял Арпис?

— Хвана ме натясно. Но ако се опитвах да позная, вероятно Сорильо или който там е бил зад бюрото е извадил пистолет от онова чекмедже и е започнал да гърми по Арпис, който е стоял ей тук, пред него. Той е залитнал назад и се е прекатурил през дивана.

— Защо ще го застрелва?

— Не зная. Може би на Сорильо не му е харесало това, което е направил с Грена. Може да е започнал да се плаши от него. Може би Арпис е предприел същия ход като Грена. Вероятностите са много. Никога няма да разберем. Стори ми се, че Рамос говореше за три трупа.

— От другата страна на фойето.

Бош прекоси фойето и влезе в дълга и широка дневна. Вътре имаше дебел бял килим от неразчесана вълна и бяло пиано. На стената висеше портрет на Елвис, а под него имаше бял кожен диван. Килимът бе изцапан с кръвта на третата жертва, която лежеше пред канапето. Това беше Данс. Хари позна човека от полицейската снимка, макар сега да имаше огнестрелна рана в челото и русата му коса да бе боядисана в черно. Тренираното намръщено изражение бе заменено с израз на учудване. Очите му бяха отворени и почти създаваха впечатление, че гледат към дупката в челото му.

Корво влезе зад него.

— Какво мислиш?

— Мисля, че на Папата май му се е наложило да се измъкне оттук светкавично. А не е искал да остави тези тримата след себе си, за

да не се разприказват... По дяволите, Корво, не зная.

Корво вдигна портативната радиостанция към устата си.

— Претърсващи екипи — каза той. — Докладвайте.

— Тук водачът на претърсването. Открихме подземната лаборатория. Входът е откъм бункера. Огромна е. В коритата за сушене има оставен наркотик. Невъобразимо количество. Улучихме десетката. Златни сме!

— Ами основният заподозрян?

— Засега негативен резултат. Никакви заподозрени в лабораторията.

— Мамка му! — изруга Корво, след като прекъсна връзката. Той разтри белега на бузата си с края на радиостанцията, обмисляйки какво да прави по-нататък.

— Джипът — каза Бош. — Трябва да го последваме.

— Ако е тръгнал към „Инвайробрийд“, гвардията го чака там. За момента не мога да пусна хората си да тичат напосоки из ранчото. Та то е шест хиляди акра, дявол го взел!

— Аз ще отида.

— Чакай малко, Бош. Тази акция не е твоя.

— Зарежи това, Корво. Тръгвам.

[1] Нищо (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXX

Бош излезе от къщата, взря се в сумрака за Агила и накрая забеляза, че той стоеше до арестантите и гвардията. Осъзна, че мексиканецът вероятно се чувстваше повече аутсайдер тук и от самия него.

— Тръгвам след джипа, който видяхме. Мисля, че беше Сорильо.

— Готов съм — отвърна Агила.

Преди да са успели да помръднат, Корво се приближи към тях тичешком, ала не за да ги спре.

— Бош, пратих Рамос в хеликоптера. Това е всичко, което мога да отделия.

Мълчанието, което последва, бе разкъсано от шума, идващ от другата страна на хасиендата, където перките на хеликоптера започваха да се въртят.

— Вървете! — извика Корво. — Иначе той ще тръгне без вас.

Те заобиколиха тичешком сградата и се качиха обратно на местата си в „Рис“. Рамос бе отпред с пилота. Летателният апарат рязко се издигна и Бош забрави за предпазния колан. Беше прекалено зает със слагането на шлема и уреда за нощно виждане.

През екранчето все още не се виждаше нищо. Никакъв джип. Никакъв беглец. Отправяха се югозападно от обитаемия център на ранчото. Докато наблюдаваше как жълтата земя се движи през стъклата за нощно виждане, Хари осъзна, че още не е информирал Агила за смъртта на капитана му. „След като свършим тук“ — реши той.

След две минути се натъкнаха на джипа. Беше паркиран в горичка от евкалиптови дървета и високи храсти. Или голямо колкото камион бодливо растение се бе разпростряло върху него, или някой го бе покрил с бодли като оскъдна маскировка. Джипът бе на около петдесет метра от оградите за добитъка и обора. Пилотът включи прожекторите и „Рис“ започна да кръжи. Нямаше и следа от шофьора. Нито помен от Сорильо. Докато надничаше между предните седалки,

Бош забеляза как Рамос посочи на пилота с палец надолу и хеликоптерът започна да се спуска. Светлините бяха изключени и докато очите на Хари привикваха, имаше чувството, че пропадат в дълбините на някоя черна дупка.

Най-сетне той усети сблъсъка със земята и мускулите му леко се отпуснаха. Чу спирането на мотора и остана само свистенето и бумтенето на перките, въртящи се на свободен ход. През прозореца виждаше западната страна на обора. Отсам нямаше никакви врати и прозорци и той мислеше, че могат да се приближат при едно разумно прикритие, когато чу Рамос да крещи:

— Какво, по дя... Дръж се!

Последва силен удар и хеликоптерът рязко се наклони, след което започна да се плъзга. Бош погледна през прозореца и успя да види само, че бяха блъснати от страни. Джипът. Някой е бил скрит в джипа. Ските за кацане на „Рис“ накрая се закачиха за нещо в земята и летателният апарат се преобърна. Когато видя, че все още въртящите се перки се забиха в пръстта и се разтрошиха, той покри лицето си и се сви. Сетне почувства, че тежестта на Агила се стоварва върху му и чу викове откъм пилотската кабина, които не може да дешифрира.

Хеликоптерът се клати в това положение едва няколко секунди, след което последва друг мощен удар, този път челен. До него долетя шум от разкъсване на метал, пръсване на стъкло и стрелба.

После всичко утихна. Бош усещаше как земните вибрации замират с бързото отдалечаване на джипа.

— Май го улучих! — изкрещя Рамос. — Видя ли?

Хари можеше да мисли само за уязвимостта им. Следващият удар вероятно щеше да дойде отзад. Щяха да открият огън по тях, без да са в полезрението им. Помъчи се да достигне своя „Смит и Уесън“, ала ръцете му бяха заклещени под Агила. Най-сетне мексиканският детектив започна да се свлича от него и двамата неуверено застанаха приведени във вече обърнатата настрани кабина. Бош посегна нагоре и опита да отвори вратата, която сега се намираще над тях. Тя се плъзна почти до средата, преди да заяде в нещо — отпорено парче метал. Свалиха шлемовете си и Хари излезе пръв. После Агила му подаде противокуршумните жилетки и го последва.

Миризмата на гориво витаеше във въздуха. Придвижиха се към смачканата предница на хеликоптера, където Рамос, стиснал пистолет

в едната ръка, се мъчеше да се измъкне през дупката, появила се на мястото на предния прозорец.

— Помогни му — каза Бош. — Аз ще те прикривам.

Той извади пистолета си и се завъртя във всички посоки, но не забеляза никого. Тогава видя паркирания джип на мястото, където го бе зърнал от въздуха, все още покрит с бодили. Нямахше никаква логика. Освен...

— Пилотът е заклещен — рече Агила.

Хари надникна в пилотската кабина. Рамос осветяваше с фенерче пилота, чиито руси мустаци бяха боядисани с кръв. В горната част на носа му имаше дълбок разрез. Очите му бяха разширени, а контролното табло се бе разбило върху краката му.

— Къде е радиостанцията? — попита Бош. — Тук ще ни трябва помощ.

Рамос отново пъкна горната част на тялото си през прозореца на пилотската кабина и измъкна портативната радиостанция.

— Корво, Корво, обади се. Имаме спешен случай. — Докато чакаше отговор, агентът се обърна към Бош: — Можеш ли да повярваш? Това шибано чудовище изскочи от нищото. Не знаех какво, по дя...

— Какво става? — прекъсна го гласът на Корво от радиостанцията.

— Получи се нещо непредвидено. Трябва ни медицински хеликоптер. Инструменти. „Рис“ е разбит. Коркоран е заклещен вътре. Има наранявания.

— ... сто на катастрофата?

— Не е катастрофа бе, човек. Един гаден бик го атакува на земята. Разбит е и не можем да извадим Коркоран. Намираме се на сто метра североизточно от развъдния център, от обора.

— Стойте там. Изпращам ви помощ.

Рамос закачи радиостанцията на колана си, пъкна фенера под рамо и зареди наново пистолета си.

— Да образуваме триъгълник около хеликоптера и да си отваряме очите за тая гад. Знаем, че я уцелих, обаче хич не й пролича.

— Не — каза Бош. — Ти и Агила ще застанете от двете страни и ще чакате помощ. Аз ще проверя обора. Сорильо ще...

— Не, не и не. Няма да стане така, Бош. Не ти командваш нещата. Ще чакаме тук и когато помощта...

Той спря по средата на изречението и се завъртя на триста и шейсет градуса. Тогава и Бош осъзна, че го чува. Или по-скоро го чувстваше. Ритмично потреперване на земята, което се усилваше. Бе невъзможно да се определи посоката. Наблюдаваше как Рамос се въртеше с фенера и описваше кръгове. Чу, че Агила каза:

— Ел Темблар.

— Какво? — изкрещя Рамос. — Какво?

След това бикът се появи в ползрението им. Огромното черно животно връхлиташе към тях, без броят им да го разколебае ни най-малко. Това бе негова територия и то щеше да я защитава. В този миг на Хари му се стори, че бикът идваше от тъмнината — едно видение на смъртта с наведена глава и с нацърбени рога. Той беше на по-малко от девет метра, когато си набеляза определена мишена. Бош.

В едната си ръка той стискаше пистолета си, а в другата защитната жилетка, на която с жълта светлоотразителна лепенка беше изписана думата ПОЛИЦИЯ. В секундите, с които разполагаше, Бош осъзна, че жълтото бе привлякло вниманието на животното и го бе превърнало в цел. Стигна и до заключението, че пистолетът е безполезен. Не можеше да повали чудовището с куршуми. Бе прекалено голямо и мощно. Нужен беше идеален изстрел по подвижна мишена. Ако го ранеше като Рамос, нямаше да го спре.

Пусна оръжието и вдигна жилетката.

Той чу викове и изстрели от дясната си страна. Беше Рамос. Бикът обаче не се отвърна от него. При приближаването на животното Бош замахна с жилетката надясно и лунната светлина се отрази в жълтите букви. Когато бикът бе в непосредствена близост, той я пусна. Чудовището, като неясно черно очертание в мрака, удари жилетката, преди да се е отделила от ръката му. Той се опита да отскочи встрани, ала една от масивните плешки на животното го перна и го повали.

От земята видя бика да свърва вляво като надарен атлет и да се насочва към Рамос. Агентът продължаваше да стреля и Бош виждаше как луната се отразява в гилзите, изхвърчащи от пистолета му. Но куршумите не спряха атаката на животното. Даже не я забавиха. Хари чу как пълнителят на оръжието се изпразни и как Рамос продължи да натиска спусъка на празен ход. Последният му вик беше неразбираем.

Бикът го удари ниско в краката и после вдигна животинския си окървавен врат, изстрелвайки го във въздуха. Рамос като че ли се премияташе на забавен кадър, преди да падне на главата си и да остане безжизнен.

Бикът се опита да спре устрема си, ала инерцията и получените куршуми най-сетне го направиха неспособен да контролира огромната си тежест. Главата му се наклони и той се преобърна по гръб. После се изправи и се приготви за ново нападение. Бош пропълзя до пистолета си, взе го и се прицели. Ала предните крака на животното се огънаха и то рухна. След това бавно се обърна на едната си страна и остана да лежи неподвижно, с изключение на неувереното издигане и спадане на гърдите му. Сетне и то спря.

Агила и Бош едновременно се спуснаха към Рамос. Надвесиха се над него, но не го преместиха. Той лежеше по гръб, а очите му все още бяха отворени и по тях се бе спекла пръст. Главата му беше отпусната под неестествен ъгъл. Вратът му, изглежда, бе изцяло счупен при падането. В далечината чуваха единия от хеликоптерите, който летеше към тях. Бош се изправи и видя как прожекторът му кръстосваше полупустинната местност и ги търсеше.

— Влизам в тунела — рече Бош. — Когато кацнат, последвай ме с подкрепление.

— Не. Идвам с теб. — Агила го каза по начин, който не подлежеше на обсъждане. После се наведе, измъкна радиостанцията от колана на Рамос и взе фенера. Даде радиостанцията на Бош и добави: — Кажи им, че отиваме и двамата.

Хари се свърза с Корво.

— Къде е Рамос?

— Току-що го загубихме. Аз и Агила влизаме в тунела. Предупреди гвардията при „Инвайробрийд“, че минаваме отдолу. Не искаме да ни застрелят.

Той изключи радиостанцията, преди Корво да успее да отговори, и я пусна на земята до мъртвия агент. Другият хеликоптер вече бе почти над тях. Те изтичаха към обора с вдигнати и заредени оръжия и бавно се придвижиха край стената до входа, където видяха, че вратата беше отворена. Достатъчно широко, за да мине един човек.

Двамата влязоха и се приведоха в тъмнината. Агила зашари с лъча на фенерчето. Оборът приличаше на пещера, а от двете му страни

от край до край се редуваха отделения. В дъното бяха струпани клетки, използвани за превозване на биковете до арената, и същински кули от бали сено. Бош забеляза, че по средата на тавана минаваха редица лампи. Огледа се и откри, че електрическият ключ бе близо до плъзгащата се врата.

След като оборът бе осветен, те тръгнаха по пътеката между двата реда с отделения, като Бош вървеше вдясно, а Агила — вляво. Всички отделения бяха празни. Биковете бяха пуснати да обикалят из ранчото. Видяха отвора на тунела едва когато стигнаха до края на пътеката.

В ъгъла бе паркиран камион с подемен механизъм, чиито зъбци държаха копа от множество бали сено на метър над земята. На мястото, където бе стояла копата, сега в бетонния под зееше широка метър и двадесет дупка. Сорильо, или който там е бил беглецът, беше вдигнал балите с товароподемния механизъм, ала не бе имало кой да ги спусне на мястото им, за да прикрие пътя за бягство.

Бош се приведе, приближи се към ръба на дупката и погледна надолу. Видя стълба, която отвеждаше до един осветен коридор на около три метра и половина под земята. Той погледна към Агила.

— Готов ли си?

Мексиканецът кимна.

Бош тръгна пръв. Той се спусна няколко стъпала и след това скочи, като вдигна пистолета си, готов да стреля. Доколкото можеше да види обаче, в тунела нямаше никой. Дори не приличаше на тунел. По-скоро бе нещо като коридор. Достатъчно висок, за да може човек да върви прав, а по тавана минаваше изолационна тръба с кабели, които запазваха лампите в стоманените абажури, поставени на всеки шест метра. Тунелът свиваше леко наляво и затова краят му не се виждаше. Той тръгна по коридора и Агила скочи зад него.

— Добре — прошепна Бош. — Да се придържаме вдясно. Ако има стрелба, аз ще се целя долу, а ти горе.

Агила кимна и те започнаха да напредват бързо в тунела. Хари се мъчеше да се ориентира и смяташе, че се движат на изток и леко на север. Изминаха разстоянието до завоя бързо и след като се притиснаха плътно до стената, те преминаха във втория участък.

Бош осъзна, че завоят бе прекалено широк, за да са все още на една линия с „Инвайробрийд“. Взря се в последната отсечка от тунела

и не забеляза никого. Виждаше стълбата на изхода на около петдесет метра пред себе си. Освен това знаеше, че не отиваха в „Инвайробрийд“. Щеше му се да не беше оставял радиостанцията до тялото на Рамос.

— По дяволите! — прошепна той.

— Какво? — попита Агила също шепнешком.

— Нищо. Хайде.

Те тръгнаха пак, като първите двайсет и пет метра изминаха бързо, а после забавиха крачка и предпазливо и безшумно се приближиха към стълбата на изхода. Агила се премести до дясната стена и те излязоха под отвора едновременно, и двамата протегнали нагоре пистолети, а потта се стичаше в очите им.

От отвора над тях не идваше никаква светлина. Бош взе фенера от мексиканеца и насочи лъча към дупката. Видя непокрытите наклонени греди на ниския таван на горното помещение. Никой не ги погледна отгоре. Никой не стреля по тях. Въобще, не се случи нищо. Хари се заслушваше за какъвто и да е звук, ала беше тихо. Кимна на Агила да го прикрива и прибра пистолета в кобура си. Започна да се изкачва по стълбата, като в едната си ръка държеше фенера.

Беше изплашен. Във Виетнам да напуснеш един от тунелите винаги означаваше край на страха. Беше като да се родиш отново; човек напускаше тъмнината, за да се спаси и да се озове в приятелски ръце. От мрака към синевата. Но не и сега. Този път беше обратното.

Когато стигна догоре, той пак завъртя лъча наоколо, преди да излезе през отвора, но не видя нищо. Сетне бавно подаде глава от дупката, като костенурка. Първото, което забеляза на светлината на фенера, бяха дървените стърготини, разпилени навсякъде по пода. Подаде се още малко и обхвана останалата част от обстановката. Беше нещо като хранилище. Имаше стоманени рафтове, покрити с триончета, кутии с шкурки, някои ръчни инструменти и дърводелски триони. Върху една група рафтове бяха натрупани дървени щифтове, като различните размери бяха на различни полици. Бош веднага си спомни за щифтовете, прикрепени към двойната тел, с която бяха убити Капс и Портър.

Сега вече се качи в помещението и направи знак на Агила, че е безопасно да го последва. После се приближи към вратата на хранилището. Тя беше отключена и водеше към огромен склад, от

едната страна на който имаше редове машини и работни маси, а от другата беше струпан готовият продукт — недовършени мебели, маси, столове, скринове. Осветяваше се от една-единствена крушка, висяща от напречна носеща греда. Това беше нощното осветление. Тогава Агила се приближи откъм гърба му. Бош знаеше, че бяха в „Мекситек“.

В далечния край на склада имаше няколко двойни врати. Едните бяха отворени и те бързо тръгнаха натам. Озоваха се на товарна рампа от дясната страна на задната уличка, по която бе минал предната вечер. В дъното на паркинга имаше локва и Бош видя кални следи от гуми, водещи към уличката. Не се виждаше никой. Сорильо отдавна бе офейкал.

— Два тунела — промълви той, неспособен да прикрие унилия си тон.

* * *

— Два тунела — каза Корво. — Информаторът на Рамос ни прекара.

Бош и Агила седяха на столове от недообработен чам и гледаха как Корво крачи напред-назад. Той изглеждаше скапан — като ръководител на операция, изгубила двама човека, един хеликоптер и главната си цел. Бяха изминали почти два часа, откак минаха през тунела.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бош.

— Искам да кажа, че поверителният източник е трябвало да знае за втория тунел. Как така знае за единия, а за другия не? Той ни изпързая. Той остави на Сорильо пътя за бягство. Ако знаех кой е, щях да го обвиня в съучастничество при убийството на федерален агент.

— А не знаеш ли?

— Рамос не сподели с мен това. Даже не намекна кой може да бъде.

Бош започна да диша малко по-леко.

— Не мога да повярвам, мамка му! — ругаеше Корво. — По-добре изобщо да не се връщам. С мен е свършено, приятелю.

Свършено... Ти поне имаш убиеца на ченгета, Бош. А аз имам сандвич с лайна.

— Изпрати ли телекс? — попита Хари, за да смени темата.

— Вече е пристигнал. До всички участъци, до всички изпълнители на закона. Това обаче няма значение. Той отдавна е изчезнал. Вероятно ще отиде във вътрешността, ще покротува една годинка и после ще започне пак. Оттам, където е прекъснал. Може да е в Мичоакан^[1] или пък още по на юг.

— Може би е тръгнал на север — предположи Бош.

— В никакъв случай няма да се пробва да мине границата. Знае, че ако го пипнем оттатък, бял ден няма да види. Отишъл е на юг, където е в безопасност.

В завода имаше още няколко агенти с бележници, които съставяха списъци и претърсваха. Бяха открили машина, която издълбаваше краката на масите така, че да могат да се напълнят с контрабандни стоки, да се запушат отново и да се изпратят през граница. Преди това бяха намерили отвора на втория тунел и го бяха проследили до „Инвайробрийд“. Не бе имало никакви експлозиви на капака в пода и те излезли през него. Мястото било празно, с изключение на кучетата отвън. Бяха ги убили.

Операцията беше сложила край на голяма мрежа за контрабанда. Няколко агенти заминаха за Калексико, за да арестуват директора на „Инвайробрийд“ Илай. В ранчото бяха направени четиринадесет ареста. Щяха да последват и други. Ала всичко това не бе достатъчно за Корво или за който и да било. Не и след като имаше мъртви агенти, а Сорильо беше офейкал. Корво бъркаше, ако си мислеше, че Бош ще се задоволи със смъртта на Арпис. Хари искаше и Сорильо. Той беше човекът, заповядал убийствата.

Бош стана, за да не бъде повече свидетел на терзанията на агента. Имаше си достатъчно свои. Агила сигурно бе почувствал същото. И той се изправи и започна да обикаля с равнодушие около машините и мебелите. Всъщност чакаха една от гвардейските коли да ги откара обратно на летището, където бе колата на Бош. Агентите щяха да останат тук доста след изгрев-слънце. Бош и Агила обаче бяха приключили работата си.

Хари наблюдаваше как мексиканският му колега се връща в хранилището и се приближава към входа на тунела. Беше му казал за

Грена, при което Агила само бе кимнал. Не реагира по никакъв друг начин. Сега мексиканецът приклепна и заизучава пода така, сякаш дървесните стърготини бяха разпръснати чаени листа, по които можеше да прочете местоположението на Сорильо. След няколко секунди той каза:

— Папата има нови ботуши.

Бош отиде при него и Агила посочи отпечаталите се стъпки в стърготините. Имаше една, която не беше от обувките на двамата детективи. Тя изпъкваше много ясно в праха и Хари разпозна удължения ток на каубойски ботуш. Вътре се виждаше буквата S, стилизирана като извита змия. Краищата на стъпката рязко изпъкваха в стърготините, главата на змията се бе отпечатала ясно.

Агила беше прав. Папата имаше нови ботуши.

[1] Щат в западната част на Централно Мексико. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXXI

През целия път до граничния пункт Бош размишляваше върху това как бе станало всичко, как сега като че ли парчетата от мозайката си бяха дошли на мястото и как някои можеха да останат незабелязани, ако Агила не бе открил стъпката. Сети се за кутията от каубойски ботуши в гардероба на апартамента в Лос Фелис. Толкова очевидна следа и все пак я беше пропуснал. Бе видял само каквото искаше да види.

Все още беше рано, първите признаци на зората едва започваха да си пробиват път на източния хоризонт и засега нямаше голяма колона на пропусквателния пункт. Никой не почистваше стъклата на автомобилите. Никой не продаваше вехтории. Бош показва значката си на отегчения граничен патрул и той му махна да продължи.

Нуждаеше се от телефон и малко кофеин. След две минути стигна до градския съвет на Калексико, взе си кока-кола от автомата в тясното фоайе на полицейския участък и излезе с нея до телефонния автомат на стената отвън. Погледна часовника си и прецени, че тя ще си е вкъщи, вероятно е станала и се приготвя за работа.

Запали цигара и набра номера, като плати с фонокартата си. Докато чакаше да бъде свързан, той погледна през мъглата към другата страна на улицата. Под разпилените из парка одеяла забеляза очертанията на спящи хора. Ниската мъгла създаваше на образите призрачни и самотни двойници.

Тереса вдигна след второто позвъняване. Гласът ѝ издаваше, че вече бе станала.

— Здравсти.

— Хари? Какво има?

— Извинявай, че те събудих.

— Не си. Какво става?

— Да не би да се обличаш за погребението на Мур днес?

— Да. Какво значи това? Обаждаш ми се в шест без десет, за да попиташ...

— Този, когото ще заравят, не е Мур.

Последва продължително мълчание, през което Бош погледна към парка и видя изправен мъж, наметнат с одеяло, да се взира в него през мъглата. Хари отвърна поглед.

— Какво говориш? Хари, добре ли си?

— Уморен съм, но никога не съм бил по-добре. Казвам ти, че той още е жив. Имам предвид Мур. Току-що го изпуснах тази сутрин.

— Още ли си в Мексико?

— На границата съм.

— Това, което казваш, не е логично. Отпечатъците съвпаднаха, зъбният анализ също даде положителен резултат, а собствената му жена разпозна татуировката от снимка на трупа. Самоличността му бе потвърдена.

— Всичко това са глупости. Той е нагласил нещата.

— Защо ми се обаждаш сега и ми разказваш това, Хари?

— Искам да ми помогнеш, Тереса. Не мога да отида при Ървинг. Само ти ми оставаш. Помогни ми и ще помогнеш и на себе си. Ако не греша.

— Твърде голямо „ако“, Хари.

Бош пак хвърли поглед към парка, ала мъжът с одеялото бе изчезнал.

— Обясни ми само как е възможно това — каза тя. — Убеди ме.

Бош помълча малко като адвокат, подготвящ се за кръстосан разпит. Знаеше, че всяка дума, която кажеше сега, трябваше да издържи на критичната ѝ преценка. Иначе щеше да я загуби.

— Освен отпечатъците и зъбния анализ, Шийхан ми каза, че и почеркът от бележката „Разбрах какъв съм“ съвпадал с неговия. Каза, че го сравнили с формуляр за нова адресна регистрация, който Мур приложил в личното си досие няколко месеца след като се разделил с жена си.

Той си дръпна продължително от цигарата и тя реши, че е свършил.

— Е, и? Не разбирам... Какво от това?

— Една от отстъпките, която профсъюзът на полицаите спечели при преговорите за трудовите договори преди няколко години, беше гарантираното право на достъп до личното досие. Така ченгетата могат да проверяват дали в досиетата си имат мъмрения, препоръки,

оплаквания и други подобни. Така че Мур е имал достъп до досието си. Отишъл е в отдел „Личен състав“ преди няколко месеца и го е поискал, защото току-що се бил преместил и трябвало да актуализира адресната си регистрация. — Бош направи кратка пауза, за да оформи останалото в ума си.

— Добре, добре — подкани го тя.

— В личните досиета има и картончета с отпечатъци. Мур е имал достъп до картон с отпечатъци, който Ървинг ти е донесъл в деня на аутопсията. С този картон твоят специалист е сравнил отпечатъците. Разбираш ли? Докато досието е било у Мур, той може да е подменил картончето си с друго. После сте използвали фалшивия картон, за да идентифицирате трупа. Но както виждаш, това не е бил неговият труп. Бил е този на другия човек.

— Кой е той?

— Мисля, че е бил отгук. Един мъж на име Сорильо.

— Това изглежда пресилено. Имаше и други съответствия. Помня онзи ден в моргата. Как му беше името... А, Шийхан. Обадиха му се от лабораторията по криминалистика и му съобщиха, че отпечатъците в мотелската стая на Мур са съвпаднали. За сравнение са използвали образци, различни от нашите. Това е двойно потвърждение, Хари. После имаме и татуировката. Също и зъбния анализ. Как ще обясниш всичко това?

— Тереса, чуй ме. Всичко може да бъде обяснено. Всичко. Зъбният анализ ли? Сама ми каза, че сте намерили само една годна за изследване част — участък от канал към корена на зъба. Това означава, че не е останал никакъв корен. Бил е мъртъв зъб, така че не би могла да определиш преди колко време е бил изваден. Просто е съвпадал със зъболекарските диаграми. Добре, но човек от отряда на Мур ми каза, че е видял как при едно сбиване на булевард „Холивуд“ ударили шефа му и му избили един зъб. Може и да е същият от диаграмата, не зная.

— Добре, ами отпечатъците в стаята му? Как ще обясниш това?

— Лесно. Тези отпечатъци са си негови. Донован, човекът от лабораторията по криминалистика, ми каза, че е взел образеца с отпечатъци от компютъра в Министерството на правосъдието. Те трябва да са били истинските отпечатъци на Мур. Което означава, че действително е бил в стаята, а не че трупа е негов. Обикновено за всички сравнявания се използва един комплект образци, този от

компютъра на министерството, ала Ървинг е оплескал всичко, като е взел личното досие. В това е и красотата на плана на Мур. Той е знаел, че Ървинг или някой друг от управлението ще постъпи така. Можел е да разчита на това, защото е знаел, че управлението ще побърза с аутопсията, установяването на самоличността и всичко останало, след като става въпрос за смъртта на техен служител. Ставало е и преди, а той е бил уверен, че ще постъпят така и заради него.

— Донован не е ли сравнил нашите отпечатъци с комплекта, който е взел?

— Не, понеже не е такава процедурата. Може да се е канел да го направи по-късно, след като е обмислил нещата. Случаят обаче се развиваше прекалено бързо.

— По дяволите! — изруга тя. Той усещаше, че я спечелва. — Ами татуировката?

— Тя е емблемата на един квартал. Много хора може да я имат. Според мен Сорильо е бил един от тях.

— Кой е той?

— Израснал е тук заедно с Мур. Може и да са братя, не зная. Както и да е, Сорильо станал местният наркобарон. Мур отишъл в Лос Анжелис и постъпил в полицията, но по някакъв начин работел за него. Историята продължава от това място. Снощи Агенцията за борба с наркотиците атакува ранчото на Сорильо. Той се измъкна, но не смятам, че бе Сорильо. Беше Мур.

— Видя ли го?

— Не беше нужно.

— Търси ли го някой?

— Агенцията. Те съсредоточават усилията си във вътрешността на Мексико. Освен това търсят Сорильо. Мур може повече изобщо да не се появи.

— Всичко изглежда... Искаш да кажеш, че Мур е убил Сорильо и после си е сменил мястото с него?

— Именно. Някак си е примамил Сорильо в Лос Анжелис. Срещат се в „Убежището“ и Мур го повали — травмата в тила, която ти откри. Облича тялото със своите дрехи и му обува ботушите. Сетне пръсва лицето с пушката. Постарава се да остави малко свои отпечатъци наоколо, за да накара Донован да захапне, и пъхва бележката в задния джоб. Мисля, че тя действа на няколко равнища. В

началото я взимат за предсмъртното писмо на самоубиец. Автентичността на почерка е помогнала за определянето на самоличността. Според мен следващото равнище е нещо лично между Мур и Сорильо. Свързано е с квартала. „Какъв си?“ „Разбрах какъв съм.“ Тази част е дълга история.

Известно време и двамата мълчаха и премисляха всичко, което Бош бе казал. Той съзнаваше, че все още имаше много неясни страни, много заблуди.

— Защо бяха всичките убийства? — попита тя. — Какво общо имаха Портър и Хуан Доу?

Точно на този въпрос той имаше няколко отговора.

— Не зная. Предполагам, че с нещо са попречили. Сорильо е наредил смъртта на Джими Капс, защото е бил информатор. Мисля, че Мур му го е съобщил. След това тук пребиват до смърт Хуан Доу (между другото, името му е Гутиерес-Льоса) и го откарват на север. Не зная защо. После Мур гръмва Сорильо и заема мястото му. Защо му е трябвало да очиства и Портър, не зная. Вероятно е смятал, че Лу може да се досети.

— Колко жестоко!

— Така е.

— Как можа да се случи? — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на него. — Те се готвят да погребат този наркотърговец... с пълни почести. Ще присъстват кметът и началникът на полицията. Медиите.

— А ти ще знаеш истината.

Тя обмисля думите му дълго, преди да зададе следващия въпрос.

— Защо го е направил?

— Не зная. Говорим за два различни живота. На ченге и на наркотърговец. Обаче сигурно е имало все още нещо между тях — връзката, каквато и да е тя, създадена в квартала. И един ден неznайно защо ченгето прекрачва чертата и започва да наблюдава улиците на Лос Анжелис под командата на трафиканта. Кой знае какво го е накарало. Може да са пари, а може и да е просто нещо, което е загубил отдавна, още като дете.

— Какво искаш да кажеш?

— Не зная. Все още размишлявам.

— Ако са били толкова близки, защо го е убил?

— Изглежда, ще трябва да го попитаме. Ако изобщо го намерим. Може да... Както ти каза, може би просто е искал да заеме мястото му. Всичките тези пари... Или пък е чувствал вина. Нагазил е твърде надълбоко и е трябвало да намери изход... Мур беше, тоест е завладял от миналото. Жена му ми каза. Може да се е опитвал да изживее нещо отново, да се върне назад. Още не зная.

Линията пак потъна в тишина. Бош дръпна за последен път от цигарата си.

— Планът изглежда почти идеален — продължи той. — Оставя труп при обстоятелства, за които знае, че ще разубедят управлението да се рови в нещата.

— Но ти го направи, Хари.

— Да.

„И ето ме сега къде съм“ — помисли си той. Знаеше какво следваше. Трябваше да довърши работата си. Вече виждаше призрачните фигури на няколко човека в парка. Разбуждаха се за поредния ден на безнадеждност.

— Защо се обади, Хари? Какво искаш да направя?

— Обадох се, понеже имам нужда да се доверя някому. Сетих се само за теб, Тереса.

— И какво искаш да направя?

— Службата ти има достъп до компютъра на Министерството на правосъдието, нали?

— Така установяваме самоличността на повечето хора. Вече ще постъпваме по този начин с всички. Сега държа Ървинг за топките.

— У теб ли е още картонът с отпечатъците, който той е донесъл за аутопсията?

— Мм, не знам. Но съм сигурна, че специалистите са извадили копие, което да остане при трупа. Искаш да направя повторна проверка?

— Да, направи проверка и ще видиш, че не съвпадат.

— Толкова си сигурен.

— Така е. Сигурен съм, но все пак можеш да го потвърдиш.

— А после?

— После сигурно ще се видим на погребението. Имам още едно спиране и сетне тръгвам на север.

— Какво спиране?

— Искам да проверя един замък. Той е част от дългата история. Ще ти разкажа друг път.

— Не искаш ли да се опиташ да спреш погребението?

Хари се замисли, преди да отговори. Сети се за Силвия Мур и загадката, която тя все още представляваше за него. После обмисли възможността един наркобарон да бъде погребан като полицай.

— Не, не искам да го спра. А ти?

— Няма начин.

Той знаеше, че мотивите ѝ са далеч по-различни от неговите. Това обаче не го засягаше. Тереса бе близо до спечелването на поста главен съдебен лекар. Ако сега Ървинг се изпречеше на пътя ѝ, накрая той щеше да прилича на един от пациентите в моргата. „В такъв случай тя ще стане по-влиятелна“ — помисли си.

— До скоро — каза той.

— Внимавай, Хари.

Бош затвори и запали нова цигара. Утринното слънце вече се бе издигнало и започваше да прогонва ниската мъгла от парка. Там се разхождаха разни хора. Стори му се, че чува женски смях. Ала в този момент се чувстваше съвсем сам на този свят.

ГЛАВА XXXII

Бош паркира колата си пред портата в края на „Койот трейл“ и забеляза, че елипсовидната алея пред Кастильо де лос Охос все още бе празна. Но дебелия верига, която беше държала двете крила на железната порта предния ден, висеше свободно, а катинарът беше отворен. Мур бе тук.

Хари остави колата напреко на изхода и се шмугна през портата. Притича през кафеникавата морава приведен и неспокоен, без да забравя, че прозорците на кулата го гледаха отгоре като черните обвиняващи очи на великан. Близко до входната врата той се притисна към хоросановата мазилка на стената. Дишаше тежко и се потеше, макар сутрешният въздух да бе все още доста студен.

Вратата беше заключена. Стоя неподвижен дълго време, като се заслушваше за някакъв звук, ала не чу нищо. Накрая се приведе под нивото на прозорците на първия етаж и мина отстрани на къщата до гараж с четири врати. Тук имаше още една врата и тя също бе заключена.

Бош познаваше гърба на къщата от снимките в плика на Мур. Видя плъзгащите се врати, които бяха разположени по протежение на терасата пред басейна. Една от тях бе отворена и вятърът шибаше бялата завеса. Тя плющеше и сякаш му махаше да влезе.

Отворената врата въвеждаше в голяма дневна. Тя беше пълна с призраци — мебели, покрити с мухлясали бели чаршафи. Нищо друго. Той тръгна наляво, безшумно мина през кухнята и отвори някаква врата към гаража. Вътре имаше кола, също покрита с чаршафи, и бледозелен камион-пикап. Отстрани на камиона пишеше МЕКСИТЕК. Бош пипна предния капак и установи, че е още топъл. През предното стъкло забеляза рязана пушка, която лежеше напреко на седалката. Той откряхна незаклучената врата и взе оръжието. Отвори го възможно най-тихо и видя, че и двете цеви бяха заредени. Затвори го, прибра своето в кобура и взе пушката със себе си.

Дръпна чаршафа от предницата на другата кола и разпозна тъндърбърда от снимката в плика на Мур с бащата и сина. Докато гледаше автомобила, Бош се чудеше колко назад трябваше да се върне човек, за да проследи причините за нечий избор в живота. Не знаеше отговора за Мур. Не го знаеше и за себе си.

Върна се в дневната, спря и се послуша. Нищо. Къщата изглеждаше спокойна, празна и миришеше на прах подобно на времето, което се точи бавно и болезнено, ако очакваме нещо или някого, а те не идват. Всички стаи бяха пълни с призраци. Тъкмо преценяваше формата на увит ветрилообразно стол, когато чу шума. Той дойде отгоре и приличаше на звука от обувка, стъпваща по дървен под.

Премина в предната част на къщата и при входа видя широкото каменно стълбище. Заизкачва се по стъпалата. Шумът отгоре не се повтори.

На втория етаж тръгна по застлан с килим коридор и надникна през вратите на четири спални и две бани, но всичките бяха празни. Върна се при стълбището и се качи в кулата. Единствената врата на последната площадка бе отворена. Хари не чуваше нито звук. Сниши се и мина бавно през отвора, а скъсената цев на пушката сякаш го водеше като лескова пръчка за откриване на подпочвени води.

Мур беше там. Стоеше с гръб към вратата и се оглеждаше в огледалото. То бе на гърба на вратата на гардероб, която беше леко отворена и огледалото стоеше под такъв ъгъл, че не улавяше Хари. Той наблюдава Мур незабелязано няколко секунди, след което се огледа. В средата на стаята имаше легло, а върху му отворен куфар. До него лежеше цилиндрично чувалче, което беше закопчано и изглеждаше пълно. Мур все още не бе помръднал. Той се беше втренчил съсредоточено в отражението на лицето си. Сега имаше гъста брада, а очите му бяха кафяви. Носеше избелели сини джинси, нови ботуши от змийска кожа, черна тениска и черно кожено яке, вървящо със същите ръкавици. Беше равнодушен като монах. Отдалеч лесно можеше да мине за Папата на Мексикали.

Бош видя дървените части и хромираната дръжка на автоматичен пистолет, затъкнат в колана му.

— Ще кажеш ли нещо, Хари? Или само ще гледаш.

Без да мърда ръцете или главата си, Мур измести тежестта си вляво и двамата вече се вираха един в друг в огледалото.

— Купил си си нови ботуши, преди да очистиш Сорильо, а?

Мур се обърна изцяло към него, но не каза нищо.

— Дръж ръцете си все така отпред — нареди Бош.

— Както кажеш, Хари. Знаеш ли, мислех си, че ако някой дойде, то това ще си ти.

— Ти искаше някой да дойде, нали?

— Понякога ми се щеше, друг път не.

Бош влезе в стаята и направи крачка встрани, за да бъде точно срещу Мур.

— Нови контактни лещи, брада. Приличаш на Папата... отдалеч. Как обаче убеди заместниците му, охраната му. Те просто си стояха настрана и те оставиха да влезеш и да заемеш мястото му, така ли?

— Парите ги убедиха. Сигурно и теб щяха да пуснат да се нанесеш там, Хари, ако имаше средства. Както виждаш, всичко може да бъде уговорено, когато разполагаш с пари. А аз разполагах. — Той кимна леко към брезентовото чувалче на леглото. — Ами ти? Имам пари. Не са много. Вътре има около сто и десет хилядарки.

— Мислех, че бягаш с цяло богатство.

— О, така е, така е. В чувалчето са просто парите, които са ми подръка. Заварваш ме малко на червено. Мога обаче да ти дам още. В банките са.

— Май освен с вида на Сорильо си злоупотребявал и с подписа му.

Мур не отвърна.

— Кой беше той?

— Кой?

— Знаеш много добре.

— Природен брат. Имахме различни бащи.

— Това място. Заради него беше всичко, нали? Това е замъкът, в който си живял, преди да те изпъдят.

— Има нещо такова. Реших да го купя, след като старият почина. Ала той се разпада пред очите ми. В днешно време е толкова трудно да се грижиш за нещо, което обичаш. Всичко се превръща в неприятно задължение.

Бош се опита да го прецени. Като че ли всичко му беше писнало.

— Какво се случи в ранчото? — попита той.

— Имаш предвид трите трупа ли? Да-а. Ами май би могло да се каже, че възтържествува правосъдието. Грена беше пиявица, която смучеше от Сорильо години наред. Арпис я отлепи, така да се каже.

— Тогава кой очисти Арпис и Данс?

— Аз, Хари.

Той го каза без колебание и думите смразиха Бош. Мур беше ченге. Знаеше, че не бива никога да признава. Не говориш, докато до теб няма адвокат, не си признал някое нищожно престъпление и не сте подписали споразумение, че няма да те съдят за по-голямо.

Хари нагласи изпотените си ръце върху рязаната пушка. Направи крачка напред и се послуша за някакъв друг шум в къщата. Цареше пълна тишина, докато Мур не се обади пак:

— Няма да се върна, Хари. Предполагам, че го знаеш. — Каза го безразлично, сякаш бе нещо естествено и решено преди много време.

— Как примами Сорильо в Лос Анжелис и после в онази мотелска стая? Как взе отпечатъците му за личното досие?

— Искаш да ти разкажа, така ли? И после какво? — Мур хвърли бегъл поглед на брезентовото чувалче.

— После нищо. Връщаме се в Лос Анжелис. Не те осведомих — всичко, което кажеш сега, не може да бъде използвано срещу теб. Тук сме само аз и ти.

— Отпечатъците не бяха проблем. Правех паспорти за него. Имаше три-четири, за да може да пресича границата, когато пожелае. Веднъж той ми каза, че иска паспорт и пълен комплект документи. Отвърнах му, че ми трябва отпечатъци. Сам ги взех.

— А мотелът?

— Както казах, Сорильо пресичаше границата непрекъснато. Минаваше през тунела, а наркоченгетата си седяха пред ранчото и мислеха, че още е вътре. Обичаше да идва на север, за да види „Лейкърс“ и да седне в баскетболната зала до онази руса актриса, която с удоволствие се показва по телевизията. Както и да е, беше в Лос Анжелис и аз му казах, че искам да се срещнем. Той дойде.

— А ти го пречукваш и заемаш мястото му... Ами онзи възрастен човек, общият работник? Какво е сторил той?

— Просто се е оказал на неподходящо място. Сорильо ми каза, че когато излязъл от пода за последното пътуване, онзи бил там. Не е

трябвало да влиза в това помещение. Според мен обаче не е могъл да прочете надписите. Сорильо не искал да поеме риска работникът да каже някому за тунела.

— Защо го изхвърлихте в уличката? Защо просто не го заровихте някъде в югозападната част на страната? Някъде, където никога нямаше да бъде намерен.

— Пустинята щеше да свърши работа, но не съм го изхвърлил аз, Бош. Не разбираш ли? Те ме ръководеха. Докараха го там и го изхвърлиха. Арпис го направи. Същата нощ Сорильо ми се обажда и ми казва да се срещнем в „Яйца за всички“. Каза да паркирам в задната уличка. Послушах го и трупът беше там. Не исках да местя проклетото нещо и докладвах за него. Нали разбираш, това бе още един начин да ме държи в ръцете си. А аз се оставих. Портър пое случая и се споразумяхме да не си дава зор.

Бош не каза нищо. Опитваше се да си представи сцената, която Мур току-що бе описал.

— Започва да става досадно, човече. Няма ли да се опиташ да ми сложиш белезници, да ме арестуваш, да бъдеш герой?

— Защо не можеше да го забравиш? — попита Бош.

— Кое?

— Тази къща, баща ти. Цялата история. Трябваше да оставиш миналото на мира.

— Ограбиха живота ми, приятелю. Той просто ни изрита. Майка ми... Как се забравя такова минало? Майната ти, Бош. Ти не разбираш.

Бош мълчеше. Съзнаваше обаче, че позволява това да продължава прекалено дълго. Мур овладяваше положението.

— Когато научих, че е мъртъв, нещо се случи — продължи той. — Не зная. Реших, че искам тази къща и отидох да се видя с брат си. Там беше грешката ми. Започна се от незначителни неща, ала нямаше край. Скоро след това движех нещата в Лос Анжелис вместо него. Трябваше да се отърва от бремето, а имаше само един начин.

— Това не беше правилният начин.

— Не си прави труда, Бош. Тази песен ми е позната.

Бе сигурен, че Мур разказва историята според убежденията си. За Бош обаче беше ясно, че той бе прегърнал изцяло дявола. Беше разбрал какъв е.

— Защо аз? — попита Хари.

— Защо ти ли?

— Защо ми остави папката? Ако не беше го сторил, нямаше да съм тук. Щеше да си извън опасност.

— Бош, ти беше подсигуряването ми. Нима не разбираш? Трябваше ми нещо, в случай че версията за самоубийството не мине. Предположих, че ще получиш папката и ще тръгнеш оттам. Знаех, че само при малко подвеждащи данни ще надуеш алармата. Убийство. Само дете изобщо не предполагах, че ще стигнеш толкова далеч. Мислех, че Ървинг и останалите ще те пречупят, защото няма да искат да разберат за какво става дума. Ще пожелаят просто всичко да умре заедно с мен.

— И с Портър.

— Е, да, Портър беше слаб. Пък и сега сигурно му е по-добре.

— А аз? Щях ли да се чувствам по-добре, ако Арпис ме беше улучил в хотелската стая?

— Бош, ти беше прекалено близо. Налагаше се.

Хари нямаше какво повече да каже или попита. Мур, изглежда, усещаше, че стигнаха до заключителната фаза. Той опита още веднъж.

— Бош, в това чувалче има много банкноти. Твои са.

— Не ме интересуват, Мур. Връщаме се обратно.

При тези думи Мур се изсмя.

— Наистина ли смяташ, че на някого там му пука за всичко това?

Бош не отговори.

— Управлението ли? — продължи Мур. — Как ли пък не. Не им пука. Не желаят да научат нещо подобно. Лошо е за репутацията, човече. Но виж, ти... Ти не си част от управлението, Бош. В него си, ала не си от него. Разбираш ли ме? Там е проблемът. Там... Върнеш ли ме обратно, приятелю, ще те гледат с не по-добри очи, отколкото мен, понеже ще теглиш вагона с лайна след себе си. Според мен ти си единственият, когото го е грижа за това, Бош. Наистина мисля така. Затова просто вземи парите и си върви.

— Ами жена ти? Мислиш ли, че на нея не й пука?

Това го сепна поне за няколко секунди.

— Силвия — промълви той. — Не зная. Загубих я преди много време. Не зная дали я е грижа или не. Вече и на самия мен не ми пука.

Бош се вглеждаше в него, търсейки истината.

— Много вода изтече оттогава — рече Мур. — Така че вземи парите. По-късно мога да ти изпратя още.

— Не мога да ги взема. Мисля, че го знаеш.

— Да, струва ми се, че го знам. Мисля обаче, че и ти знаеш, че не мога да се върна с теб. И какво ни остава?

Бош премести тежестта на лявата си страна и прикладът на пушката се опря в хълбока му. Последва продължително мълчание, през което той мислеше за себе си и за собствените си мотиви. Защо не му беше заповядал да извади оръжието от панталоните си и да го хвърли?

С плавно и бързо движение Мур посегна с дясната ръка през тялото си и измъкна пистолета от колана. Той извърташе цевта към Бош, когато пръстът на Хари натисна спусъците на пушката. Трясъкът на двуцевката отекна оглушително в стаята. Куршумите попаднаха в лицето на Мур. През дима Бош видя как тялото му отхвъркна назад. Ръцете му се устремиха към тавана и той се приземи върху леглото. Пистолетът му гръмна, но изстрелът беше случаен и пръсна едно от стъклата на сводестите прозорци. Оръжието падна на пода.

Късчета почерняло уплътнение от гилзите се понесоха надолу и паднаха в кръвта на останалия без лице мъж. Във въздуха се носеше тежкият мирис на изгорял барут, а по лицето си Бош почувства лека мокрота, за която разбра също по миризмата, че е кръв.

Стоя неподвижно повече от минута, след което се огледа и се видя в огледалото. Бързо отмести поглед.

Приближи се до леглото и дръпна ципа на брезентовото чувалче. Вътре имаше купища пачки, повечето със стодоларови банкноти. Освен тях имаше портфейл и паспорт. Отвори ги и откри, че представяха Мур като Хенри Мейс, четиридесетгодишен, от Пасадена. В паспорта бяха пъхнати две незалепени снимки.

Първата беше полароидна и той предположи, че е взета от белия плик. Показваше Мур и жена му, когато са били на двадесет и няколко. Те седяха на някакъв диван, може би по време на купон. Силвия не гледаше към фотоапарата, а към него. Бош знаеше защо Мур бе избрал тази снимка. Влюбеният израз на лицето ѝ беше красив. Втората снимка беше стара и черно-бяла. В краищата бе избеляла, което показваше, че е била в рамка. На нея бяха Кал Мур и Умберто Сорильо като момчета. Те се боричкаха на шега, и двамата голи до кръста и

засмени. Кожата им имаше бронзов загар и бе чиста, като се изключеха татуировките. И двете момчета имаха на едното си рамо символа „Светци и грешници“.

Той пусна портфейла и паспорта обратно в чувалчето, ала двете снимки прибра в джоба на самото си. Отиде до прозореца, чието стъкло бе счупено, и погледна към „Койот трейл“ и низината, простираща се до границата. Не идваха никакви полицейски коли или граничен патрул. Никой дори не беше повикал линейка. Дебелите стени на замъка бяха прикрили смъртта на мъжа в него.

Слънцето бе високо в небето и той усещаше топлината му през триъгълната дупка в счупеното стъкло.

ГЛАВА XXXIII

Бош започна да се чувства пак цял чак когато стигна до покритите със смог покрайнини на Лос Анжелис. Отново беше в мръсотията, ала знаеше, че именно тук щеше да се оправи. Заобиколи центъра по магистралата и се отправи нагоре през прохода Кахуенга. Обедното движение беше слабо. Докато гледаше към хълмовете, той проследи овъглената пътека, оставена от пожара в коледната нощ. Дори в това обаче намери някакво успокоение. Знаеше, че от горещината на пожара семената на дивите цветя трябва да са се разпукнали и че през пролетта склонът щеше да представлява пищна картина. Щяха да ги последват шубраците и скоро по земята нямаше да има никакви белези.

Минаваше един. Щеше да закъснее твърде много за опелото на Мур в църквата на мисията „Сан Фернандо“. Затова се отправи към гробището. Погребението на Калексико Мур, убит при изпълнение на служебния дълг, щеше да се състои в „Итърнал Вали“, Чатсуърт, в присъствието на шефа на полицията, кмета и медиите. Докато караше, Бош се усмихна. Събираха се да почетат и погребат един търговец на наркотици.

Стигна там преди колоната от автомобили, но телевизията вече се беше разположила на една стръмна скала край пътя за гробището. Пред централната алея стояха мъже с черни костюми, бели ризи, черни вратовръзки и траурни ленти на левите си ръце и го насочиха към един паркинг. В колата той си сложи вратовръзка с помощта на огледалото за задно виждане. Беше необръснат и изглеждаше измачкан, ала не му пукаше.

Парцелът беше близо до дъбова горичка. Един от хората с траурните ленти го беше упътил. Хари вървеше през затревената площ и заобикаляше гробовете, а вятърът развяваше косата му във всички посоки. Избра си място достатъчно далеч от зеления траурен балдахин и придружаващата го камара цветя и се облегна на едно дърво. Изпуши цигара, докато наблюдаваше пристигането на първите коли. Няколко

автомобила бяха изпреварили шествието. После обаче чу приближаващото се бръмчене на хеликоптерите — въздушната полицейска част, летяща над катафалката, и новинарските екипи, които започнаха да кръжат над гробището като мухи. Сетне първите мотоциклети минаха през входа и Бош забеляза как телевизионните камери на скалата проследиха влизането на дългата колона. Предположи, че сигурно имаше двеста мотора. Най-подходящото време за минаване на червен светофар, надвишаване на разрешената скорост или неправилно обръщане в града бе в ден, когато имаше погребение на полицаи. Не беше останал никой, който да въдворява ред.

Катафалката и придружаващата я лимузина следваха моторите. После идваха останалите коли и съвсем скоро хората започнаха да паркират навсякъде в околността и да се стичат от всички посоки към парцела. Бош видя как един от мъжете с лентите помогна на Силвия Мур да слезе от лимузината. Беше се возила сама. Въпреки че бе на около петдесет метра от нея, Хари забеляза, че тя изглеждаше прекрасно. Беше облечена в семпла черна рокля, която вятърът биеше силно и платът прилепваше по нея, очертавайки фигурата ѝ. Налагаше ѝ се да придържа косата си с ръка. Носеше черни ръкавици и черни слънчеви очила. Червилото ѝ бе червено. Той не можеше да откъсне очи от нея.

Мъжът с лентата я отведе до един ред сгъваеми столове под балдахина и успоредно на майсторски изкопаната в земята дупка. Пътъом тя леко извърна глава и Бош предположи, че гледа към него, ала не беше сигурен, защото очилата скриваха очите ѝ, а лицето ѝ беше безизразно. След като вдовицата седна, носачите — а именно Рикард, останалите от отряда на Мур за борба с наркотиците и още няколко човека, които не познаваше — донесоха зеленикавосребристия стоманен ковчег.

— Значи успя да се върнеш — каза някой зад него.

Бош се обърна и видя Тереса Корасон, която се приближаваше към него.

— Да, току-що пристигнах.

— Можеше да се обръснеш.

— И да направя още няколко неща. Как вървят работите, Тереса?

— Никога не е било по-добре.

— Радвам се. Какво стана тази сутрин след разговора ни?

— Каквото очакваше. Взехме отпечатъците на Мур от Министерството на правосъдието и ги сравнихме с тези, дадени ни от Ървинг. Никакви сходства. На две различни лица са. Мъжът в сребристия ковчег ей там не е Мур.

Бош кимна. Разбира се, нейното потвърждение вече не му трябваше. Имаше си свое. Помисли си за безглавия труп на Мур, проснат върху кревата.

— Какво смяташ да направиш по въпроса? — попита той.

— Вече съм го направила.

— Какво е то?

— Преди опелото имахме кратък разговор със заместник-началника Ървинг. Ще ми се да беше видял физиономията му.

— Той обаче не спря погребението.

— Залага на вероятностите, предполагам. Най-вероятно е Мур, ако знае кое е добро за него, повече изобщо да не се появи. Затова той се надява всичко да му струва само една препоръка пред центъра по съдебна медицина. Сам пожела да я направи. Дори не се наложи да му обяснявам в какво положение е.

— Надявам се работата да ти хареса, Тереса. Сега си в търбуха на звяра.

— Ще ми хареса, Хари. Благодаря, че ми се обади тази сутрин.

— Той знае ли откъде си научила всичко това? Каза ли му, че съм се обаждал?

— Не. Не съм сигурна обаче дали имаше нужда.

Тя беше права. Ървинг сигурно бе разбрал, че по някакъв начин Бош стоеше в дъното на всичко. Погледна покрай Тереса пак към Силвия. Тя седеше спокойно. Столовете от двете ѝ страни бяха празни. Никой нямаше да бъде до нея.

— Ще отида при групата — рече Тереса. — Разбрах се с Дик Ебарт да се срещнем тук. Той иска да определи дата, за да призове цялата комисия да гласува.

Бош кимна. Ебарт беше член на окръжната комисия с двайсет и пет години стаж и приближаваше седемдесетте. Той беше неофициалният ѝ поръчител за поста.

— Хари, аз все още искам отношенията ни да останат на професионално равнище. Оценявам това, което направи днес за мен,

но ми се ще да спазваме една дистанция, поне засега.

Той кимна и я проследи как отива към събралото се множество с несигурна походка, тъй като вървеше с високи токчета по чимовете на гробището. За миг си я представи да се съвкупява със стария член на комисията, чиито снимки в пресата се отличаваха най-вече с отпуснатия му врат, подобен на крепирана хартия. Отврати се от картината и от себе си затова, че си я бе представил. Прогони я от ума си и видя как Тереса се смеси с тълпата, като се ръкуваше с разни хора и се превръщаше в политикът, който сега трябваше да бъде. Стана му тъжно за нея.

До церемонията оставаха няколко минути и все още пристигаха хора. В тълпата той различи лъщящата глава на заместник-началника Ървин Ървинг. Той беше в пълна униформа и носеше шапката си под мишница. Стоеше заедно с началника на полицията и едно от подставените лица на кмета. Самият кмет очевидно закъсняваше както обикновено. После Ървинг забеляза Бош, откъсна се от групата и тръгна към него. Докато вървеше, той сякаш съзерцаваше далечните планини. Погледна го едва когато дойде при него под дъба.

— Детективе.

— Да, шефе.

— Кога пристигна?

— Току-що.

— Можеше да се обръснеш.

— Да, зная.

— И какво ще правим сега? Какво да правим?

Той го каза почти тъжно и Бош не знаеше дали от него се очаква отговор или не.

— Знаеш ли, Бош, след като ти вчера не дойде в кабинета ми, както ти беше наредено, аз написах доклад срещу теб.

— Предположих, че ще го направите, шефе. Отстранен ли съм?

— Засега не са предприети никакви действия. Аз играя честно. Искан първо да поговоря с теб. Разговарял ли си с временния главен съдебен лекар тази сутрин?

Бош не смяташе да го лъже. Мислеше, че този път държи всички козове.

— Да. Поисках да сравни едни отпечатъци.

— Какво се случи в Мексико, та те подтикна да поискаш това?

— Нищо, за което да ми се говори, шефе. Сигурен съм, че ще съобщят всичко по новините.

— Не питам за злощастното нападение, предприето от Агенцията за борба с наркотиците. Говоря за Мур. Бош, искам да зная дали трябва да отида ей там и да спра това погребение.

Хари забеляза как една синя вена изпъкна върху обръснатата глава на Ървинг. Тя пулсираше известно време и после замря.

— Не мога да ви помогна, шефе. Това не е мое задължение. Имаме си компания.

Началникът се обърна, за да погледне назад към събралите се хора. Лейтенант Харви Паундс, също с парадна униформа, се приближаваше към тях, вероятно за да разбере колко случая могат да се приключат след разследването на Бош. Ървинг обаче вдигна ръка като регулировчик и Паундс спря рязко, обърна се и се отдалечи.

— Това, което се опитвам да уточня с теб, детектив Бош, е, че, изглежда, се готвим да погребем и възхвалим мексикански наркобарон, докато един корумпиран полицай се разхожда на свобода. Имаш ли някаква представа какви неприят... По дяволите! Не мога да повярвам, че току-що казах това гласно. Не мога да повярвам, че го казах пред теб.

— Не ми вярвате много, шефе. Нали?

— За такива неща не вярвам никому.

— Е, не се тревожете.

— Не ме притеснява това на кого мога и на кого не мога да вярвам.

— Имах предвид погребението на наркобарона и разхождащото се на свобода корумпирано ченге. Не се тревожете за това.

Ървинг се вгледа в него с присвити очи, сякаш можеше да надникне през очите на Бош в мислите му.

— Ти подиграваш ли ми се? Да не се тревожа! Това са потенциални неприятности за този град и за управлението от невъобразим мащаб. Това може...

— Слушай, човече, казвам ти да го забравиш. Разбираш ли? Опитвам се да ти помогна.

Ървинг отново се взря в него продължително. Той пренесе тежестта си върху другия крак. Вената над челото му пулсираше с нов живот. Знаеше, че нямаше да му бъде приятно някой като Хари Бош да

разполага с такава тайна. С Тереса Корасон той можеше да се споразумее, защото и двамата играеха една и съща игра. Бош обаче беше различен. Хари истински се наслаждаваше на момента, макар дългото мълчание да ставаше неловко.

— Консултирах се с Агенцията за борба с наркотиците за фиаското на юг. Те казаха, че човекът, когото смятат за Сорильо, е избягал. Не знаят къде е.

Това бе некадърен опит да накара Бош да проговори. Не се получи.

— И никога няма да узнаят.

Ървинг не отговори нищо, ала Бош не беше глупав и не наруши мълчанието. Човекът обмисляше как да го формулира. Хари остави Ървинг да го дообмисли и се вгледа в масивните челюстни мускули на заместник-началника, изпъкнали като твърди подплънки.

— Бош, искам веднага да разбера дали съществува проблем. Дори потенциален. Защото трябва да знам дали след три минути да застана пред началника на полицията, пред кмета и всичките камери и да прекратя това.

— Какво прави Агенцията по въпроса?

— Какво могат да направят? Наблюдават летищата, свързват се с местните власти. Разпространяват снимката му и описание. Не могат да сторят кой знае какво. Той е изчезнал. Поне така казват. Искам да разбера дали ще си остане изчезнал.

Бош кимна и каза:

— Те никога няма да намерят човека, когото търсят, шефе.

— Докажи ми, Бош.

— Не мога да го направя.

— А защо не?

— Едно доверие е взаимно. Същото важи и за липсата на доверие.

Ървинг като че ли обмисли думите и на Бош му се стори, че забеляза едно почти неуловимо кимване.

— Мъжът, когото търсят и когото смятат за Сорильо, е изчезнал и няма да се върне — добави той. — Не ви трябва да знаете повече.

Бош се сети за трупа върху леглото в Кастильо де лос Охос. Лицето вече го нямаше. Още две седмици и плътта щеше да се разложи. Никакви отпечатъци. Никакво удостоверение за самоличност,

освен фалшивите документи в портфейла. Татуировката щеше да остане незасегната известно време, ала много хора имаха такава татуировка, включително и беглецът Сорильо.

Беше оставил там и парите. Допълнителна предпазна мярка, която вероятно щеше да е достатъчна, за да убеди първия намерил тялото да не се обажда на властите. Просто да вземе парите и да избяга.

С помощта на носна кърпичка той бе избърсал отпечатъците си от пушката и я беше оставил. Заклучи къщата, прокара веригата през черните решетки на портата и затвори катинара, като внимателно избърса всичко. Сетне се беше прибрал в Лос Анжелис.

— От Агенцията задвижиха ли вече нещата? — попита той.

— Работят по въпроса — отговори Ървинг. — Казаха ми, че мрежата за контрабанда е закрыта. Установили са, че наркотикът с име черен лед се е произвеждал в ранчото и е бил прекарван през тунели до две съседни фабрики, а сетне и през границата. Натоварената стока се отклонявала вероятно в Калексико, където са я прехвърляли и доставилият я камион продължавал пътя си. И двете фабрики са конфискувани. Едната от тях, сключила с държавата договор да доставя стерилни средиземноморски вредители, вероятно ще ни постави в неудобно положение.

— „Инвайробрийд“.

— Да. Утре ще са приключили със сравняването на фактурите за товара, които шофьорите показват на границата, и протокола за получените товари в комплекса за борба с вредителите в Лос Анжелис. Разбрах, че тези документи са били преправени или фалшифицирани. С други думи, през границата са минавали повече запечатани сандъци, отколкото са пристигали в комплекса.

— Помощ отвътре.

— По всяка вероятност. Работещият в обекта инспектор от американската окръжна прокуратура е бил или тъп, или корумпиран. Не зная кое е по-лошото.

Ървинг почисти униформата си на рамото от някакво въображаемо зацапване. Не би могло да е косъм или пърхот, тъй като нямаше нито едно от двете. Той се обърна към ковчега и плътно струпалите се полицаи около него. Церемонията щеше да започне. Изправи рамене и без да се извърща назад, каза:

— Не зная какво да мисля, Бош. Не зная дали ме държиш в ръцете си или не.

Бош не отговори. Това щеше да е единственото, за което Ървинг трябваше да се тревожи.

— Само помни, че ти ще загубиш не по-малко от управлението. Напротив. Управлението винаги може да си възвърне загубеното, то винаги се възстановява. Може да е нужно много време, ала то винаги се оправя. Не може да се каже същото за индивида, очернен от един скандал.

Бош се усмихна тъжно. Никога не оставяше неизяснени неща. Такъв беше Ървинг. Прощалната му забележка бе заплаха, че ако Бош някога използва информацията си срещу управлението, той също щеше да пропадне. Началникът лично щеше да се погрижи за това.

— Страхувате ли се? — попита Хари.

— От какво да се страхувам, Бош?

— От всичко. От мен, от себе си. От това, че нещата ще се разпаднат. Че може да бъркам. От всичко, човече. Не се ли страхувате от всичко?

— Страхувам се единствено от хората без съзнание. Тези, които действат, без да обмислят действията си. Не мисля, че си такъв.

Бош само поклати глава.

— Да караме по същество, детективе. Трябва да се върна при началника, а виждам, че и кметът е пристигнал. Какво искаш, в случай че е във възможностите ми да ти го предоставя?

— Не искам нищо от вас — отвърна Бош съвсем тихо. — Ето какво, изглежда, просто не можете да проумеете.

Най-сетне Ървинг се обърна с лице към него.

— Прав си, Бош. Наистина не те разбирам. Защо рискуваш всичко за нищо? Нали разбираш, това наново извиква загрижеността ми за теб. Ти не играеш за отбора. Играеш за себе си.

Бош гледаше втренчено началника си и не се усмихна, макар че му се искаше. Ървинг му бе направил голям комплимент, въпреки че той никога нямаше да го осъзнае.

— Случилото се на юг нямаше нищо общо с управлението — отвърна той. — Ако съм направил нещо, то е било за някой друг и за нещо друго.

Ървинг му отговори с празен поглед и челюстта му се огъна, когато скръцна със зъби. Под лъщящото теме блесна изкривена усмивка. В този момент Бош откри приликата му с татуировките на Мур и Сорильо. Дяволската маска. Видя как очите на шефа му светнаха и той кимна многозначително. Ървинг погледна назад към Силвия и сетне пак се втренчи в него.

— Благороден мъж, така ли? Всичко това, само за да осигуриш пенсията на една вдовица?

Бош не отговори. Питаше се дали началникът беше налучкал или знаеше нещо. Не можеше да прецени.

— Откъде знаеш, че тя не е била замесена? — попита Ървинг.

— Зная.

— Но как можеш да си сигурен? Как можеш да рискуваш?

— По същата причина, поради която и вие сте сигурен. Писмото.

— Какво за него?

През целия път насам Бош непрекъснато си мисли за Мур. Беше разполагал с четири часа, за да сглоби мозайката. Смяташе, че го е постигнал.

— Мур е написал писмото сам — започна той. — Подал е донос срещу себе си, така да се каже. Вече е имал план. Писмото е било началото. Той го е написал.

Направи пауза, за да запали цигара. Ървинг мълчеше. Той просто чакаше разказа.

— Поради причини, вероятно водещи началото си от детството му, Мур пропадна. Той прекрачил чертата и когато вече бил от другата страна, осъзнал, че връщане няма. Не можел обаче да продължи, трябвало да се измъкне. По какъвто и да е начин. Планът му бил с това писмо да предизвика разследване на ОВР. Написал достатъчно работи, за да може Частайн да се убеди, че има нещо гнило, но не чак толкова, че детективът да открие нещо. Писмото целяло само да опетни името му, да го постави под подозрение. Бил е в управлението достатъчно дълго, за да знае как ще протече всичко. Познавал начина, по който ОВР и хора като Частайн действат. Писмото подготвило декорите и размътило водата дотолкова, че когато открие Мур мъртъв в мотела, управлението, тоест вие, да не иска да се рови много. Вие сте прочетена книга, шефе. Той знаел, че ще действате бързо и експедитивно, за да предпазите най-напред управлението и чак после

да проучите какво точно е станало. Така че изпратил писмото. Той ви използва, шефе. Използва и мен.

Ървинг се извърна към парцела за гроба. Погребението щеше да започне всеки момент. Той пак се обърна към Бош.

— Продължавай. По-бързо, моля те.

— Наредил пласт след пласт. Помните ли, казахте ми, че бил наел стаята за месец. Това бил първият пласт. Ако не бъдел открит до месец, разлагането щяло да се погрижи за всичко. Нямало да е останала никаква кожа, за да се вземат отпечатъци. Така щели да останат само тези, направени от него из стаята, и щял да се отърве.

— Но беше намерен няколко седмици по-рано — подхвърли услужливо Ървинг.

— Да. Това ни довежда до втория пласт. Вие. Мур не бил полицай от вчера. Знаел как ще постъпите. Знаел, че ще отидете в „Личен състав“ и ще грабнете досието му.

— Това е голям хазарт, Бош.

— Ако питате мен, било е съвсем приемлив залог. Когато ви видях в коледната нощ с папката, разбрах какво има вътре, преди да ми кажете. Затова мога да разбера поетия от Мур риск и размяната на картоните с отпечатъци. Както казах, и без това се е надявал да не се стигне дотам. Вие сте били вторият пласт.

— Ами ти? Ти си третият, така ли?

— Да, така смятам. Използвал ме е като един вид последно подсигуряване. В случай, че версията със самоубийството не издържи, му е трябвал някой, който да се порови и да види причини за убийството на Мур. Това съм бил аз. Направих очакваното. Той оставил папката за мен и аз ухапах, помислих, че е бил убит заради нея. Всичко било, за да ни отклони. Не искал никой да се задълбочава върху въпроса кой всъщност лежал на плочките в мотела. Просто му трябвало малко време.

— Ала ти отиде твърде далеч, Бош. Той изобщо не е планирал това.

— Предполагам, че е така.

Бош се замисли за срещата си с Мур в кулата. Още не беше решил дали Мур не го очакваше и дали дори не го чакаше. Дали не чакаше Хари да дойде и да го убие. Смяташе, че никога няма да узнае. Това бе последната тайна на Калексико Мур.

— Време за какво?

— Моля?

— Каза, че просто му е трябвало малко време.

— Според мен му е трябвало време, за да слезе на юг, да заеме мястото на Сорильо, а после да открадне парите и да избяга. Не мисля, че е искал да бъде Папата завинаги. Просто желяел да живее отново в замък.

— Какво?

— Нищо.

Те помълчаха малко, преди Бош да довърши:

— Зная, че повечето неща вече ви бяха известни, шефе.

— Така ли?

— Да, така. Според мен сте се досетили, след като Частайн ви е казал, че Мур сам е изпратил писмото.

— А как го е разбрал детектив Частайн?

Той нямаше да му признае нищо. Това обаче беше без значение. Хари откри, че разказването на историята му помагаше да я доизясни. Сякаш я вдигаше срещу светлината, за да я провери за дупки.

— След като получил писмото, Частайн решил, че го е изпратила съпругата. Отишъл в дома ѝ и тя отрекла. Поискал пишещата ѝ машина, защото имал намерение да се увери, а тя затръшна вратата под носа му. Преди това обаче казала, че даже няма пишеща машина. Така че когато откриват Мур мъртъв, Частайн започва да разсъждава и взема машината от залата на Мур в управлението. Предполагам, че буквите на машината са съвпаднали с тези на писмото. Оттук нататък не е било трудно да се досети, че писмото е изпратено или от Мур, или от човек от BANG. Според мен Частайн е говорил с тях тази седмица и е заключил, че те не са го изпратили. Писмото е било написано от Мур.

Ървинг не потвърди нито думичка от казаното, но не се налагаше. Бош беше сигурен. Всичко съвпаднаше.

— Мур е имал добър план, шефе. Изигра с нас един мошенически пасианс. Знаеше всяка карта от тестето, преди тя да бъде обърната.

— С изключение на една — възрази Ървинг. — Ти. Не е предполагал, че ще се окажеш толкова прозорлив.

Бош си замълча. Той отново погледна към Силвия. Беше невинна и щеше да бъде подсигурена. Забеляза, че Ървинг също насочи погледа

си към нея.

— Тя е чиста — каза Бош. — И двамата го знаем. Ако ѝ създадете неприятности, аз ще създам неприятности на вас.

Това не бе заплаха. Беше предложение. Сделка. Ървинг помисли малко и кимна веднъж. Недвусмислено споразумение.

— Говори ли с него там, Бош?

Хари знаеше, че става въпрос за Мур, ала също знаеше, че не можеше да отговори.

— Какво стана на юг?

След неколкосекундно мълчание Ървинг се обърна и се отправи изпънат като есесовец към редовете столове, където седяха високопоставените личности и висшите чиновници от управлението. Той седна на мястото, което адютантът му пазеше на реда зад Силвия Мур. Повече не погледна назад към Бош.

ГЛАВА XXXIV

През цялата церемония Бош я бе наблюдавал от мястото си под дъба. Силвия Мур почти не вдигна глава, дори когато строените курсанти дадоха залп във въздуха с халосни патрони или когато въздушната ескадрила прелетя отгоре, хеликоптерите подредени като буквата М. Веднъж му се стори, че тя хвърли бегъл поглед към него или поне в неговата посока, но нямаше как да бъде сигурен. Смяташе, че вдовицата се държеше стоически. Мислеше също, че е красива.

Когато всичко приключи, ковчегът беше в дупката и хората започнаха да се разотиват, тя продължи да седи и Бош забеляза, че отклони с ръка предложението на Ървинг да я придружи обратно до лимузината. Заместник-началникът си тръгна с бавна походка, като изправи яката на врата си. Накрая, когато мястото около гроба се очисти, тя стана, хвърли един поглед в дупката и после се отправи към Бош. Звукът от стъпките ѝ се заглушаваше от затръшващите се врати на колите из цялото гробище. Когато стигна до него, тя свали слънчевите очила.

— Послушал си съвета ми — каза Силвия.

Това веднага го смути. Сведе поглед към дрехите си и после я погледна отново. Какъв съвет? Тя прочете мисълта му и отговори:

— За черния лед, не помниш ли? Трябва да внимаваш. Щом си тук, предполагам, че си внимавал.

— Да, внимавах.

Забеляза, че очите ѝ бяха много ясни и тя изглеждаше дори по-силна от последния път, когато се срещнаха. Това бяха очи, които не забравяха добрината. Или обидата.

— Зная, че не ми казаха всичко. Може би ти ще ми го разкажеш някой път?

Той кимна и тя направи същото. Последва моментна тишина, нито дълга, нито къса, през която те се гледаха. За Бош мигът беше идеален. Порив на вятъра развали магията. Част от косата ѝ се освободи от шнолата и тя я върна обратно с ръка.

— Ще ми бъде любопитно да го чуя — добави Силвия.

— Когато пожелаеш — отвърна той. — Може би и ти ще ми разкажеш някои неща.

— Например?

— За снимката, която липсваше в рамката. Знаеше каква е била, но не ми каза.

Тя се усмихна, като че ли за да му покаже, че е спрял вниманието си върху нещо, ненужно и незначително.

— Беше просто една снимка на него и на приятеля му от мексиканския квартал. В плика имаше и други такива.

— Беше важно, ала ти не каза нищо.

Тя заби поглед в тревата.

— Просто не исках да говоря и да мисля повече за това.

— Но не се получи, нали?

— Естествено. Винаги става така. Нещата, които не искаш да знаеш, да помниш или за които не желаш да мислиш, се връщат да те преследват.

Те помълчаха малко.

— Ти знаеш, нали? — попита той накрая.

— Че там не погребяха съпруга ми ли? Да, подозирах. Знаех, че има нещо повече от това, което хората ми казваха. Не точно ти. Другите.

Той кимна и настана дълга, но не и неудобна тишина. Тя леко се извърна и хвърли поглед към шофьора, който стоеше до лимузината и чакаше. В гробището не беше останал никой.

— Има нещо, което се надявам да ми кажеш — рече Силвия. — Сега или някой друг път. Ако можеш, разбира се... Тъ, дали той е... дали има вероятност той да се върне.

Бош я погледна и бавно поклати глава. Потърси някаква реакция в очите ѝ. Тъга или страх, или дори солидарност. Не видя нищо. Тя сведе поглед към скритите си в ръкавици ръце, вкопчили се една в друга пред роклята.

— Шофьорът ми... — започна Силвия и не довърши мисълта си.

Тя се опита да се усмихне вежливо и той за стотен път се запита какво не му е било наред на Калексико Мур. Силвия направи крачка напред и докосна бузата му с ръка. Допирът бе топъл дори през

копринената ръкавица и Хари усети мириса на парфюма върху китката ѝ. Беше много лек. Всъщност не беше мирис, а само ухание.

— Като че ли трябва да тръгвам — каза тя. Сетне се отдръпна, когато той кимна. — Благодаря ти.

Хари кимна за пореден път. Не знаеше за какво му благодари, но не можеше да направи друго, освен да кимне.

— Ще се обадиш ли? Вероятно бихме могли... Не зная. Аз...

— Ще се обадя.

Сега пък тя кимна и се обърна, за да се върне в черната лимузина. Той се поколеба и добави:

— Обичаш ли джаз? Саксофон?

Силвия спря и се извърна към него. В погледа ѝ имаше настойчивост. Нужда за ласка. Беше толкова явна, че Бош усещаше как го пронизва. Помисли си, че това може би бе собственото му отражение.

— Особено соловите изпълнения — отговори тя. — Онези, които са самотни и тъжни. Обожавам ги.

— Има... Прекалено скоро ли ще е утре вечер?

— Нова година е.

— Зная. Мислех си... Като че ли моментът няма да е много подходящ. Онази вечер... беше... Не зная.

Тя се върна при него, обхвана с ръка врата му и притегли лицето му към своето. Той се остави с готовност. Целуваха се дълго време и Бош държеше очите си затворени. Когато Силвия го пусна, той не се огледа, за да провери дали някой не ги наблюдава. Не му пукаше.

— Какво значи подходящ момент? — попита тя. Той не разполагаше с отговор.

— Ще те чакам.

Хари се усмихна, тя също.

Силвия се обърна за последен път и тръгна към колата, а след като излезе от тревния килим, високите ѝ токчета зачукаха по асфалта. Бош се облегна на дървото и видя как шофьорът ѝ отвори вратата. После той запали цигара и проследи с поглед лъскавия черен автомобил, който я откара от гробището и го остави сам с мъртвия.

Издание:

Майкъл Конъли. Трафик

Първо издание

Библиотечно оформление и корица: Тандем G

ИК „Атика“, 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.